Robert Ludlum
Philip Shelby

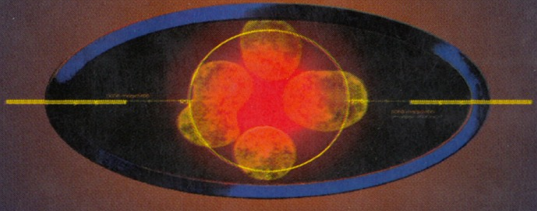

CASSANDRA COMPACT

Robert Ludlum
Philip Shelby

Cassandra Compact

V.1.0

Traducere de ANCA-IRINA IONESCU

I.S.B.N.
973-811-767-4

The Cassandra Compact

Editura LIDER
2002

1

Administratorul se foi în pat auzind scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş. Se înserase şi pe cer se mai zărea doar o geană de lumină. Nu avea nici un chef să se scoale din pat, dar curiozitatea învinse. Vizitatorii din Alexandria se aventurau foarte rar în cimitirul de la Ivy Hill; bătrânul oraş de pe Potomac putea oferi nenumărate alte atracţii, mai exotice şi mai amuzante. În ce-i privea pe localnici, în zilele de lucru nu prea dădeau pe acolo; şi cu atât mai puţin într-o seară târzie şi ploioasă de aprilie.

Privind prin geamul uşii, administratorul văzu un bărbat care cobora dintr-o maşină obişnuită. Să fie autorităţile publice locale? Vizitatorul, care părea să aibă puţin peste patruzeci de ani, înalt şi foarte bine făcut, purta o canadiană impermeabilă, pantaloni de culoare închisă şi nişte ghete solide.

Administratorul urmări atent modul în care bărbatul se îndepărtă de maşină şi privi de jur-împrejur, de parcă voia să-şi dea seama unde se află. *Nu e de la autorităţi* – e *din armată.* Deschise uşa şi ieşi în prag, continuând să-l ţină sub observaţie pe vizitator. Acesta se uita prin gardul cimitirului, fără să dea nici o atenţie ploii care îi udase părul negru.

Poate că vine pentru prima oară aici, îşi zise administratorul. Toţi erau la fel de şovăitori când veneau pentru prima dată, căci detestau ideea de a intra într-un loc asociat cu moartea, durerea şi pierderea. Se uită la mâna stângă a omului şi nu văzu nici o verighetă. Să fie oare văduv? Încercă să-şi amintească dacă fusese îngropată recent vreo femeie tânără.

— Bună.

Vocea îl luă prin surprindere pe administrator. Era prea blândă şi dulce pentru un bărbat atât de solid.

— Bună ziua. Dacă vreţi să vizitaţi cimitirul, aş putea să vă ofer o umbrelă.

— Mulţumesc, v-aş fi foarte recunoscător, spuse bărbatul, fără să se clintească.

Administratorul luă din suportul meşterit dintr-o găleată veche o umbrelă şi se îndreptă spre bărbat, privind trăsăturile plăcute ale vizitatorului şi ochii uimitor de albaştri.

— Numele meu e Barnes. Sunt administratorul. Dacă îmi spuneţi al cui e mormântul pe care vreţi să-l vizitaţi am să vă scutesc de osteneala de a rătăci prin hăţişul ăsta.

— Sofia Russell.

— Russell? Aţi spus Russell? Nu-mi amintesc. Staţi să mă uit în registru. Numai un minut.

— Nu vă deranjaţi. Găsesc drumul şi singur.

— Oricum, tot va trebui să semnaţi în registrul vizitatorilor.

Bărbatul desfăcu umbrela.

— Jon Smith. Doctor Jon Smith. Ştiu unde se află. Vă mulţumesc.

Administratorului i se păru că sesizează ceva ciudat în vocea bărbatului. Ridică mina şi dădu să strige ceva în urma lui, dar vizitatorul se îndepărtase deja păşind ferm.

Administratorul privi în urma lui. Un fior rece îi străbătu şira spinării. Intră în casă, închise uşa şi o zăvori cu grijă. Apoi scoase din sertar registrul vizitatorilor, îl deschise şi scrise cu grijă numele vizitatorului şi ora la care sosise. Când termină întoarse maşinal registrul şi se uită la sfârşit, acolo unde erau trecute în ordine alfabetică numele celor înmormântaţi.

*Russell... Sophia Russell. Aici este: figura 17, locul 12. Înmormântată... exac*t ac*um un an!*

Printre cei trei îndoliaţi care semnaseră în registru se afla şi numele lui Jon Smith.

În timp ce parcurgea drumul spre Ivy Hill, Smith era bucuros că plouă. Ploaia era ca un văl tras peste amintirile care încă îl mistuiau, amintiri care-l însoţiseră pe parcursul întregului an, şoptindu-i noapte de noapte adevărul la ureche, bătându-şi joc de lacrimile lui, silindu-l să retrăiască iarăşi şi iarăşi momentul teribil.

Vede camera rece şi albă de la spitalul Institutului de Cercetări Medicale în domeniul bolilor infecţioase al Armatei Statelor Unite din Frederick, Maryland. Se uită la Sophia, iubirea lui, viitoarea lui soţie, care se crispează chinuindu-se să respire. El stă în picioare, la mai puţin de un metru de ea, neputincios, incapabil s-o ajute. Nici medicii nu ştiu ce este cu ea. Sunt la fel de neputincioşi ca şi el.

Şi dintr-o dată Sophia strigă – un strigăt pe care Smith îl mai aude şi acum în coşmarurile lui. Coloana ei vertebrală se curbează într-un unghi de-a dreptul imposibil; sudoarea începe

să curgă din ea ca şi când ar fi vrut să elibereze trupul de toate toxinele. Faţa îi străluceşte de febră. Pentru o clipă rămâne încremenită aşa. Apoi se prăbuşeşte. Sângele îi ţâşneşte din nas şi din gâtlej. Din adâncul pieptului se aude horcăitul morţii, urmat de un fel de oftat uşor în momentul în care sufletul ei, în sfârşit eliberat, scapă din îngrădirea chinuitoare a trupului…

Smith se cutremură şi aruncă rapid o privire în jur. Se oprise din mers fără să-şi dea seama. Ploaia continua să răpăie pe umbrelă, dar parcă mai slăbise în intensitate. I se părea că aude fiecare picătură care se lovea de nailonul umbrelei.

Nu ştia exact de cât timp stătea nemişcat, ca o statuie, în faţa mormântului ei. Nu ştia cum ajunsese pe poteca ce ducea la mormântul ei şi nici cum ajunsese să stea acum în picioare în faţa lui.

SOPHIA RUSSELL
ACUM ÎN CASA DOMNULUI

Smith se aplecă şi îşi trecu vârfurile degetelor peste partea de sus a pietrei funerare din granit.

— Ar fi trebuit să vin mai des, şopti el, dar n-am avut puterea s-o fac. Mă gândeam că venind mai des, va trebui să mă împac cu gândul că am pierdut-o pentru totdeauna. Şi n-am putut să fac asta… până acum.

„Proiectul Hades”. Aşa se numeşte, Sophia, aşa se numeşte nenorocirea care te-a luat de lângă mine. N-ai văzut niciodată chipurile oamenilor care au fost implicaţi în el. Dumnezeu te-a cruţat de asta. Vreau însă să ştii că au plătit pentru crimele lor. Am simţit şi eu gustul răzbunării, iubita mea şi am crezut că acesta o să-mi aducă pacea în suflet. Dar n-a fost aşa. Luni în şir m-am tot întrebat cum aş putea să găsesc această linişte. De fiecare dată, răspunsul era acelaşi.

Smith scoase din buzunarul hainei o cutiuţă. Deschise căpăcelul şi se uită la inelul cu un diamant de şase carate într-o montură de platină pe care-l alesese la magazinul Van Clef & Arpel din Londra. Era inelul de logodnă pe care intenţionase să-l pună în degetul femeii care urma să devină soţia lui.

Smith se ghemui şi îngropă inelul în pământul moale de la baza pietrei funerare.

— Te iubesc, Sophia. Te voi iubi întotdeauna. Continui să fii lumina vieţii mele. A venit însă vremea să merg mai departe. Nu

ştiu unde şi nici cum am să ajung acolo. Dar trebuie să plec.

Smith îşi duse degetele la buze, apoi atinse piatra rece.

— Dumnezeu să te binecuvânteze şi să aibă grijă de tine veşnic.

Luă umbrela şi făcu un pas înapoi, cu privirile aţintite la piatra funerară, ca şi când ar fi vrut să-şi întipărească pentru totdeauna în minte imaginea acesteia. Auzind nişte paşi uşori în spatele lui, se întoarse rapid.

Femeia care se apăra de ploaie cu o umbrelă neagră avea în jur de treizeci şi cinci de ani, era înaltă, iar părul roşu şi-l purta legat la spate, într-o coadă de cal. Nasul şi pometii îi erau acoperiţi de pistrui mărunţi. Ochii verzi, ca apa mării, se măriră brusc când îl recunoscu pe Smith.

— Jon? Jon Smith?

— Megan...?

Megan Olson se apropie repede şi îl luă pe Smith de braţ.

— Eşti tu cu adevărat? Dumnezeule, a trecut...

— Foarte mult timp.

Megan se uită peste umărul lui la mormântul Sophiei.

— Îmi pare foarte rău, Jon. N-am ştiut că o să mai fie şi altcineva aici. Nu voiam să te tulbur.

— Nu face nimic. Am terminat ceea ce am vrut să fac.

— Presupun că amândoi ne aflăm aici din acelaşi motiv, spuse ea blând.

Îl trase la adăpostul unui stejar masiv şi îl privi cu duioşie. Remarcă ridurile noi care apăruseră pe chipul lui. Ele o făcură să-şi imagineze prin ce trecuse Jon în toată perioada aceea.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, Jon, spuse ea. Aş fi vrut să-ţi fi putut spune asta mai devreme. Megan şovăi o clipă înainte de a continua: Aş fi vrut să fi fost aici când ai avut nevoie de cineva.

— Te-am sunat, dar erai plecată, răspunse el. Serviciul...

Megan dădu din cap cu tristeţe:

— Am fost plecată.

Sophia Russell şi Megan Olson crescuseră împreună în Santa Barbara, urmaseră aceeaşi şcoală şi fuseseră colege la UCLA. Apoi, drumurile lor se despărţiseră. Sophia plecase să-şi termine studiile de biologie celulară şi moleculară şi se angajase apoi la Institutul de Cercetări Medicale în domeniul bolilor infecţioase al Armatei Statelor Unite. Megan, după ce obţinuse masteratul în biochimie, acceptase un post la Institutul Naţional al Sănătăţii.

După trei ani se mutase la secţia de cercetări medicale a Organizaţiei Medicale a Sănătăţii. Sophia primise ilustrate din toată lumea şi le lipise într-un album, ca să urmărească astfel drumurile făcute de prietena ci. Brusc, Megan se întoarse spre Smith.

— NASA, spuse ea, răspunzând întrebării lui nerostite. M-am plictisit de viaţa de nomad, am fost primită la o şcoală pentru candidaţii la naveta spaţială şi acum sunt prima rezervă pentru următoarea misiune spaţială.

Smith nu-şi ascunse uimirea.

— Sophia avea dreptate. Spunea că nu ştie niciodată la ce se poate aştepta din partea ta. Felicitări.

Megan schiţă un zâmbet.

— Mulţumesc. Cred că nimeni nu ştie la ce se poate aştepta. Mai eşti în armată, la Institut?

— Nu am nici un fel de obligaţii, răspunse Smith. Răspunsul era destul de aproape de adevăr. Apoi, schimbă subiectul. Mai rămâi la Washington? Poate vom reuşi să recuperăm ceva din timpul pierdut.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Megan, dar trebuie să mă întorc la Houston în seara asta. *Aş vrea* să păstrăm legătura, Jon. Locuieşti tot în Thurmont?

— Nu, am vândut casa. Îmi trezea prea multe amintiri.

Îi scrise pe o carte de vizită adresa din Bethesda şi numărul de telefon la care putea fi găsit.

— Să nu dispari, spuse el.

— N-am să dispar, răspunse Megan. Ai grijă de tine, Jon.

— Şi tu la fel.

Megan îl privi cum dispărea în ploaia măruntă.

„Nu am nici o obligaţie…”

Megan nu şi-l putea închipui pe Smith ca pe un om care nu ştie încotro se îndreaptă, care să nu aibă un scop. Se mai gândea încă la răspunsul lui enigmatic în timp ce se îndepărta de mormântul Sophiei.

2

La Pentagon lucrează peste douăzeci şi trei de mii de oameni – militari şi civili – găzduiţi într-o singură clădire care acoperă o suprafaţă de aproximativ un milion de metri pătraţi. Cine voia securitate, anonimat şi acces la cele mai sofisticate sisteme de comunicaţii ale lumii şi la centrele puterii din Washington nu-şi putea dori un loc mai potrivit.

Divizia de Achiziţii ocupă o parte modestă din birourile Pentagonului aflate în blocul E. Divizia are ca sarcină achiziţionarea, managementul şi securitatea clădirilor şi a terenurilor pentru armată, de la depozitele din St. Louis până la întinderile uriaşe ale deşertului Nevada, terenul de testări al forţelor aeriene. Dată fiind monotonia acestei activităţi, angajaţii sunt în majoritate civili. Ei vin la serviciu la ora nouă dimineaţa, îşi fac conştiincioşi datoria la locul de muncă şi pleacă la ora cinci. Evenimentele mondiale care îi ţin uneori pe colegii lor la birou zile întregi nu au nici un impact asupra lor. Mulţi oameni agreează acest mod de viaţă. Nathaniel Fredrick Klein făcea parte dintre angajaţi, dar motivaţia lui era diferită. Biroul lui Klein se afla la capătul coridorului, înghesuit între o uşă pe care scria CAMERA ELECTRICĂ şi o alta pe care se putea citi ÎNTREŢINERE. În spatele acestor uşi se găsea în realitate altceva. Ele nu puteau fi deschise nici cu cele mai sofisticate cârduri cu bandă magnetică. Spaţiul făcea parte din apartamentul secret al lui Klein.

Pe uşa biroului lui Klein nu exista plăcuţa cu numele acestuia, ci un cod intern al Pentagonului: 2E377. Dacă ar fi fost întrebaţi cum arată, cei câţiva colaboratori ai lui l-ar fi putut descrie pe Klein ca pe un bărbat puţin trecut de şaizeci de ani, de înălţime medie, care nu se distingea prin nimic altceva decât prin nasul cam lung şi ochelarii cu ramă de sârmă. Ar fi putut să-şi amintească eventual şi costumele lui demodate, destul de „obosite”, poate şi felul în care zâmbea scurt când trecea prin hol. S-ar fi putut să ştie că fusese convocat din când în când la Comitetul Inter-Arme sau la un comitet al Congresului, dar aceasta se explica prin vechimea lui în funcţie. Poate mai ştiau şi că era investit cu răspunderea de a verifica proprietăţile din

lumea întreagă pe care le închiria sau concesiona Pentagonul sau în care avea vreun anumit interes. Asta putea explica şi faptul că era văzut foarte rar. De fapt era foarte greu de spus cine sau ce era în realitate Nathaniel Klein.

La ora opt seara, Klein se afla la biroul lui din încăperea modestă, identică cu celelalte aflate în aceeaşi clipă. Adăugase, totuşi, câteva elemente personale: reproduceri după hărţi ale lumii aşa cum le imaginaseră litografii din secolul al XVI-lea; un glob pământesc demodat, cu suport de lemn şi o fotografie mare, înrămată, reprezentând imaginea pământului văzut dintr-o navetă spaţială.

Foarte puţini oameni ştiau că această afinitate a lui Klein pentru dimensiunea globală reprezenta o reflectare directă a mandatului lui real: era ochii şi urechile preşedintelui. Din acest birou modest, Klein conducea o organizaţie extrem de bine organizată cunoscută sub numele de Serviciul de Operaţiuni sub Acoperire Unu. Conceput de preşedinte după monstruozitatea cunoscută sub numele de Proiectul Hades, acest serviciu reprezenta principalul sistem de avertizare timpurie a şefului executivului american şi arma lui secretă.

Întrucât Serviciul Operaţiuni sub Acoperire Unu funcţiona în afara birocraţiei curente a sistemului de informaţii şi departe de ochii Congresului, nu avea o structură formală şi nici sediu. În locul unor ofiţeri operativi acreditaţi, Klein recruta bărbaţi şi femei pe care îi numea „cifruri ambulante” – persoane recunoscute ca experţi în domeniile lor dar care, din diverse motive, se aflau la periferia societăţii. Mulţi dintre ei aveau o oarecare pregătire militară, deţineau diverse medalii şi premii, dar nu reuşiseră să se acomodeze în cadrul unei structuri rigide şi preferaseră să renunţe la respectivele servicii. Alţii proveneau din lumea civilă: foşti anchetatori – statali şi federali; lingvişti care excelau în cunoaşterea câtorva limbi străine; medici care străbătuseră lumea întreagă şi erau obişnuiţi cu condiţii din cele mai dure. Cei mai buni dintre aceştia, cum era cazul colonelului Jon Smith, făceau legătura între cele două categorii. Dar mai exista o particularitate care îi elimina pe mulţi dintre cei la care reflecta Klein: nu aveau familie şi posedau o reputaţie profesională care rezista la analiza cea mai riguroasă, calităţi obligatorii pentru un om trimis în misiune la mii de kilometri de casă.

Klein închise dosarul cu raportul pe care îl citea, îşi scoase

ochelarii şi îşi frecă ochii obosiţi. Abia aştepta să ajungă acasă, să fie întâmpinat de cocherul lui spaniol, Buck, să savureze un deget de whisky şi să-şi potolească foamea cu mâncarea pe care i-o lăsase menajera în cuptor. Tocmai se pregătea să se ridice, când uşa care făcea legătura cu camera învecinată se deschise.

— Nathaniel?

În încăpere intră o femeie slăbuţă, cu câţiva ani mai tânără decât Klein, cu ochi strălucitori de nevăstuică, cu părul blond, încărunţit, strâns într-un coc. Purta un taior albastru cu o croială clasică, înviorat de un şirag de perle şi o brăţară din filigran din aur.

— Credeam că ai plecat, Maggie.

Maggie Templeton, care fusese asistenta lui Klein în cei zece ani cât lucrase la Agenţia Naţională de Securitate, îşi ridică sprâncenele fin arcuite.

— Când s-a întâmplat ultima dată să plec înaintea ta? Şi bine că n-am plecat. Ar trebui să vezi ceva.

Klein o urmă în camera alăturată, care era de fapt o uriaşă staţie de computere. Trei monitoare stăteau aliniate unul lângă altul, împreună cu mai multe unităţi de depozitare, conduse toate de cel mai avansat soft al guvernului. Klein rămase în urmă admirând viteza şi dexteritatea cu care Maggie mânuia claviatura.

În afară de preşedinte, Maggie Templeton era singura persoană care era la curent cu lucrările serviciului Acoperire Unu. Conştient de faptul că va avea nevoie de cineva priceput şi instruit care să fie mâna lui dreaptă, Klein insistase ca Maggie să fie implicată încă de la început. Pe lângă faptul că lucrase împreună cu el la ANS, avea o experienţă de peste douăzeci de ani ca funcţionar superior în cadrul CIA. Dar lucrul cel mai important pentru Klein era relaţia lor de rudenie: sora lui Maggie, Judith, răpusă de cancer cu ani în urmă fusese soţia lui Klein. Şi Maggie avusese parte de o tragedie: soţul ei, agent secret al CIA, nu se mai întorsese dintr-o misiune în străinătate.

După ce termină ce avusese de făcut la claviatură, Maggie atinse ecranul cu degetul.

VECTORUL ŞASE.

Cele două cuvinte pulsau în centrul ecranului ca un semafor lăsat pe „Atenţie!” într-o intersecţie pustie dintr-un orăşel de provincie. Klein simţi cum i se ridică firele de păr de-a lungul braţelor. Ştia exact ce este Vectorul Şase; îi vedea chipul la fel

de clar ca şi când omul s-ar fi aflat chiar în faţa lui. Vectorul Şase: atunci când apărea această expresie codificată, Klein ştia că este vorba de un semnal de panică.

— Să scot mesajul? întrebă calm Maggie.

— Te rog…

Maggie atinse mai multe clape şi mesajul cifrat compus din litere, simboluri şi cifre apăru pe ecran. Repetă operaţiunea folosind alte clape, pentru a activa softul de decriptare. Câteva secunde mai târziu, mesajul apăru în clar:

Dîner – prix fixe – 8 euro

Specialite: Fruits de mer

Specialite du bar: Bellini

Ferme entre 14-16 heures[1]

Chiar dacă cineva ar fi reuşit să decripteze mesajul, meniul acestui restaurant francez fără nume era pe cât de inofensiv, pe atât de derutant. Klein stabilise acest cod foarte simplu ultima dată când se întâlnise faţă-n faţă cu Vectorul Şase. Sensul lui nu avea nici o legătură cu bucătăria franceză. Era un ultim strigăt de ajutor, o rugăminte disperată de a fi scos din dispozitiv.

Klein nu şovăi.

— Răspunde te rog: *Reservations pour deux*[2]*.*

Degetele lui Maggie alergară pe clape, trimiţând răspunsul printr-un canal protejat. Expresia atât de simplă fu preluată de doi sateliţi militari înainte de a fi trimisă înapoi pe pământ. Klein nu ştia unde se află Vectorul Şase, dar atât timp cât mai avea acces la laptopul pe care i-l dăduse Klein, putea să descarce şi să descifreze mesajul.

Haide! Vorbeşte!

Klein aştepta înfrigurat scurgerea timpului după expedierea mesajului. Nu trecuseră decât două minute.

Un răspuns fulgeră pe ecran: *Reservations confirmees*[3]*.*

Klein răsuflă uşurat în timp ce ecranul redevenea negru. Vectorul Şase nu putea rămâne mai mult *on-line* decât era strict necesar. Contactul fusese stabilit, se propusese un itinerar, acceptat şi verificat. Vectorul Şase nu va mai utiliza niciodată acest canal de comunicare.

În timp ce Maggie închidea canalul de legătură, Klein se aşeză

---

[1] Cina – preţ fix - 8 euro. Specialitate: fructe de mare. Specialitatea barului: Bellini. Închis între orele 14 – 16.

[2] Rezervare pentru două persoane (în limba franceză în original).

[3] Rezervarea confirmată (în limba franceză în original).

pe un scaun, întrebându-se ce împrejurări extraordinare îl obligaseră pe Vectorul Şase să ia legătura cu el.

Spre deosebire de CIA şi de alte agenţii de informaţii, Acoperire Unu dispunea de o reţea de agenţi străini. Cu toate acestea, Klein avea câteva persoane de contact în străinătate. Unele dintre ele fuseseră cultivate încă din perioada când lucra la ANS; altele erau rezultatul unor întâlniri întâmplătoare care se transformaseră apoi într-o relaţie bazată atât pe încredere, cât şi pe un interes reciproc.

Era un grup foarte divers: un medic din Egipt printre ai cărui pacienţi se afla cea mai mare parte a elitei; un om de afaceri din domeniul computerelor de la New Delhi care îşi oferea echipamentele şi talentele guvernului său; un bancher din Malaysia specializat în transferul, ascunderea şi manevrarea fondurilor *off shore* oriunde în lume. Oamenii nu se cunoşteau între ei, nu aveau nimic comun în afară de prietenia cu Klein şi agenda electronică pe care acesta le-o dăduse fiecăruia. Îl acceptau pe Klein drept un funcţionar de nivel mediu, dar ştiau că în secret era mult mai mult decât atât. Fuseseră de acord să devină spionii lui nu numai din prietenie şi din încredere în ceea ce reprezenta, ci şi pentru că erau convinşi că îi va ajuta dacă, dintr-un motiv sau altul, la un moment dat patria lor va deveni un loc periculos pentru ei.

Vectorul Şase era unul dintre aceşti puţini oameni.

— Nate?

Klein îi aruncă o privire lui Maggie.

— Cine răspunde la apel?

Bună întrebare...

Klein îşi folosea întotdeauna cartea de identitate de la Pentagon atunci când călătorea în străinătate. Dacă urma să se întâlnească cu o persoană de contact, se asigura ca acest lucru să se petreacă într-un loc public, sigur. Funcţiile oficiale de la Ambasada SUA erau cele mai potrivite pentru acest scop. Dar Vectorul Şase nu se afla în apropierea nici unei ambasade. Vectorul Şase fugea.

— Smith, spuse Klein în cele din urmă. Fă-mi legătura cu el, Maggie.

Smith o visa pe Sophia; sunetul insistent al telefonului îl smulse din reverie. În vis se făcea că amândoi şedeau pe malul unui râu, în umbra unei clădiri imense de formă triunghiulară. În

depărtare se zărea un oraş mare. Aerul era fierbinte, plin de mireasmă de trandafiri şi de parfumul Sophiei. Cairo… Erau la piramidele de la Gizeh, în apropiere de Cairo.

Linia secretă…

Smith se ridică repede în capul oaselor pe canapeaua unde aţipise îmbrăcat după ce venise de la cimitir. Afară continua să plouă, vântul gemea şi mâna mai departe norii grei de-a curmezişul cerului. Fost medic militar şi chirurg de campanie, Smith se trezea imediat, cu mintea clară. Această calitate îl ajutase mult în timpul cât lucrase la Institutul de cercetări, unde reprizele de somn erau înghesuite între orele lungi de muncă istovitoare.

Smith se uită la ora indicată în colţul din dreapta al monitorului: era aproape ora nouă. Dormise două ore. Epuizat din punct de vedere emoţional, obsedat de imaginea Sophiei, venise acasă cu maşina, îşi încălzise o supă, apoi se întinsese pe canapea şi ascultase ploaia care răpăia pe acoperiş. Nu avusese intenţia să doarmă, dar nu regreta că se întâmplase aşa. Un singur om îl putea chema pe această linie specială. Indiferent care ar fi fost semnalul, acesta prevestea începutul unei zile lungi.

— Bună seara, domnule Klein.

— Bună seara, Jon. Sper că nu te-am deranjat de la masă.

— Nu, domnule. Am mâncat mai devreme.

— Cât de repede poţi să ajungi la Baza Forţelor Aeriene de la Andrews?

Smith trase adânc aer în piept. Ca de obicei, Klein avea o voce calmă, egală. Smith nu-l văzuse niciodată prins pe picior greşit.

Ceea ce înseamnă că e de rău – şi că treaba este foarte urgentă, gândi el.

— Cam în patruzeci şi cinci de minute, domnule.

— Foarte bine. Jon, fă-ţi bagajele pentru câteva zile.

Smith era atât de bine antrenat, încât acţiona aproape automat: trei minute pentru duş şi bărbierit; două minute pentru îmbrăcat; alte două pentru a verifica şi mai adăuga câte ceva în bagajul gata pregătit aflat în dulapul din perete, în timp ce ieşea din casă, puse în funcţiune sistemul de alarmă. După ce scoase maşina pe alee, închise garajul cu ajutorul telecomenzii.

Din cauza ploii, drumul spre Baza Aeriană Andrews dură mai mult ca de obicei. Smith ocoli intrarea principală şi se îndreptă spre poarta pentru aprovizionare. Un paznic cu un *poncho* pe

umeri îi examină legitimaţia, verifică numele pe lista personalului şi îi făcu apoi semn cu mâna să intre.

Smith venise de multe ori la Andrews, aşa că nu întâmpină nici o dificultate şi ajunse repede la hangarul care adăpostea avioanele. Parcă în zona marcată, departe de pistele de rulare ale avioanelor, îşi luă din portbagaj sacoşa şi porni repede spre hangarul imens.

— Bună seara, Jon, spuse Klein. Ce noapte păcătoasă.

Smith puse sacoşa jos.

— Da, domnule. Dar numai pentru marină.

Gluma veche nu reuşi de astă dată să clintească nici un muşchi de pe chipul lui Klein.

— Îmi pare rău că te-am scos afară pe o noapte ca aceasta. Dar a intervenit ceva. Vino cu mine.

Smith privi în jur în timp ce îl urma pe Klein la automatul de cafea. În hangar erau patru avioane Gulfstream, dar nici un om de la întreţinere. Smith îşi dădu seama că Klein le ordonase să plece pentru a se asigura că vor fi singuri.

— Alimentează o pasăre cu rezervoare pentru cursă lungă, spuse Klein, aruncând o privire la ceas. Ar trebui să fie gata în zece minute.

Îi întinse lui Smith un pahar de carton plin cu cafea neagră, aburindă, apoi îl privi cu atenţie.

— Jon, este vorba despre o extragere. De aceea ne grăbim aşa de tare.

Şi de aici nevoia unui cifru mobil.

Smith ştia ce înseamnă termenul „extragere”, atunci când era folosit de Klein. Însemna că cineva sau ceva trebuie recuperat cât mai repede cu putinţă dintr-un loc sau dintr-o situaţie – cu maximă discreţie şi rapiditate. Dar Smith mai ştia că existau specialişti, militari şi civili, care se ocupau de acest gen de operaţiuni. Când spuse acest lucru, Klein răspunse:

— Există nişte motive speciale în cazul de faţă. Nu vreau să implic nici o altă agenţie – cel puţin deocamdată, în plus, pe acest individ îl cunosc personal. Ca şi tine de altfel.

Smith făcu o figură mirată.

— Poftim?

— Omul pe care o să-l întâlneşti şi o să-l aduci aici este Iuri Danko.

— Danko…

Smith îşi aminti: un bărbat cu câţiva ani mai în vârstă decât el,

cu faţa blândă, ca o lună plină şi purtând urmele acneei juvenile. Iuri Danko, fiul unui miner din Doneţ, născut cu un handicap la picior, ajunsese colonel în Divizia de Informaţii Medicale a armatei ruse.

Smith ştia că înainte de a-l pune să semneze acordul de securitate prin care devenea membru al diviziei Acoperire Unu, Klein îi examinase cu lupa toată viaţa. Asta însemna că era conştient de faptul că Smith îl cunoştea pe Danko. Cu toate acestea, Klein nu făcuse niciodată nici cea mai mică aluzie la relaţia lui cu rusul.

Şi Danko face parte din…

— Acoperire Unu? Nu. Şi nici tu nu trebuie să menţionezi faptul că faci parte din ea. În ceea ce îl priveşte pe Danko, nu trebuie să ştie decât că îi trimit pe cineva cunoscut ca să-l scoată de acolo. Atâta tot.

Smith se cam îndoia în privinţa aceasta. Klein avea întotdeauna şi alte gânduri decât cele care i se citeau în ochi. Un lucru era însă sigur: Klein n-ar fi pus niciodată în primejdie viaţa unui ofiţer operativ nespunându-i tot ceea ce trebuia să ştie.

— Ultima dată când m-am întâlnit cu Danko, spuse Klein, am stabilit un cod foarte simplu care să fie utilizat numai în caz de urgenţă, un meniu. Preţul – 8 euro – înseamnă data – 8 aprilie, peste două zile. O zi, dacă ne referim la ora Europei. Specialitatea „fructe de mare” reprezintă calea pe care va veni Danko – pe mare. Bellini este un cocteil care a fost preparat pentru prima dată în barul Harry din Veneţia. Orele între care este închis restaurantul – între două şi patru după-amiază – reprezintă intervalul de timp în care persoana de contact trebuie să se afle la locul de întâlnire. Klein făcu o pauză. Chiar dacă mesajul a fost interceptat şi descifrat, nimeni nu va înţelege nimic.

— Dar Danko urmează să vină abia peste douăzeci şi patru de ore, de ce atâta grabă? întrebă Smith.

— Pentru că Danko s-ar putea să ajungă la Veneţia înainte de momentul prevăzut. S-ar putea să şi întârzie. Dacă se adevereşte prima variantă, nu vreau să-l las în aer.

Smith încuviinţă dând din cap şi sorbi din cafea.

— Am înţeles. Acum, o întrebare de şaizeci şi patru de mii de dolari: ce l-a determinat pe Danko să vrea s-o şteargă?

— Numai el ne poate spune ce motive a avut. Şi te rog să mă crezi că îl cunosc. Danko este într-o poziţie deosebită. N-ar

compromite-o niciodată…

Smith ridică o sprinceană:

— Decât dacă?

— Decât dacă se află pe punctul de a o compromite. Klein puse jos paharul cu cafea. Presupun că Danko a obţinut anumite informaţii. Dacă aşa stau lucrurile înseamnă că, după părerea lui, informaţiile trebuie să-mi parvină mie.

Klein privi peste umărul lui Smith la un sergent de aviaţie care tocmai intrase în hangar.

— Avionul este gata de decolare, domnule, anunţă regulamentar sergentul.

Klein îl luă pe Smith de cot şi porniră spre uşă.

— Du-te la Veneţia, spuse el încet. Ia-l pe Danko şi descoperă ce are. Dar fă-o cât mai repede.

— Am înţeles, domnule, dar la Veneţia voi avea nevoie de încă ceva.

Smith n-ar fi trebuit să coboare vocea când ieşiseră afară. Răpăiala ploii acoperea cuvintele. Doar faptul că Klein dădea din cap dovedea că Smith vorbea.

3

În Europa catolică, săptămâna Paştelui este o perioadă de pelerinaj şi reuniuni. Firmele şi şcolile îşi închid porţile, trenurile şi hotelurile sunt supraaglomerate, iar locuitorii celor mai interesante oraşe ale Lumii Vechi se pregătesc să înfrunte valul de străini.

În Italia, Veneţia este una dintre cele mai populare destinaţii pentru cei care încearcă să îmbine credinţa cu turismul. Străduţele înguste pavate cu piatră cubică adăpostesc nenumărate restaurante şi cafenele pentru un spectru foarte larg de gusturi şi preferinţe culinare.

Exact la ora unu şi patruzeci şi cinci de minute după-amiaza, aşa cum procedase şi în cele două zile precedente, Smith trecea printre şirurile de mese aşezate în faţa cafenelei Florian din Piaţa San Marco. Alegea întotdeauna aceeaşi masă, în apropierea unei platforme pe care se afla un pian mare. Pianistul urma să sosească şi, peste câteva minute, exact la ora două, notele scrise cândva de Mozart şi de Bach aveau să se înalţe deasupra sporovăielii şi zgomotului sutelor de paşi ai turiştilor care se plimbau prin piaţa aglomerată.

Chelnerul care îl servise pe Smith în ultimele două zile se grăbi să vină în întâmpinarea clientului său. Americanul – căci nu putea fi altceva judecând după accentul cu care vorbea italiana – era un client bun; cu alte cuvinte, unul care nu accepta servicii de proastă calitate şi dădea oricum bacşişuri generoase. Judecând după costumul lui elegant, de culoare gri închis şi după pantofii de comandă americanul trebuia să fie vreun funcţionar superior prosper de la vreo firmă care, după ce încheiase o tranzacţie, se bucura de câteva zile de odihnă pe cheltuiala companiei sale.

Smith îi zâmbi chelnerului, comandă ca de obicei cafea cu lapte şi un sandviş cu şuncă afumată, după care deschise ziarul *The International Herald Tribune* la rubrica de afaceri.

Gustarea lui sosi exact în momentul în care pianistul executa primele acorduri. Smith puse două bucăţi de zahăr în cafea şi începu să mestece pe îndelete. Când deschise din nou ziarul, parcurse cu privirea spaţiul dintre masa lui şi Palatul Dogilor.

Piaţa San Marco, datorită aglomeraţiei, era aproape în orice moment al zilei un loc ideal pentru a prelua un fugar. Dar fugarul întârziase cu o zi la întâlnire şi Smith se întreba dacă Iuri Danko reuşise să scape din Rusia.

Smith lucra la Institutul de Cercetări Medicale când îl cunoscuse pe Danko, omologul său din cadrul Diviziei de Informaţii Medicale a armatei ruse. Locul în care se cunoscuseră fusese Grand Hotel Victoria-Jungfrau din apropiere de Berna. Reprezentanţii celor două ţări se întâlniseră într-un cadru neoficial ca să se informeze reciproc asupra progresului înregistrat în domeniul lichidării treptate a programelor destinate armelor biologice. Întâlnirile erau o măsură adiţională pe lângă verificările oficiale efectuate de inspectorii internaţionali.

Smith nu se ocupase niciodată de recrutarea de agenţi, dar la fel ca şi alţi membri ai echipei SUA, fusese informat de CIA cu privire la modul în care partea adversă ar fi putut să facă primii paşi şi să abordeze chestiunea. În primele câteva zile ale conferinţei, lui Smith îi fusese repartizat ca partener de discuţii Danko. Deşi era totdeauna deosebit de precaut, simţise simpatie pentru rusul înalt şi masiv. Danko nu ascunse faptul că era patriot. Dar, îi spuse el lui Smith, munca lui era importantă pentru el, deoarece nu dorea ca fiii lui să trăiască cu spaima că vreun nebun va folosi arma biologică pentru a răspândi teroarea sau pentru a se răzbuna.

Smith era cât se poate de conştient de faptul că un astfel de scenariu nu era numai posibil, ci şi foarte probabil. Rusia trecea printr-o perioadă de mari schimbări, crize şi incertitudini. Ea poseda stocuri uriaşe de arme biologice depozitate în containere ruginite şi personal militar care de cele mai multe ori nu era suficient de bine plătit ca să-şi poată întreţine familia. Pentru aceşti oameni, tentaţia de a vinde câte ceva pe de lături era copleşitoare.

Smith şi Danko începură să se întâlnească şi în afara orelor programate pentru conferinţă. În momentul în care cele două delegaţii se pregăteau de plecare, între cei doi bărbaţi se închegase o prietenie bazată pe respect şi încredere reciprocă.

În următorii doi ani se mai întâlniseră de câteva ori – la Sankt Petersburg, Atlanta, Paris şi Hong Kong – în cadrul unor conferinţe oficiale. De fiecare dată, Smith observase că Danko era din ce în ce mai tulburat şi se arăta uneori revoltat de duplicitatea stăpânilor lui militari. Rusia, lăsa el să se înţeleagă,

încălca acordurile cu Statele Unite şi cu restul ţărilor. În timp ce se prefăcea de ochii lumii că îşi reduce programele destinate armelor biologice, cercetările avansau în ritm accelerat. Cel mai rău era faptul că oamenii de ştiinţă şi tehnicienii ruşi dispăreau din Rusia şi apăreau după aceea în China, India şi Irak, unde li se ofereau fonduri nelimitate.

La sfârşitul uneia dintre confesiunile chinuitoare ale lui Danko, Smith spusese:

— Am să mă ocup împreună cu tine de asta, Iuri. Dacă vrei, fireşte.

Danko reacţionase ca un păcătos absolvit de povara păcatului său şi fusese de acord să-i ofere lui Smith informaţii pe care considera că Statele Unite ar fi trebuit să le deţină. El pusese două condiţii: să aibă de-a face numai cu Smith şi nu cu Serviciile de Informaţii ale SUA; Smith să-i dea cuvântul de onoare că va avea grijă de familia lui dacă i se va întâmpla ceva.

— Nu ţi se va întâmpla nimic, Iuri, spusese Smith la vremea respectivă. Ai să mori în patul tău, înconjurat de nepoţi.

Privind mulţimea care ieşea din Palatul Dogilor, Smith reflecta acum la acele cuvinte. La vremea respectivă, le rostise cu toată sinceritatea. Dar acum, când Danko întârziase douăzeci şi patru de ore, simţea un gust de cenuşă în cerul gurii.

Dar n-ai vorbit niciodată de Klein, îşi zise el. *Aşadar aveai deja o legătură în Statele Unite. De ce, Iuri? Klein este asul tău din mânecă?*

Alţi turişti sosiseră cu gondola şi barca cu motor legate; acum la debarcaderul din faţa leilor din Piaţa San Marco. Smith îi privea pe toţi cu atenţie – cupluri de tineri care se ţineau de mână, taţi şi mame mânându-şi turma de copii, grupuri de turişti înghesuiţi în jurul ghizilor care strigau în limbi diferite. Smith ţinea ziarul la nivelul ochilor, dar privirea lui scurta fără încetare feţele, încercând să găsească una anume.

Unde eşti? Ce ai descoperit aşa de cumplit încât a trebuit să compromiţi totul şi să-ţi rişti viaţa ca să dezvălui?

Întrebarea aceasta îl rodea pe Smith. După cum susţinea Klein, rusul urma să treacă prin Iugoslavia bântuită de război, ascunzându-se şi mişcându-se prin haosul din această regiune până va ajunge la mare. Acolo trebuia să găsească un vas sau un feribot care să-l aducă până la Veneţia.

Gulfstream-ul aştepta, pe aeroportul Marco Polo din Veneţia; o barcă cu motor rapidă era ancorată la docul din faţa Palatului dei

Prigioni de pe Rio di Palazzo. Smith îl putea urca pe Danko pe vas în următoarele trei minute din momentul în care îl zărea. O oră mai târziu ar fi fost deja în aer.

Unde eşti?

Smith întinse mâna după cafea, dar ceva îi atrase atenţia: un bărbat solid care ocolea un grup de turişti. Poate că făcea parte din grup, poate că nu. Purta o jachetă impermeabilă şi o şapcă de golf. Faţa îi era ascunsă de o barbă deasă şi de nişte ochelari de soare mari. Ceva la omul acesta îi atrăsese atenţia.

Smith continuă să-l privească şi în clipa următoare îşi dădu seama – omul şchiopăta uşor. Iuri Danko se născuse cu un picior puţin mai scurt decât celălalt. Nici chiar pantoful ortopedic nu reuşea să ascundă în întregime infirmitatea. Smith se foi pe scaun şi îşi aranjă în aşa fel ziarul încât să poată urmări mişcările lui Danko. Rusul profita în mod foarte eficient de grupul de turişti; se ţinea pe margine, suficient de aproape pentru a fi considerat ca făcând parte din grup, dar nu prea aproape ca să nu atragă atenţia liderului.

Grupul reveni de la bazilică şi se îndreptă spre Palatul Dogilor. În mai puţin de un minut ajunse în dreptul şirurilor de mese de la cafeneaua Florian. Câţiva turişti se rupseră de grup şi se duseră către un mic bar aflat lângă cealaltă uşă a cafenelei. Smith nu ridică ochii decât atunci când Danko trecu pe lângă el.

— Scaunul acesta e liber.

Danko tresări. Era clar că-i recunoscuse vocea.

— *Jon?*

— Eu sunt, Iuri. Stai jos.

Rusul se lăsă să cadă pe scaun; pe faţă i se citea uimirea.

— Dar domnul Klein… Pe tine te-a trimis? Lucrezi…?

— Nu aici, Iuri. Da, am venit să te recuperez.

Dând din cap, Danko făcu semn unui chelner aflat în trecere şi comandă o cafea. Degetele îi tremurau când îşi aprinse ţigara.

— Tot nu-mi vine să cred că eşti tu…

— Iuri…

— Foarte bine, Jon. N-am fost urmărit. Sunt „curat”. Danko se lăsă pe spătarul scaunului şi privi ţintă la pianist. Minunat, nu-i aşa? spuse el. Vreau să spun, muzica.

— Te simţi bine? întrebă Smith aplecându-se în faţă. Danko încuviinţă din cap.

— Acum da. N-a fost uşor să ajung până aici, dar… Danko făcu o pauză deoarece venise chelnerul cu cafeaua. Apoi continuă:

— În Iugoslavia a fost foarte greu. Sârbii au devenit de-a dreptul paranoici. Aveam paşaport ucrainean, dar am fost verificat minuţios.

Smith încerca să-şi ţină în frâu sutele de întrebări care i se învălmăşeau prin cap, concentrându-se asupra mişcării următoare pe care trebuia s-o execute.

— Este ceva ce trebuie să-mi spui sau să-mi dai chiar acum? întrebă el.

Danko părea că nu-l auzise. Atenţia lui era atrasă de o pereche de carabinieri care mergeau încet printre turişti.

— O mulţime de poliţişti, murmură el.

— Sunt sărbătorile, răspunse Smith. Întotdeauna trimit mai multe patrule în stradă. Iuri…

— Am ceva să-i spun domnului Klein, Jon, spuse Danko aplecându-se peste masă. Ce intenţionează *ăia* să facă – n-aş fi crezut nici în ruptul capului – e nebunie curată!

— Şi ce anume au de gând să facă? întrebă Smith, încercând să-şi controleze vocea. Şi cine sunt *ăia?*

Danko privi neliniştit în jur.

— Ai făcut toate aranjamentele? Poţi să mă iei de aici?

— Putem pleca chiar acum.

În timp ce băga mâna în buzunar după bani, Smith observă că cei doi carabinieri mergeau printre mesele cafenelei. Unul râse ca şi când celălalt ar fi spus o glumă bună şi făcu semn către barul cu sandvişuri.

Smith numără câteva lire, puse bancnotele sub o farfurie şi tocmai se pregătea să împingă scaunul în spate când universul explodă.

— *Jon!*

Urletul lui Danko fu retezat scurt de răpăitul armelor automate. După ce trecuseră de masă, cei doi carabinieri se răsuciseră brusc şi deschiseseră focul asupra lui Danko. Impactul rafalelor îi ţintui acestuia trupul de spătarul scaunului.

Smith abia apucă să-şi dea seama de măcel înainte să se arunce în spatele platformei pe care se afla pianul. Pianistul comise eroarea de a încerca să se ridice şi fu tăiat în două. Secundele curgeau greu. Lui Smith nu-i venea să creadă că ucigaşii aveau nevoie de atâta timp. Era conştient de faptul că pianul mare, cu carcasa lui neagră strălucitoare şi claviatura mutilată de gloanţe îi salva viaţa.

Ucigaşii erau profesionişti. Aruncară armele, se ghemuiră în

spatele unei mese răsturnate şi îşi scoaseră la repezeală uniformele. Pe dedesubt purtau nişte haine ponosite şi cenuşii. Folosindu-i pe trecători drept pavăză, ţâşniră şi o luară la fugă spre cafeneaua Florian. Unul din ei strigă în momentul în care se năpusti pe uşa din faţă:

— *Assassini!* Ucid pe toată lumea! Pentru Dumnezeu, chemaţi *polizia!*

Smith se ridică la timp pentru a apuca să-i vadă pe cei doi ucigaşi dispărând în mulţimea înspăimântată. Se uită spre Danko. Acesta zăcea pe spate, cu pieptul perforat de gloanţe. Un urlet animalic ţâşni din gâtlejul lui Smith în momentul în care se năpusti peste platformă şi începu să-şi facă drum cu coatele spre cafenea. Mulţimea îl împinse spre uşa de serviciu şi apoi pe aleea din spate. Gâfâind, Smith se uită în ambele direcţii. Spre stânga zări o jachetă cenuşie care dispărea după colţ.

Ucigaşii cunoşteau foarte bine zona. Scurtară drumul tăind două alei întortocheate şi ajunseră la un canal îngust unde se afla o gondolă legată de stâlpul debarcaderului. Unul dintre ei sări în gondolă şi apucă vâsla, celălalt dezlegă funia. După câteva secunde alunecau în josul canalului.

Ucigaşul care vâslea făcu o pauză ca să-şi aprindă o ţigară.

— O zi de muncă destul de uşoară, îi spuse el partenerului său.

— Pentru douăzeci de mii de dolari a fost chiar prea uşoară, răspunse tovarăşul lui. Ar fi trebuit să-l curăţăm şi pe-al doilea. Diavolul ăla de elveţian a fost foarte clar: ţinta şi orice persoană aflată cu el.

— *Basta!* Ne-am respectat contractul. Dacă diavolul de elveţian vrea să…

Cuvintele îi fură întrerupte brusc de o exclamaţie a vâslaşului:

— Diavolul în persoană!

Al doilea ucigaş se răsuci în direcţia pe care i-o indica prietenul lui şi rămase cu gura căscată când îl văzu pe partenerul victimei care alerga cât îl ţineau picioarele de-a lungul canalului.

— Împuşcă-l pe *figlio di putana!* strigă el.

Vâslaşul scoase un pistol mitralieră de calibru mare.

— Cu plăcere.

Smith văzu cum se ridică braţul vâslaşului şi pistolul care se balansa din cauza mişcării gondolei. Era conştient de nebunia pe care o comitea, alergând după nişte ucigaşi înarmaţi neavând drept armă de apărare nici măcar un briceag, însă imaginea lui

Danko îi dubla hotărârea şi forţele. Mai avea de parcurs zece metri. Vâslaşul nu-şi putea păstra echilibrul ca să tragă.

Şapte metri.

— Tommaso…

Vâslaşul, Tommaso, ar fi vrut ca partenerul lui să termine o dată. Îl vedea pe dementul acela care se apropia, dar ce conta? Era clar că nu avea armă, altfel ar fi tras.

Apoi văzu altceva, un obiect pe jumătate ascuns printre scândurile de pe fundul gondolei: un fel de baterie cu mai multe fire multicolore… chestia aceea pe care o folosea el însuşi destul de des.

Strigătul lui Tommaso fu întrerupt de explozie. Gondola fu aruncată în aer la o înălţime de zece metri. Pentru o clipă, nu se mai văzu decât un fum gros şi negru. Smith nu mai zări nimic după acea lumină orbitoare, dar simţi mirosul de lemn ars înainte de a se prăbuşi.

În panica creată în piaţă un singur om rămăsese calm. El se afla ascuns sub unul din pilaştrii care sprijineau leii de granit de la San Marco. La prima vedere părea să aibă puţin peste cincizeci de ani. Dar poate că mustaţa şi barbişonul îl îmbătrâneau. Purta o haină sport de croială franţuzească şi o cravată vişinie. Un observator întâmplător îl putea considera drept un profesor universitar la pensie. Bărbatul se mişca foarte repede. În momentul în care focurile de armă răsunară în piaţă, el se îndreptă spre pistolarii care fugeau. Trebuia să se decidă: să-i urmărească pe atentatori, pe american sau să vadă ce e cu victima. Se decise rapid:

— *Dottore!* Daţi-mi voie să trec! Sunt medic!

Turiştii îngrămădiţi în piaţă reacţionară imediat. Câteva secunde mai târziu stătea în genunchi lângă trupul ciuruit de gloanţe al lui Iuri Danko. O singură privire îi fu de ajuns ca să-şi dea seama că pe Danko nu-l mai putea ajuta nimic. Îşi puse totuşi degetele pe gâtul lui, de parcă ar fi vrut să-i găsească pulsul. În acelaşi timp vârî cealaltă mână în buzunarul interior al hainei lui Danko.

Oamenii începuseră să se adune în jurul lui şi a victimei. Unii se apropiară. Oricât de şocaţi erau, ar fi putut pune întrebări pe care omul prefera să le evite.

— Ei, tu de colo! strigă doctorul, adresându-se unui tânăr care arăta a student. Vino încoace şi ajută-mă! Îl trase pe student şi îl

sili să-l ţină pe Danko de mână. Acum strânge... Am spus să strângi!

— Dar e mort, protestă studentul.

— Tâmpitule! se răsti doctorul. Mai trăieşte, dar o să moară dacă nu simte un contact uman!

— Dar dumneavoastră...

— Trebuie să aduc ajutoare. Rămâi aici!

Doctorul îşi făcu loc prin mulţimea care se adunase. Nu-i păsa de privirile curioase ale oamenilor. Ştia că cei mai mulţi martori nu sunt de mare folos în astfel de împrejurări. Nimeni nu va fi în stare să-l descrie cu precizie.

Auzi sirena poliţiei. În câteva minute, piaţa avea să fie plină de carabinieri şi zona delimitată cu un cordon. Vor fi adunaţi eventualii martori. Interogatoriile vor dura zile întregi. Doctorul nu-şi putea permite să fie prins în această plasă.

Fără să lase impresia că se grăbeşte o porni repede către Puntea Suspinelor, o traversă, trecu pe lângă tarabele unde se vindeau suveniruri şi maiouri cu mânecă scurtă şi se strecură în holul hotelului Danieli.

— Bună ziua, *Herr Doktor* Humboldt, îi spuse portarul.

— Bună ziua, răspunse bărbatul care nu era nici doctor şi nici Humboldt. Pentru puţinii care-i cunoşteau numele era Peter Howell.

Howell nu se mira că ştirea despre masacrul din piaţă nu ajunsese încă în oaza Danieli. O mică parte din lumea de afară putea pătrunde în palatul construit în secolul al XIV-lea pentru dogele Dandolo.

Howell o coti spre stânga, intră în salonul splendid şi se îndreptă spre micul bar din colţ. Comandă un coniac şi când barmanul se întoarse cu spatele spre el închise ochii o clipă. Howell văzuse destui morţi la viaţa lui, iniţiase şi fusese destinatarul multor acte de violenţă.. Cu toate acestea, asasinatul comis cu sânge rece în Piaţa San Marco îi făcea greaţă.

Dădu pe gât jumătate din coniac. Când alcoolul îşi făcu efectul şi se simţi puţin mai relaxat, băgă mâna în buzunarul sacoului.

Trecuseră câteva decenii de când Howell învăţase meseria hoţilor de buzunare. Când pipăi hârtiile lui Danko, se simţi încântat că nu-şi pierduse dexteritatea.

Citi propoziţia o dată, apoi a doua oară. Deşi ştia la ce se poate aştepta, spera totuşi ca acea hârtie să-i dea vreun indiciu

în legătură cu motivul pentru care fusese măcelărit Danko. Şi despre cine ar putea fi răspunzător de asta. Cuvintele, cu excepţia unuia singur – *Bioaparat* – nu-i spuneau nimic.

Howell împături din nou hârtia şi o împinse la o parte.

Sorbi şi ce mai rămăsese din coniac şi îi făcu semn barmanului să i-l umple din nou.

— E totul în ordine, *signore?* întrebă plin de solicitudine barmanul în timp ce îi turna băutura.

— Da, mulţumesc.

— Dacă mai aveţi nevoie de ceva, vă rog să nu ezitaţi să-mi spuneţi.

Barmanul se retrase din faţa privirii de gheaţă a lui Howell.

Nu mă poţi ajuta cu nimic, bătrâne. Nu eşti tu cel de care am nevoie.

Când deschise ochii, Smith fu uimit să vadă mai multe chipuri groteşti care se zgâiau la el. Se trase înapoi şi atunci constată că era proptit în uşa de intrare, puţin retrasă de la stradă, a unui magazin cu măşti şi costume de epocă. Se ridică încet în picioare, clătinându-se. Apoi se pipăi ca să vadă dacă nu este rănit. Nu avea nici un os rupt, dar îl ustura faţa. Îşi trecu mâna peste obraji şi aceasta se umplu de sânge.

Cel puţin sunt în viaţă.

Nu putea spune acelaşi lucru despre cei doi ucigaşi din gondolă. Explozia care provocase dezintegrarea ambarcaţiunii dusese în eternitate şi identitatea ocupanţilor. Chiar dacă poliţia va aduna depoziţiile martorilor oculari, acestea nu vor fi de nici un folos: ucigaşii profesionişti erau cel mai adesea adevăraţi maeştri în arta deghizării.

Gândul la poliţie fu cel care îl puse pe Smith în mişcare. Din cauza sărbătorilor, toate magazinele erau închise. Nu existau oameni prin preajmă, însă sirena bărcii cu motor a poliţiei se auzea din ce în ce mai puternic. Autorităţile făcuseră fără îndoială legătura între masacrul din Piaţa San Marco şi explozia de pe canal. Martorii le indicaseră direcţia în care fugiseră asasinii.

Dacă mă vor găsi... aceiaşi martori vor face legătura între mine şi Danko.

Poliţia va dori să ştie ce relaţie are Smith cu cel asasinat, de ce se întâlniseră, despre ce vorbiseră. Vor sesiza faptul că el făcea parte din armata americană şi interogatoriul va deveni şi

mai dur. În ultimă instanţă, putea să nu le spună nimic care să explice masacrul.

Smith îşi adună puterile, îşi şterse faţa şi îşi scutură hainele. Făcu încet câţiva paşi, apoi porni cât putu de repede spre capătul trotuarului. Traversă o punte şi se strecură în umbra unui *sequero,* un şantier de construcţii de gondole. Ceva mai încolo intră într-o biserică mică şi ieşi afară pe altă uşă. Câteva minute mai târziu se afla pe promenada de lângă Canal Grande, amestecat printre oamenii care se deplasau de-a lungul falezei.

Când ajunse din nou în Piaţa San Marco, o găsi înconjurată de poliţie. Carabinierii, cu pistoalele mitralieră la bandulieră creau o barieră umană între leii de granit. Europenii, mai ales italienii, ştiau foarte bine ce trebuie să facă imediat după ce se petrece un atac terorist: priveau drept înainte şi continuau să treacă pe lângă scena măcelului. Smith procedă la fel.

Traversă Puntea Suspinelor, intră pe uşa turnantă de la hotelul Danieli şi se duse direct la toaleta pentru bărbaţi, îşi spălă faţa cu apă rece şi încercă să se calmeze. Privi în oglinda de deasupra chiuvetei, dar nu văzu decât trupul lui Danko, tresărind sub impactul gloanţelor. Auzea strigătele trecătorilor, răcnetele ucigaşilor când îl zăriseră fugind spre ei şi explozia teribilă care îi spulberase...

Şi toate acestea într-un oraş care se număra printre cele mai sigure din Europa. Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce adusese Danko cu el care să merite un asemenea dezastru?

Smith mai rămase câteva clipe la toaletă ca să-şi revină, apoi ieşi. În hol nu mai era nimeni în afară de Peter Howell, aflat la o masă ascunsă în spatele unui stâlp de marmură. Fără un cuvânt, Smith apucă paharul de coniac şi îl goli dintr-o înghiţitură. Howell păru să înţeleagă.

— Începusem să mă întreb ce s-a întâmplat cu tine. Ai pornit după ticăloşii ăia, aşa e?

— Ucigaşii aveau o gondolă, răspunse Smith. Cred că intenţionau să se piardă în peisaj. Nimeni nu dă atenţie unei gondole.

— Cu excepţia...?

— Cu excepţia celui care i-a angajat ca să-l ucidă pe Danko şi n-a avut încredere că-şi vor ţine gura. Gondola era dotată cu o bombă cu explozie întârziată.

— Şi a făcut un zgomot îngrozitor. S-a auzit până aici, în piaţă.

Smith se aplecă în faţă:

— Danko?

— În privinţa lui n-au dat greş, răspunse Howell. Îmi pare rău, Jon, am ajuns acolo cât am putut de repede, dar…

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci – să mă acoperi pe mine în timp ce îl recuperez pe Danko. Nu puteai să faci nimic mai mult. Danko mi-a spus că nu e urmărit şi eu l-am crezut. Era nervos, dar nu de teamă că l-ar urmări cineva, ci din alte motive. Ai găsit ceva?

Howell îi dădu bucata de hârtie care arăta de parcă ar fi fost ruptă dintr-o agendă şi îl privi fix pe Smith.

— Ce este?

— N-am vrut să mă uit, spuse Howell. De altfel rusa mea e destul de aproximativă. Totuşi, este un cuvânt care… Făcu o pauză. Nu ai nici cea mai mică idee ce ar fi putut aduce Danko cu el?

Smith parcurse cu privirea textul scris de mină. Remarcă imediat acelaşi cuvânt care îl frapase şi pe Peter Howell: *Bioaparat* – Centrul rus pentru cercetări în domeniul armelor biologice, proiectare şi fabricare. Danko vorbise de multe ori despre el, dar din câte ştia Smith, munca lui nu-l dusese niciodată până acolo. *Sau poate că da?* Poate că survenise o rotaţie de cadre şi fusese trimis la Bioaparat? Descoperise oare ceva atât de cumplit încât singura modalitate de a-l scoate de acolo fusese să-l aducă chiar el?

Howell studia reacţia lui Smith.

— Mă sperie şi pe mine. Ai vrea să-mi împărtăşeşti ceva, Jon?

Smith îl privi pe englezul taciturn. Peter Howell îşi petrecuse toată viaţa în serviciul armatei şi spionajului militar britanic, mai întâi la serviciile speciale ale aviaţiei, apoi la MI 6. Serviciile lui nu fuseseră trâmbiţate şi se „pensionase”, dar nu-şi părăsise de tot profesiunea. Nevoia de oameni cu experienţa lui Howell exista în continuare. Solicitanţii – guverne sau anumite persoane – ştiau unde să-l găsească. Howell îşi putea permite să-şi aleagă misiunile, dar întotdeauna nevoile prietenilor lui aveau prioritate. Îl ajutase pe Smith să-i demaşte pe instigatorii Proiectului Hades. Nu ezitase să-şi părăsească locuinţa din High Sierra, California, în momentul în care Smith îi ceruse să vină să-l acopere la Veneţia.

Uneori Smith era nemulţumit de restricţiile pe care i le impunea Klein în calitate de agent sub acoperire. De exemplu, nu putea să-i spună nimic lui Howell despre Acoperire Unu – nici măcar că exista, sau că el făcea parte din acest serviciu. Nu se

îndoia că Peter bănuia ceva, dar fiind un adevărat profesionist, nu punea întrebări.

— Ar putea fi ceva grav, Peter, spuse Smith calm. Trebuie să mă întorc în State, dar vreau să aflu mai multe despre cei doi ucigaşi – identitatea lor şi, ceea ce e şi mai important, pentru cine lucrau.

Howell îl privi gânditor pe Smith.

— Aşa cum spuneam. Chiar şi cea mai vagă aluzie la Bioaparat este suficientă ca să mă ţină treaz toată noaptea. Am câţiva prieteni în Veneţia. Lasă-mă să văd ce pot afla. Făcu o pauză, apoi continuă: Prietenul tău, Danko, avea familie?

Smith îşi aminti de fotografia unei femei frumoase, cu părul negru şi a unui copil pe care i-o arătase cândva Danko.

— Da, avea.

— Atunci du-te şi fă ceea ce trebuie să faci. Ştiu cum să dau de tine dacă e nevoie. Şi, pentru orice eventualitate, ai aici adresa locuinţei din apropiere de Washington pe care o folosesc câteodată. Nu se ştie când o să ai nevoie de puţină intimitate.

4

Noile terenuri de antrenament ale NASA din apropiere de Houston se compuneau, printre altele şi din patru hangare uriaşe, fiecare de dimensiunea unui teren de fotbal. Poliţia forţelor aeriene patrula tot timpul prin acest perimetru; în interiorul gardului, senzorii de mişcare şi camerele de luat vederi susţineau supravegherea.

Clădirea numită G-3 adăpostea mai multe copii ale ultimei generaţii de navete spaţiale. Construită ca un simulator de zboruri comerciale folosit pentru pregătirea piloţilor, aceasta asigura echipajului experienţa de care avea nevoie pentru a zbura în spaţiu.

Megan Olson se afla în tunelul lung care lega puntea mijlocie a navetei de partea din spate a hangarului, îmbrăcată în pantaloni albaştri şi o bluză largă de bumbac, plutea în mediul cu forţă gravitaţională redusă ca un fulg care cădea încet spre pământ.

O voce răsună în căştile ei:

— Se pare că te distrezi grozav acolo.

Megan apucă unul din mânerele de cauciuc care erau fixate în peretele tunelului şi se răsuci ca să se întoarcă cu faţa spre camera de luat vederi care îi urmărea înaintarea. Părul ei roşu, legat la spate într-o coadă de cal, plutea acum în faţa ei aşa că fata îl dădu la o parte.

— Este partea mea preferată din toată această experienţă. Te simţi ca şi cum ai face scufundări!

Megan pluti spre un monitor unde văzu chipul doctorului Dylan Reed, şeful programului biomedical de la NASA.

— Uşa laboratorului se deschide peste zece secunde, o atenţionă Reed.

— Am pornit.

Megan se lăsă în jos în unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de uşa circulară cu zăvor. Exact în momentul în care atinse mânerul acesteia, auzi fâşâitul aerului comprimat care elibera bolţurile cilindrice. Împinse uşa şi o dădu încet la o parte.

— Am intrat.

Se aşeză pe podeaua special căptuşită şi simţi cum tălpile ghetelor aderă la suprafaţa plastică a acesteia. Acum stătea în

echilibru stabil. Închise uşa, apoi formă un cod pe panoul alfanumeric de alături. Uşa se închise ermetic.

Se întoarse cu faţa spre zona de lucru a laboratorului, împărţită în douăsprezece module. Fiecare avea dimensiunile unui compartiment în care se păstrează măturile şi materialele de curăţenie şi era destinat unui anumit experiment. Megan porni cu grijă prin spaţiul central, foarte îngust dintre module. Trecu de Facilităţile pentru Punctul Critic şi de Experimentul de Fiziologie Spaţială îndreptându-se spre staţiunea ei, Biocelula.

La fel ca şi celelalte staţiuni, Biocelula era fixată într-un cilindru de titaniu care semăna cu o conductă mare de aer condiţionat cu o lăţime de peste un metru şi o înălţime de aproape doi metri; partea superioară era înclinată spre utilizator într-un unghi de treizeci de grade. Acest profil era necesar deoarece întregul laborator se afla într-un cilindru uriaş.

— Astăzi avem meniu bogat, spuse Reed vesel. Alege ceva din coloana A şi ceva din coloana B.

Megan se opri în faţa Biocelulei şi apăsă pe întrerupător. Partea de sus a modulului, congelatorul, fu prima care prinse viaţă. Apoi se activară pe rând răcitorul, incubatorul A, compartimentul pentru mănuşi şi incubatorul B. Megan verifică panoul de acces şi de con trol şi, în cele din urmă, generatorul electric aflat la înălţimea genunchiului. Biocelula sau Bernie, cum i se mai spunea acestei unităţi, funcţiona ireproşabil.

— Cred că am să aleg gripa şi am s-o condimentez puţin – cu boala legionarilor.

Reed chicoti.

— Sună bine. Pornesc cronometrul imediat ce intri în compartimentul pentru mănuşi.

Compartimentul pentru mănuşi era o unitate de dimensiunile unei cutii de pantofi care ieşea ca o excrescenţă din Biocelulă cu câţiva centimetri. Modelată după unităţile similare reale care se puteau vedea în cele mai multe laboratoare, era absolut sigură. Dar spre deosebire de verişoarele ei de pe pământ, această cutie fusese proiectată în aşa fel încât să funcţioneze în condiţii de microgravitaţie. Aceasta îi permitea lui Megan şi colegilor ei, oameni de ştiinţă, să studieze organismul într-un mod imposibil în alte condiţii.

Îşi introduse mâinile în mănuşile groase de cauciuc care ieşeau din cutie. Garniturile de etanşare dintre mănuşi şi cutie erau din cauciuc gros de cinci centimetri, metal şi keflex – un fel

de sticlă groasă, practic încasabilă. Dacă se produceau scurgeri, acestea urmau să fie reţinute în cutie.

Asta-i bine, îşi spuse ea, dat fiind faptul că era vorba de boala legionarilor.

Deşi mănuşile păreau groase şi stânjenitoare, în realitate erau foarte sensibile. Megan atinse ecranul de control situat în interiorul cutiei şi formă cu grijă o combinaţie de trei cifre. Aproape instantaneu unul din cele cincizeci de panouri – nu mai mare decât un spaţiu pentru CD – alunecă înainte. În adâncitura acestuia, în loc de un CD, se afla o tavă circulară de sticlă cu diametrul de zece centimetri. Chiar şi fără microscop, Megan văzu lichidul cenuşiu din interior: boala legionarilor.

Atât pregătirea ei ştiinţifică, cât şi specializarea în biochimie o învăţaseră pe Megan să nutrească un profund respect pentru culturile cu care lucra. Chiar şi în condiţiile de strictă protecţie, nu uita niciodată cu ce are de-a face. Aşeză cu mare grijă tava de sticlă pe suport, apoi scoase capacul, eliberând bacteriile.

Vocea lui Reed răsună în căşti:

— Am pornit cronometrul. Nu uita, în câmpul de gravitaţie parţială nu ai decât treizeci de minute pentru fiecare experiment. Pe navetă o să ai la dispoziţie tot timpul din lume.

Megan îi era recunoscătoare pentru profesionalismul lui. Reed nu distrăgea niciodată atenţia cercetătorilor vorbindu-le în timpul unui experiment. După ce deschise mostra, rămase singură.

Megan scoase microscopul fixat în partea de sus a cutiei şi trase adânc aer în piept. Privi fix la specimen. Mai lucrase cu boala legionarilor şi înainte. Era ca şi când s-ar fi uitat la un vechi prieten.

— Bună, bătrâne, spuse ea cu voce tare. Să vedem ce eşti în stare să faci când nu mai cântăreşti la fel de mult.

Atinse butonul care activa videorecorderul şi se puse pe treabă.

Două ore mai târziu, Megan Olson se îndrepta plutind din laboratorul spaţial înapoi spre puntea din mijloc, în care se aflau spaţiile de dormit, dulapurile cu alimente, spălătoarele, depozitele. De acolo urcă pe scara care ducea la puntea de zbor, acum pustie şi ajunse la interfon.

— Bună, băieţi, daţi-mi drumul.

Se încordă până când presiunea aerului din interiorul simulatorului se egaliză. După o jumătate de zi de gravitaţie parţială, propriul trup i se părea extrem de greu. Era o senzaţie

cu care nu se putea obişnui.

Când presiunea ajunse la valoarea normală, mânerul cabinei se deschise automat. Adierea de aer condiţionat care o lovi în momentul în care ieşi afară îi lipi hainele de trup. Primul ei gând după o şedinţă de antrenament era întotdeauna acelaşi: *Mulţumesc lui Dumnezeu că pot să fac un duş adevărat.* La bordul simulatorului obişnuia să se spele cu un prosop ud.

Va trebui să te obişnuieşti cu ştersul cu prosopul, dacă ai să fii vreodată selecţionată, îşi amintea ea mereu.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Dylan Reed, un bărbat înalt, cu trăsături distinse, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani, o salută pe Megan când aceasta ieşi din simulator.

— Avem un print al rezultatelor?

— Computerele mârâie exact în momentul în care vorbim despre asta.

— Este al treilea test pentru boala legionarilor. Pot să pun pariu cu tine pe o cină la Sherlock că şi de astă dată rezultatele vor fi identice cu precedentele: legionarii se înmulţesc într-un ritm alert, chiar şi în condiţiile unei gravitaţii relativ reduse creată de noi. Imaginează-ţi ce se întâmplă atunci când acţionează în condiţii de microgravitaţie.

— Chiar crezi că am să pariez? râse Reed.

Megan porni în urma lui spre scara rulantă care îi ducea la parter. Se opri o clipă şi se uită înapoi la simulatorul impresionant sub strălucirea miilor de becuri.

— Pun pariu că aşa arată şi în spaţiu, spuse ea încet.

— Într-o zi ai să te plimbi prin spaţiu şi ai să vezi, o asigură Reed.

— Într-o zi… şopti Megan.

Ca membru de rezervă al echipajului, Megan ştia că şansele ei de a face parte din misiunea programată să plece peste şapte zile erau foarte reduse, dacă nu chiar inexistente. Grupul de cercetători ai lui Reed se afla într-o formă excelentă. Ar fi trebuit ca unul din ei să-şi rupă un picior pentru ca ea să intre în echipaj.

— Plimbarea prin spaţiu o să mai aştepte, spuse Megan în timp ce mergea spre camerele membrilor echipajelor. Ceea ce îmi trebuie acum este un duş fierbinte.

— Era să uit, spuse Reed. Se află aici o persoană pe care cred că o cunoşti.

Megan ridică din sprâncene.

— Nu aştept pe nimeni.
— E Jon Smith.

La două ore după ce Gulfstream-ul decolase de pe Aeroportul Marco Polo din Veneţia, pilotul veni în cabină cu un mesaj pentru Smith.

— Vreun răspuns, domnule?

Smith scutură din cap:

— Nu.

— Schimbarea rutei de la Andrews la Houston înseamnă încă două ore de zbor. Puteţi să dormiţi dacă doriţi.

Smith îi mulţumi pilotului, apoi încercă să mănânce ceva din cele oferite de bucătăria avionului. Mesajul de la Klein era succint. Date fiind evenimentele sângeroase de la Veneţia şi natura materialului pe care îl adusese Danko, Klein dorea să fie informat direct. De asemenea, dorea să fie mai aproape de preşedinte, aflat în vizită la Houston pentru a-şi manifesta sprijinul faţă de programul spaţial, în cazul în care informaţiile lui Smith ar fi trebuit aduse imediat la cunoştinţa şefului executivului.

După ce termină gustarea, Smith îşi pregăti informarea pentru Klein. Puse pe hârtie şi ceea ce gândea el că ar trebui făcut în continuare şi îşi motivă propunerile. Nici nu băgă de seamă când avionul începu să coboare spre Golful Mexic apropiindu-se de pista de aterizare de la NASA.

Când văzu clădirile uriaşe, Smith îşi aminti pe neaşteptate de Megan Olson şi zâmbi.

Pilotul conduse avionul pe pistă spre zona de securitate unde era parcat Air Force One. Smith coborî treptele şi fu întâmpinat de un sergent înarmat de la Poliţia militară care îl conduse cu maşina până la centrul pentru vizitatori. Smith văzu de departe careul uriaş, plin de angajaţi ai NASA care ascultau cuvântarea preşedintelui. Se îndoia că şeful lui se află acolo.

Sergentul îl introduse într-un birou mic, aflat departe de scena centrală a evenimentelor. În încăpere nu se găsea decât un birou şi câteva scaune. Klein închise laptopul de ultimă generaţie la care lucra şi se apropie de Smith.

— Slavă Domnului că eşti în viaţă, Jon.

— Mulţumesc, domnule. Vă rog să mă credeţi, împărtăşesc şi eu sentimentele dumneavoastră.

Klein îl lua întotdeauna prin surprindere pe Smith. Exact atunci

când gândea că şeful Biroului de operaţiuni sub acoperire are apă rece ca gheaţa în vine, acesta dădea dovadă de o îngrijorare sinceră pentru agentul secret pe care îl trimisese într-o misiune periculoasă.

— Preşedintele va pleca în mai puţin de o oră, Jon, îl informă Klein. Spune-mi ce s-a întâmplat ca să-mi dau seama dacă este sau nu cazul să-l informez.

Văzând că Smith se uită prin cameră, spuse:

— Serviciile secrete au verificat camera. Nu sunt microfoane, poţi vorbi liniştit.

Smith îi povesti în amănunt tot ce se întâmplase din momentul în care îl zărise pe Danko în Piaţa San Marco. Observă că şeful lui tresări când îi descrise măcelul. Când menţionă cuvântul Bioaparat, Klein fu de-a dreptul şocat.

— Ţi-a spus Danko ceva înainte să moară? întrebă Klein.

— N-a mai apucat. Dar avea asta la el. Îi înmână lui Klein pagina scrisă de mână de Danko.

Bioaparat nu poate trece de la Stadiul Unu la Stadiul Doi. Nu este vorba de bani, ci de facilităţi nepotrivite. Persistă totuşi zvonurile conform cărora Stadiul Doi va fi realizat, dar nu aici. Un curier va pleca de la Bioaparat până în 4/9 cu marfa.

Klein se uită la Smith.

— Cine-i curierul? E bărbat sau femeie? Pentru cine lucrează? Este absolut echivoc! Şi ce înseamnă Stadiul Unu şi Doi?

— De regulă se referă la viruşi, domnule, răspunse Smith, apoi adăugă: Aş vrea să ştiu şi eu ce aduce curierul ăsta. Şi încotro se îndreaptă.

Klein se duse la fereastră.

— Nu înţeleg nimic. De ce fugea Danko dacă asta e tot ce avea?

— Este exact întrebarea pe care mi-o pun şi eu, domnule. Să ne gândim la următoarea posibilitate: Danko dă peste informaţia despre curier în timp ce se produce rotaţia la Bioaparat. Începe să facă cercetări şi sfârşeşte prin a săpa mai adânc decât ar fi trebuit. Cineva devine bănuitor şi el trebuie să fugă. Nu are timp sau nu îndrăzneşte să pună pe hârtie nimic din ceea ce a aflat. Dacă Danko a descoperit cumva identitatea curierului, încărcătura sau destinaţia, aceste informaţii au dispărut o dată cu el.

— Nu-mi vine să cred că a murit degeaba, spuse încet Klein.

— Eu *nu cred,* spuse Smith pe un ton vehement. Cred că Danko dorea să ajungă la noi pentru că indiferent ce reprezintă lucrul acela din Rusia, este îndreptat împotriva noastră.

— Vrei să spui că cineva aduce aici o armă biologică rusească?

— Date fiind împrejurările, cred că există această posibilitate. Ce altceva ar fi putut să-l sperie în asemenea hal pe Danko?

Klein îşi masă rădăcina nasului.

— Dacă aşa stau lucrurile, chiar dacă nu avem certitudinea trebuie să-l avertizez pe preşedinte. Sunt necesare măsuri. Făcu o pauză. Dar cum să ne apărăm când nu ştim ce căutăm? Danko nu ne-a lăsat nici un indiciu.

Ceva din cele spuse de Klein îi dădu o idee lui Smith.

— Poate că nu e tocmai aşa, domnule. Îmi daţi voie? Făcu un gest spre computerul Dell care se afla pe birou.

Smith se conectă la Institutul de cercetări şi îşi croi drum prin numeroasele puncte de verificare până când ajunse la bibliotecă, cea mai mare şi mai completă bază de date din lume referitoare la arma biologică. Introduse Stadiul Unu şi Stadiul Doi şi ceru computerului să-i arate numele viruşilor care aveau două niveluri distincte de dezvoltare.

Maşina îi oferi treisprezece variante. Smith ceru apoi computerului să confrunte cei treisprezece viruşi cu viruşii despre care se ştia că fuseseră cultivaţi şi depozitaţi la Bioaparat.

— Ar putea fi Marburg sau Ebola, spuse Klein, privind peste umărul lui. Două dintre microorganismele cele mai periculoase.

— Stadiul Doi înseamnă reconfigurare, splitarea genelor sau alte forme de modificare, îi spuse Smith. Marburg, Ebola şi alţii nu se pot „elabora” ca atare. Aceştia există în natură şi, evident, în laboratoarele de arme biologice. În cazul lor se pune mai degrabă problema proiectării unui sistem eficient de livrare la faţa locului, pe câmpul de luptă.

Brusc, Smith încremeni.

— Dar ăsta… cu acesta se poate umbla. Ştim că ruşii s-au jucat ani de zile cu el, încercând să-l modifice pentru a obţine o tulpină mai virulentă. Ar fi trebuit să închidă acele laboratoare, dar…

Klein îl asculta, dar privirea lui fixa ecranul unde literele străluceau pe fondul întunecat: VARIOLĂ.

Cuvântul *virus* derivă de la un cuvânt latin care înseamnă otravă. Viruşii sunt atât de mici, încât existenţa lor n-a fost cunoscută până la sfârşitul secolului al XIX-lea, când Dmitri Ivanovski, un microbiolog rus, a dat peste ei în timp ce cerceta cauzele unei boli ce apăruse în fabricile de ţigări.

Variola face parte din grupa bolilor cauzate de aceste microorganisme. Ea a fost semnalată pentru prima dată în China, în anul 1122 î.e.n. De atunci, a modificat de multe ori cursul istoriei omenirii, decimând populaţii întregi din Europa în secolul al XVIII-lea cât şi populaţiile băştinaşe din cele două Americi.

Variola major atacă sistemul respirator. După o perioadă de incubaţie de cinci până la zece zile, boala începe cu febră mare, vomă, dureri de cap, rigiditatea încheieturilor. După o săptămână apare o urticarie care se răspândeşte pe tot corpul şi provoacă pustule. Apar coji care cad şi lasă cicatrice care servesc drept incubaţie pentru următorul asalt al bolii. Moartea poate surveni în două sau trei săptămâni sau, în cazul variolei negre, în câteva zile.

Abia în 1796 a început lupta împotriva virusului. Un medic britanic, Edward Jenner, a descoperit că mulgătoarele care contractaseră o formă mai uşoară, luând virusul de la vaci, păreau să fi devenit imune la variolă. Prelevând mostre din leziunile mulgătoarelor, Jenner a inoculat un tânăr care ulterior a supravieţuit epidemiei. Jenner şi-a denumit descoperirea *vaccinia* – vaccin.

Ultimul caz cunoscut de variolă a fost raportat şi tratat în Somalia, în 1977. În mai 1980, Organizaţia Mondială a Sănătăţii a declarat că variola a fost eradicată şi a dispus încetarea programului de vaccinare.

La sfârşitul anilor ’80, în lume mai existau două depozite de *Variola major:* la Centrul pentru Controlul Bolilor din Atlanta şi la Institutul Ivanovski de la Moscova. Ulterior, virusul fusese mutat la Bioaparat, care se afla nu departe de oraşul Vladimir, la 350 de kilometri sud-est de Moscova.

În conformitate cu un tratat internaţional semnat atât de Statele Unite cât şi de Rusia, mostrele urmau să fie păstrate în laboratoare de maximă securitate, sub o strictă supraveghere internaţională. Nici o mostră nu putea fi utilizată pentru vreun experiment, fără avizul şi monitorizarea OMS. Asta teoretic.

— Teoretic, inspectorii trebuia să fie prezenţi, spuse Smith. Îi

aruncă apoi o privire lui Klein. Dar ştim amândoi ce înseamnă asta.

Klein scrâşni:

— Ruşii i-au aiurit pe birocraţii de la OMS cu fel de fel de gogoşi despre instalaţiile lor modernizate de la Vladimir şi tâmpiţii ăia le-au dat voie să mute variola. Ceea ce n-au înţeles niciodată este faptul că ruşii le-au arătat numai acele părţi ale Bioaparatului pe care voiau ca OMS să le vadă.

Aşa stăteau lucrurile. Prin intermediul dezertorilor şi al unor surse de la faţa locului, Statele Unite reuşiseră de-a lungul anilor să pună cap la cap informaţiile şi să reconstituie ceea ce se întâmplase în realitate la complexul Bioaparat. Inspectorii internaţionali văzuseră numai vârful aisbergului – instalaţiile de depozitare a virusului variolei, în realitate existau şi alte clădiri, mascate sub denumirea de laboratoare de însămânţări şi îngrăşăminte care rămăseseră ascunse de ochii lumii. Klein putea furniza suficiente dovezi OMS-ului, pentru ca acesta să ceară ca Bioaparat să fie deschis în întregime. Din păcate, intervenea o problemă de politică. Administraţia actuală nu dorea să irite Rusia, care ameninţa că se va întoarce la regimul comunist. Pe de altă parte, unii dintre inspectorii OMS nu erau înclinaţi să ia în considerare dovezile furnizate de americani. De altfel nu se putea pune în loialitate bază pe ele. Agenţiile americane de informaţii protejau vieţile celor care le furnizaseră informaţii, fiind convinse că dacă ruşii ar descoperi ce ştie Occidentul informatorii s-ar afla în pericol.

— N-am de ales, trebuie să-i spun preşedintelui, spuse Klein posomorit.

— Ceea ce ar putea duce la o situaţie încordată între cele două guverne. Se pune întrebarea: avem suficientă încredere în ruşi pentru a merge pe urmele scurgerii de informaţii şi ale curierului? Nu ştim cu cine anume din Bioaparat avem de-a face, ce funcţie are sau cine i-a dat ordinele de deplasare. S-ar putea să fie doar un cercetător care doreşte să facă rost de un câştig rapid oferind un pachet pentru New York. Aşa cum s-ar putea să ajungem până sus de tot, la Kremlin.

— Vrei să spui că dacă preşedintele vorbeşte cu primul-ministru rus s-ar putea să arătăm cu degetul spre cine nu trebuie? Sunt de acord, dar dă-mi o alternativă.

Smith avu nevoie de trei minute pentru a-şi expune planul la care se gândise în avion. Observă expresia sceptică de pe faţa lui

Klein şi se pregătea să riposteze, dar acesta îl luă din nou prin surprindere.

— Sunt de acord: este singura posibilitate de a acţiona în momentul de faţă şi are ceva şanse de succes. Dar vreau să te previn: preşedintele n-o să ne dea prea mult timp. Dacă rezultatele nu apar destul de repede, nu va avea încotro şi va trebui să-i ia tare pe ruşi.

Smith inspiră profund.

— Daţi-mi două zile. Raportez la fiecare douăsprezece ore. Dacă întârzii mai mult de şaizeci de minute nu mă mai aşteptaţi.

Klein clătină din cap.

— Este al naibii de riscant, Jon.

— În momentul de faţă nu avem de ales, spuse Smith sumbru. Şi mai este ceva ce ar trebui să-i spui preşedintelui. Am încetat producţia de vaccin împotriva variolei cu mulţi ani în urmă. În momentul de faţă, avem o sută de mii de doze la Institutul nostru, exclusiv pentru uzul armatei. Nu putem vaccina populaţia. Mai există un scenariu de-a dreptul înfricoşător: dacă cineva fură virusul variolei pentru că nu pot trece la stadiul doi de dezvoltare în Rusia, înseamnă că îl aduce aici pentru că aici o pot face. Curierul este aşteptat. Dacă aşa stau lucrurile şi se urmăreşte nu numai să se creeze o tulpină mutantă, ci şi să se răspândească virusul în această ţară, atunci suntem total lipsiţi de apărare. Putem fabrica vaccinul, dar acesta nu va avea efect în faţa linei tulpini noi de variolă.

Klein îl privi ţintă pe Smith şi îi spuse cu o voce răguşită:

— Du-te şi află ce naiba vor ruşii. Dar află repede!

5

Tocurile lui Megan ţăcăneau pe pardoseala de ciment lustruit în timp ce străbătea hangarul uriaş şi ieşea la lumina zilei. Deşi se afla la Houston de aproape două luni, nu se obişnuise încă cu clima. Era abia aprilie însă aerul devenise umed. O bucură gândul că antrenamentul ei nu avea să se prelungească până vara.

Noul centru pentru vizitatori era înghesuit între clădirile G-3 şi G-4. Megan trecu pe lângă parcul de autobuze ale NASA şi intră în holul în formă de atrium. De grinda plafonului atârna macheta unei navete spaţiale. Strecurându-se pe lângă grupurile de copii care se uitau cu gurile căscate la machetă, se îndreptă spre biroul serviciului de pază. Vizitatorii de la NASA precum şi destinaţiile lor din interiorul complexului erau consemnate într-un computer. Megan se întreba unde o să-l găsească pe Jon Smith când îl zări chiar sub macheta navetei.

— Jon!

Smith tresări surprins auzindu-şi numele, dar încruntarea i se transformă în zâmbet când o zări pe Megan.

— Megan... ce bine îmi pare că te văd.

Megan se apropie de el şi îl luă de braţ.

— Arăţi ca un tip în misiune – eşti mult prea serios. Să nu-mi spui că n-aveai de gând să mă cauţi.

Smith ezită. Gândurile lui fugiseră şi spre Megan Olson, dar nu se aşteptase să dea peste ea pur şi simplu.

— N-aş fi ştiut de unde să încep să te caut, mărturisi el.

— Cum aşa? Un bărbat atât de perspicace ca tine, îl tachină Megan. Ce faci aici? Ai venit cu preşedintele?

— Nu tocmai. Am avut o întâlnire, a intervenit ceva în ultimul moment.

— Oh! Şi acum alergi în galop. Ai cel puţin timp să bei o cafea?

Deşi era nerăbdător să se întoarcă la Washington, Smith hotărî că nu e cazul să trezească prea multe bănuieli, mai ales că Megan părea să fi acceptat explicaţiile vagi referitoare la prezenţa lui la NASA.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse el, apoi adăugă: Mi se pare că mă căutai – sau sunt cam încrezut?

— E adevărat, te căutam, spuse Megan, conducându-l spre ascensoare. De fapt, un prieten de-al tău, Dylan Reed mi-a spus că ai fi pe aici.

— Dylan… înţeleg.

— De unde îl cunoşti?

— Am lucrat împreună când NASA şi Institutul nostru au refăcut programul biochimic pentru navetă. A trecut ceva timp de atunci.

Mă întreb: de unde naiba a aflat Reed sau altcineva că sunt aici?

Ştia că spaţiul aerian din jurul NASA era restricţionat şi că pilotul de pe Gulfstream avea obligaţia să prezinte o listă cu pasagerii şi echipajul controlorilor de la NASA.

Aceştia o transmiseseră la serviciul de pază şi securitate. Informaţia ar fi trebuit să rămână însă confidenţială – doar dacă nu monitoriza cineva sosirile avioanelor.

Megan introduse o cartelă magnetică în fanta liftului şi urcară până la sala de mese. Trecură apoi pe lângă peretele de sticlă al sălii care oferea o vedere panoramică asupra facilităţilor de antrenament ale centrului. Megan nu se putu abţine să zâmbească când văzu un KC-135, un transportor aerian care cobora spre pistă.

— Amintiri duioase? o întrebă Smith.

Megan râse.

— Numai dacă privim retrospectiv lucrurile. Acest unu-treizeci şi cinci a fost modificat pentru a efectua diverse experimente şi a face o testare preliminară a echipamentului pentru gravitaţia redusă de pe navetele spaţiale. Urcă brusc până când acceleraţia lui ajunge la Gs, apoi cade liber, creând un mediu imponderabil timp de douăzeci sau treizeci de secunde. Când am mers prima dată cu el, habar n-aveam cât de mare este stresul gravitaţiei scăzute asupra organismului. Megan zâmbi. Atunci am înţeles de ce unu-treizeci şi cinci era aprovizionat din belşug cu pungi pentru rău de avion.

— Din cauza asta i se spune Cometa Vomă.

Megan fu surprinsă:

— Ai zburat vreodată cu chestia asta? întrebă ea.

— Nici prin gând nu mi-a trecut.

Se aşezară la o masă lângă geam. Megan comandă o bere, dar Smith, care urma să se întoarcă la avion, preferă un suc de portocale. Când sosiră băuturile, ridică paharul:

— Să ajungi până la stele!

Megan îi căută privirea.

— Sper.

— Eu *ştiu* că va fi aşa.

Apoi îl văzură pe dr. Dylan Reed care stătea în picioare lângă masa lor.

— Jon, mă bucur să te revăd. Aşteptam pe cineva la un alt zbor când ţi-am văzut numele pe lista celor sosiţi.

Smith răspunse la strângerea de mână viguroasă a lui Reed şi îl invită să ia loc.

— Tot la Institut lucrezi? întrebă Reed.

— Tot acolo. Iar tu eşti aici de trei ani, nu-i aşa?

— Patru.

— Pleci în următoarea misiune?

Reed zâmbi.

— N-au cum să mă ţină departe. Am devenit un veteran al navetelor.

Smith ridică din nou paharul:

— Pentru un zbor sigur, plin de succes.

După toast, Reed se întoarse către Megan.

— Nu mi-ai povestit niciodată cum v-aţi cunoscut.

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Megan.

— Sophia Russell era prietena mea din copilărie.

— Scuză-mă, spuse Reed. Am auzit de moartea Sophiei. Îmi pare foarte rău.

Smith asistă la discuţia despre antrenamentul de dimineaţă din simulator. Remarcând cu câtă afecţiune o trata Reed se întreba dacă între ei era ceva mai mult decât o simplă relaţie profesională.

Şi chiar dacă ar fi, nu e treaba mea.

Smith simţi că este privit. Îşi schimbă poziţia ca din întâmplare, ca să poată cuprinde cu privirea întreaga încăpere. Lângă biroul şefei de sală stătea un bărbat destul de plin, de înălţime medie, trecut de patruzeci de ani, ras pe cap. Deşi distanţa era mare, Smith îşi dădea seama că omul îl priveşte.

Nu te cunosc, aşadar de ce interesează atât de mult persoana mea?

— Dylan?

Smith făcu un semn în direcţia biroului. Omul observă şi se ghemui, dar fără succes.

— Aştepţi pe cineva?

Reed privi în jur.

— Da. Este Adam Treloar, medicul-şef al misiunii. Îi făcu semn cu mâna. Adam!

Smith văzu că Treloar se apropie cam fără chef, ca un copil care îşi târăşte în silă picioarele când este chemat la masă.

— Adam, ţi-l prezint pe doctorul Jon Smith de la Institutul de cercetări pentru boli infecţioase al Forţelor Aeriene, spuse Reed.

— Încântat, spuse Smith.

— Da, mă bucur să vă cunosc, murmură Treloar cu un uşor accent englezesc.

— Ne-am mai văzut cumva? întrebă Smith politicos.

Constată surprins că întrebarea lui îl făcu pe celălalt să se holbeze la el.

— O, nu cred. Mi-aş fi amintit. Treloar se întoarse grăbit către Reed. Trebuie să facem ultimele analize ale echipajului. Şi am întâlnirea aceea cu Stone.

Reed dădu din cap.

— Lucrurile se precipită o dată cu apropierea datei lansării, se scuză el faţă de Smith. Mi-e teamă că va trebui să vă părăsesc. Jon, mă bucur că te-am văzut. Să nu mai lăsăm să treacă atâta timp, bine?

— Neapărat.

— Megan, ne vedem la ora trei în laboratorul bio.

Smith îi urmări cu privire pe cei doi bărbaţi care se îndreptau spre celălalt capăt al încăperii.

— Treloar e cam ciudat, comentă el. *Mai ales că voia să discute despre testele fizice, dar nu avea nici un fel de fişe la el.*

— Da, aşa este, fu de acord Megan. Ca medic, Adam este unul din cei mai buni. Dylan l-a furat de la Bauer-Zermatt. Este un excentric.

— Vorbeşte-mi despre Dylan, spuse Smith ridicând din umeri. Cum e să lucrezi cu el? Îmi amintesc că era foarte meticulos.

— Dacă vrei să spui că ştie cu adevărat să se concentreze, ai dreptate. Mă provoacă tot timpul, mă obligă să gândesc mai profund, să mă perfecţionez.

— Mă bucur că lucrezi cu cineva ca el. Se uită la ceas. Trebuie să plec.

Megan se ridică.

— Şi eu.

Când ieşiră din ascensor, fata îl atinse pe braţ.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Jon.

— Şi mie, Megan. Data viitoare când mai vii la Washington, fac eu cinste.

Megan zâmbi:

— Am să-ţi aduc aminte de asta.

— *Nu te mai uita la ei!*

Adam Treloar smuci capul, surprins de duritatea tonului lui Reed. Nu înţelegea cum putea Reed, cu zâmbetul acela blând pe faţă, să vorbească pe tonul acela.

Apelând la vederea periferică, Treloar îi urmări pe Jon Smith şi pe Megan Olson care se îndreptau spre ascensor. Auzi un *bang* uşor când sosi liftul şi respiră uşurat. Luă un şervet şi se şterse pe faţă şi pe frunte.

— Ştii cine este Smith? întrebă el cu o voce răguşită.

— Chiar foarte bine, spuse calm Reed. Îl cunosc de ani de zile.

Se îndepărtă, încercând să scape de mirosul acru care părea să-l urmeze pe Treloar oriunde se ducea. Lui Reed nu-i păsa că gestul lui era de-a dreptul grosolan; nu făcuse niciodată un secret din dispreţul pe care îl nutrea pentru medicul-şef al misiunii navetei spaţiale.

— Dacă ştii cine este, atunci spune-mi ce face aici, întrebă Treloar. El a fost la Veneţia cu Danko.

Mâna lui Reed ţâşni ca o cobră, apucându-l pe Treloar de încheietura mâinii stângi şi strângând-o puternic. Treloar îşi dădu ochii peste cap şi deschise gura gâfâind.

— Ce ştii despre Veneţia? întrebă Reed cu o voce blândă.

— Eu… am auzit fără să vreau ce-ai spus tu! reuşi să murmure Treloar.

— Atunci uită că ai auzit ceva, înţelegi? Veneţia nu te priveşte pe tine. Şi nici Smith.

— Mi se pare mai mult decât o coincidenţă faptul că Smith apare la Veneţia şi pe urmă aici, spuse Treloar.

— Crede-mă, Smith nu ştie nimic. Nu *are* nimic. În plus, există o explicaţie foarte simplă pentru faptul că era la Veneţia. Danko şi Smith se cunosc de la conferinţele internaţionale. Erau prieteni. Când Danko a decis să evadeze, s-a gândit că Smith este omul în care poate avea încredere. Asta e tot.

— Atunci nu e nici un pericol dacă plec?

— Eşti în siguranţă, îl asigură Reed. De fapt, ce ar fi să mai luăm ceva de băut şi să revedem toate aranjamentele.

Peter Howell aşteptă câteva ore înainte să plece de la hotelul Danieli şi să-şi facă drum către Rio del San Moise, unde asasinii îşi găsiseră moartea. Aşa cum anticipase, acolo nu mai erau decât câţiva carabinieri care patrulau pentru a se asigura că nici un turist nu se aventurează în perimetrul delimitat cu o bandă de către poliţie.

Bărbatul pe care se aştepta să-l vadă acolo examina resturile carbonizate ale gondolei. În spatele lui, scafandrii continuau să scotocească în canal pentru a găsi şi alte probe.

Un carabinier îi blocă drumul.

— Doresc să vorbesc cu inspectorul Dionetti, spuse Howell într-o italiană fluentă.

El aşteptă până când poliţistul se duse la bărbatul scund şi îndesat, care îşi mângâia gânditor barbişonul în timp ce examina bucata de lemn înnegrit.

Marco Dionetti, inspector la Poliţia Statală, ridică privirile şi clipi recunoscându-l pe Howell. Îşi scoase mănuşile de cauciuc, îşi scuturâ o scamă imaginară de pe costumul lui de comandă, apoi veni spre Howell şi îl îmbrăţişă.

— Pietro! Ce plăcere să te revăd. Dionetti îl examină pe Howell din cap până în picioare. Cel puţin aşa sper.

— Mă bucur să te văd, Marco.

În perioada de vârf a terorismului de la mijlocul anilor ’80, Peter Howell, împrumutat de la SAS, lucrase cu funcţionarii superiori ai poliţiei italiene la cazurile de răpire în care erau implicaţi cetăţeni britanici. Unul dintre oamenii pe care îi respectase cel mai mult era un aristocrat care vorbea încet, dar era dur ca oţelul şi care se numea Marco Dionetti, pe atunci o stea în ascensiune în cadrul Poliţiei Statale. De-a lungul anilor păstrase legătura cu el. Howell era oricând bine venit în străvechiul palat al lui Dionetti.

— Aşadar, te afli din nou în Serenissima. Nu mi-ai dat nici un telefon şi nici nu m-ai lăsat să-ţi fiu gazdă, îl tachină Dionetti. Unde locuieşti? La Danieli, sunt sigur.

— Te rog să mă scuzi, Marco, răspunse Howell. Am sosit ieri şi lucrurile s-au încurcat rău.

Dionetti privi în spatele lui spre dezastrul de la debarcader.

— Încurcat? Evident, aşa înţeleg britanicii lucrurile astea. Pot îndrăzni să te întreb dacă ştii ceva despre nenorocirea asta?

— Poţi. Şi am să fiu fericit să-ţi spun. Dar nu aici.

Dionetti fluieră tare. Aproape instantaneu o şalupă cu motor a

poliţiei se apropie de cheiul cu trepte.

— Putem discuta pe drum, spuse Dionetti.

— Pe drum, încotro?

— Zău aşa, Pietro! Mergem la Chestură. Ar fi nepoliticos din partea mea să-ţi cer să răspunzi la întrebările mele fără ca eu să-ţi răspund la ale tale.

Howell îl urmă pe inspector la pupa şalupei. Aşteptară până când barca ieşi din Rio del San Moise şi pătrunse în Canal Grande.

— Spune-mi, Pietro, ce ştii despre grozăvia care s-a produs în oraşul nostru de basm?

— Nu conduc nici o operaţiune, îl asigură Howell, dar în incident a fost implicat un prieten de-al meu.

— Nu cumva prietenul tău este domnul acela misterios din Piaţa San Marco? întrebă Dionetti. Cel care a fost văzut împreună cu victima? Cel care a alergat după ucigaşi şi după aceea a dispărut?

— El este.

Dionetti oftă teatral.

— Spune-mi că treaba asta nu are nimic comun cu terorismul, Pietro.

— Nu are.

— Am găsit asupra victimei un paşaport ucrainean, dar cam atât. Arăta ca după un drum greu. E cazul ca Italia să-şi facă griji pentru motivul care l-a adus aici?

— Italia n-are de ce să-şi facă griji. Omul se afla în trecere.

Dionetti privi circulaţia de pe canal, taxiurile şi autobuzele de apă, maşinile de colectat gunoi şi gondolele elegante care săltau în siajul vaselor mai mari. Canal Grande era artera principală a iubitei lui Veneţia şi simţea cum pulsul îi bate mai puternic.

— N-am chef de bucluc, Pietro, spuse el.

— Atunci ajută-mă. O să am grijă ca buclucul să plece de aici. Făcu o pauză. Ai găsit suficiente date ca să identifici asasinii şi modul în care au fost ucişi?

— Cu o bombă, spuse sec Dionetti. Mai puternică decât ar fi fost nevoie. Cineva a vrut să-i şteargă de pe faţa pământului. Şi, totuşi, au dat greş. Am găsit suficiente probe pentru identificare – presupunând că ăştia doi figurează în evidenţele noastre. O să vedem foarte curând.

Şalupa încetini când ajunse pe Rio di Ca Gazoni, apoi se apropie uşor de docul din faţa Chesturii, sediul Poliţiei Statale.

Dionetti îl conduse printre paznicii înarmaţi aflaţi în faţa palatului din secolul al XVII-lea.

— A aparţinut cândva unei familii foarte vechi, spuse Dionetti peste umăr, dar a fost confiscat pentru neplata taxelor. După ce l-a preluat guvernul, a devenit un excelent sediu de poliţie.

Howell îl urmă de-a lungul unui coridor larg şi pătrunse într-o cameră care părea să fi fost cândva un salon. Dincolo de ferestre se vedea o grădină cam părăginită.

Dionetti ocoli biroul şi acţionă tastele computerului. Imprimanta prinse viaţă.

— Fraţii Rocca – Tommaso şi Luigi, spuse el, înmânându-i lui Howell paginile imprimate.

Howell contemplă fotografiile bărbaţilor care păreau să aibă vreo treizeci de ani.

— Sicilieni?

— Exact. Mercenari. Îi bănuiam mai de mult că au împuşcat un procuror federal din Palermo şi un judecător de la Roma.

— Sunt scumpi?

— Foarte. De ce întrebi?

— Pentru că numai cineva care are şi relaţii şi bani putea să angajeze nişte profesionişti.

— Dar de ce să ucidă un ţăran ucrainean, dacă asta era.

— Nu ştiu, dar trebuie să aflu. Ai vreo idee unde îşi au sediul?

— La Palermo. Locul unde s-au născut.

Howell încuviinţă din cap.

— Ce poţi să-mi spui despre exploziv?

Dionetti se întoarse la computer.

— Da… raportul preliminar de la laboratorul de criminalistică arată că era C-12, cam o jumătate de kilogram.

Howell făcu ochii mari:

— C-12? Eşti sigur?

Dionetti ridică din umeri.

— Sper că îţi aminteşti că laboratoarele noastre sunt foarte performante. Pentru mine concluziile lor sunt valabile.

— Şi pentru mine, spuse Howell.

Oare cum de pusese mâna ucigaşul celor doi sicilieni pe explozivul cel mai nou al armatei Statelor Unite?

Marco Dionetti locuia într-un palat din calcar cu patru etaje, datând din secolul al XVI-lea, cu faţada spre Canal Grande, la o aruncătură de băţ de Accademia. În sufrageria mare, dominată

de un cămin sculptat de Moretta, chipurile grave ale strămoşilor lui Dionetti din portretele pictate de maeştrii Renaşterii vegheau încăperea.

Peter Howell îşi termină porţia de *seppioline* şi se lăsă pe spătarul scaunului, în timp ce un servitor în vârstă îi lua farfuria.

— Complimentele mele pentru Maria. Peştele a fost excelent – exact aşa cum îmi aminteam.

— Am să-i transmit, răspunse Dionetti în timp ce i se prezenta o tavă cu *bussolai.* Luă unul din biscuiţii cu chimen şi începu să-l ronţăie gânditor.

— Pietro, înţeleg că trebuie să fii discret, dar am şi eu stăpâni şi trebuie să le dau anumite răspunsuri. Nu poţi să-mi spui nimic despre ucrainean?

— Sarcina mea a fost să asigur acoperirea persoanei de contact, răspunse Howell. Nu exista nici un indiciu că va urma o baie de sânge.

Dionetti îşi împreună vârfurile degetelor.

— Pot să presupun că fraţii Rocca au avut un contract pe care nu l-au executat corect şi că omul care a fost văzut alergând după ei ar fi trebuit să fie victima.

— Aceasta nu explică de ce au fost aruncaţi în aer fraţii Rocca, sublinie Howell.

Dionetti respinse obiecţia fluturând din mână.

— Fraţii Roca aveau mulţi duşmani. S-ar putea ca unul dintre ei să fi reuşit în sfârşit să încheie socotelile.

Howell îşi termină cafeaua.

— Nu cred. Acum, fără să par nepoliticos, trebuie să plec, ca să prind cursa spre Palermo.

— Şalupa mea îţi stă la dispoziţie, spuse Dionetti, însoţindu-l pe Howell în holul central. Am să iau legătura cu tine dacă apar noutăţi. Promite-mi că după ce îţi termini treburile ai să treci pe la mine în drum spre casă. Te invit la La Fenice.

Howell zâmbi.

— Mi-ar face mare plăcere. Mulţumesc pentru tot, Marco.

Dionetti îl urmări pe englezul care păşi peste marginea ambarcaţiunii şi ridică mâna în timp ce şalupa dispărea pătrunzând în Canal Grande. Abia după ce fu absolut sigur că Howell nu mai putea să-l vadă, expresia prietenoasă de pe chipul lui se şterse.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai multe, prietene, şopti el. Poate aş fi putut să te ajut să rămâi în viaţă.

6

La opt mii de mile spre vest, în insula Oahu din Hawaii, Pearl Harbor suporta placid soarele fierbinte, tropical. În faţa portului se aflau clădirile administrative ale marinei militare şi sediul de comandă şi control, în dimineaţa aceea, în clădirea Nimitz nu putea intra decât personalul autorizat. Unităţi ale Patrulei de Coastă erau staţionate la exterior şi în interior, pe coridoarele lungi şi răcoroase şi în faţa uşilor închise ale sălii de şedinţe.

Sala de şedinţe avea dimensiunile unei săli de gimnastică şi putea găzdui uşor trei sute de persoane. În clipa aceea se aflau doar treizeci, aşezaţi cu toţii în primele câteva rânduri din faţa podiumului. Necesitatea măsurilor de securitate era justificată de medaliile şi panglicile care împodobeau uniformele celor prezenţi. Reprezentanţi ai tuturor sectoarelor serviciilor armatei, oamenii din sală erau ofiţeri superiori din flota Pacificului care răspundeau de detectarea şi eliminarea oricăror ameninţări de la San Diego până la Strâmtoarea Taiwan din Asia de Sud-Est. Toţi erau veterani, care participaseră la numeroase conflicte. Nici unul din ei nu avea răbdare cu politicienii şi teoreticienii, cu alte cuvinte nu puteau să-i sufere pe neaveniţi. Se bazau pe propria lor experienţă şi pe instincte şi îi respectau pe cei care îşi dovediseră bărbăţia pe câmpul de luptă. De aceea ochii tuturor erau aţintiţi la persoana de pe podium, generalul Frank Richardson, veteran al războaielor din Vietnam şi din Golf şi al multor alte încleştări de care poporul american uitase. Dar nu şi aceşti oameni. Pentru ei, Richardson, ca reprezentant al Comitetului Inter-Arme, era un adevărat războinic. Când avea ceva de spus, toată lumea asculta.

Richardson apucă pupitrul cu ambele mâini. Era un bărbat înalt, bine făcut, la fel de impunător ca pe vremea când lucra la schelele şantierului naval din West Point. Cu părul lui grizonat tuns perie, cu ochii reci şi verzi, cu maxilarul inferior ferm, era omul ideal pentru relaţii cu publicul. Numai că Richardson îi detesta pe toţi cei care nu sângeraseră pentru patrie.

— Aşadar să recapitulăm, spuse Richardson, privindu-i pe cei din faţa lui. Nu ruşii sunt cei care mă îngrijorează. De cele mai multe ori este greu de ştiut cine conduce ţara asta nefericită –

politicienii sau mafia. Nu poţi şti cine sunt jucătorii dacă nu ai fişele de concurs.

Richardson făcu o pauză pentru a savura hohotele de râs provocate de mica lui glumă.

— Dar în timp ce Mama Rusia stă pe toaletă, continuă el, nu acelaşi lucru se poate spune despre chinezi. Administraţiile trecute au fost atât de grăbite să se împrietenească cu ei încât n-au reuşit niciodată să-şi dea seama de intenţiile reale ale Beijingului. Le-am vândut cea mai avansată tehnologie din domeniul computerelor şi sateliţilor fără să ne dăm seama că se infiltraseră deja în principalele noastre structuri de proiectare şi producţie nucleară. Los Alamos a fost numai o escală pentru indivizii ăştia. Spun mereu actualei administraţii, aşa cum am făcut-o şi cu precedentele, că China nu poate fi ţinută în frâu doar cu forţa nucleară.

Richardson îşi mută privirile spre fundul încăperii. Un bărbat cu părul de culoarea nisipului, abia trecut de patru zeci de ani, îmbrăcat în haine civile, se rezema de perete, cu braţele încrucişate la piept. Generalul sesiză încuviinţarea aproape imperceptibilă a civilului şi continuă:

— Dar nici chinezii nu pot spera să ne joace pe degete cu arma nucleară. Nebunia constă în faptul că au totuşi o opţiune: războiul chimic şi biologic. Introduci un virus în principalele noastre centre populate sau în computerele de comandă şi control şi gata! Haosul se dezlănţuie imediat! Şi ei pot nega de o manieră plauzibilă că sunt amestecaţi. De aceea este imperativ necesar, ca prin patrulele dumneavoastră, prin zborurile şi raidurile de recunoaştere să obţineţi cât mai multe informaţii cu privire la programul de arme biologice al Chinei. Bătăliile viitorului război nu vor fi câştigate sau pierdute pe câmpul de luptă – cel puţin la început. Ele se vor duce în laboratoare, acolo unde forţele inamicului se măsoară cu trilioane de batalioane care pot fi stocate în vârful unui ac cu gămălie. Numai atunci când vom şti unde sunt create aceste batalioane, unde sunt hrănite şi păstrate ne putem desfăşura forţele pentru a le elimina.

Richardson făcu o pauză.

— Domnilor, vă mulţumesc pentru atenţie.

Bărbatul din fundul sălii nu participă la aplauzele furtunoase care urmară şi nu se amestecă printre cei care îl înconjuraseră pe general felicitându-l şi asaltându-l cu întrebări. Anthony Price,

director adjunct al Agenţiei Naţionale de Securitate, îşi păstra întotdeauna comentariile pentru momentele de intimitate.

După ce ofiţerii se împrăştiară, Richardson se îndreptă spre Price, care îşi zicea în sinea lui că generalul semăna cu un cocoş care îşi înfoaie penele.

— Dumnezeule, ce-mi place să-i văd pe oamenii ăştia! Miros cu toţii a război.

— Ceea ce miros eu, Frank, replică sec Price, este că ai cam dat-o în bară. Dacă nu ţi-aş fi prins privirea, le-ai fi turnat totul.

Richardson îi aruncă o privire furioasă.

— Poţi să-mi acorzi şi mie puţină încredere, nu crezi? Deschise uşa şi continuă: Haide, întârziem.

Ieşiră afară şi porniră grăbiţi pe aleea de pietriş care înconjura sala.

— Va veni o zi, Tony, când politicienii vor trebui să-şi înghită limba, spuse posomorit Richardson. Hotărârile luate după sondaje de opinie or să ne termine. E suficient să vrei să faci depozite de antrax sau de Ebola şi imediat îţi scade popularitatea. E o adevărată porcărie!

— Astea sunt lucruri fumate, Frank, răspunse Price. Sper că n-ai uitat. Problema noastră cea mai mare este verificarea. Şi noi şi ruşii am căzut de acord să lăsăm inspectorii internaţionali să ne monitorizeze rezervele de arme biochimice. Laboratoarele noastre, institutele de cercetare, fabricile, sistemul de transport – toate acestea sunt deschise. Aşa că politicienii n-au de ce să înghită nimic. În ceea ce îi priveşte pe ei, arma biologică este o chestiune moartă şi îngropată.

— O să vadă ei atunci când o să se întoarcă şi o să-i muşte de fund, spuse caustic Richardson. Atunci or să înceapă să strige: unde sunt ale noastre?

— Şi atunci o să le puteţi da un răspuns, nu-i aşa? Cu puţin ajutor din partea bunului doctor Bauer.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că mai există oameni ca el, rosti Richardson printre dinţi.

În spatele sălii era un mic heliport. Un elicopter Jet Ranger comercial, cu număr de înregistrare civil, aştepta cu motorul pornit. Price tocmai se pregătea să se urce în cabină, când Richardson îl opri.

— Ce e cu treaba de la Veneţia? strigă el acoperind zgomotul din ce în ce mai puternic al motorului. Au luat-o peste bot?

Price dădu din cap.

— Lovitura s-a desfăşurat aşa cum a fost programată, dar a intervenit ceva neprevăzut. Aştept informaţii cât de curând.

Richardson mormăi ceva şi îl urmă pe Price în cabină, legându-şi apoi centura de siguranţă. E drept că îi respecta pe Price şi pe Bauer, dar şi ei erau doar nişte civili. Numai un soldat ştia că întotdeauna poate interveni ceva neprevăzut.

Priveliştea pe care o oferea Big Island de la înălţimea de şapte sute de metri îl impresiona întotdeauna pe Richardson. În depărtare se vedea splendida coastă Kona, cu hotelurile ei mari ca nişte vapoare uriaşe ancorate de-a lungul ţărmului. Mai departe, în interiorul insulei se vedeau câmpiile negre din lavă solidificată, la fel de neprimitoare ca un peisaj lunar. În centrul acestui ţinut al dezolării se afla însăşi fântâna vieţii: vulcanul Kilauea, cu craterul roşu strălucind din cauza magmei care ieşea şuierând din măruntaiele pământului. Acum vulcanul era liniştit, dar Richardson îl văzuse în timpul erupţiilor. Formarea celui mai nou loc de pe planetă fusese o privelişte pe care nu o uitase niciodată.

În timp ce elicopterul vira de-a lungul marginii câmpiei de lavă, apăru în depărtare ceea ce fusese cândva Fortul Howard. Întins pe o suprafaţă de mai multe sute de mii de metri pătraţi între câmpul de lavă şi ocean, fusese primul centru de cercetări medicale al armatei specializat în tratarea bolilor tropicale, inclusiv a leprei. Cu mulţi ani în urmă, Richardson începuse dezafectarea bazei. Găsise un senator oportunist din Hawaii care, cu puţin sprijin din culise, reuşise să treacă proiectul prin Congres: înfiinţarea unei baze de cercetări medicale noi la Oahu. În schimb, senatorul, care făcea parte din Comitetul pentru Achiziţii al Armatei, ştampilase cererea lui Richardson ca Fort Howard să fie pus la naftalină şi vândut unei întreprinderi particulare.

Richardson avea deja un cumpărător în aşteptare: firma de produse chimico-farmaceutice Bauer-Zermatt A.G. Cu sediul la Zurich. După ce în contul senatorului fură depozitate două sute de mii de acţiuni ale companiei, politicianul avu grijă ca nici o altă ofertă să nu mai fie acceptată de comitetul său.

Richardson îi comandă pilotului:

— Coboară spre complex.

Elicopterul se înclină, oferind o vedere panoramică asupra peisajului aflat dedesubt. Chiar şi de la această înălţime se

observa că gardul incintei era nou şi solid – avea trei metri înălţime şi se termina cu sârmă ghimpată. Cele patru intrări erau supravegheate de personal militar. Maşinile mari, parcate în faţa fiecărui post, făceau ca efectul să fie şi mai puternic.

Complexul ca atare era uimitor de pustiu. Instalaţiile de aprovizionare, cazărmile şi depozitele zăceau sub soarele tropical. Nici o activitate nu se desfăşura în jurul lor. Doar vechea clădire de comandă, zugrăvită proaspăt, cu câteva jeep-uri parcate în apropiere demonstra că baza lui e părăsită. Efectul era perfect: o instalaţie militară pusă la conservare, la care nu aveau acces decât câţiva localnici care deserveau personalul redus staţionat aici. În realitate, ceea ce fusese cândva Fort Howard se afla cum la trei etaje sub pământ.

— Am primit permisiunea de aterizare, domnule general, îl informă pilotul.

Richardson mai privi o dată pe fereastră şi văzu o siluetă care urmărea zborul elicopterului.

— Aterizează, ordonă el.

Bărbatul scund, musculos, de vreo şaizeci şi ceva de ani, cu părul argintiu pieptănat spre spate şi un barbişon tuns cu grijă stătea cu picioarele depărtate, cu spatele foarte drept şi mâinile împreunate la spate – ofiţer al unor războaie de altădată.

Dr. Karl Bauer privea elicopterul care cobora peste zona acoperită de iarbă a terenului de aterizare. Bauer ştia că vizitatorii lui îi vor pune întrebări foarte dure pentru el. În timp ce rotoarele încetineau, îşi revizui în minte ce intenţiona să le spună. Lui *Herr Doktor* nu-i plăcea să ofere explicaţii sau scuze. Timp de peste o sută de ani compania întemeiată de străbunicul lui Bauer se aflase în fruntea tehnologiei din domeniul produselor chimico-farmaceutice. Bauer-Zermatt A.G. deţinea milioane de patente care îi asigurau un flux neîntrerupt de venituri. Cercetătorii săi inventaseră pilule şi loţiuni care se găseau în orice casă; în acelaşi timp, aduseseră pe piaţă medicamente pentru care compania câştigase premii internaţionale.

În afară de medicamentele şi vaccinurile pe care le distribuia personalului sanitar din lumea a treia, Bauer-Zermatt avea şi o latură mai obscură a activităţii la care broşurile şi pliantele de reclamă nu făceau niciodată aluzie, în timpul primului război mondial, compania produsese un gaz deosebit de toxic care provocase moartea a mii de soldaţi ai Aliaţilor. Un sfert de secol

mai târziu, ea furnizase companiilor germane anumite produse chimice care fuseseră apoi combinate între ele şi transformate în gazul utilizat în camerele morţii din întreaga Europă Răsăriteană. Firma monitorizase de aproape experimentele cumplite ale dr. Josef Mengele şi ale altor medici nazişti. La sfârşitul războiului, în timp ce alţi criminali şi complici ai lor fuseseră arestaţi şi spânzuraţi, Bauer-Zermatt se retrăsese în spatele mantiei elveţiene de anonimat şi extrapolase în linişte cercetările medicale ale naziştilor. Cât despre proprietarii firmei Bauer-Zermatt şi funcţionarii ei superiori, aceştia negaseră că ar fi ştiut ceva în legătură cu utilizarea produselor corporaţiei după ce acestea părăseau frontierele ţării lor.

În cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, dr. Karl Bauer nu numai că reuşise să menţină firma în fruntea cercetărilor legale din domeniul farmaceutic, dar extinsese şi programul secret de producere a armei lor biochimice. Ca o lăcustă, Bauer se ducea acolo unde era terenul cel mai fertil: în Libia lui Gaddafi, în Irakul lui Hussein, la dictaturile tribale din Africa, la regimurile infestate de nepotism din Asia de Sud-Est. Aducea cu el cei mai buni oameni de ştiinţă şi echipament de ultimă oră; în schimb, era recompensat cu o generozitate transferată printr-o apăsare pe claviatură în depozitele de la Zurich.

Concomitent, Bauer întreţinuse şi îşi îmbunătăţise relaţiile atât cu armata americană, cât şi cu cea din Rusia. Studiind atent situaţia politică globală, Bauer prevăzuse destrămarea Uniunii Sovietice şi declinul inevitabil al Rusiei care se lupta să instaureze democraţia. El pescuia la confluenţa dintre râul disperării ruse şi cel al ascendenţei americane.

Bauer făcu un pas înainte ca să-şi întâmpine oaspeţii.

— Domnilor.

După ce îşi strânseră mâinile, cei trei bărbaţi porniră spre clădirea în stil colonial cu două etaje, care adăpostea centrul de comandă. De o parte şi de alta a coridorului elegant, cu lambriuri de lemn se aflau birourile personalului ales cu mare grijă de Bauer pentru a rezolva problemele administrative ale centrului. Urmau apoi micile încăperi în care trudeau din greu asistenţii oamenilor de ştiinţă, introducând în calculator datele furnizate de experimentele de laborator. În fundul coridorului se aflau două ascensoare. Unul dintre ele era ascuns în spatele unei uşi ce se deschidea cu o cartelă magnetică. Construit de Hitachi, acest lift de mare viteză făcea legătura între centrul de comandă şi

laboratoarele din subteran. Al doilea lift era o colivie frumoasă de alamă. Cei trei bărbaţi se urcară în acesta din urmă şi în câteva secunde ajunseră în biroul particular al lui Bauer, care ocupa tot etajul al doilea.

Biroul arăta ca cel al unui guvernator colonial din secolul al XIX-lea. Covoare orientale vechi împodobeau podeaua de lemn lustruită; biblioteci de mahon şi opere de artă din Pacificul de Sud se înşirau de-a lungul pereţilor. Biroul masiv al lui Bauer se afla în faţa unui perete uriaş de sticlă care dădea spre complex şi spre oceanul aflat dincolo de câmpurile mari de lavă.

— Ai făcut câteva îmbunătăţiri de la ultima mea vizită, comentă sec Richardson.

— Am să vă conduc mai târziu la birourile personalului şi la zona de agrement, răspunse Bauer. Viaţa de aici seamănă cu cea de pe o platformă de foraj: oamenii mei pleacă de aici doar o dată pe lună şi atunci numai pentru trei zile. Avantajele pe care le ofer merită efortul.

— Şi permisiile astea – spuse Richardson. Îi laşi pe oamenii dumitale să plece de capul lor?

Bauer râse încet.

— Nu tocmai, domnule general. Le facem rezervări într-un hotel exclusivist. Securitatea şi paza sunt prezente, doar că ei nu ştiu nimic despre asta.

— Dintr-o colivie de aur în alta, remarcă Price.

Bauer ridică din umeri.

— Nu am primit nici un fel de reclamaţii până acum.

— Ţinând seama cât le plăteşti, nu e de mirare, spuse Price.

Bauer se apropie de o măsuţă bine garnisită cu băuturi.

— Pot să vă ofer ceva de băut?

Richardson şi Price aleseră câte un suc de ananas cu gheaţă. Bauer bău ca de obicei apă minerală.

După ce cei doi oaspeţi se aşezară, Bauer se instală la biroul lui.

— Domnilor, aşadar să recapitulăm. Proiectul pentru care ne-am dedicat cinci ani din viaţă este pe punctul de a da roade. Aşa după cum ştiţi, în timpul administraţiei Clinton virusul variolei, care urma să fie distrus în 1999, a fost conservat. În momentul de faţă există două rezerve în lume: una la Centrul de Boli Contagioase din Atlanta, iar cealaltă în Rusia Centrală, la Bioaparat. Planul nostru se baza pe capacitatea de a procura o mostră de virus de variolă. Eforturile de a obţine o astfel de

mostră de la Centrul din Atlanta s-au dovedit inutile; măsurile de securitate sunt mult prea stricte. Nu la fel se prezentau lucrurile în cazul Bioaparatului. Dată fiind nevoia stringentă a ruşilor de valută, am reuşit să fac anumite aranjamente. Am plăcerea să vă informez că în câteva zile un curier va părăsi Rusia purtând asupra lui o mostră din acest virus.

— Ruşii îţi garantează livrarea? întrebă Richardson.

— Evident. În situaţia puţin probabilă că respectivul curier nu va reuşi să ia legătura cu oamenii noştri, cea de a doua jumătate a sumei respective nu va mai fi vărsată.

Bauer făcu o pauză şi îşi plimbă limba peste dinţii mici şi ascuţiţi.

— Vor mai fi şi alte consecinţe, mult mai grave. Pot să vă asigur că ruşii sunt conştienţi de asta.

— Dar există o problemă, nu-i aşa? spuse brusc Richardson. Veneţia.

Bauer nu răspunse, dar introduse o dischetă într-un aparat video. Monitorul deveni albastru apoi prezentă câteva imagini tulburi, pentru ca în final să redea o imagine clară a Pieţei San Marco.

— Imaginile au fost luate de un ziarist italian aflat acolo cu familia, explică Bauer.

— Le mai are şi altcineva? întrebă imediat Price.

— Nu. Oamenii mei au ajuns imediat la ziarist. Nu numai că nu va trebui să cheltuiască nici un cent pentru educaţia copiilor, dar poate să se şi retragă din ziaristică ceea ce, de fapt, a şi făcut.

Bauer arătă spre ecran.

— Omul din dreapta este Iuri Danko, ofiţer superior în secţia medicală a serviciilor ruse de securitate.

— Iar acesta din stânga este Jon Smith, adăugă Price. Se uită spre Richardson. Frank şi cu mine îl cunoaştem pe Smith de la Proiectul Hades. Înainte de asta a lucrat la Institutul de cercetări. Se spune că are relaţii destul de apropiate cu cineva de la Divizia de Informaţii Medicale a ruşilor. ANS voia să-l atragă, dar Smith a refuzat să coopereze. Susţinea că nu are nici un fel de sursă de felul acesta.

— Acum puteţi constata care era sursa lui: Danko, spuse Bauer. În urmă cu o lună am început să primesc rapoarte cum că Danko adulmeca prin Bioaparat; urma să fie mutat acolo ca urmare a rotaţiei cadrelor. Când s-a apropiat ziua plecării curierului nostru, Danko s-a dat de gol. Era aşa de grăbit să

plece, că a devenit neglijent. Ruşii au descoperit că fugise şi mi-au transmis mie informaţia.

— Şi atunci ai aranjat chestia cu ucigaşii plătiţi, spuse Richardson. Ar fi trebuit să plăteşti pe alţii mai pricepuţi.

— Oamenii erau cât se poate de buni, spuse Bauer rece. L-am mai folosit şi în alte ocazii cu rezultate satisfăcătoare.

— Nu şi de astă dată.

— Ar fi fost mai bine să-l lichidăm pe Danko cât se mai afla încă în Europa de Est, admise Bauer, însă n-am avut de ales. S-a mişcat prea repede şi şi-a ascuns urmele excelent. Veneţia era ultima noastră şansă. În momentul în care oamenii mei mi-au raportat că Danko este împreună cu o persoană de legătură am înţeles imediat că trebuie s-o lichidăm şi pe aceasta.

— Dar nu s-a întâmplat aşa, spuse Price.

— O greşeală care va fi corectată, răspunse Bauer. N-am avut nici cea mai mică idee cu cine va intra în legătură Danko. Esenţial este faptul că Danko, cel care a lucrat la Bioaparat, este mort. Indiferent ce ştia, secretul a murit o dată cu el.

— Dacă nu cumva i-a transmis ceva lui Smith.

— Studiaţi filmul, spuse Bauer. Verificaţi timpul.

Puse din nou caseta. Richardson şi Price priviră atenţi ecranul. Masacrul din Piaţa San Marco durase doar câteva secunde.

De astă dată, cei doi bărbaţi se concentrară asupra întâlnirii lui Danko cu Smith. Richardson scoase un cronometru şi cronometră scurta întrevedere, cu privirile aţintite la mâinile lui Danko. Rusul nu-i dădu nimic lui Smith.

— Ai dreptate, spuse în cele din urmă Price. Danko vine, se aşază, comandă o cafea, vorbeşte cu Smith...

Bauer scoase două hârtii cu ceva imprimat pe ele şi le dădu celor doi bărbaţi.

— Am pus pe cineva care ştie să citească pe buze să pregătească asta. Nu au făcut decât o conversaţie banală. Atât şi nimic mai mult.

Richardson parcurse pagina.

— Se pare că ai dreptate: Danko n-a apucat să spună nimic. Dar poţi să fii sigur că Smith n-o să-şi strângă cortul şi să dispară în noapte. O să sape adânc şi cu sârg.

Generalul făcu o pauză, apoi continuă:

— Cine ştie ce alte legături mai are în armata rusă.

— Înţeleg, răspunse Bauer. Vă rog să mă credeţi, nu am intenţia să-l subestimez pe doctorul Jon Smith. V-am invitat aici

ca să decidem împreună cum să procedăm cu el.

Price, care se jucase cu telecomanda pentru a revedea anumite imagini, opri un anumit cadru pe ecran.

— Individul ăsta de aici, bunul samaritean. Mi se pare cunoscut.

— După cum spun sursele mele, s-a prezentat drept un doctor italian.

— Poliţia l-a interogat?

— Nu, a dispărut în mulţime.

— Ce s-a întâmplat, Tony? întrebă Richardson.

Celularul lui Price începu să sune. Acesta deschise clapeta, îşi spuse numele şi, privind la ceilalţi, ridică un deget.

— Bună ziua, domnule inspector Dionetti. Mă bucur că aţi sunat. Am câteva întrebări în legătură cu al doilea bărbat implicat în problema asta…

În biroul lui elegant, plin de cărţi, Dionetti şedea şi contempla un bust etrusc.

— Spuneaţi că vreţi să ştiţi dacă vine cineva să se intereseze de fraţii Rocca, spuse el.

— Şi?

— Un vechi prieten de-al meu, Peter Howell de la SAS.

— Îl ştiu, zise Price. Ce voia?

Dionetti descrise întâlnirea cu englezul şi încheie spunând:

— Îmi pare rău că nu pot să vă dau mai multe informaţii, dar dacă pui prea multe întrebări…

— Ce i-ai spus lui Howell?

— M-a întrebat dacă am identificat cadavrele. I-am spus că erau fraţii Rocca. N-am avut încotro. Howell are şi alte legături la Veneţia. Dacă nu i-aş fi spus eu, i-ar fi spus alţii.

— Şi ce altceva? întrebă Price.

— A văzut rezultatele exploziei…

— Şi te-ai grăbit să-i spui că e C-12.

— Ce altceva puteam să-i spun. Howell e militar. Se pricepe la lucrurile astea. Ascultă-mă, Antonio, omul a plecat spre Palermo, de unde sunt fraţii Rocca. Călătoreşte singur. E o ţintă uşoară.

Price reflectă o clipă.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Dacă Howell mai ia legătura cu tine vreau să ştiu şi eu.

După ce închise telefonul, Price privi chipul de pe ecran.

— Este Peter Howell, îi informă el pe ceilalţi. Apoi le relată pe scurt ceea ce aflase de la Dionetti şi le făcu un rezumat al

carierei lui Howell.

— Ce ar putea avea comun un astfel de om cu Smith? întrebă Bauer.

— Să-i păzească spatele, spuse mohorât Richardson. Smith nu e prost. Nu s-a dus singur la întâlnirea cu Danko. Se întoarse către Price. Ticălosul ăsta de Dionetti are gura cam mare. Mai putem avea încredere în el?

— Atât timp cât îl plătim, da, răspunse Price. Fără noi, Dionetti dă faliment. Cinci sute de ani de tradiţie – Price pocni din degete – gata, s-au dus! Şi are dreptate: Howell ar fi aflat oricum despre fraţii Rocca şi despre C-12.

— Se pare că Smith nu este singurul pericol, observă Bauer.

— Aşa-i, admise Richardson. Dar Palermo poate fi un loc periculos, chiar şi pentru un bărbat ca Peter Howell.

7

După sosirea de la Houston, Jon Smith se duse direct acasă, la Bethesda. Făcu un duş, îşi făcu valiza şi chemă o maşină de serviciu care să-l ducă la Aeroportul Dulles.

Tocmai punea în funcţiune sistemul de securitate când sună telefonul special.

— Aici Klein, Jon. Ai făcut aranjamentele necesare?

— Mi-am rezervat loc la un avion Delta spre Moscova, domnule. Pleacă peste trei ore.

— Bine. Am discutat cu preşedintele. Ne dă mână liberă cu condiţia să acţionăm rapid.

— Am înţeles, domnule.

— Ascultă şi informaţiile de care ai nevoie. După ce îi dădu toate detaliile, Klein adăugă: Ştiu că a fost ceva între tine şi Randi Russell, dar asta nu trebuie să te împiedice să afli ceea ce trebuie să afli.

Smith îşi stăpâni mânia. Tactul nu era punctul forte al lui Klein.

— Voi raporta la fiecare douăsprezece ore, domnule.

— Atunci, noroc. Să sperăm că indiferent despre ce e vorba, ruşii vor putea să ne lămurească.

Smith se instală în scaunul comod de la clasa business a avionului Delta L-1011. Mâncă puţin, apoi dormi tot drumul până la Londra. După ce realimentă, avionul îşi continuă drumul spre est şi ateriză dimineaţă devreme pe Şeremetievo. Călătorind cu cartea de identitate de militar, Smith nu avu nici un fel de probleme la vamă şi la serviciul de imigrare. După un drum de patruzeci de minute cu maşina ajunse la noul hotel Sheraton din Piaţa Roşie.

Smith atârnă placheta – NU DERANJAŢI! – pe uşă, se spălă şi mai dormi încă patru ore. Asemeni majorităţii soldaţilor, îşi însuşise de mult arta de a dormi atunci când dorea.

Puţin după ora douăsprezece ieşi în aerul rece al primăverii moscovite, depăşi şase intersecţii şi pătrunse în pasajul acoperit din faţa unei clădiri din secolul al XIX-lea. De o parte şi de alta erau magazine care ofereau absolut totul, de la blănuri şi parfumuri la icoane preţioase şi diamante albastre de Siberia. Smith îşi croi drum pe lângă cumpărătorii cu aspect prosper.

Întrebându-se care dintre ei făceau parte din noua elită a oamenilor de afaceri ruşi şi care erau criminali sadea. În Rusia această distincţie era greu de tic ut.

Ajunse aproape de capătul pasajului când descoperi adresa pe care i-o dăduse Klein. Firma anunţa în rusă şi în engleză: BAY DIGITAL CORPORATION.

Prin geamul vitrinei, Smith văzu biroul recepţiei şi în spatele lui mai multe puncte de lucru la fel de moderne ca cele de pe Wall Street. Bărbaţi şi femei îmbrăcate elegant îşi desfăşurau activitatea cu multă eficacitate. Una dintre femei îi atrase atenţia în mod deosebit. Avea vreo treizeci şi cinci de ani, era înaltă, iar părul blond îl purta tuns scurt. Nasul drept, bărbia fermă şi ochii negri îi amintiră de Sophia.

Smith trase adânc aer în piept şi intră. Tocmai voia să se prezinte recepţionerei, când femeia blondă ridică privirile. Pentru o clipă, Smith îşi ţinu respiraţia. Asemănarea cu Sophia îl copleşi.

— Jon?

Randi Russell nu-şi putuse ascunde uimirea, ceea ce atrase privirile curioase ale celorlalţi angajaţi. Ea se apropie repede de biroul recepţionerei.

— Hai să stăm de vorbă în biroul meu, spuse, încercând să păstreze un ton neutru, de afaceri.

Smith o urmă într-un birou mic, dar cochet. Randi Russell închise uşa şi îl examină din cap până-n picioare.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea, clătinând din cap. Când? Cum?

— Mă bucur să te revăd, Randi, spuse Smith calm. Îmi pare rău că nu mi-am anunţat sosirea. A fost o decizie de ultim moment.

Randi miji ochii.

— La tine nimic nu poate fi o decizie de ultim moment, Jon. Cum de-ai ştiut unde să mă găseşti?

Smith aflase că după tragedia cu Proiectul Hades, Randi fusese trimisă ca agent de teren al CIA la Moscova, însă Klein fusese cel care-i descoperise acoperirea şi cum putea fi găsită.

Smith se uită de jur-împrejur.

— Se poate vorbi în siguranţă aici?

Randi arătă către ceea ce părea a fi un videoplayer.

— Ultimul cuvânt în materie de detectare a microfoanelor. Pe lângă aceasta, dispozitivele noastre „mătură” camera în fiecare noapte.

Smith dădu din cap.

— Foarte bine. În primul rând, ştiam că eşti la Moscova, dar habar n-aveam cum să dau de tine. M-au ajutat alţii în privinţa asta. În al doilea rând, am nevoie de ajutorul tău pentru că un om – un om bun – a murit şi vreau să aflu de ce.

Randi îl privi tăcută. De obicei îşi dădea seama când oamenii minţeau, chiar atunci când era vorba de profesionişti a căror specialitate era tocmai înşelătoria. Simţea că Smith spune adevărul, sau cel puţin atât cât putea să-i spună.

— Te ascult, Jon.

Smith îi povesti pe scurt cine era Danko, apoi descrise întâlnirea cu rusul. Nu o cruţă de amănuntele masacrului din Piaţa San Marco. Randi ştia ce înseamnă violenţa.

— Eşti sigur că nu erai şi tu vizat de ucigaşi? întrebă ea.

— Dacă aş fi fost ţinta principală, nu m-aş mai afla aici, răspunse Smith posomorit. Ţinta lor era Danko; au vrut să fie siguri că e mort. Abia după aceea s-au întors spre mine.

Randi dădu din cap.

— Salvat de un pian. Dumnezeule mare! Nu pot să cred că te-ai repezit după ei neînarmat. Ai avut noroc că i-a lichidat cineva. Randi trase adânc aer în piept. Şi ce doreşti, Jon – să-l răzbuni pe Danko sau să ajungi la Bioaparat?

— Iuri şi-a sacrificat viaţa ca să-mi aducă un secret, răspunse el. Dacă îl descopăr, am să aflu şi cine l-a ucis. Indiferent cine este, are legături cu Bioaparat.

— Şi ce doreşti de la mine?

— Cele mai bune legături ale tale din Rusia, oameni aflaţi în funcţii importante, în care poţi avea încredere.

Randi ezită o clipă, apoi îi răspunse:

— Oleg Kirov, general-maior în Serviciul Federal Rus de Securitate. Seamănă foarte mult cu acest Danko pe care mi l-ai descris: realist, patriot, demn de încredere. Numărul doi este Lara Teleghina. Foarte inteligentă, versată în politică, foarte bună în domeniu.

— Îmi amintesc că l-am cunoscut pe Kirov pe când lucram la Institutul de Cercetări Medicale al Armatei, spuse Smith. Dar nu-l cunosc suficient de bine ca să-l contactez pe neaşteptate. Poţi să aranjezi o întâlnire?

— Sigur că da. Dar Kirov va dori să ştie dacă acţionezi în mod oficial – ca şi mine de altfel.

— Nu lucrez pentru Institutul de Cercetări al Armatei şi nici

pentru o agenţie de informaţii. Ăsta e adevărul.

Randi îl privi bănuitoare.

— Asta este ce pot să spun.

Randi ridică mâinile ca să se apere de protestele lui.

— Hei, eu ştiu cum merg treburile astea. Şi Kirov la fel.

— Asta înseamnă foarte mult pentru mine, Randi. Randi dădu din mână ca să-l facă să înceteze cu mulţumirile şi între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Sunt anumite lucruri pe care trebuie să ţi le spun, vorbi Smith în cele din urmă. Nişte chestiuni personale.

Îi relată vizita la mormântul Sophiei şi apoi spuse:

— După înmormântare am avut sentimentul că erau anumite lucruri pe care voiam să ni le spunem unul altuia, dar nu ni le-am spus. Ne-am despărţit pur şi simplu.

Randi îl privi fix.

— Înţeleg ce vrei să spui. Pe atunci, o parte din mine încă te mai învinuia pentru ceea ce i se întâmplase Sophiei. Mi-a trebuit multă vreme ca să scap de sentimentul acesta.

— Tot mai crezi că sunt vinovat?

— Nu. Nu puteai să faci nimic ca s-o ajuţi. Nu ştiai despre Tremont şi despre ucigaşii lui şi nici că Sophia reprezenta un pericol pentru ei.

— Aveam nevoie să aud asta de la tine, spuse Smith. Randi privi fotografia înrămată de pe birou care le în făţişa pe ea şi pe Sophia la Santa Barbara, înainte de tragedie. Deşi trecuse mai bine de un an, Randi continua să se simtă vinovată că nu fusese acolo atunci când sora ei avusese cea mai mare nevoie de ajutorul ei. În timp ce Sophia, pe moarte, zăcea în patul acela de spital, Randi era la mii de kilometri depărtare, lucrând sub acoperire în Irak, ajutându-i pe cei din rezistenţă în lupta împotriva lui Saddam Hussein. Aflase că Sophia fusese asasinată câteva săptămâni mai târziu, când Jon Smith apăruse pe neaşteptate la Bagdad ca un duh rău.

În durerea ei, Randi reuşise în cele din urmă să găsească ceva de care să se sprijine. Dar sentimentele ei pentru Smith rămăseseră confuze. Îi era recunoscătoare că fusese alături de Sophia în ultimele clipe, că n-o lăsase să moară singură. Dar pe măsură ce se implica mai mult în reţeaua Proiectului Hades se întreba dacă Smith n-ar fi putut să preîntâmpine asasinarea surorii ei. Ezita. Ştia că Smith o iubise sincer şi profund pe Sophia şi nu i-ar fi pus niciodată cu bună ştiinţă viaţa în pericol. Cu toate

acestea, când se oprise în faţa mormântului surorii ei, era convinsă că el ar fi putut face ceva ca s-o salveze.

Randi alungă acest ultim gând şi se întoarse către Smith.

— Va fi nevoie de ceva timp ca să aranjez întâlnirea cu Kirov. Vrei să ne vedem mai târziu şi să bem ceva împreună?

— Mi-ar face mare plăcere.

După ce Randi îşi închise biroul, se instalară în holul de la Sheraton.

— Ce este, de fapt, Bay Digital? întrebă Smith. Şi ce faci tu aici?

— Vrei să spui că cei care te-au trimis aici nu ţi-au spus? întrebă Randi zâmbind. Jon, sunt şocată. Conduc biroul din Moscova al unei firme de mare succes, care doreşte să investească în tehnologia de vârf din Rusia.

— Numai că fondurile nu provin de la investitori privaţi şi nici din surse protejate, spuse Smith.

— Indiferent cum ar fi, oricine are bani poate deschide toate uşile din Rusia. Am legături la Kremlin şi în armată, ba chiar şi în mafia rusă.

— Întotdeauna am spus că ai legături suspecte. Există ceva care se poate numi tehnologie de vârf în ţara asta?

— Ai face bine să crezi că da. Ruşii nu au echipamentele noastre, dar dacă le dai instrumentele necesare, devin strălucitori. Îl bătu uşor pe braţ. Mă bucur să te revăd, Jon – indiferent ce motive te aduc aici. Ai nevoie de ceva anume în clipa de faţă?

Smith se gândi la văduva lui Danko şi la copil.

— Spune-mi cu ce se duc ruşii în vizită la o femeie care şi-a pierdut soţul şi încă nu ştie acest lucru.

8

La ora 7:36, ora Houston-ului, dr. Adam Treloar se urcă la bordul unui avion englezesc care urma să-l ducă la aeroportul Heathrow din Londra. La sosire fu însoţit spre holul de tranzit unde, în calitate de pasager de clasa întâi, beneficia de serviciile unei maseze. După ce făcu repede un duş, Treloar îmbrăcă un costum proaspăt călcat şi se prezentă la poarta şaizeci şi opt, unde fu îndrumat către compartimentul din faţă al unui alt avion al companiei British Airways, cu destinaţia Moscova. La douăzeci şi opt de ore după ce îşi începuse călătoria, Treloar trecu prin vama rusă şi serviciul de imigrare fără nici un incident.

Treloar respectă cu stricteţe itinerarul pe care îl stabilise împreună cu Reed. Un taxi îl depuse în faţa noului hotel Nikko, aflat în apropierea Kremlinului. Se înregistră şi îi dădu portarului un bacşiş exorbitant ca să-i ducă bagajele în cameră. Apoi părăsi hotelul şi chemă alt taxi, care îl duse la cimitirul de pe bulevardul Mihalciuk. Bătrâna care vindea flori la poarta cimitirului fu uluită când primi douăzeci de dolari americani pentru un buchet ofilit de margarete şi floarea-soarelui. Treloar porni pe o alee mărginită de mesteceni. Se opri în dreptul unei cruci ortodoxe deosebite care marca locul odihnei veşnice a mamei lui, Helen Treloar, născută Helena Sviatoslava Bunin, unde depuse buchetul de flori.

Când Treloar făcuse cerere pentru a ocupa postul de medic-şef, anchetatorii de la FBI notaseră cu conştiinciozitate că mama lui Treloar era născută în Rusia, dar nu ridicaseră steguleţul roşu. Concurând pentru atragerea talentelor medicale din sectorul particular, NASA era încântată să profite de serviciile unui expert ca Adam Treloar, care venea la agenţie după ce petrecuse cincisprezece ani la Bauer-Zermatt A.G. Nimeni nu s-a întrebat de ce renunţase Treloar la o firmă atât de prestigioasă sau de ce acceptase un salariu cu 20% mai mic. Agenţia spaţială prezentase dosarul impecabil al lui Treloar şi referinţele strălucite care-l însoţeau şi ceruse biroului să urgenteze verificarea dosarului personal.

O dată cu încetarea războiului rece, călătoriile în Rusia n-au mai ridicat probleme. Mii de americani s-au dus să-şi viziteze

rudele pe care de multe ori nu le cunoşteau decât din fotografii. Adam Treloar venise şi el să-şi viziteze mama după ce aceasta divorţase şi se întorsese la Moscova, unde se născuse. De atunci el venise în fiecare primăvară la Moscova ca să petreacă o săptămână cu ea.

În urmă cu doi ani, Treloar îşi informase superiorii de la NASA că mama lui avea cancer într-o fază avansată. Aceştia îl compătimiseră şi îi spuseseră că poate să-şi ia concediu mai des, oricând doreşte. Fiul iubitor crescuse numărul vizitelor la trei pe an. În toamna care trecuse, când Helena Bunin se stinsese din viaţă, stătuse la Moscova o lună întreagă, chipurile ca să rezolve problemele de familie.

Treloar era convins că FBI îl urmărea când venea în vizită la Moscova. Dar mai ştia că, la fel ca toţi birocraţii, cei de la FBI erau mulţumiţi când puteau să detecteze un anumit tipic şi constatau că acesta nu se modifică. De-a lungul anilor, Treloar crease tocmai un astfel de tipic, modificându-l numai atunci când avea motive foarte bine întemeiate s-o facă. Întrucât se împlineau şase luni de la moartea mamei lui, ar fi fost ciudat să nu se ducă la mormântul ei.

În drum spre hotel, Treloar recapitulă ceea ce făcuse. Taximetristul de la aeroport, portarul de la hotel, bătrâna de la cimitir, ceilalţi taximetrişti – toţi îşi vor aminti de el datorită bacşişurilor generoase, dacă cineva ar fi dorit să verifice ce făcuse. Era normal ca în continuare să se odihnească câteva zile la Moscova înainte de a se întoarce. Numai că medicul de la NASA mai avea şi altceva pe agenda lui decât vizitarea oraşului.

Treloar se retrase în camera lui şi dormi câteva ore. Când se trezi, întunericul se lăsase deasupra oraşului. Făcu un duş, se bărbieri, îşi puse un alt costum, îmbrăcă un palton călduros şi părăsi hotelul.

Gândurile îl copleşeau în timp ce se plimba. Cât timp îl chinuiau nu putea să le alunge, aşa că se lăsa în voia lor şi gâfâia chinuit până scăpa de ele.

Adam Treloar credea despre sine că fusese însemnat precum Cain. Era obsedat de nişte dorinţe cumplite pe care nu putea nici să le controleze, nici să le învingă. Din acest motiv îşi ratase cariera de la Bauer-Zermatt.

Într-o perioadă, Treloar fusese vedeta secţiei de virusologie de la Bauer-Zermatt şi se bucurase de respectul colegilor şi admiraţia subordonaţilor. Printre aceştia se remarca un ieduţ cu

ochi migdalaţi, care se dovedi irezistibil. Dar ieduţul se dovedi a fi un ţap viclean, vândut unuia dintre concurenţii firmei Bauer-Zermatt. Acesta trebuia să-l ademenească pe iubitul neatent, să-l compromită şi să-l silească apoi să se plece în faţa voinţei concurenţei.

Treloar nu intuise capcana, avea ochi numai pentru ieduţ. Se trezise în momentul în care nişte indivizi veniseră în apartamentul lui şi îi arătaseră nişte benzi cu înregistrări sexy în care el era actorul principal. Îi oferiseră cu sânge rece posibilitatea de a alege: să fie demascat sau că coopereze. Datorită caracterului secret al cercetărilor de la Bauer-Zermatt, toţi angajaţii trebuia să semneze un contract cu o clauză referitoare la moralitate. Torţionarii lui Treloar îi amintiseră de acest lucru când puseseră banda din nou, repetându-şi pretenţiile şi ameninţându-l cu demascarea. Evident, demascarea nu era decât începutul. Urma acuzaţia publică de perversiune sexuală. După ce i se făcea publicitate în acest sens, repercusiunile, poate chiar penale, ar fi făcut inutilă orice încercare de a căuta un alt loc de muncă în lumea medicală.

Treloar avusese la dispoziţie patruzeci şi opt de ore ca să se hotărască. Irosise primele douăzeci şi patru încercând să găsească o soluţie. Apoi, privind spre viitorul în care nu se vedeau decât ruine, îşi dădu seama că n-are de ales.

Datorită vechimii lui la Bauer-Zermatt, Treloar reuşise să obţină o întrevedere cu însuşi dr. Karl Bauer. În elegantul birou al lui Bauer, aflat la Zurich, mărturisise greşelile pe care le comisese şi modul în care era şantajat.

Spre surprinderea lui Treloar, Bauer nu se arătă revoltat de turnura pe care o luaseră evenimentele legate de angajatul său. Îl ascultă fără nici un comentariu, apoi îi spuse să revină în dimineaţa următoare.

Nici până în ziua de astăzi Treloar nu aflase ce se întâmplase în spatele scenei. În dimineaţa următoare, când se prezentă în faţa lui Bauer, i se spuse că nu va mai auzi niciodată vorbindu-se despre şantajişti. Dovezile împotriva lui nu mai puteau fi folosite. I se preciză că nu va suporta nici un fel de repercusiuni, dar nu va primi nici recompense. Bauer îl informă că, în schimbul faptului că îi salvase reputaţia, Treloar va trebui să părăsească compania. Va primi o ofertă de angajare de la NASA şi o va accepta. Colegilor lui li se va spune că a profitat de această şansă pentru a efectua genul de cercetări pe care şi-l dorea şi de

care n-ar fi avut niciodată parte dacă rămânea la Bauer-Zermatt. O dată ajuns la NASA trebuia să se pună la dispoziţia dr. Dylan Reed. Acesta avea să fie îndrumătorul şi mentorul lui, iar Treloar trebuia să-l asculte fără să crâcnească.

Treloar îşi amintea tonul rece cu care Bauer îi comunicase ce avea de făcut. Îşi amintea de lucirea furioasă şi apoi amuzată din ochii lui Bauer, atunci când îndrăznise să-l întrebe ce gen de cercetări va face la NASA.

— Munca de acolo va fi o chestiune de ordin secundar, îi spusese Bauer. Ceea ce mă interesează este legătura pe care o ai cu mama dumitale din Rusia. Presupun că vei dori s-o vizitezi periodic.

Treloar se răsuci, ca să se apere de rafalele de vânt rece din Piaţa Gorki şi o porni pe străzile întunecoase care duceau spre cartierul Sadovaia. Barurile deveneau mai sumbre, cerşetorii şi beţivii mai agresivi. Nu era pentru prima oară când Treloar se ducea în Sadovaia, aşa că se obişnuise cu atmosfera.

Înainte de-a ajunge la următoarea intersecţie, văzu reclama luminoasă de neon pe care o cunoştea: KROKODIL. O clipă mai târziu, bătu la uşa masivă şi aşteptă să se deschidă vizorul. O pereche de ochi negri, bănuitori îl examinară, apoi uşa se deschise. Când intră, Treloar îi dădu uriaşului mongol de la pază o hârtie de douăzeci de dolari.

Treloar îşi scoase paltonul şi simţi cum ultimele gânduri dispar alungate de luminile orbitoare şi muzica stridentă.

Directorul, un tip mărunţel, semănând cu o nevăstuică, se grăbi să iasă în întâmpinarea clientului său. În câteva secunde, Treloar, cu un pahar de votcă în mână, fu condus spre capătul unui culoar, într-o zonă mai retrasă, cu pereţii acoperiţi cu pluş şi cu divane moi.

Oftă şi se relaxă rezemându-se de perne.

— Să vă aduc o mostră? şopti nevăstuică.

Treloar dădu din cap fericit. Ca să-i mai treacă timpul, închise ochii. Se mişcă numai când ceva moale îi atinse obrazul.

În faţa lui erau doi băieţi blonzi, cu ochii de un albastru intens şi tenul impecabil. Nu păreau să aibă mai mult de zece ani.

— Gemeni?

Nevăstuică încuviinţă din cap.

— Şi ceea ce e încă şi mai important – virgini.

Treloar gemu de plăcere.

— Dar sunt foarte scumpi, îl avertiză nevăstuică.

— Asta nu contează, spuse Treloar răguşit. Adu-ne nişte *zakuski.* Şi nişte băuturi răcoritoare pentru îngeraşii mei.

Bătu cu palmele în sofa, de o parte şi de alta, făcându-le semn copiilor să se aşeze.

— Veniţi aici, îngeraşii mei, arătaţi-mi cum e în cer…

La şase kilometri de Krokodil trei blocuri flanchează Piaţa Dzerjinski. În primii ani după 1990, aici continuase să se afle sediul KGB; după democratizare, complexul fusese preluat de nou-înfiinţatul Serviciu Federal Rus al Securităţii.

Generalul-maior Oleg Kirov stătea cu mâinile la spate în faţa ferestrelor biroului său de la etajul al cincisprezecelea, privind cerul Moscovei.

— Vin americanii, murmură el.

— Ce ai spus, *duşa?*

Kirov auzi ciocănitul tocurilor pe podea, simţi nişte degete subţiri care alunecau de-a curmezişul pieptului lui şi inhală parfumul dulce. Se întoarse şi o cuprinse în braţe pe frumoasa brunetă, sărutând-o apăsat. Pasiunea lui era împărtăşită, căci îi simţi limba care îl gâdila şi mâinile care alunecară pe sub curea.

Kirov se trase înapoi, privind ochii negri şi provocatori care îl torturau.

— Aş dori să se poată, murmură el.

Locotenent Lara Teleghina, adjuncta lui Kirov, se desprinse din îmbrăţişare. Chiar şi în uniforma militară rigidă semăna cu un manechin pe podiumul de prezentare.

— Mi-ai promis că luăm masa împreună în seara asta, îi reproşă ea.

Kirov nu se putu împiedica să zâmbească. Lara Teleghina fusese şefa de promoţie la Academia Militară Frunze. Era o profesionistă de excepţie; aceleaşi mâini care îl mângâiau puteau să-i ia viaţa în mai puţin de o secundă. În acelaşi timp, putea să fie la fel de neruşinată şi de provocatoare pe cât era de bună profesionistă.

Kirov oftă. Două femei într-una singură. Uneori nu putea spune care era cea adevărată. La cei treizeci de ani ai ei, Lara îşi începea cariera. În mod inevitabil avea să urce în ierarhie şi să deţină în cele din urmă o funcţie de comandă. Kirov, care era cu douăzeci de ani mai mare, avea să se transforme din iubit în naşul ei.

— Nu mi-ai spus nimic despre americani, zise Lara, care acum

nu se mai gândea decât la profesie. Despre care din ei e vorba? Acuma sunt mulţi pe aici.

— Nu ţi-am spus pentru că ai fost plecată toată ziua şi m-am luptat singur cu hârţoagele astea, mormăi Kirov. Îi întinse o hârtie scoasă de la imprimantă.

— Doctor Jon Smith, citi ea. Un nume cât se poate de obişnuit. Apoi ridică din sprâncene: Institutul Militar de Cercetări Medicale în domeniul bolilor infecţioase?

— Acest doctor Smith al nostru nu e deloc un om obişnuit, spuse sec Kirov. M-am întâlnit cu el pe vremea când era la Fort Detrick.

— Era? Credeam că încă mai este.

— După cum spune Randi Russell, mai are anumite legături cu Institutul, dar acum se află într-un concediu mai lung. Mi-a telefonat să mă întrebe dacă pot să mă întâlnesc cu el.

— *Randi Russell...* Lara lăsă numele să plutească în aer.

— Nu e nevoie să te zbârleşti, zâmbi Kirov.

— Mă zbârlesc numai când am motive întemeiate, i-o reteză Lara. Aşadar, îi netezeşte drumul lui Smith... care, după cum spune aici, a fost logodit cu sora ei.

Kirov încuviinţă din cap.

— A murit din cauza Proiectului Hades.

— Şi Randi Russell – despre care bănuim că este agenta CIA, garantează pentru el? Au vreo misiune comună? Ce se întâmplă, dragul meu?

— Cred că americanii au o problemă, spuse Kirov pe un ton apăsat. Fie că noi reprezentăm acea problemă, fie că au nevoie de ajutorul nostru. În orice caz, vom afla foarte curând. O să ne întâlnim în seara asta cu Smith.

După-amiază târziu, Smith ieşi din blocul de pe strada Markovo. Îşi ridică gulerul ca să se apere de vânt şi privi faţada cenuşie şi posomorită a clădirii. Undeva în spatele uneia din ferestrele anonime de la etajul douăzeci, Katrina Danko îşi îndeplinea datoria cumplită de a-i spune fiicei ei în vârstă de şase ani, Olga, că nu-şi va mai vedea niciodată tatăl.

Pentru Smith, sarcina de a face vizite rudelor celor morţi era o grea povară. Ca toate soţiile şi mamele, Katrina Danko înţelesese de ce se află acolo din primul moment în care deschisese uşa şi dăduse cu ochii de el. Dovedise multă tărie. Refuzase să se lase pradă lacrimilor şi îl întrebase pe Smith cum murise Iuri Danko şi

de ce anume suferise. Smith îi relatase, atât cât putuse, cum se petrecuseră lucrurile, apoi îi spuse că se luaseră deja toate măsurile pentru ca trupul lui Danko să fie adus la Moscova, imediat ce autorităţile veneţiene vor permite acest lucru.

— Vorbea foarte mult despre dumneavoastră, domnule Smith, spuse Katrina. Zicea că sunteţi un om bun. Constat că a avut dreptate.

— Aş vrea să vă pot spune mai multe, spuse Smith cu sinceritate.

— La ce bun? întrebă Katrina. Ştiu la ce lucra Iuri – ştiu că era ceva secret, că trebuia să tacă. Făcea acest lucru pentru că îşi iubea ţara. Era mândru de serviciul lui. Tot ce îmi doresc este ca jertfa lui să nu fie zadarnică.

— Vă promit că nu va fi.

Smith se întoarse la hotel şi timp de o oră rămase cufundat în gânduri. Vederea familiei lui Danko adăugase o notă de urgenţă misiunii sale. Evident că se va îngriji ca soţia şi fiica prietenului său să nu ducă lipsă de nimic. Dar nu era suficient. Acum, mai mult ca oricând, voia să afle cine l-a ucis pe Danko şi de ce. Dorea să se poată uita în ochii văduvei lui şi să-i spună nu, omul pe care l-ai iubit nu a murit zadarnic.

Când se întunecă, Smith coborî în barul din hol. Randi, îmbrăcată într-un taior bleumarin, îl aştepta.

— Eşti cam palid, Jon. Te simţi bine?

— E în ordine. Mulţumesc că ai venit.

Comandară votcă cu piper şi o farfurie de *zakuski* – ciuperci murate, hering şi alte gustări. După ce chelneriţa plecă, Randi ridică paharul.

— Pentru prietenii absenţi.

Smith se alătură toastului ei.

— Am vorbit cu Kirov, spuse Randi şi îi dădu amănunte despre întâlnirea care urma să aibă loc. Apoi se uită la ceas. Trebuie să pleci. Pot să mai fac ceva pentru tine?

Smith numără câteva ruble şi le lăsă pe masă.

— Să vedem cum merge treaba cu Kirov.

Randi se apropie de el şi îi strecură o carte de vizită în mână.

— Adresa şi numărul meu de telefon – pentru orice eventualitate. Ai un canal de comunicare sigur, da?

Smith duse mâna la buzunar.

— Ultimul cuvânt în materie de telefoane celulare secrete.

— Jon, dacă afli ceva ce ar trebui să ştiu şi eu… Lăsă fraza

neterminată.

Smith îi strânse mâna.

— Înţeleg.

Jon Smith fusese de mai multe ori la Moscova, dar nu avusese niciodată ocazia să viziteze Piaţa Dzerjinski. Acum, când se afla în holul uriaş al clădirii Zamat 3, îi veneau în minte toate poveştile pe care le auzise. Ecourile paşilor pe scândurile podelei vopsite aminteau de paşii sutelor de condamnaţi, bărbaţi şi femei care, de la instaurarea comunismului, trecuseră pe aici în drum spre camerele de interogatoriu şi spre celulele de detenţie. Smith se întreba cum se descurcă cu fantomele trecutului cei care lucrează aici. Le simţeau prezenţa? Sau trecutul era negat, de teamă ca nu cumva, precum golemul, să revină la viaţă?

Smith îl urmă pe tânărul său însoţitor în ascensor. În timp ce cabina urca, revăzu în memorie detaliile pe care i le oferise Randi despre generalul-maior Oleg Kirov şi despre adjuncta lui, Lara Teleghina.

Kirov părea să fie genul de soldat care trecuse cu bine din trecut în viitor. Crescut în regimul comunist, se distinsese în luptele din Afghanistan, Vietnamul Rusiei. Apoi trecuse de partea reformatorilor. Când fragila democraţie ajunsese la putere, patronii lui Kirov îl recompensaseră cu un post în recent înfiinţatul Serviciu de Securitate al Federaţiei Ruse. Reformatorii doreau să distrugă fostul KGB şi să-i elimine pe angajaţii acestuia. Singurele persoane care se bucurau de încredere pentru efectuarea acestei operaţiuni de purificare erau soldaţii încercaţi în lupte, asemeni lui Kirov, a căror loialitate faţă de Rusia cea nouă era dincolo de orice dubiu.

Dacă Kirov reprezenta puntea spre viitor, Lara Teleghina era cea care urma să-l pună în practică. Cu studii în Rusia şi Anglia, Lara reprezenta noua rasă de tehnocrat rus: poliglotă, cu o înfăţişare occidentală, stăpână pe tehnologie, cunoscând mai multe despre Internet şi Windows decât foarte mulţi occidentali.

Dar Randi îi spusese că atunci când era vorba de probleme de securitate naţională, ruşii continuau să fie secretoşi şi suspicioşi. Puteau să bea cu tine toată noaptea, să-ţi vorbească de cele mai intime şi jenante experienţe personale, dar dacă puneai o întrebare greşită despre un subiect delicat, se simţeau imediat ofensaţi şi încrederea se spulbera.

Bioaparat este o problemă extrem de sensibilă, îşi spuse

Smith în timp ce era introdus în biroul lui Kirov.

Dacă Kirov înţelege în mod greşit ceea ce am să-i spun, pot să mă urc în avion înainte de a se face ziuă.

— Doctor Jon Smith!

Vocea lui Kirov răsună în încăpere în timp ce el ieşi de după birou ca să-i strângă mâna. Era un bărbat înalt, cu pieptul lat şi părul argintiu, cu chipul parcă desprins de pe o efigie romană.

— Mă bucur să vă revăd, spuse el. Ultima dată parcă a fost... la Geneva, acum cinci ani, aşa e?

— Aşa este, domnule general.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe aghiotantul meu, locotenent Lara Teleghina.

— Îmi face plăcere, domnule doctor, spuse Lara, evaluându-l pe Smith din priviri şi apreciind ceea ce vedea.

— Plăcerea este de partea mea, spuse Smith.

Îşi zise că Lara era arhetipul femeii fatale din romanele ruse ale secolului al XIX-lea, o sirenă care îi ademenea pe bărbaţi ducându-i la pierzanie.

Kirov făcu un gest spre bufet.

— Pot să vă ofer ceva, doctore Smith?

— Nu, vă mulţumesc.

— Foarte bine. În acest caz, aşa cum se spune la dumneavoastră în America, ce vă trece prin minte?

Smith aruncă o privire către Lara.

— Nu vreau să vă jignesc, dar trebuie să vă spun că subiectul este strict confidenţial.

— Nu mă jigniţi deloc, spuse Lara pe un ton egal. Sunt autorizată pentru cele mai secrete materiale, de genul celor pe care le raportaţi numai preşedintelui dumneavoastră. Pe de altă parte, înţeleg că nu sunteţi în misiune oficială. Aşa este?

— Lara se bucură de toată încrederea mea, adăugă Kirov. Puteţi vorbi liniştit, domnule doctor.

— Foarte bine, spuse Smith. Presupun că această conversaţie nu este ascultată.

— Puteţi fi sigur, zise Kirov.

— Bioaparat.

Cuvântul produse reacţiile pe care le scontase: şoc şi îngrijorare.

— Ce este cu Bioaparat, domnule doctor? întrebă Kirov calm.

— Domnule general, am motive întemeiate să cred că există o anumită fisură în serviciul de securitate al centrului. Dacă nu

lipsesc încă materiale, există în orice caz un plan pentru a se fura o parte din mostrele pe care le ţineţi acolo.

— Ridicol! făcu Lara. Bioaparat are unul din cele mai avansate sisteme de securitate din lume. Am mai auzit acest gen de afirmaţii şi altă dată, domnule Smith. Sinceră să fiu, Occidentul crede că nu suntem altceva decât nişte copii nedisciplinaţi care ne jucăm cu jucării periculoase. Este insultător şi…

— Lara!

Vocea lui Kirov, blândă, dar fermă, exprima un ordin clar.

— Trebuie s-o iertaţi pe colaboratoarea mea, îi spuse el lui Smith. Nu-i place când Occidentul pare să ne privească de sus – ceea ce se mai întâmplă uneori, nu-i aşa?

— Domnule general, nu am venit aici ca să vă critic sistemele de securitate, răspunse Smith. Nu făceam tot drumul acesta dacă nu aş fi fost convins că aveţi o problemă serioasă – sau că cel puţin o să fiţi dispus să mă ascultaţi până la capăt.

— Vă rog, continuaţi. Ce este cu „problema” noastră?

Smith se calmă şi inspiră adânc.

— Ţinta cea mai probabilă este virusul de variolă.

Kirov păli.

— Dar e o nebunie! Nici un om întreg la minte n-ar îndrăzni să fure aşa ceva.

— Un om întreg la minte nu va încerca să fure nimic din ceea ce ţineţi dumneavoastră la Bioaparat. Avem însă informaţii că hoţul s-a pus deja pe treabă.

— Sursa dumneavoastră, domnule doctor, este demnă de crezare? interveni Lara.

— Foarte demnă.

— Aţi putea s-o aduceţi sau să-l aduceţi în faţa noastră ca să ne convingem singuri?

— Sursa a murit, răspunse Smith, încercând să-şi păstreze calmul.

— Foarte convenabil, spuse Lara.

Smith se întoarse către Kirov.

— Vă rog să mă ascultaţi. Nu cred că dumneavoastră sau guvernul rus aveţi vreun amestec. Furtul este pus la cale de altcineva, care în momentul de faţă este necunoscut. Pentru a putea scoate mostrele de virus acest cineva are nevoie de ajutorul celor din Bioaparat.

— Sugeraţi că sunt implicaţi fie cercetătorii, fie personalul de pază şi securitate, spuse Kirov.

— Poate fi oricine care are acces la mostrele de virus al variolei. Smith făcu o pauză. Nu fac nici un fel de aprecieri la adresa oamenilor dumneavoastră sau a serviciilor de securitate, domnule general. Ştiu că marea majoritate a celor care lucrează la Bioaparat sunt la fel de loiali ca oamenii care lucrează în centrele noastre. Vă spun doar că aveţi o problemă – care va deveni problema noastră şi probabil a întregii lumi – dacă acele mostre ies de acolo.

Kirov îşi aprinse o ţigară.

— Aţi venit doar să-mi spuneţi acest lucru, spuse el rar. Presupun că aveţi şi un plan, nu-i aşa?

— Închideţi Bioaparatul, spuse Smith. Chiar în acest moment. Plasaţi un cordon militar în jurul lui. Nimic şi nimeni nu mai intră şi, evident, nu mai iese. Mâine dimineaţă mergeţi chiar dumneavoastră să inspectaţi rezervele de virus. Dacă totul e în ordine, am scăpat şi puteţi să vă ocupaţi apoi de trădător.

— Şi dumneavoastră, domnule doctor Smith? Unde veţi fi dumneavoastră în tot acest timp?

— Vă voi ruga să-mi acordaţi statutul de observator.

— Nu aveţi încredere că vă vom spune dacă stocurile sunt intacte sau nu, domnule doctor? ripostă Lara.

— Nu se pune problema de încredere. Dacă lucrurile ar sta invers, nu aţi dori să vă aflaţi la faţa locului?

— Rămâne problema sursei dumneavoastră, îi aminti Kirov. Vă rog să mă înţelegeţi, domnule doctor. Pentru a face ceea ce îmi cereţi, trebuie să ajung până la preşedinte. Evident că pot garanta pentru dumneavoastră, dar îmi trebuie un motiv foarte temeinic ca să-l scol din somn. Dacă aş avea numele sursei, dacă aş putea să-i verific dosarul – aceasta ar fi o garanţie pentru ceea ce ne-aţi spus.

Smith ştia că se va ajunge aici – că i se va cere să ofere numele lui Danko în schimbul executării operaţiunii.

— Omul are familie, spuse el în cele din urmă. Am nevoie de cuvântul dumneavoastră că nu vor fi pedepsiţi şi, dacă vor dori să plece, vor putea s-o facă.

Ridică mâna înainte ca generalul să apuce să spună vreun cuvânt.

— Omul acesta nu a fost un trădător, domnule general. A fost un patriot. A venit la mine numai pentru că nu ştia cât de sus ajunsese conspiraţia. A renunţat la tot ce are aici, pentru ca Rusia *să nu fie învinuită* dacă se întâmplă ceva.

— Înţeleg, răspunse Kirov. Îţi dau cuvântul meu că familia lui nu va păţi nimic. Mai mult chiar, singura persoană cu care voi vorbi va fi preşedintele Petrenko – dacă nu cumva o să-mi spuneţi că este şi el amestecat.

— Nu cred că poate fi vorba de aşa ceva, răspunse Smith.

— Atunci ne-am înţeles. Lara, cheamă ofiţerul de serviciu de la Kremlin. Spune-i că e ceva urgent. Am plecat spre ei.

Se întoarse spre Smith:

— Acum numele, vă rog.

— Cred că le acorzi americanilor prea multă încredere, spuse Lara Teleghina în timp ce păşea alături de Kirov prin garajul de la subsol spre maşină. Poate chiar foarte multă. Dacă e mincinos sau, mai rău, un provocator, s-ar putea să fii nevoit să răspunzi la câteva întrebări cam stânjenitoare.

Kirov răspunse la salutul şoferului şi se dădu la o parte ca s-o lase pe Lara să se urce în maşină.

— Întrebări stânjenitoare, spuse el după ce se aşezară. Asta e tot?

Lara se uită spre geamul care separa compartimentul şoferului de restul maşinii ca să vadă dacă este bine închis.

— Ştii ce vreau să spun, făcu ea. Pentru un soldat, ai vederi extrem de progresiste. Tocmai de aceea ţi-ai făcut o mulţime de duşmani.

— Dacă prin „progresist” înţelegi că doresc ca Rusia să intre în secolul douăzeci şi unu atunci mă declar vinovat. Şi dacă trebuie să-mi asum riscul de a face în aşa fel încât aceste vederi să fie precumpănitoare în faţa celor ale fosilelor care vor să ne expedieze înapoi într-un sistem politic falimentar, aşa voi face.

Apucă mânerul portierei în momentul în care maşina ieşi în bulevardul larg care trece prin Piaţa Dzerjinski.

— Ascultă-mă, Lara, continuă el. Oamenii ca Jon Smith nu-şi dau cuvântul aiurea. Poţi fi sigură că n-a venit până aici degeaba. Persoane cu funcţii importante în guvernul american au considerat că informaţia este suficient de importantă pentru a-l trimite pe Smith încoace. Înţelegi ce vreau să spun? Ceea ce a fost autorizat Smith să facă, ceea ce i s-a spus să facă – nu cuvintele lui asta dă legitimitate informaţiei pe care o deţin americanii.

— Cuvântul unui trădător, spuse ea înciudată.

Avusese nevoie de douăzeci de minute ca să i se confirme că

Iuri Danko lipsea de la locul de muncă şi nu se ştia unde este. *Cu excepţia americanilor, naiba să-i ia, care ştiau că e mort!*

— Aparent, Danko a fost un trădător, fu de acord Kirov. Dar înţelege şi dilema lui: dacă se ducea la superiorul lui sau undeva mai sus, pe scară ierarhică şi dădea tocmai peste cineva care făcea parte din „conspiraţie”?

Kirov privi prin geamul antiglonţ al maşinii strada luminată.

— Te rog să mă crezi, sper din tot sufletul ca americanul să nu aibă dreptate. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-i arăt lui Smith că Bioaparatul este în perfectă siguranţă şi că a fost victima unei farse. Dar până atunci, *trebuie* să-i acord beneficiul îndoielii. Înţelegi, iubito?

Lara îl strânse de mână.

— Mai bine decât crezi. La urma urmelor, am învăţat de la un maestru.

Maşina intră în Kremlin pe poarta Spaski şi opri doar la punctul de control unde fură verificate actele de identitate ale pasagerilor. Câteva minute mai târziu, Kirov şi Teleghina, escortaţi, se îndreptau spre acea secţiune a Kremlinului care adăposteşte apartamentul preşedintelui.

— E mai bine ca eu să aştept aici, spuse Teleghina când se opriră în foaierul cu cupolă, construit de Petru cel Mare. S-ar putea să mai primesc şi alte informaţii în legătură cu Danko.

— O să mai fie şi Smith o să ni le transmită. A sosit însă timpul să înveţi să te prezinţi în faţa şefilor tăi civili.

Lara abia reuşi să-şi ascundă surprinderea şi emoţia în timp ce îl urmau pe ofiţerul de serviciu pe scara dublă. Fură introduşi într-o bibliotecă frumos mobilată, unde o persoană înfăşurată într-un halat gros şedea în apropierea unui cămin în care ardea focul.

— Oleg Ivanovici, sper că ai un motiv foarte întemeiat ca să furi somnul unui biet bătrân.

Viktor Petrenko se ridică ca să-l salute pe Kirov.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe adjuncta mea, locotenent Lara Teleghina, spuse Kirov.

— Teleghina, murmură Petrenko. Am auzit lucruri bune despre dumneata. Luaţi loc, vă rog.

Larei i se păru că Petrenko îi reţinuse mâna ceva mai mult decât s-ar fi cuvenit. Poate că erau adevărate zvonurile conform cărora bătrânului preşedinte în vârstă de şaptezeci şi cinci de ani îi cam plăceau femeile tinere, mai ales balerinele.

După ce se aşezară, Petrenko continuă:

— Acum ce e cu tevatura asta în legătură cu Bioaparatul?

Kirov îi prezentă rapid un rezumat al discuţiei sale cu Smith.

— Cred că este ceva ce merită să fie luat în serios, conchise el.

— Zău? mormăi Petrenko. Locotenent Teleghina, ce părere ai?

Lara înţelese că de cuvintele pe care avea să le rostească depindea cariera ei. Dar mai ştia că cei doi bărbaţi erau maeştri în arta nuanţelor şi a inflexiunilor. Vedeau minciuna şi eschivarea mai repede decât zăreşte şoimul un iepure.

— Mi-e teamă că trebuie să fiu avocatul diavolului, domnule preşedinte, spuse ea, apoi îşi explică rezervele cu privire la spusele lui Smith.

Petrenko se întoarse către Kirov şi-i spuse:

— Să n-o pierzi. Apoi făcu o pauză şi continuă: Aşadar, ce facem? Pe de o parte, americanii nu au nimic de câştigat dacă strigă uite hoţul. Pe de altă parte, ne cam deranjează să credem că un furt de asemenea anvergură se poate produce chiar sub nasul nostru – fără ca noi să avem habar de asta.

Petrenko se ridică şi se apropie de cămin. Rămase tăcut o vreme, apoi vorbi din nou:

— Avem un centru special de antrenament în apropiere de Vladimir, aşa e?

— Da, domnule preşedinte.

— Telefonează comandantului şi spune-i să instituie carantina în jurul Bioaparatului începând din acest moment. Dumneata, locotenent Teleghina şi domnul Smith veţi zbura acolo. Dacă furtul s-a produs, mă veţi anunţa imediat. În orice caz, vreau să se revizuiască strict procedurile de securitate.

— Am înţeles, domnule preşedinte.

— Oleg!

— Da, domnule!

— Dacă lipseşte fie şi numai un miligram de mostră, anunţă-i imediat pe vânătorii noştri de virusuri şi arestează-i pe toţi cei de acolo.

9

După ce ateriză pe aeroportul din Neapole, Peter Howell luă un taxi până la docuri. Aici se urcă pe o barcă cu motor ca să ajungă la strâmtoarea Messina. Prin hubloul salonului, se vedea Sicilia: craterele de pe Etna, apoi oraşul Palermo la poalele masivului de calcar al muntelui Pellegrino, care se termina cu un platou întins la nivelul mării.

Colonizată de greci şi invadată de romani, arabi, normanzi şi spanioli, Sicilia a fost secole la rând o haltă a mercenarilor şi soldaţilor de pretutindeni. Făcând şi el parte din această castă, Howell fusese pe insulă atât în calitate de vizitator, cât şi de războinic. După ce coborî de pe vas, o porni spre Quattro Centri. Îşi găsi un loc la o mică *penzione* la care mai stătuse şi altă dată. Era destul de departe de traseele turistice, dar suficient de aproape pentru a putea ajunge pe jos la toate locurile care îl interesau.

Ca de obicei, Howell făcu mai întâi o recunoaştere a zonelor pe care intenţiona să le viziteze. Constată fără să se mire că nu se schimbase nimic de la ultima lui vizită, astfel că planul pe care şi-l făcuse nu necesita modificări.

Se întoarse la pensiune şi dormi până spre seară, când o porni către Albergheria, un grup de străduţe mici şi înguste din cartierul meşteşugarilor din Palermo.

Sicilia era vestită pentru cuţitele făurite de meşteşugarii locali. Howell nu întâmpină nici un fel de probleme când îşi cumpără un cuţit fin, cu o lamă de 25 cm lungime şi mânerul îmbrăcat în piele. Astfel înarmat, Howell se îndreptă spre docuri, unde tavernele şi camerele de închiriat nu făcea parte în nici un caz dintre cele menţionate în ghidurile turistice.

Howell ştia că barul se numeşte La Pretoria, deşi pe perete nu se vedea nici o firmă. Intră într-o încăpere mare, aglomerată, cu rumeguş pe jos, al cărui plafon era căptuşit cu bârne. Pescari şi constructori de bărci şedeau la mesele lungi şi beau *grappa,* un rachiu de tescovină, bere sau vin sec italian. Îmbrăcat cu pantaloni de catifea reiată, cu un pulover pescăresc vechi şi cu o căciuliţă împletită pe cap, Howell nu atrăgea atenţia. Cumpără două *grappa* de la bar şi se aşeză la capătul uneia dintre mese.

Bărbatul care şedea în faţa lui era scund şi îndesat, cu o faţă tăbăcită de vânturile mării. Ochii reci, cenuşii îl priveau pe Howell prin fumul de ţigară.

— M-am mirat când am primit veşti de la tine, Peter, spuse omul cu o voce răguşită.

Howell ridică paharul şi spuse:

— Sănătate, Franco.

Franco Grimaldi, cândva membru al Legiunii Străine, acum contrabandist de profesie, lăsă jos ţigara şi ridică paharul. Nu avea decât mâna dreaptă, deoarece stânga îi fusese retezată de sabia unui rebel tunisian.

Cei doi bărbaţi ciocniră paharele.

— Şi aşa, bătrâne, ia zi, ce te aduce în salonul meu?

— Fraţii Rocca.

Buzele cărnoase ale lui Grimaldi se strâmbară exprimând ceva ce ar fi putut fi luat drept zâmbet.

— Am auzit că treaba n-a mers prea bine la Veneţia, spuse el aruncând o privire poznaşă spre Howell. Vii chiar de acolo, nu-i aşa?

— Fraţii Rocca au avut un contract, după care cineva i-a curăţat, răspunse Howell cu o voce seacă. Vreau să ştiu cine a făcut-o.

Grimaldi ridică din umeri.

— Nu e bine să scormoneşti prea adânc în treburile fraţilor Rocca – chiar dacă au murit.

Howell puse câteva bancnote făcute sul pe masă.

— Dar trebuie să aflu, Franco.

Sicilianul făcu să dispară banii în palma lui, asemeni unui scamator.

— Am auzit că a fost vorba de un contract special, spuse el în şoaptă.

— Mai concret, te rog.

— Nu pot să-ţi spun. De regulă, fraţii Rocca nu făceau nici un secret din contractele lor – mai ales după ce dădeau pe gât câteva pahare. De data asta au tăcut mâlc.

— Dar tu ştiai despre afacere pentru că…?

Grimaldi râânji.

— Pentru că mă culc cu sora lor, care le face menajul. Ea ştie tot ce se petrece între zidurile alea. În afară de asta, se excită uşor şi e foarte vorbăreaţă.

— Crezi că ai putea să-ţi foloseşti farmecele ca să obţii şi alte

detalii?

Rânjetul lui Grimaldi se lăţi.

— Asta e o treabă al naibii de grea, dar pentru un prieten... Maria – aşa o cheamă – probabil că încă n-a aflat vestea. Am să i-o dau chiar eu şi am s-o las apoi să plângă pe umărul meu. Nimic nu dezleagă mai bine limba decât nenorocirea.

Howell îi dădu numele pensiunii în care locuia.

— Am să te caut eu mai târziu, spuse Grimaldi. Ne întâlnim în locul ştiut.

În timp ce îl urmărea cu privirea pe Grimaldi, care îşi făcea loc printre mese în drum spre uşă, Howell observă doi bărbaţi care şedeau la o masă mai mică de lângă bar. Erau îmbrăcaţi ca cei de prin partea locului, dar alura lor şi părul tuns scurt le trăda adevărata identitate. Erau *soldaţi.*

Howell ştia de marea bază americană din apropiere de Palermo. Pe vremea când lucrase la SAS avusese ocazia s-o folosească drept loc de întâlnire pentru operaţiunile comune cu Marina Americană. Din motive de securitate, majoritatea membrilor personalului locuiau în incinta bazei. Când se aventurau să iasă, mergeau de regulă în grupuri de cel puţin şase şi frecventau numai cluburi şi restaurante foarte cunoscute. Aşadar, cele două specimene nu aveau nici un motiv să se afle aici, doar dacă...

C-12.

Explozivii de producţie americană folosiţi pentru lichidarea fraţilor Rocca erau foarte strict controlaţi. Dar fără îndoială că se găseau şi la una din cele mai mari baze ale SUA din sudul Europei.

Oare cel care îi plătise pe fraţii Rocca ca să-l lichideze pe Danko – era cel care aruncase gondola în aer?

În timp ce se ridica de la masă, Howell mai aruncă o privire în direcţia celor doi soldaţi americani.

Sau fusese o misiune militară de la bun început?

Puţin înainte de miezul nopţii, portarul de la pensiune bătu la uşa lui Peter Howell ca să-l anunţe că este chemat la telefon. Omul fu surprins să constate că acesta era îmbrăcat de parcă tocmai s-ar fi pregătit să plece.

Howell vorbi scurt la telefon, dădu un bacşiş portarului şi dispăru în noapte. Luna lumina magazinele cu obloanele trase din piaţa Vuccira. Howell traversă locul pustiu spre Piazza Bellini,

apoi o luă pe Via Vitorio Emannuele, cea mai importantă arteră a oraşului. La Corso Calatofini coti la dreapta. Se afla la exact o sută de metri de destinaţie.

Via Pindemonte este dominată de Mănăstirea Cappucinilor, un exemplu tipic de arhitectură medievală. Adevărata atracţie a mănăstirii o reprezentau catacombele care o înconjurau, unde au fost înhumate trupurile a peste opt mii de clerici şi laici. Conservate prin diverse procedee chimice, cadavrele, plasate în nişele din pereţii coridoarelor se află în sicrie de sticlă, puse unul peste altul, de la podea până la plafon.

În timpul zilei catacombele sunt deschise pentru public. Ele fuseseră o ascunzătoare preferată a contrabandiştilor deoarece existau mai multe intrări şi ieşiri. Peter Howell, care studiase cu multă atenţie catacombele, le ştia pe toate.

Când se apropie de porţile care străjuiau intrarea în mănăstire, Howell auzi un fluierat discret. Se prefăcu că nu-l observă pe Grimaldi care se strecură din umbră până ajunse la câţiva paşi de el.

— Ce ai descoperit? întrebă Howell.

— Ceva ce a meritat să te scot din pat, răspunse contrabandistul. Numele omului care i-a angajat pe cei doi Rocca. E înspăimântat. Îşi închipuie că după Rocca urmează el. Vrea bani ca să poată fugi de pe insulă şi să se ascundă pe continent.

Howell dădu din cap.

— Banii nu sunt o problemă. Unde este?

Grimaldi îi făcu semn englezului să vină după el.

Ocoliră gardul înalt de fier forjat şi pătrunseră în umbra zidurilor mănăstirii. Contrabandistul încetini pasul, apoi se lăsă pe vine lângă o portiţă tăiată în gard, încercând parcă să deschidă lacătul. Howell descoperi ceva ce nu era în ordine.

Lacătul era deschis!

Imediat ce Grimaldi deschise poarta, Howell îi aplică o lovitură în tâmplă. Grimaldi scoase un suspin abia auzit şi se prăbuşi pierzându-şi cunoştinţa.

Howell nu se opri. Se strecură pe poartă şi porni de-a lungul gardului viu care forma un coridor ce ducea la intrarea în catacombe. Nu văzu nimic, ceea ce însemna…

Că de fapt capcana era în afara incintei, nu în interior!

Chiar în momentul în care se răsuci, Howell auzi scârţâitul balamalelor porţii. Două umbre se repeziră spre el. În fracţiunea

de secundă în care razele de lună le luminară chipurile, Howell îi recunoscu pe cei doi soldaţi din tavernă.

Howell rămase pe loc cu cuţitul în mână. Apoi se răsuci ca un matador lăsându-l pe primul soldat să treacă pe lângă el şi răsuci lama în sus şi în jos, în dreptul mijlocului omului. Nu mai aşteptă să-l vadă pe ucigaş cum cade la pământ. Fentă spre dreapta şi se deplasă spre stânga, dar nu reuşi să-l păcălească pe cel de-al doilea soldat. Auzi un foc de automat. Suflul fierbinte al glonţului aproape că îi atinse tâmpla. Howell se ghemui şi lovi cu călcâiul genunchiul atacatorului. Apucă pistolul, dar înainte să tragă asupra soldatului, îl văzu pe Grimaldi care se ridica clătinându-se. Trase şi glonţul îi sfâşie gâtlejul lui Grimaldi, aruncându-l la pământ. Cel de-al doilea soldat o luă la fugă. Howell îşi vârî pistolul în curea, alergă spre Grimaldi şi îl trase în interiorul porţii până la intrarea în catacombe. Aşa cum se aştepta şi această uşă era descuiată.

Câteva minute mai târziu, Howell pătrunse în tunelul mănăstirii. La lumina unei lanterne pe care o găsise întâmplător îl văzu pe Grimaldi alături de zidul de beton al unui puţ cu tencuiala căzută şi pe soldatul rănit, rezemat de zidul de beton înalt de un metru.

— Cum te cheamă?

Soldatul respira anevoie, faţa îi devenise pământie din cauza sângelui pierdut. Ridică încet capul.

— Să te ia dracu'!

— Te-am percheziţionat, spuse Howell. Nu ai nici portofel, nici carte de identitate, nici măcar etichete pe haine. Numai oamenii care au ceva foarte important de ascuns procedează aşa. Deci, ce anume ascunzi?

Soldatul scuipă. Howell îl trase până la marginea puţului.

— I-ai ucis pe paznicii mănăstirii? întrebă el. Aşa ai scăpat de cadavrele lor?

Apucându-l pe soldat de gât, Howell îl împinse peste zidul de beton.

— Ai de gând să mă arunci şi *pe mine?*

Soldatul gemu în momentul în care Howell, ţinându-l strâns de guler, îl împinse peste marginea zidului. Din adâncul puţului se ridica mirosul greu al apei stătute. Howell se uită în jos la punctele roşii care străluceau la suprafaţa apei.

— Şobolani. Probabil că apa este suficient de adâncă şi n-ai să mori, însă şobolanii te vor devora de viu.

Îl smuci pe bărbat înapoi. Acesta îşi linse buzele.

— N-ai să…

Howell îl privi.

— Eşti rănit. Partenerul tău a şters-o de mult. Dă-mi ceea ce îţi cer şi îţi promit că n-ai să suferi. Ascultă.

Howell îl lăsă, se duse şi ridică trupul inert al lui Grimaldi şi îi făcu vânt în puţul întunecos. O secundă mai târziu se auzi o plesnitură înspăimântătoare urmată de chiţăiturile şobolanilor care se repeziseră asupra pradei.

Pe chipul soldatului se aşternu groaza.

— Numele?

— Nichols. Travis Nichols. Sergent-major. Partenerul meu este Patrick Drake.

— Forţele speciale?

Nichols confirmă dând din cap.

— Cine te-a trimis după mine?

— Nu pot…

Howell îl înşfacă şi îl trase mai aproape.

— Ascultă-mă. Chiar dacă ai să supravieţuieşti, te vor termina stăpânii tăi când vor descoperi că eu n-am murit. Singura ta şansă este să-mi spui adevărul. Spune-l şi eu voi face ceea ce trebuie.

— Drake şi cu mine făceam parte dintr-o echipă specială. Operaţiuni secrete. Primeam ordinele prin intermediul unei cutii poştale a cărui număr ni se comunica telefonic.

— Ordine scrise? întrebă neîncrezător Howell.

— Doar un nume şi un loc. După aceea ne întâlneam cu o persoană de contact care ne dădea informaţiile.

— În cazul de faţă, persoana de contact a fost Grimaldi. Ce ordine aţi primit?

— Să te ucidem şi să scăpăm de cadavru.

— De ce?

Nichols îl privi pe Howell.

— Ştii la fel de bine ca şi mine. Nimeni nu-ţi dă explicaţii pentru treburi din astea.

— Cine este „nimeni”?

— Ordinele pot să vină din diverse părţi: Pentagon, Centrul de Spionaj din Frankfurt al Armatei, NSA. Alege ce doreşti. Ascultă, poţi să mă arunci la şobolani, dar n-ai să afli nici un nume. Doar ştii şi tu cum merg treburile astea.

Howell ştia.

— Numele de Dionetti îţi spune ceva?

Nichols negă din cap. Ochii îi deveniseră deja sticloşi.

Howell ştia că nimeni altcineva decât Marco Dionetti – omul care îl primise în casa lui şi îi oferise prietenia – nu ştia că plecase la Palermo. Dionetti… cu care va trebui să aibă o scurtă conversaţie.

— Şi cum urma să raportezi că ţi-ai îndeplinit misiunea? îl întrebă Howell pe Nichols.

— Să las un mesaj la altă cutie poştală cel mai târziu mâine la amiază. Numărul şaizeci şi şapte. O să vină cineva… O, Doamne, ce rău mă doare!

Howell îşi apropie faţa de cea a lui Nichols. Mai trebuia să afle ceva de la el şi se ruga în gând ca soldatul să aibă destulă putere ca să vorbească. Îşi încordă auzul pregătit să audă răspunsul la întrebarea încă nepusă şi auzi horcăitul care-i spunea că omul îşi dăduse duhul.

Howell stătu o clipă ca să-şi revină, apoi aruncă trupul peste marginea puţului şi trase repede capacul greu, ca să nu mai audă chiţăitul şobolanilor înfometaţi.

10

La prima vedere, complexul Bioaparat putea fi confundat noaptea cu un campus universitar. Clădirile din cărămidă aparentă cu acoperişul de ţiglă aveau uşi şi ferestre vopsite în culori vii şi erau legate unele de altele prin poteci flancate de copaci. Existau câteva scuaruri mici cu bănci de piatră şi mese din beton pe care angajaţii puteau să ia masa sau să joace o partidă de şah. În timpul zilei, când se vedea zidul înalt de trei metri terminat cu sârmă ghimpată care înconjura incinta şi paznici înarmaţi cu pistoale mitralieră, însoţiţi de dobermani, impresia se schimba. În interiorul unora dintre clădiri existau sisteme de securitate sofisticate.

Pentru înfăţişarea exterioară a Bioaparatului, nu se făcuseră economii deoarece incinta era deschisă pentru inspectorii internaţionali în domeniul armelor biologice. Psihologii consultaţi recomandaseră ca Bioaparat să evoce o atmosferă caldă, familiară, dar care să impună respect. Fuseseră studiate multe proiecte şi, în cele din urmă, se alesese planul unui campus. Psihologii susţinuseră că cei mai mulţi dintre inspectori erau sau fuseseră profesori universitari şi se vor simţi foarte bine într-o atmosferă care sugera cercetarea pură, benefică. Dacă se vor simţi la largul lor, inspectorii se vor lăsa mai uşor ghidaţi în loc să facă pe detectivii.

Psihologii avuseseră dreptate: echipele multinaţionale care vizitaseră Bioaparatul fuseseră impresionate de atmosferă şi de facilităţile care reprezentau ultimul cuvânt al tehnicii în domeniu. Iluzia era întreţinută şi de caracterul familial al incintei. Aproape toată aparatura provenea din Occident: microscoape americane, cuptoare şi eprubete franceze, reactoare germane, fermenţi japonezi. Inspectorii asociau aceste instrumente cu cercetarea specifică, de pildă a *Brucellei melintensis,* o bacterie care decima vitele şi o proteină din lapte numită cazeină. Oameni în halate albe, apretate, mergeau de colo-colo prin laboratoarele strălucind de curăţenie. Ameţiţi şi vrăjiţi de impresia de ordine şi eficienţă, inspectorii erau gata să înghită ceea ce vedeau în Pavilionul 103 aşa cum li se prezenta.

Pavilionul 103 era o structură din Zona Doi, construită ca o

păpuşă Matrioşka. Dacă ai fi dat la o parte acoperişul, ai fi văzut un complex în cadrul altui complex. Carapacea exterioară era rezervată personalului administrativ şi de securitate care răspundea în mod direct de siguranţa mostrelor de variolă. Primele două cercuri interioare, reprezentând o arie „fierbinte”, conţineau cuştile cu animale, laboratoarele speciale pentru germenii patogeni şi un incubator uriaş de şaisprezece tone. A doua carcasă interioară, adevăratul nucleu, conţinea în afara frigoriferului imens în care erau depozitate mostrele de variolă, şiruri nesfârşite de centrifuge de oţel inoxidabil, maşini de uscat şi de măcinat. Aici se desfăşurau experimentele menite să dezvăluie misterul care acoperea *Variola major.* Natura testelor, durata lor, cantitatea de germeni folosiţi şi rezultatele erau introduse într-un computer la care aveau acces numai echipele internaţionale de inspecţie. Măsurile fuseseră luate pentru a împiedica folosirea neautorizată a mostrelor de variolă în experimente cum ar fi splitarea genelor sau donarea.

Echipele de inspecţie nu găsiseră niciodată în Pavilionul 103 vreo dovadă că s-ar face alte cercetări decât cele autorizate. Rapoartele lor îi lăudau pe oamenii de ştiinţă sovietici pentru încercările lor de a descoperi dacă variola ascunde cheia pentru alte boli. În final, după ce examinau măsurile de securitate extraordinare – care se bazau aproape în exclusivitate pe supraveghere şi monitorizare electronică şi video, astfel încât personalul uman era redus – inspectorii confirmau prin semnăturile lor integritatea Pavilionului 103.

Preşedintele rus Petrenko telefonă la unitatea de antrenament a Forţelor Speciale de lângă Vladimir la ora 1.30 noaptea. Şase minute mai târziu, unul dintre ofiţerii de serviciu bătea la uşa vilei colonelului Vasili Kravcenko. La ora 1.40, Kravcenko asculta în biroul său ordinele detaliate ale lui Petrenko de a se instaura o carantină secretă care să separe complet şi etanş Bioaparatul de restul lumii.

Kravcenko, un bărbat scund şi îndesat, luptase în Afghanistan, Cecenia şi în alte locuri unde fuseseră trimise Forţele Speciale. Rănit în luptă, fusese scos din serviciul activ şi trimis la Vladimir să supervizeze pregătirea noilor recruţi. În clipa aceea avea la dispoziţie două sute de soldaţi care îşi încheiaseră instrucţia pe teren. Cu aceştia putea să izoleze întreg oraşul Vladimir, nu numai Bioaparatul.

Kravcenko răspunse repede şi succint la întrebările lui Petrenko, asigurându-l că într-o oră oamenii lui puteau fi pe poziţii. Nimeni din interiorul complexului sau din oraş nu va afla nimic.

— Domnule preşedinte, mai spuse el, care sunt exact ordinele dacă cineva încearcă să iasă din Bioaparat după ce se instituie carantina?

— Un avertisment, colonele, unul singur. Dacă încearcă să fugă, te autorizez să-l ucizi. Nu e nevoie să-ţi spun de ce.

— Nu, domnule preşedinte.

Kravcenko era la curent cu toate preparatele acelea infernale depozitate în măruntaiele ultrasecrete ale Bioaparatului. Fusese martor şi la războiul cu arme chimice în Afghanistan şi imaginile îl mai obsedau şi acum.

— Voi executa ordinele dumneavoastră, domnule preşedinte.

— Şi aştept ştiri de la dumneata după ce cordonul va fi pe poziţii.

Locotenentul Grigori Iardeni de la Grupa de securitate a Bioaparatului se afla în biroul lui din Pavilionul 103. Urmărea grupul de monitoare de televiziune cu circuit închis când telefonul celular din buzunar începu să sune.

Vocea era modificată de un sintetizator.

— Acum. Fii gata să aplici Opţiunea Doi. Ai înţeles?

Iardeni abia reuşi să rostească răspunsul:

— Opţiunea Doi.

Rămase împietrit de implicaţiile cuvintelor pe care tocmai le auzise. Atâtea nopţi la rând îşi imaginase cum va fi când va auzi acest mesaj telefonic şi acum când îl auzise i se părea ireal.

Ai aşteptat şansa asta toată viaţa. N-o lăsa să-ţi scape!

În zonele Unu şi Doi erau şase camere de luat vederi, legate la videoplayere. Aparatura se afla într-un dulap ignifug prevăzut cu un lacăt cu cronometru care putea fi deschis mimai la sfârşitul unui schimb de lucru, de superiorii lui Iardeni. În plus, videoplayerele erau absolut sigure şi imposibil de accesat de către hackeri. Iardeni îşi dăduse seama de mult că nu avea de ales în privinţa modului de acţiune.

Locotenentul, un tânăr zvelt, foarte înalt, cu păr blond cârlionţat şi trăsături clasice era favoritul cabaretului Băieţelul Albastru, un club de striptease masculin din Vladimir. În fiecare marţi şi joi, Iardeni şi alţi câţiva ofiţeri din Grupul de Securitate îşi

dădeau cu ulei pe trupurile vânjoase şi dansau în faţa femeilor care urlau de plăcere, în acele câteva ore câştigau mai mult decât salariul lor pe o lună.

Iardeni avea însă ambiţii mult mai mari. Mare amator de filme de acţiune, era un admirator al lui Arnold Schwarzenegger. Considerând că acesta începuse să îmbătrânească, Iardeni îşi zisese că cineva cu fizicul şi înfăţişarea lui l-ar putea înlocui pe actor. Auzise că Hollywoodul este un fel de Mecca pentru băieţii duri, frumoşi şi cu tupeu.

În ultimii trei ani, Iardeni se străduise să ajungă în Occident, dar marea problemă o reprezentau banii. Nu era vorba numai de taxele de viză exorbitante şi de preţul biletelor de avion, ci şi de banii necesari pentru a se întreţine acolo. Iardeni nu avea intenţia să trăiască la Los Angeles fără un ban în buzunar, obligat să locuiască în ghetoul imigranţilor ruşi.

Locotenentul se uită la ceasul de deasupra biroului său şi se ridică. Era puţin după ora unu noaptea. Cu excepţia patrulelor formate din oameni şi câini şi a personalului de securitate din interior, întreg Bioaparatul dormea.

Iardeni îşi repetă în minte procedura pe care o ştia pe dinafară, înainte de a deschide uşa. În timp ce se îndrepta către Zona Unu, se gândi la omul care îl abordase acum un an. Contactul fusese realizat la cabaretul Băieţelul Albastru şi la început crezuse că bărbatul era homosexual. Această impresie dispăru după ce omul îi dezvălui cât de mult ştie despre viaţa lui. Îi vorbi despre părinţi şi despre sora lui, îi relată detalii din şcoală şi din carieră, îi aminti momentul în care Iardeni, campion de box al diviziei lui, fusese sancţionat aspru pentru că, într-un acces de furie, fusese cât pe-aci să-l omoare pe un coleg. Străinul îi spuse că îşi va încheia cariera aici, la Bioaparat, visând cu ochii deschişi la ceea ce ar putea face dacă ar ajunge într-unul din oraşele acelea strălucitoare.

Evident, stă în puterea omului să-şi modifice destinul…

Încercând să nu se gândească la camerele de luat vederi, Iardeni se îndreptă spre Zona Doi printr-un coridor supranumit „pasajul sanitar”, o înşiruire de încăperi mici, sterile, legate între ele prin uşi cu încuietori codificate, încuietorile nu-l puteau opri pe Iardeni; avea o cartelă magnetică şi cunoştea codul principal de acces.

După ce intră în prima încăpere, un vestiar, se dezbrăcă şi apăsă pe butonul roşu din perete. O pulbere fină de

decontaminare îl acoperi imediat.

Următoarele trei încăperi conţineau diverse componente ale echipamentului de protecţie: şosete albastre; o bluză de bumbac şi o glugă; aparat de respirat, ochelari etanşi; ghete şi ochelari de protecţie. Înainte de a părăsi ultima încăpere, Iardeni scoase ceva ce pusese într-un dulap la începutul schimbului său: un container de aluminiu strălucitor, de mărimea unei sticle.

Luă containerul cu mâna înmănuşată. Din exterior, acesta părea o jucărie occidentală scumpă, funcţională, dar extrem de extravagantă. Dacă îi deşurubai capacul şi te uitai înăuntru nu vedeai nimic dubios. Dacă îi deşurubai fundul în sens invers acelor de ceasornic containerul îşi dezvăluia secretul.

Iardeni începu să deşurubeze cu grijă fundul până auzi un clic. În interiorul pereţilor dubli, recipientele mici dădură drumul conţinutului de azot. Imediat containerul deveni rece, ca un pahar umplut cu gheaţă.

Iardeni îl strecură în buzunarul costumului de protecţie şi deschise uşa laboratorului din Zona Doi. O dată intrat, trecu pe lângă mesele de oţel inoxidabil spre ceea ce cercetătorii numeau în glumă „maşina de cocs”, o cameră frigorifică cu o uşă construită special, închisă ermetic cu plexiglas. Lui Iardeni îi amintea de barierele antiglonţ din faţa ghişeelor casierilor de la American Express.

Introduse cartela magnetică, formă combinaţia şi auzi sâsâitul lung al uşii care se dădea la o parte. Trei secunde mai târziu, aceasta se închise în urma lui.

Iardeni trase unul din sertare şi se uită la şirurile nesfârşite de fiole din sticlă specială. Lucrând repede, deşurubă containerul la mijloc şi puse partea de sus deoparte. La bază se aflau şase despărţituri. Aşeză câte o fiolă în fiecare din cele şase despărţituri, apoi puse la loc partea de sus şi o înşurubă bine.

Folosindu-se de cartela magnetică ieşi din „maşina de cocs” şi părăsi laboratorul. Ajuns în vestiar dezbrăcă echipamentul de protecţie şi îl puse într-un dispozitiv de incinerare. După pulverizarea cu pulbere decontaminantă, se îmbrăcă în haine civile – blugi, un maiou şi o canadiană.

Câteva minute mai târziu, Iardeni respira adânc aerul nopţii. Îşi aprinse o ţigară ca să se calmeze. Opţiunea Doi, îi spusese vocea. Asta însemna că ceva nu mersese cum trebuie. În loc să aleagă el momentul în care să subtilizeze variola, fusese nevoit să ia germenii acum. Şi repede, pentru că din nu se ştie ce

motive, Moscova devenise bănuitoare.

Iardeni ştia totul despre Forţele Speciale de comandă de lângă Vladimir. Se împrietenise cu câţiva dintre antrenori la barurile din oraş; duri şi pricepuţi, nu erau genul de oameni cu care ar fi vrut să aibă vreodată de-a face. Votca îl ajutase însă să capete informaţii valoroase.

Iardeni strivi ţigara şi ieşi din Pavilionul 103, îndreptându-se spre unul dintre posturile de gardă din perimetru. Şi în seara aceasta, ca şi în lunile ce trecuseră, tovarăşi de-ai lui de arme erau de serviciu. Iardeni hotărî să le spună că îşi încheiase schimbul. Dacă cineva se va obosi să verifice registrul computerizat, n-avea decât.

În ultimele cincizeci de minute Kravcenko lucrase rapid şi silenţios. Nici un fel de lumini nu se aprinseseră pe terenul de antrenament, nimeni nu dăduse alarma. Soldaţii fuseseră adunaţi şi aşezaţi în formaţiuni la adăpostul întunericului. Primul camion blindat ieşi pe poartă. Kravcenko nu avea cum să acopere zgomotul făcut de motorul camioanelor şi nici nu-i păsa prea mult de el. Locuitorii din Vladimir şi angajaţii de la Bioaparat care lucrau în schimburile de noapte erau obişnuiţi cu fel de fel de exerciţii militare.

În fruntea coloanei, Kravcenko îşi conducea oamenii pe şoseaua cu două benzi care ieşea din complex. Ordinele lui fuseseră clare: dacă trădătorul se afla la faţa locului, va fi înconjurat. Kravcenko era sigur că nimeni nu va reuşi să iasă din carantină.

— Grigori?

— Eu sunt, Oleg. Iardeni se apropie de ghereta de cărămidă în faţa căreia stătea un coleg de-al lui din forţele speciale.

— Ţi-ai terminat schimbul?

Iardeni făcu o mutră plictisită.

— Îhî. Arkadi a venit mai devreme. Mi-a rămas dator de luna trecută. Mă duc acasă să trag un pui de somn.

Arkadi era schimbul lui Iardeni care, la acea oră, probabil că dormea alături de grăsana de nevastă-sa. Arkadi urma să-l schimbe peste patru ore, dar Iardeni convinsese computerul să spună altceva.

— Un moment, vă rog.

Iardeni se întoarse în direcţia din care venise vocea, în ghereta

postului de pază se afla un gardian pe care nu-l mai văzuse niciodată. Îi aruncă o privire prietenului său.

— Nu mi-ai spus că Alex lipseşte în noapte asta.

— Are gripă. Acesta este Marko. De regulă lucrează ziua.

— Foarte bine. Hai, spune-i să-mi dea drumul că am îngheţat de frig.

Când Oleg deschise uşa gheretei de pază, Iardeni îşi dădu seama că era prea târziu: celălalt paznic verifica computerul.

— Schimbul dumitale n-a venit. Nu există nimeni la post, spuse el. Regulamentar vorbind, ţi-ai lăsat postul nesupravegheat.

Tonul acuzator al gardianului îl făcu pe Iardeni să acţioneze. Prietenul lui Oleg stătea cu spatele spre el. Acesta nu mai apucă să vadă braţul lui Iardeni care se încolăci în jurul gâtului lui; simţi doar o smucitură bruscă înainte ca gâtul să i se rupă.

Al doilea gardian încercă să-şi scoată arma, dar pumnul drept al lui Iardeni îl lovi în plex. După ce paznicul căzu în genunchi, chinuindu-se să respire, Iardeni îl ucise în acelaşi mod ca pe primul.

Iardeni ieşi clătinându-se din gheretă şi trânti uşa în urma lui.

După ce ieşi în afara perimetrului, Iardeni văzu luminile oraşului Vladimir şi auzi fluieratul unui tren în depărtare. Părăsi şoseaua şi se îndreptă spre pădurea care înconjura Bioaparatul. Îşi petrecuse multe ore acolo, căutând potecile cele mai potrivite. Lumina lunii îl ajuta şi o porni cu pas vioi. Îşi imagina persoana de contact care îl va aştepta şi îi va înmâna un paşaport care lăsa să se înţeleagă că este un om de afaceri canadian venit în vizită. O să primească şi un bilet de avion pentru Air Canada şi un teanc gros de bancnote americane care să-i ajungă până când va sosi la Toronto, la banca unde erau banii lui şi noua carte de identitate.

Lasă-l în plata domnului pe Oleg! Uită de el! Uită-l şi pe celălalt! Eşti aproape liber!

Iardeni încetini ritmul când ajunse în inima pădurii. Mâna îi alunecă spre buzunarul cu fermoar al canadienei şi degetele mângâiară containerul rece de aluminiu. Garanţia noii lui vieţi se afla la loc sigur.

În clipa aceea auzi zgomotul îndepărtat al unor vehicule grele; se mişcau spre vest, apropiindu-se de complex. Iardeni le identifică imediat: aparţineau Forţelor Speciale. Nu intră în panică. Ştia ce are de făcut. Atât timp cât era în afara

perimetrului pe care îl vor stabili ei, se afla în siguranţă. O luă la fugă.

La o jumătate de kilometru de oraş, Kravcenko văzu reflectoarele de securitate care scăldau în alb incinta Bioaparatului. Ordonă coloanei să iasă de pe şosea şi conduse vehiculele pe drumuri lăturalnice până când Forţele Speciale creară un cerc impenetrabil în jurul incintei. La drumurile de acces în Bioaparat se instalară bariere. Unităţi de observaţie se instalară la treizeci de metri de zidul de cărămidă, la intervale de cincizeci de metri. La ora 2.45, folosind un releu prin satelit, Kravcenko îl informă pe preşedinte că laţul fusese întins.

— Domnule!

Kravcenko se întoarse spre adjunctul lui:

— Da, ce este?

— Domnule, unii dintre oameni se întreabă… S-a întâmplat ceva înăuntru? S-a produs un accident?

Kravcenko îşi scoase ţigările.

— Ştiu că unii dintre oameni au familii în oraş. Spune-le să nu-şi facă griji. Asta e tot ce poţi să le spui – deocamdată.

— Mulţumesc, domnule.

Kravcenko era un comandant bun şi ştia că trebuie să fii cinstit cu oamenii, dar în cazul de faţă n-ar fi fost prudent să le spună că un avion militar de transport aparţinând unităţii militare de combatere a pericolelor biologice aştepta gata de plecare la Moscova. Va fi cazul să-şi facă griji numai dacă avionul se va ridica de la sol.

Trenul de pasageri care intră în Vladimir la ora 3.00 dimineaţa îşi începuse călătoria la peste o mie cinci sute de kilometri spre vest, la Kolima în munţii Urali. Vladimir era ultima staţie – o staţie foarte scurtă – înainte de Moscova.

Mecanicul se uită afară pe geamul locomotivei în timp ce intra în staţie. Mormăi văzându-l pe singurul pasager care aştepta pe peron. Trenul oprea la Vladimir doar să ia soldaţi care mergeau în permisie la Moscova.

Silueta înaltă, învăluită într-o manta cenuşie, nu se mişcă în momentul în care trenul trecu pe lângă ea. Aflat la câţiva metri de marginea peronului, continua să scruteze întunericul de dincolo de luminile slabe ale gării.

Ivan Beria, născut în Macedonia în urmă cu treizeci şi opt de

ani, era un om răbdător. Crescut în atmosfera vulcanică a Balcanilor, învăţase ce înseamnă să ai răbdare. Bunicul lui îi povestise cum etnicii albanezi îi omorâseră aproape toate rudele. Povestea relatată atât de des îi lăsa impresia că evenimentele se petrecuseră recent. Şi dacă ai ocazia să te răzbuni, o faci.

Beria avea doisprezece ani când ucisese primul om şi continuase să ucidă până când îşi răzbunase toată familia. La douăzeci de ani avea deja o reputaţie de asasin. Alte familii, ai căror fii sau soţi fuseseră ucişi sau mutilaţi veneau la el şi îi ofereau aurul de pe mâini sau din jurul gâtului pentru serviciile pe care le făcea.

Beria avansă repede şi ajunse asasin profesionist, dispus să-şi ofere serviciile celui care oferea mai mult, de regulă KGB-ul. Pe măsură ce se apropia colapsul comunismului, aparatul de securitate apela tot mai mult la liber-profesionişti, pentru a nu fi el implicat. Apoi, când investiţiile occidentale începură să pătrundă în Rusia, aceiaşi capitalişti care veniseră să investească erau interesaţi şi de investiţii mai ciudate. Căutau un tip de om special care, datorită legăturilor computerizate dintre poliţie şi agenţiile de spionaj era din ce în ce mai greu de găsit în Occident. Prin relaţiile lui din KGB, Beria descoperi că buzunarele întreprinzătorilor americani şi europeni erau bine garnisite când era vorba să neutralizeze sau să elimine un concurent.

Pe parcursul a cinci ani, Beria răpise peste o duzină de directori generali. Şapte dintre ei fuseseră ucişi pentru că nu se plătise răscumpărarea cerută. Una dintre ţintele lui fusese un funcţionar superior de la o firmă elveţiană pe nume Bauer-Zermatt. Beria fusese uimit să descopere că suma de răscumpărare era de două ori mai mare decât cea pe care o ceruse el. I se ordona să-i dea drumul directorului şi să descurajeze dorinţa concurentului lui Bauer-Zermatt de a pătrunde în regiune. Beria fusese foarte încântat s-o facă şi aceasta marcase începutul unei relaţii lungi şi profitabile cu dr. Karl Bauer.

— Hei, n-ai de gând să te mişti? Am un orar de respectat!

Beria se uită la conductorul rumen la faţă, îmbrăcat într-o uniformă şifonată. Chiar şi în aerul proaspăt al nopţii simţea damful de băutură.

— Mai ai de stat trei minute.

— Trenul ăsta pleacă atunci când spun eu, naiba să te ia!

Conductorul tocmai se pregătea să se urce în tren, când se

trezi strivit de peretele de oţel al vagonului. Vocea care îi susura la ureche era „dulce” ca sâsâitul unui şarpe.

— Orarul s-a schimbat!

Conductorul simţi că i se îndeasă ceva în mână. Când îndrăzni să privească în jos, descoperi un teanc de dolari americani.

— Du-te şi dă-i mecanicului ce-i trebuie, şopti Beria. Îţi spun eu când să plece.

Îi făcu vânt conductorului şi îl urmări cum fugea împleticit spre locomotivă. Se uită la ceas. Omul de la Bioaparat întârzia; nici cu bacşişul dat nu putea reţine trenul prea mult.

Beria sosise la Vladimir la începutul săptămânii. Şeful lui îi spusese să aştepte un om care venea de la Bioaparat. Beria trebuia să asigure transportul omului şi al pachetului pe care acesta îl ducea până la Moscova.

Beria aşteptase cu răbdare, petrecându-şi aproape tot timpul într-o cămăruţă rece de la cel mai bun hotel al oraşului. Primise telefonul pe care îl aştepta cu numai câteva ore în urmă. Şeful îi vorbise despre o schimbare de plan, de nevoia de a se improviza ceva. Beria ascultase şi îi dăduse asigurări şefului că se poate adapta la aceste evoluţii neaşteptate.

Se uită la ceas. Trenul ar fi trebuit să plece deja de cinci minute. Conductorul cel gras se întorcea gâfâind de la locomotivă.

Beria îşi aminti de huruitul coloanei de blindate pe care îl auzise mai devreme, în timpul serii. Datorită şefului său, ştia tot ce trebuia să ştie despre Forţele Speciale: unde erau cazate şi de ce. Dacă omul de la Bioaparat n-a reuşit să iasă din complex…

Auzi paşi grei pe peron. Mâna i se afundă mai adânc în buzunar şi degetele i se strânseră în jurul pistolului Taurus de 9 mm. În momentul în care omul ajunse sub un bec se relaxă recunoscând trăsăturile care îi fuseseră descrise.

— Iardeni?

Locotenentul respira greu.

— Da! Şi dumneata eşti…

— Cel cu care trebuia să te întâlneşti. Altfel de unde aş fi ştiut cum te cheamă. Haide, urcă. Am întârziat.

Beria îl împinse pe tânăr în tren. Când veni conductorul, îi mai strecură în mână nişte bani.

— Ăştia sunt pentru tine! Ai grijă să nu mă deranjeze nimeni. Şi dacă sunt întârzieri pe drumul spre Moscova, vreau să ştiu imediat. Ai înţeles?

Conductorul rămase cu ochii zgâiţi la bani.

Trenul se pusese în mişcare în timp ce Beria îl conducea pe Iardeni pe culoarul îngust, spre un compartiment de clasa întâi. Locurile fuseseră transformate în cuşete de dormit.

— Ai ceva pentru mine, întrebă Beria, încuind uşa şi trăgând perdelele.

Iardeni îl privi pentru prima dată mai bine. Da, vocea aceea sepulcrală de la telefon ar fi putut aparţine unui om ca ăsta. Dintr-o dată îi păru nespus de bine că era mai tânăr, mai puternic şi mai înalt decât omuleţul cu figură de călugăr din faţa lui.

— Mie mi s-a spus că tu o să ai ceva *pentru mine,* răspunse el.

Beria scoase un plic sigilat şi îl privi pe Iardeni în timp ce acesta îl deschidea şi îi examina conţinutul: un paşaport canadian, un bilet pentru Air Canada, bani şi mai multe cărţi de credit.

— E totul în ordine? întrebă el.

Iardeni încuviinţă din cap, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase recipientul de aluminiu.

— Ai grijă. E foarte rece.

Beria nu-l atinse până nu-şi puse mănuşile. Îl ţinu în aer un moment, ca un zaraf care cântăreşte o măsură de praf de aur, apoi îl puse la o parte. Scoase un container identic şi i-l înmână lui Iardeni.

— Ce e cu ăsta? întrebă tânărul.

— Ai grijă de el. Asta e tot ce trebuie să ştii. Făcu o pauză, apoi continuă: Spune-mi ce s-a întâmplat la Bioaparat.

— Nu s-a întâmplat nimic. Am intrat, am luat materialul şi am ieşit.

— Şi camerele te-au filmat tot timpul ăsta?

— Nu se putea evita. Le-am spus oamenilor tăi…

— Când sunt examinate înregistrările?

— La începutul fiecărui schimb, cam peste patru ore. Dar ce contează? Doar nu mă duc înapoi!

— N-ai avut nici o problemă la poartă?

Iardeni nu ştia să mintă şi nici cu cine avea de-a face.

— Nici una.

— Înţeleg. Şi ai reuşit să ieşi înainte să sosească Forţele Speciale.

Iardeni nu reuşi să-şi ascundă uimirea.

— Uite ce e, sunt aici, nu? se stropşi el. Şi, sunt obosit! N-ai

nimic de băut?

Beria scoase o sticlă de coniac şi i-o dădu lui Iardeni. Acesta examină eticheta.

— Franţuzesc, remarcă el în timp ce rupea folia de staniol. Iardeni ridică sticla, trase o duşcă zdravănă şi apoi oftă. Îşi dezlegă ghetele, îşi scoase canadiana şi o împături făcându-şi pernă din ea. În timp ce se întindea pe pat, Beria se ridică în picioare.

— Unde te duci?

— La toaletă. Nu-ţi face griji. Nu te trezesc când mă întorc.

Beria ieşi pe coridor, încuie uşa în urma lui şi se duse spre capătul vagonului. Coborî un geam exact atât cât era nevoie pentru ca antena celularului lui să iasă afară prin deschizătură. Câteva secunde mai târziu legătura cu Moscova era stabilită, iar vocea interlocutorului se auzea atât de clar de parcă acesta ar fi fost lângă el.

11

Bubuiturile din uşă îl treziră pe Smith din somn. Încerca să aprindă lumina de pe noptieră, când doi miliţieni se năpustiră înăuntru, urmaţi de Lara Teleghina. — Ce naiba s-a întâmplat? întrebă el.

— Vă rog să veniţi cu mine, domnule doctor, răspunse Lara Teleghina. Apoi se apropie mai mult şi coborî vocea: S-au întâmplat anumite lucruri. Generalul vrea să vă vadă imediat. Vă aşteptăm afară.

Smith se îmbrăcă rapid şi o urmă pe Teleghina spre ascensorul care îi aştepta.

— Ce s-a întâmplat?

— Generalul o să vă informeze, spuse Teleghina. Străbătură holul pustiu şi se îndreptară spre o maşină care îi aştepta cu motorul pornit. Drumul până în Piaţa Dzerjinski nu dură mai mult de zece minute. Smith nu observă nici un fel de activitate deosebită până când ajunseră la etajul al cincisprezecelea. Aici holurile erau pline de oameni în uniformă care alergau dintr-un birou în altul, cu fel de fel de hârtii în mână. În birourile lor, bărbaţii şi femeile erau aplecaţi peste claviatura calculatoarelor şi vorbeau calm cu căştile pe urechi.

— Domnule doctor Smith, aş putea să vă spun bună dimineaţa, numai că nu este deloc bună. Lara, închide te rog uşa.

— Ce s-a întâmplat?

Kirov îi oferi un pahar cu ceai.

— În această noapte preşedintele Petrenko a ordonat Forţelor Speciale din Vladimir să înconjoare complexul Bioaparat şi să stabilească un cordon sanitar. Ordinele au fost îndeplinite fără probleme. În următoarele câteva ore, a fost linişte, dar acum treizeci de minute, una din patrulele care făceau rondul a raportat că doi gardieni au fost găsiţi morţi – ucişi – la postul lor.

Smith simţi un bulgăre de gheaţă în stomac.

— Forţele Speciale au interceptat pe cineva care încerca să iasă?

— Nu, spuse Kirov clătinând din cap. Şi nimeni n-a încercat să intre.

— Dar ce se întâmplă cu sistemul de securitate din interiorul

complexului – mai ales cel din Pavilionul 103?

Kirov se întoarse către Lara:

— Pune banda!

Lara îndreptă telecomanda spre un monitor fixat în perete.

— Este înregistrarea făcută de camerele de luat vederi din interiorul Pavilionului 103. Notaţi, vă rog, ora din colţul din dreapta jos.

Smith urmărea imaginile alb-negru de pe ecran. Un gardian înalt mergea pe coridor şi dispărea în Zona Doi. Un alt set de camere îl preluară în vestiar şi în zonele de decontaminare.

— Stop! Smith arătă spre recipientul pe care gardianul, acum îmbrăcat cu costumul de protecţie, îl ţinea în mâna stângă. Ce este ăsta?

— Ai să vezi imediat. Lara?

Banda porni mai departe. Lui Smith nu-i veni să creadă când îl văzu pe gardian cum intră nestingherit în camera frigorifică şi începe să scoată fiolele.

— Spune-mi că nu e variolă.

— Aş vrea, răspunse Kirov.

Hoţul îmbrăcat în costum de protecţie îşi termină treaba şi se întoarse în prima cameră de decontaminare.

— Dar unde sunt măsurile suplimentare de protecţie? întrebă furios Smith. Cum naiba poate cineva să intre acolo?

— În acelaşi mod în care şi personalul vostru de la Institutul de Cercetări al Armatei poate să intre în seiful frigorific, ripostă Lara Teleghina. Sistemul nostru este un duplicat al sistemului vostru, domnule doctor. Folosim şi noi codurile electronice şi încuietorile codificate ca să reducem riscul prezentat de factorul uman. Din păcate, în ultimă instanţă se ajunge întotdeauna la un om.

Lara făcu o pauză.

— Gardienii de la Bioaparat sunt selecţionaţi cu mare grijă, dar nu ai cum să vezi ce se petrece în inima sau în mintea unui om, nu-i aşa?

Ochii lui Smith erau aţintiţi spre ecran, unde apăruse chipul lui Grigori Iardeni într-un plan apropiat.

— Nu-i pasă că este filmat. Ca şi când ar fi conştient că nu poate face nimic în privinţa asta.

— Exact, spuse Kirov şi îi explică imediat de ce gardienii de serviciu nu pot umbla la benzile înregistrate în timpul serviciului lor.

— Dacă nu am fi luat această măsură ar fi durat foarte mult

până să-l identificăm pe hoţ. Dar aşa…

— Da, e clar, ştia că nu se va mai întoarce niciodată acolo. Cum naiba a putut să treacă prin cordonul de carantină?

— Vă rog să remarcaţi ora, spuse Kirov, arătând spre colţul ecranului. Furtul a fost comis *înainte* ca Forţele Speciale să fie instalate pe poziţie. Individul ăsta a avut un noroc porcesc: a reuşit să iasă cu câteva minute înaintea desfăşurării trupelor de către colonelul Kravcenko.

— De asta a ucis gardienii din post. Se grăbea.

— Nu sunt sigur. Kirov îl privi atent. La ce te gândeşti, doctore?

— Individul ăsta avea un plan solid, spuse Smith. Foarte bine, ştie că este filmat de camere. Nu-i pasă. Probabil că şi-a luat anumite măsuri în privinţa asta. Totuşi nu cred că avea intenţia să-i ucidă pe paznici. Nu are nici o logică. De ce să-şi asume riscul ca trupurile să fie descoperite înainte ca el să apuce să fugă? Cred a trebuit să acţioneze *mai repede* decât anticipase. *Ştia* că Forţele Speciale sunt pe drum şi ştia şi de ce.

— Vrei să spui că avea un informator sau un complice afară? întrebă Teleghina.

— Dumneata ce crezi, locotenente? ripostă Smith.

— Vom analiza această posibilitate mai târziu, spuse Kirov. Acum trebuie să-i luăm urma acestui Grigori Iardeni. Cantitatea de germeni de variolă pe care i-a luat…

Smith închise ochii. O sutime din acea cantitate, dacă era bine dispersată, putea ucide milioane de oameni.

— Ce contramăsuri ai iniţiat?

Kirov apăsă pe un buton aflat pe biroul său şi un panou al peretelui se dădu la o parte, lăsând să se vadă un ecran. Acţiunea pe care o înfăţişa era în timp real.

Arătă spre un punct roşu în mişcare.

Un avion de transport Iliuşin de la Serviciul de informaţii medicale – vânătorii noştri de viruşi – e în drum spre Vladimir. Numai ei vor intra în Bioaparat, nimeni altcineva.

Arătă apoi spre un cerc albastru.

— Aceasta este zona de carantină stabilită de Forţele Speciale. Aici – arătă spre trei puncte galbene – avem întăriri de la Sibiarsk, care sunt în drum. Este vorba de un batalion gata de luptă care va înconjura tot Vladimirul.

Clătină din cap, apoi continuă:

— Sărmanii oameni, când se vor trezi mâine dimineaţă vor

constata că sunt prizonieri.

Smith se întoarse către monitor, care continua să-l înfăţişeze pe bărbatul solid în costum de protecţie.

— Şi cu el ce facem?

Degetele Teleghinei alergau pe clapele calculatorului şi pe ecran apăru un dosar militar. Lara activă programul de traducere şi Smith obţinu o imagine şi mai clară a lui Iardeni. Apoi alfabetul chirilic se transformă în cel latin.

— Nu e tocmai tipul de individ de la care te-ai aştepta la aşa ceva, spuse el. Cu excepţia acestui fapt. Arătă spre paragraful în care se vorbea despre actul de violenţă al lui Iardeni.

— E adevărat, consimţi Kirov. Dar în afară de temperamentul cam violent nu există nici un indiciu cum că Iardeni s-ar fi gândit la trădare. Gândeşte-te: nu are nici prieteni, nici rude în străinătate. A acceptat misiunea de la Bioaparat ca o modalitate de a-şi răscumpăra vina şi de a se reabilita în Forţele Armate.

Se uită la Smith.

— Dumneata cunoşti Bioaparatul şi mai ales sistemul lui de securitate. Este la nivelul tehnicii occidentale. Inspectorii internaţionali – printre care şi cei americani – au fost mai mult decât satisfăcuţi de acest sistem.

Smith înţelese ce încerca Kirov să facă: să şi-l câştige ca avocat. Ruşii nu fuseseră neglijenţi. Securitatea lor era bună. Aici era vorba de un sabotaj intern, imposibil de prevenit sau de prevăzut.

— Toţi trăim aceleaşi coşmaruri, domnule general, spuse Smith, numai că dumneavoastră v-aţi trezit într-unul real.

Se sili să soarbă puţin ceai.

— De cât timp este Iardeni în libertate?

Teleghina arătă spre raportul medical.

— După cum susţine medicul de la Forţele Speciale, gardienii au fost asasinaţi cam în jurul orei 2.30 noaptea.

— Acum trei ore… Ar fi putut ajunge departe în acest timp.

Lara aduse pe ecranul mare o imagine cu cercuri concentrice – verzi, portocalii şi negre.

— Bioaparatul este în centru. Cercul cel mai mic, cel negru, reprezintă distanţa pe care o poate acoperi un bărbat antrenat, cum ar fi un soldat, în pas alergător. Cercul portocaliu indică zona în care s-ar putea afla Iardeni dacă a avut la dispoziţie un automobil sau o motocicletă.

— Şi ce sunt triunghiurile astea? întrebă Smith.

— Puncte de control stabilite de miliţia locală.

Lara observă expresia uimită din ochii lui Smith.

— Instrucţiunile noastre îl descriu ca pe un asasin. De asemenea, am anunţat că este HIV pozitiv. Vă rog să mă credeţi, nici un miliţian nu se va atinge de el după ce-l va doborî.

— Mă gândeam la ceea ce duce cu el. Dacă vreun glonţ găureşte recipientul…

— Înţeleg îngrijorarea dumitale, dar dacă Iardeni este descoperit, nu putem să-l lăsăm să plece.

— Ce reprezintă ultimul cerc?

— Posibilitatea cea mai rea: Iardeni avea un complice care îl aştepta cu un avion gata de decolare la aeroportul din Vladimir.

— Au fost decolări acolo?

— Nici una înregistrată, dar asta nu înseamnă nimic. Noua Rusie are un surplus de piloţi cu experienţă, cei mai mulţi foşti membri ai forţelor aeriene. Pot să aterizeze pe o şosea sau pe un câmp, să ia încărcătura şi să dispară în câteva minute.

— Preşedintele Petrenko a ordonat să se instaleze interceptoare în zonă, spuse Kirov. Orice avion de mici dimensiuni va fi verificat. Dacă nu respectă instrucţiunile, va fi adus imediat la sol.

Peretele monitorului îl fascina pe Smith. Părea un organism viu, în permanentă mişcare, pe măsură ce simbolurile de pe el îşi schimbau poziţia. Şi, totuşi, avea sentimentul că în pofida măsurilor impresionante luate împotriva lui Iardeni, ceva lipsea. Îşi plimbă degetul pe ecran, pe o linie lungă şi albă care începea la est de Vladimir şi ajungea până la Moscova.

— Ce e asta?

— Linia de cale ferată între Kolima şi Moscova, răspunse Kirov. Apoi se uită la Teleghina. A oprit noaptea trecută vreun tren la Vladimir?

Teleghina se întoarse la claviatură.

— Da, la ora 3.

— Prea devreme pentru ca Iardeni să-l poată prinde.

Teleghina ridică din sprâncene.

— Nu neapărat. După mersul trenurilor, ar fi trebuit să stea numai trei minute, dar a stat douăsprezece minute în plus.

— De ce? întrebă Kirov.

— Nu se cunoaşte motivul. De fapt, trenul opreşte numai atunci când sunt soldaţi care pleacă în permisie la Moscova…

— N-au fost soldaţi, nu-i aşa? făcu Smith.

— Bravo, doctore, spuse Teleghina. Nimeni nu era programat pentru permisie.

Kirov se apropie de consola calculatorului. Ora asasinării celor doi gardieni era aproape de ora la care plecase trenul din Vladimir. Apoi fereastra calculă cât timp i-ar fi trebuit unui om ca să ajungă de la Bioaparat la gară.

— Ar fi putut s-o facă! şopti Kirov. Ar fi putut prinde trenul, care n-a plecat la timp, conform programului.

— A întârziat pentru că l-a reţinut cineva! strigă furios Smith. Iardeni a ales bine. Ticălosul ştia că drumurile vor fi blocate mai devreme sau mai târziu. Nu avea avion. Avea însă un complice, care, dacă ar fi fost necesar, putea să ţină trenul pe loc suficient timp ca el să-l prindă.

Smith se întoarse către Teleghina.

— Şi tot ce avea de făcut era să călătorească liniştit până la Moscova.

Teleghina lovea furioasă clapele, apoi ridică privirile.

— Şaisprezece minute, spuse ea cu o voce răguşită. Ajunge la Moscova peste şaisprezece minute!

Ivan Beria se mişcă când trenul trecu peste macaz. Nu-şi lua ochii de la Grigori Iardeni. Stresul şi alergarea care urmase, combinată cu efectele coniacului, îşi făcuseră treaba. Gardianul de la Bioaparat căzuse într-un somn adânc la câteva minute după ce trenul plecase din Vladimir.

Beria se aplecă peste Iardeni, îşi încordă auzul şi prinse suflul încet al respiraţiei lui Iardeni. N-ar fi fost foarte greu să-l cufunde într-un somn şi mai adânc.

Îl bătu pe obraz.

— Aproape că am ajuns. E timpul să te scoli.

Beria se uită afară în timp ce trenul îşi croia drum prin gara uriaşă. Îl văzu în geamul trenului pe Iardeni care căsca şi-şi rotea gâtul ca să-şi dezmorţească vertebrele. Vocea lui era răguşită de somn.

— Unde mergem?

— Pe drumuri separate, răspunse Beria. Te conduc prin gară până la un taxi. După aceea, eşti pe cont propriu.

Iardeni mormăi şi dădu să se îndrepte spre uşă.

— Unde te duci? întrebă Beria.

— La toaletă – dacă-mi dai voie.

— Stai jos. Toată lumea din vagon vrea acelaşi lucru. Ar trebui

să stai la coadă. Nu cred că e bine să te vadă atâta lume.

Iardeni se gândi o clipă, apoi se aşeză. Îşi trecu mâna peste buzunarul canadienei ca să se asigure că documentele şi banii sunt acolo unde le pusese.

Când trenul pătrunse în tunelul dintre depou şi gară, luminile de deasupra capului clipiră o secundă, se stinseră apoi se reaprinseră.

Coridorul se umpluse de lume. Fiind înalt, Iardeni îl putea urmări pe Beria, chiar şi în lumina aceea înşelătoare. Fără să ia în seamă înjurăturile, îşi făcu drum cu coatele spre ieşire.

Trenul încetini şi apoi opri cu o smucitură. Conductorul ridică platforma care acoperea scările. Beria şi Iardeni fură primii care coborâră şi porniră repede spre uşile care dădeau către gara propriu-zisă.

Microbuzul mare gonea nebuneşte pe străzile pustii ale Moscovei. Înăuntru, Smith, Kirov şi Teleghina stăteau pe scaunele mari, rotative, fixate în podea. Teleghina era în faţa unui ecran de calculator care prezenta distribuţia magistralelor capitalei şi situaţia traficului la acea oră; vorbea permanent cu şoferul dându-i indicaţii. Kirov purta căşti la fel ca Teleghina. De când plecaseră din Piaţa Dzerjinski păstrase permanent legătura cu o unitate de elită a Serviciului Federal de Securitate. Îşi răsuci scaunul ca să stea cu faţa spre Smith.

— Trenul intră în gară conform orarului.

— Cât mai avem până acolo?

— Treizeci de secunde, poate mai puţin.

— Întăriri?

— Sunt pe drum. Kirov făcu o pauză, apoi continuă: Cunoşti brigăzile noastre mobile?

După ce Smith încuviinţă din cap, Kirov continuă:

— Spre deosebire de unităţile SWAT de la FBI, noi preferăm să ne trimitem oamenii sub acoperire. Se îmbracă în comercianţi, angrosişti, muncitori… nu-i recunoşti decât când este prea târziu.

Prin geam, Smith văzu gara, o clădire masivă din secolul al XIX-lea. Se încordă în momentul în care şoferul luă o curbă strânsă şi frână brusc în faţa clădirii principale. Se ridică înainte ca microbuzul să înceteze să se mai clatine. Kirov îl apucă de braţ.

— Brigada mobilă are fotografia lui Iardeni. O să-l prindă viu, dacă se poate.

— O au şi pe a mea, ca nu cumva să mă împuşte din greşeală?

— De fapt, da, dar oricum e mai bine să stai aproape de mine.

Cei trei se strecurară pe sub porticul de la intrare şi intrară alergând în gară. Interiorul îi amintea lui Smith de un muzeu, totul era din granit şlefuit, iar acoperişul era format din cupole uriaşe de sticlă. În centru se afla o zonă largă, cu şiruri de bănci; de-a lungul pereţilor erau magazine cu suveniruri, răcoritoare şi gustări, cele mai multe închise la ora aceea. Smith aruncă o privire la tabloul mare cu plecări şi sosiri care atârna din tavan.

— Câte alte trenuri urmează să sosească tot acum?

— Avem noroc, răspunse Lara Teleghina. Acesta este primul. Peste douăzeci de minute încep să sosească trenurile cu navetişti. Aglomeraţia va fi de nedescris.

— La ce linie?

Lara arătă spre dreapta:

— Acolo. Numărul şaptesprezece.

În timp ce alergau către uşile care dădeau pe peroane, Smith se întoarse spre Kirov şi spuse:

— Nu văd nici un om de-al dumitale pe aici.

Kirov bătu uşor cu mâna receptorul de plastic pe care îl purta în ureche.

— Te rog să mă crezi, sunt aici.

Aerul de pe peron era îmbâcsit de fumul motoarelor diesel. Trecură în fugă pe lângă locomotivele portocalii şi gri, care se odihneau pe liniile de triaj şi ajunseră în dreptul şuvoiului de oameni care veneau din sens contrar. Se opriră şi începură să scruteze chipurile.

— Mă duc să caut un conductor, spuse Teleghina. Poate că dacă îi arăt fotografia lui Iardeni o să-şi amintească de el.

Smith continuă să studieze trecătorii care mergeau pe lângă el, cu feţele umflate de somn, cu umerii gârboviţi sub povara bagajelor şi a valizelor legate cu sfoară. Se întoarse către Kirov:

— Sunt puţini pasageri. Ăştia au fost în ultimele vagoane. Cei care au fost în primele au ajuns deja în gară!

Ivan Beria stătea în faţa unui stand cu ziare care tocmai se deschisese. Aruncă vreo câteva copeici şi luă un ziar. Rezemându-se de stâlp, se aşeză astfel încât să vadă intrarea de la toaleta bărbaţilor.

Dată fiind şi doza de otravă cu efect lent pe care i-o pusese în coniac, Beria spera ca uriaşul gardian să nu mai iasă din toaletă.

Se aştepta ca din clipă în clipă cineva să dea buzna afară strigând că un bărbat dinăuntru avusese o criză.

Dar nu, Iardeni ieşi vesel din toaletă, verificând ţărăneşte dacă şi-a încheiat bine fermoarul de la şliţ.

Beria îşi strecură mâna în buzunarul hainei spre pistolul Taurus de 9 mm, dar ochii lui înregistrară ceva neobişnuit: un bărbat în salopetă, care tocmai golea un coş de gunoi în cărucior. Problema era că imediat ce-l văzu pe Iardeni, uită cu desăvârşire de gunoi.

Dacă este unul, înseamnă că sunt mai mulţi.

Beria se adăposti după stâlp, în aşa fel încât Iardeni să nu-l poată vedea şi privi rapid de jur-împrejur. În câteva secunde surprinse cu privirea alţi doi oameni care nu-şi aveau locul în peisaj: un individ care căra pâine şi altul care voia să treacă drept electrician.

Beria ştia foarte multe despre Serviciul Federal de Securitate, dar nu-i venea să creadă că veniseră acolo pentru el. Era clar că îl căutau pe Iardeni.

Amintindu-şi ce-i povestise Iardeni despre felul cum plecase de la Bioaparat, Beria înjură în gând. Gardianul avea să plătească foarte scump pentru minciunile debitate. Beria îl urmări cu privirea cum merge printre şirurile de bănci către chioşcuri. Cei trei agenţi în haine civile porniră după el. Unul dintre ei vorbea în microfonul de la curea.

În clipa aceea Beria observă un bărbat înalt şi spătos care tocmai intra pe peron. Nu era rus. În schimb, cel care venea în urma lui… Chipul generalului-maior Kirov rămăsese întipărit pentru totdeauna în memoria lui Beria.

Beria observă că circulaţia din gară începuse să se aglomereze. Foarte bine. O să aibă nevoie de cât mai multă acoperire. Ieşi din spatele stâlpului exact atât cât era nevoie ca Iardeni să-i prindă privirea. Spera ca urmăritorii lui Iardeni să nu-şi dea seama ce-l determina pe acesta să se mişte în direcţia lui.

Beria lăsă să treacă câteva secunde, apoi ieşi din nou din spatele stâlpului. Iardeni era la mai puţin de cinci metri de el. Beria ţinea mâna pe armă, gata s-o scoată, când brusc Iardeni se împiedică, se clătină şi apoi se prăbuşi pe pardoseală. Imediat cei care îl urmăreau se aplecară deasupra lui.

— Ajutor…

Iardeni nu înţelegea ce se întâmplă cu el. Mai întâi simţi că pieptul îi ia foc; acum avea impresia că fusese prins între fălcile

unei menghine uriaşe care îi storcea fără milă viaţa din corp. În timp ce se prăbuşea pe pardoseala de marmură, vederea i se înceţoşă; reuşi totuşi să recunoască trăsăturile bărbatului care îl adusese în această stare. Instinctiv întinse mâna spre el.

— *Ajută-mă...*

Beria nu ezită. Arborând o expresie îngrijorată, se duse direct spre bărbatul căzut la podea şi spre agenţii sub acoperire.

— Cine sunteţi? întrebă unul din ei. Îl cunoaşteţi pe omul acesta?

— Ne-am cunoscut în tren, răspunse Beria. Poate că îşi aminteşte de mine. Dumnezeule, ia te uită! A început să delireze!

Otrava îl împiedica pe Iardeni să vorbească. Bolborosea făcând spume la gură. Beria se apropie şi îngenunche lângă el.

— Trebuie să vii cu... începu să spună unul dintre agenţi, dar primul foc al lui Beria îi sfâşie gâtul. Al doilea îl nimeri pe celălalt agent în tâmplă. Al treilea îl lovi pe ultimul agent în inimă.

— *Împuşcaţi-l!*

Cuvintele rostite cu o voce tunătoare îl făcură pe Beria să tresară. Se întoarse şi descoperi că oamenii din gară se întinseseră pe jos şi pe sub bănci. În uşă stătea acum Kirov, arătând cu degetul spre el şi strigând către o tânără care venise prin spatele lui Beria.

— Lara, împuşcă-l!

Beria se răsuci şi se trezi faţă în faţă cu Lara Teleghina, care ţinea pistolul îndreptat către el. Cu vederea periferică mai prinse şi alte siluete care se îndreptau în fugă către ei.

— *Fugi!* spuse ea încet.

Beria nu aşteptă să i se spună de două ori şi alergă spre ieşire. După ce se asigură că Beria era salvat, Teleghina luă poziţia clasică pentru tragere. Liniştită şi calmă de parcă ar fi fost pe poligonul de trageri, îi împuşcă pe ceilalţi membri ai echipei sub acoperire. Apoi, fără să piardă nici o secundă, se răsuci pe călcâie ţintindu-l pe Kirov.

Într-o fracţiune de secundă Smith înţelese că trădarea Larei îl împietrise pe general. Fără să stea pe gânduri, se aruncă peste rus exact cu o clipă înainte să audă împuşcătura. Kirov scoase un strigăt şi se prăbuşi la pământ sub greutatea americanului.

Smith sări imediat apoi în picioare şi trase rapid două focuri de armă. Teleghina gemu când gloanţele lui Smith o atinseră şi se prăbuşi prelingându-se pe lângă stâlp. O clipă rămase aşa, cu

capul atârnând într-o parte, apoi arma îi căzu pe pardoseală.

Smith se întoarse către Kirov care se rezemase de uşă. Acesta îşi descheie tunica, ridică mâneca şi privi rana sângerândă provocată de glonţul Teleghinei în braţul lui. Scrâşni din dinţi.

— A trecut dintr-o parte în alta. Am să supravieţuiesc. Vezi ce face Iardeni.

— Teleghina!

— Naiba s-o ia! Sper că nu eşti un trăgător de elită. Am o mulţime de întrebări să-i pun.

Smith porni în zigzag către mulţimea care se îngrămădea în jurul trupurilor neînsufleţite ale oamenilor lui Kirov. Când ajunse la Teleghina, înţelese dintr-o singură privire că aceasta n-avea să mai răspundă niciodată la nici un fel de întrebări. Se întoarse repede spre Iardeni şi îşi dădu seama că lucrul era valabilă şi în cazul lui.

Miliţienii şi poliţiştii invadau gara. Kirov, în picioare, crispat de durere, dar suficient de în putere dădea ordine scurte. În câteva minute, călătorii fură scoşi din zonă. Dând la o parte cu un gest nerăbdător un medic, Kirov se apropie de Smith şi îngenunche lângă cele două trupuri.

— Spuma asta de la gură...?

— Otravă.

Kirov rămase cu privirile aţintite în ochii sticloşi ai Larei Teleghina, apoi întinse mâna şi îi coborî pleoapele.

— De ce? De ce lucra cu el?

— Cu Iardeni? întrebă Smith scuturând din cap.

— Probabil că şi cu el. Dar mă referam la Ivan Beria.

Brusc Smith îşi aminti de omul cu palton negru, care acum nu se mai vedea nicăieri.

— Cine este?

Kirov se strâmbă când medicul îl împinse obligându-l să se aşeze pe bancă pentru a se ocupa de rana lui.

— Ivan Beria. Un sârb liber-profesionist. Are un dosar gros în Balcani. Şovăi o clipă, apoi continuă: Era şi unul din preferaţii KGB-ului. În ultimul timp şi-a oferit serviciile mafiei şi unor anumite cercuri de interese occidentale.

Smith sesiză ceva deosebit în tonul lui Kirov.

— E ceva personal, nu-i aşa?

— Doi dintre cei mai buni oameni ai mei care lucrau sub acoperire în *mafie* au fost ucişi într-un mod deosebit de brutal, răspunse sec Kirov. Amprentele lui Beria erau peste tot. Am de

gând să-l dau în urmărire generală...

— Nu, nu te atinge de el! strigă Smith când medicul se apropie de trupul lui Iardeni. Păşind peste cadavru, pipăi încet partea interioară a canadienei.

— Documente de călătorie, spuse el, scoţând paşaportul şi biletul de avion al lui Iardeni.

Dintr-o dată degetele lui dădură peste ceva extrem de rece.

— Daţi-mi nişte mănuşi! îi ceru el medicului.

Câteva secunde mai târziu, Smith scoase încet recipientul de metal şi îl puse cu grijă pe pardoseala de marmură.

— Am nevoie de gheaţă.

Kirov se apropie ca să vadă mai bine.

— Este intact, slavă Domnului!

— Recunoşti modelul?

— Este un model standard pentru transportul fiolelor de la Bioaparat la laboratoare.

Spuse ceva foarte scurt în microfon, apoi se uită la Smith.

— Cei de la arme biologice vor fi aici în câteva minute.

În timp ce Kirov dădea ordine pentru evacuarea gării, Smith puse containerul într-o găleată cu gheaţă de care îi tăcuse rost asistentul sanitar. Azotul din stratul izolant menţinea containerul exact la temperatura de îngheţ, inactivând astfel virusul. Dar Smith nu avea nici cea mai mică idee cât timp va rezista încărcătura de azot. Era mai bine să ţină recipientul în gheaţă ca măsură suplimentară de precauţie până la venirea echipei de la armele biologice.

Dintr-o dată Smith conştientiză că în gară se făcuse o linişte neobişnuită. Privi de jur-împrejur şi descoperi că miliţienii şi poliţia se retrăseseră luându-i cu ei şi pe ceilalţi lucrători ai gării. Nu mai rămăseseră decât el şi Kirov, înconjuraţi de bodyguarzi.

— Ai mai participat la lupte, domnule doctor Smith? întrebă Kirov.

— Spune-mi Jon. Da, am participat.

— Atunci ştii ce înseamnă liniştea asta... după ce s-au terminat focurile de armă şi ţipetele. Rămân numai supravieţuitorii. Făcu o pauză, apoi spuse: Cel care a supravieţuit mulţumeşte celui care i-a salvat viaţa.

Smith încuviinţă din cap.

— Ştiu că ai fi făcut şi dumneata acelaşi lucru. Spune-mi ceva mai multe despre Beria. Ce rol joacă el aici?

— Beria nu este numai ucigaş. Dacă vrei să introduci sau să

scoţi ceva din ţară, e omul care îţi poate garanta că treaba se va face.

— Doar nu crezi că. El şi cu Iardeni – cu ajutorul Teleghinei – au planificat şi executat singuri sustragerea mostrelor?

— De executat, da. De plănuit, nu. Beria nu e foarte tare la strategie. Este – cum să spun? – un operator fiabil. Probabil că misiunea lui a fost să-l însoţească pe Iardeni după ce acesta a părăsit Bioaparatul.

— Să-l însoţească unde?

Kirov ridică paşaportul canadian.

— Graniţa canadiano-americană este foarte permeabilă. Iardeni n-ar fi avut nici un fel de probleme cu introducerea variolei în ţara dumitale.

Ideea aceasta îl făcu pe Smith să se cutremure.

— Vrei să spui că Iardeni era şi hoţul şi curierul?

— Un tip ca Iardeni nu are cum să-şi facă rost singur de un paşaport şi cu atât mai puţin să plătească serviciile lui Beria. A făcut-o altcineva. Cineva care a vrut să pună mâna pe mostrele de variolă şi a fost dispus să plătească regeşte pentru asta.

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb: ce rol joacă Teleghina aici?

Kirov privi în jos, distrus sufleteşte de trădarea ei.

— Nu mi-ai făcut impresia că eşti un om care crede în coincidenţe, Jon. Gândeşte-te. Iardeni era la post de mai multă vreme, dar stăpânii lui au ales tocmai acest moment ca să-l activeze. De ce a coincis asta cu venirea dumitale la Moscova? Ştiau că vii aici? Dacă da, au înţeles că era ultima lor şansă de a mai fura mostrele de la Bioaparat. Şi de ce i s-a ordonat lui Iardeni să pună în aplicare planul furtului? Pentru că cineva i-a vândut pontul că Forţele Speciale porniseră la drum.

— *Teleghina* l-a avertizat pe Iardeni?

— Cine altcineva?

— Dar nici ea nu acţiona de capul ei…

— Cred că Lara era ochii şi urechile celui care a plănuit această lovitură. În momentul în care a aflat că eşti la Moscova a luat legătura cu superiorii ei, care i-au spus să-l pună pe Iardeni să acţioneze. Nu-şi puteau permite riscul de a renunţa la calea de acces pe care le-o furniza Iardeni.

Făcu o pauză şi se uită la trupul iubitei lui.

— Gândeşte-te, Jon. De ce să fi riscat Lara totul – cariera, viitorul… dragostea – dacă nu pentru o recompensă uriaşă?

Niciodată n-ar fi putut avea parte de aşa ceva în Rusia.

Kirov privi în sus în timp ce uşa gării se deschidea şi echipa de la brigada împotriva bioterorismului intra în incintă, foţi erau îmbrăcaţi în costume de protecţie. În câteva minute, containerul pentru care muriseră Teleghina şi Iardeni era închis într-un vas etanş de oţel inoxidabil şi introdus într-un camion blindat, care urma să-l ducă la laboratorul central de cercetări din Moscova, Institutul Serbski.

— Am să-l dau în urmărire generală pe Beria, spuse Kirov în timp ce ieşea împreună cu Smith din gară.

Smith se uită la duba vânătorilor de viruşi care se îndepărta de gară, escortată de câţiva motociclişti.

— Generale, s-ar putea ca misiunea lui Beria să *nu fi fost* protejarea lui Iardeni?

— Ce vrei să spui?

— Iardeni era important – absolut indispensabil – în sensul că era omul din interior, cel care trebuia să intre şi să ia mostra. Dar ce valoare mai avea după aceea? Nu prea mare. Iardeni n-a murit împuşcat de glonţ. Beria l-a otrăvit.

— Unde vrei să ajungi?

— La faptul că instrucţiunile lui Beria erau să protejeze mostra, nu pe Iardeni.

— Dar Iardeni avea containerul cu mostre la el. Doar l-ai văzut şi dumneata.

— Oare, generale? N-am văzut decât un container ca oricare altul. Nu vrei să ştii ce este înăuntru?

Autobuzul care făcea naveta între gară şi aeroport rula pe străzile din ce în ce mai aglomerate ale Moscovei. Ivan Beria era unul din cei numai şase pasageri aflaţi în autobuz la acea oră matinală. Şedea în apropiere de uşa din spate şi urmărea cu privirile un şir de maşini ale miliţiei care se îndreptau în trombă spre gară.

Daca ar ştii ei...

Beria nu era îngrijorat la gândul că autobuzul ar putea să se oprească. Nici măcar generalul-maior Kirov, cel care pusese o recompensă de o sută de mii de ruble pe capul lui nu putea organiza o razie amănunţită într-un timp atât de scurt. Prima măsură ordonată de Kirov va fi verificarea taximetriştilor. Poliţiştilor din gară li se va arăta o poză a lui Beria şi vor fi întrebaţi dacă cineva cu respectivele semnalmente fusese văzut

urcându-se într-o maşină particulară. S-ar putea ca Kirov să se gândească şi la autobuz, dar nu suficient de repede.

Autobuzul hurducăi traversând o linie de tramvai, apoi se luptă să urce o rampă spre şosea circulară care înconjoară oraşul. Mai controlă o dată să vadă dacă recipientul primit de la Iardeni se afla la locul lui, în buzunar. Confuzia şi deruta erau aliaţii lui. Aceştia îi vor oferi timpul de care avea nevoie. Când Kirov va cerceta cadavrul lui Iardeni, va descoperi recipientul pe care i-l dăduse Beria gardianului de la Bioaparat. Kirov va crede că acesta conţine fiolele de variolă furate din Pavilionul 103. Primul lui gând va fi să le pună la loc sigur; nu avea nici un motiv să le verifice conţinutul. Între timp mostrele vor ajunge bine mersi în Occident.

Beria zâmbi şi se întoarse către geam. Se vedea deja impunătoarea clădire a aeroportului Şeremetievo.

Motocicliştii se dădură la o parte în momentul în care duba coti şi intră în garajul de la subsolul Institutului Serbski. Maşina în care se aflau Kirov şi Smith se opri aproape de dubă astfel ca ce doi bărbaţi să poată urmări descărcarea în condiţii de maximă securitate a încărcăturii periculoase.

— O să fie dus la laboratoarele de la nivelul patru, spuse Kirov.

— Cât durează până aflăm ce este înăuntru?

— Treizeci de minute, spuse Kirov. Aş dori să se poată mai repede, dar procedurile trebuie respectate.

Smith nu avea obiecţii.

Însoţiţi de o echipă a Securităţii Federale, se urcară în ascensor. Directorul institutului, un omuleţ firav, începu să clipească rapid când Kirov îl informă că biroul lui devenise pentru moment postul central de comandă.

— Daţi-mi de ştire imediat ce aveţi rezultatele, spuse Kirov.

Directorul îşi luă din cuier halatul şi ieşi grăbit. Kirov se întoarse către Smith.

— Jon, ţinând seama de împrejurări, cred că este timpul să-mi spui care e misiunea ta şi pentru cine lucrezi.

Smith medita la cuvintele generalului. Dată fiind posibilitatea ca ruşii să nu reuşească să reţină containerul pe teritoriul lor, trebuia să ia imediat legătura cu Klein.

— Poţi să-mi faci legătura cu sistemul de comunicaţii?

Kirov făcu un gest către consola de pe birou.

— Toate liniile sunt securizate prin satelit. Am să aştept

afară...

— Nu, spuse Smith. Trebuie să auzi şi dumneata.

Formă numărul care îl conecta în mod magic cu Klein.

Vocea care-i răspunse era limpede şi calmă:

— Klein la telefon.

— Domnule, sunt în biroul directorului de la Institutul Serbski. Generalul-maior Kirov este alături de mine. Trebuie să vă informez...

— Dă-i drumul, Jon.

Smith avu nevoie de zece minute ca să-i facă o prezentare completă a evenimentelor.

— Domnule, sperăm să avem rezultatele în – se uită la ceas – în cincisprezece minute.

— Branşează-mă la monitor, să se audă în toată camera.

O clipă mai târziu, vocea lui Klein inunda camera.

— Generalul Kirov?

— Da?

— Numele meu este Nathaniel Klein. Fac aceeaşi muncă ca şi Valeri Antonov. De fapt, îl cunosc foarte bine pe Valeri.

Smith observă cum Kirov păleşte brusc.

— Domnule general?

— Da, sunt aici. Eu... Înţeleg ce spuneţi, domnule Klein.

Kirov înţelegea cât se poate de bine. Valeri Antonov era mai mult o umbră decât un om. Se spunea că este consilierul cel mai apropiat al lui Petrenko, dar nu apărea niciodată la şedinţele consiliului. Puţini erau cei care îl văzuseră *vreodată.* Faptul că Nathaniel Klein îl cunoştea *foarte bine* spunea totul.

— Domnule general, spuse Klein. Vă recomand să nu alertaţi nici una din organizaţiile dumneavoastră de securitate până când nu vom avea mai multe informaţii. Dacă menţionăm numele bolii se va crea panică şi Beria o va folosi în avantajul lui.

— De acord, domnule Klein.

— Vă rog să înţelegeţi cum trebuie ceea ce vă voi spune: există ceva ce aş putea face eu sau vreo agenţie a SUA ca să vă ajut?

— Apreciez oferta în mod sincer, spuse Kirov, dar în momentul de faţă este o chestiune internă a Rusiei.

— Sugeraţi să luăm anumite măsuri preventive?

Kirov se uită la Smith care dădu din cap că nu.

— Nu, domnule. Încă nu.

Un al doilea telefon de pe consolă începu să sune.

— Domnule Klein, vă rog să mă scuzaţi.

Kirov luă celălalt receptor şi ascultă atent. După ce rosti câteva cuvinte în rusă, se întoarse către Smith.

Rezultatele testelor conţinutului primei fiole arată că este ceai, nu variolă, spuse el pe un ton stins.

Respiraţia şuierătoare a lui Klein se auzi în încăpere.

— Câte fiole mai sunt?

— Încă cinci. Dar nu există nici un motiv să credem că rezultatele vor fi diferite.

— Beria le-a schimbat! spuse Smith.

— A luat recipientul de la Iardeni şi i-a dat altul fals.

Făcu o pauză, apoi continuă: De asta a fost otrăvit Iardeni. Beria *voia* să credem că am prins hoţul la timp.

— Este logic, spuse Kirov. Dacă planul iniţial al lui Beria ar fi reuşit, am fi descoperit furtul mult mai târziu. Iardeni ar fi fost mort, iar identificarea cadavrului ar fi luat ceva timp. Beria ar fi avut suficient timp să-şi îndeplinească misiunea.

— Dar care este exact misiunea lui? întrebă Klein.

— Să scoată mostrele de variolă din ţară, spuse Smith încet.

Kirov îl privi pe Smith.

— Aeroportul! Cu siguranţă Beria s-a dus la Şeremetievo.

Implicaţiile concluziei lui Kirov făcură să se lase o tăcere grea.

Variola pe un avion comercial spre Dumnezeu ştie ce destinaţie... nebunie curată!

— De ce Şeremetievo, domnule general? întrebă Smith.

— Este singurul loc prin care ar putea să scoată containerul din ţară.

— Mi-e teamă că are dreptate, Jon. Domnule general, ai vreo posibilitate să dai de Beria *înainte* ca acesta să ajungă la Şeremetievo?

— Dat fiind avansul pe care îl are, n-am nici o şansă. Cel mai bun lucru pe care îl pot face este să-i dau telefon preşedintelui Petrenko ca să ordone închiderea aeroportului.

— Vă sugerez să faceţi asta imediat. Dacă un avion cu Beria la bord decolează de pe acest aeroport, vom asista curând la un adevărat holocaust!

Ivan Beria coborî din autobuz imediat ce acesta opri în faţa zonei plecărilor de la terminalul internaţional. Din cauza diferenţei de fus orar dintre Moscova şi capitalele din Europa Occidentală, cele mai multe zboruri decolau dimineaţa devreme.

Cei care aveau treabă la Zurich, Londra sau Paris, sau chiar la New York, ajungeau acolo exact atunci când începeau să se învârtă roţile comerţului din aceste ţări.

Beria privi atent patrulele care păzeau punctele de înregistrare. Văzând că nu există nici un fel de măsuri speciale de securitate, porni încet spre magazinul duty-free din aeroport. Pe drum se opri o clipă ca să arunce o privire la monitorul care afişa decolările din dimineaţa aceea. Zborul care îi fusese indicat tocmai începuse îmbarcarea.

Beria se duse până la vitrina magazinului şi se prefăcu că studiază sortimentele de ţigări şi parfumuri. De fapt îl căuta pe omul cu care trebuia să se întâlnească.

Trecu un minut, timp în care pasagerii intrară şi ieşiră din magazin. Beria începu să se întrebe dacă nu cumva persoana de contact era înăuntru. Apoi îl văzu pe cel pe care îl căuta: o pată strălucitoare de chelie care ieşea în evidenţă din mulţime. Se apropie şi observă şi a doua trăsătură distinctivă: ochii în formă de ou care îi dădeau lui Adam Treloar o expresie întotdeauna mirată, chiar perplexă.

— David, spuse el încet.

Treloar, care se foia în faţa intrării în magazin, fu cât pe-aci să leşine când se auzi strigat pe numele conspirativ. Privi înjur, încercând să-l identifice pe cel care-i vorbise. Apoi simţi că cineva îi atinge cotul.

— David, am crezut că te-am ratat.

Treloar privi ochii întunecaţi ai bărbatului din faţa lui.

— Ai întârziat, şopti Treloar. De când te aştept…

Îl auzi pe Beria cum chicoteşte, apoi simţi o strânsoare incredibil de dureroasă în jurul braţului. Nu opuse nici un fel de rezistenţă când Beria îl conduse spre standul cu băuturi răcoritoare şi gustări şi îl făcu să se aşeze la o măsuţă.

— Portocale şi lămâi… spuse Beria pe un ton cântat.

Pentru o clipă, lui Treloar i se rupse filmul. Încercă desperat să-şi amintească restul frazei.

— Spun… spun clopotele de la Saint Clemens!

Beria zâmbi.

— Dă-mi ce mi-ai adus.

Treloar apucă o sacoşă mică de piele pe care o lăsase la picioare şi o puse pe masă.

— Băutura.

Treloar scoase o sticluţă mică de ţuică de prune pe care o

cumpărase de la magazinul hotelului. Beria deşurubă capacul şi duse sticla la buze, prefăcându-se că bea. Apoi i-o trecu lui Treloar, care îl imită. În acelaşi timp, Beria strecură containerul sub masă.

— Zâmbeşte, spuse el pe un ton relaxat. Suntem doi prieteni care beau ceva împreună înainte de plecare.

Lui Treloar îi ieşiră ochii din orbite când văzu că Beria deşurubează capacul recipientului.

— Şi pentru că nu putem să terminăm sticla, îţi dau ţie restul ca să ai ce bea pe drum.

Turnă cu grijă câteva grame de băutură în container.

— Acum dacă inspectorii vor să verifice, poţi să-l deschizi şi să-i laşi să miroase ce este înăuntru.

Împingându-şi scaunul în spate, Beria îl prinse pe Treloar de umăr:

— Zbor plăcut! Apoi clipi din ochi. Şi uită că m-ai văzut vreodată.

Ordinul pentru urmărirea lui Beria la toate punctele de verificare ajunse la Şeremetievo exact în momentul în care Adam Treloar trecea prin detectorul de metale. Gardianul care acţiona scanerul observă un obiect cilindric în bagajul lui de mână şi îi spuse americanului să se dea la o parte. Un alt gardian deschise bagajul, scoase containerul şi îl deşurubă. Simţind un miros clar de ţuică, înşurubă capacul la loc, i-l înapoie lui Treloar şi îi dădu şi un sfat:

— Ţuica dumneavoastră este prea rece. Este mult mai bună caldă.

În momentul în care un grup de poliţişti intră în trombă în terminal, Treloar şedea confortabil în fotoliul lui de la clasa întâi. Avionul companiei American Airlines 767 se desprinse de poartă exact în momentul în care securitatea aeroportului începuse să verifice din nou benzile de supraveghere ca să identifice un bărbat cu semnalmentele lui Ivan Beria.

Zborul 1710, nonstop până la Londra şi de acolo până la aeroportul Dulles din Washington, aştepta la decolare în spatele unui Airbus cu destinaţia Paris. Ministrul Apărării îl găsi pe directorul de zbor din turnul de control după ce 1710 primise permisiunea de decolare.

— Închide-l! răcni directorul prin amplificator.

Douăzeci şi două de feţe se întoarseră către el privindu-l cu

uimire.

— Ce să închidem? întrebă unul dintre controlori.

— Aeroportul, imbecilule!

— Tot aeroportul?

— Da! Nimic nu mai pleacă de la sol.

Toată activitatea din turn se concentră asupra transmiterii semnalului OPRIRE COMPLETA către avioanele care rulau pe pistă spre poziţiile de decolare. Nimeni nu mai avea timp să se gândească la cele care decolaseră deja. Între timp, American 1710 se ridicase deasupra Moscovei şi se apropia încet de altitudinea de croazieră de douăsprezece mii de metri.

12

Luând în considerare diferenţa de fus orar, când Anthony Price opri maşina în faţa porţii de nord de la Fort Belvoir, Virginia, era miezul nopţii.

După ce computerul îi scană actele de identitate, porni pe aleea care ducea la sediul generalului Richardson, o clădire masivă, în stil victorian, înconjurată de pajişti îngrijite. Aşa cum se aşteptase, Price văzu luminile arzând la etajul al treilea.

Directorul adjunct al Agenţiei Naţionale de Securitate îl găsi pe Richardson în biroul lui, între rafturile pline de cărţi legate în piele, decoraţii şi diplome de merit din partea armatei, înrămate şi atârnate pe pereţi. Generalul se ridică în picioare în spatele biroului şi făcu un gest către tava cu cafea.

— Îmi pare rău că te-am sculat din pat la ora asta, Tony, dar am dorit să vezi cu ochii tăi.

Price, care rareori dormea mai mult de patru ore pe noapte, îşi turnă o cafea, apoi veni lângă el ca să poată vedea ecranul computerului.

— Ultimul mesaj de la Teleghina, spuse Richardson, arătându-i textul descifrat.

Price citi primele câteva propoziţii, apoi îl privi.

— Aşadar, la Bioaparat totul a mers conform planului. Atunci care e problema?

— Citeşte şi restul.

Price miji ochii.

— Jon Smith? Ce naiba face ăsta la Moscova?

— După cum susţine Teleghina, îşi bagă nasul în treburile noastre. Se pare că aproape l-a convins pe Kirov…

— Dar Beria şi Treloar au scăpat cu bine… nu-i aşa?

Richardson îşi frecă ochii obosiţi.

— Tocmai acesta este motivul pentru care te-am chemat: nu ştiu. Teleghina ar fi trebuit să raporteze, dar n-a făcut-o. Uite, citeşte asta.

Richardson apăsă pe câteva taste şi aduse pe ecran ultimele ştiri de la CNN.

— A fost o problemă la gara din Moscova, spuse el. Un schimb de focuri. Ruşii au intervenit foarte rapid, aşa că nu avem prea

multe detalii. Ar trebui să ne întrebăm ce s-a întâmplat cu Teleghina?

— Dacă n-ai primit veşti de la ea, înseamnă că e moartă, spuse sec Price.

— Sau prizonieră. Dacă Kirov a reuşit să…

— Nici vorbă! Teleghina era profesionistă. Nu s-ar fi lăsat niciodată prinsă. Arătă spre ecran. Aici spune că au fost cel puţin cinci morţi – toţi din cadrul personalului de securitate. Ştiu că Beria e foarte bun, dar ca să omoare atâţia oameni ar fi avut nevoie de ajutor. Eu cred că Teleghina a intervenit.

După o clipă de tăcere, Richardson spuse:

— Chiar dacă Beria a scăpat cu viaţă, tot mai avem o problemă. Kirov şi Smith o să-i purice Teleghinei dosarul – mişcări, contacte, lucrări. S-ar putea să fi lăsat urme.

Price începu să se plimbe pe valorosul covor oriental al lui Richardson.

— Mă duc la Fort Meade. Împuşcături într-o gară din Moscova? La naiba, ăsta e un act de terorism şi ţine de Agenţia Naţională de Securitate. Nimeni n-o să se mire dacă am să-i pun pe oameni să lucreze la chestia asta.

— Dar ce facem cu Smith? întrebă Richardson.

— Face parte din armată, aşa că pune-te tu pe treabă. Trebuie să lucreze pentru cineva. În ceea ce mă priveşte, consider că a făcut prea multe legături. Mai întâi cu Juri Danko, apoi în Rusia…

— Randi Russell este omul CIA sub acoperire la Moscova.

— Nu cred că Smith a făcut cinci mii de kilometri pentru un fund de muiere. Trebuie să aflam cine îi dă ordinele de marş şi după aceea să-i retezăm picioarele!

Primul lucru pe care îl observă Randi Russell când dezactivă alarma şi deschise uşa de la Bay Digital fu acela că nu era singură. Deşi sistemul de securitate nu indica faptul că avusese loc vreo intruziune, femeia simţi mirosul slab de tutun.

— Morcoveaţă, tu eşti? întrebă ea cu voce tare.

— Sunt aici, Randi.

Randi venise mai devreme, sperând să poată profita de linişte ca să se ocupe de câteva rapoarte cu care rămăsese în urmă.

— Aici, unde?

— În sala fişierelor.

— La naiba!

Scrâşnind din dinţi, Randi se duse până în fundul biroului. Sala

fişierelor era de fapt o încăpere foarte mare, securizată, în care se ţinea echipamentul computerizat.

Teoretic, era singura persoană care cunoştea combinaţia.

Randi intră în încăperea cu temperatură constantă în care îl găsi pe intrus foarte ocupat să scoată de pe Internet cel mai recent joc video din fişierele confidenţiale ale unei companii electronice japoneze.

— Morcoveaţă, ţi-am mai spus, încercă ea să pară severă.

Saşa Rubliov – poreclit Morcoveaţă din cauza părului roşcat şi sârmos – se întoarse spre ea radiind de fericire, înalt şi zvelt, cu ochi de un verde strălucitor care le năucea pe fete, flăcăul de şaptesprezece ani era fără nici un dubiu un adevărat geniu în materie de computere.

— Saşa, într-o bună zi ai să dai drumul la vreo alarmă şi o să mă suni din arestul poliţiei.

Saşa se prefăcu ofensat.

— Randi, cum poţi să spui aşa ceva. Sistemul tău de securitate este foarte bun, dar…

Dar e floare la ureche pentru unul ca tine.

Randi îl descoperise pe Saşa Rubliov la un seminar pe tema calculatoarelor organizat de Bay Digital la Universitatea din Moscova. Adolescentul isteţ îi reţinuse atenţia nu numai pentru că era cel mai tânăr din încăpere, ci şi pentru că, lucrând liniştit la un laptop spărsese cu dezinvoltură codul Băncii Centrale a Rusiei pentru a verifica nivelul rezervelor de aur.

Randi îşi dăduse seama imediat că Saşa era un mic geniu în materie şi îl invitase la un cheeseburger şi o coca-cola. Aflase cu uimire că este fiul unui mecanic de metrou şi că avea un IQ care depăşea cu mult nivelurile obişnuite, însă, din cauza sistemului de învăţământ rigid şi demodat, rămăsese tot la nivelul liceului. În cele din urmă reuşise să obţină acordul familiei ca acesta să lucreze la Bay Digital câteva ore pe săptămână, în week-end. Pe măsura ce legătura dintre mentor şi învăţăcel se consolidase, Randi îi dăduse acces la unele dintre cele mai avansate echipamente din birou, în schimbul promisiunii solemne din partea lui de a nu abuza de ele. Dar, ca un copil ce era, Saşa insista să-i aducă fel de fel de cadouri – informaţii – despre a căror sursă Randi nici nu voia să ştie.

— OK, spuse ea. Ce era aşa de important că nu putea să aştepte să ajung eu aici?

— Împuşcăturile de la gară.

— Am auzit şi eu ştirile în timp ce veneam încoace. Şi ce-i cu asta?

Degetele agile ale lui Saşa alergau pe claviatură.

— Au spus că este opera rebelilor ceceni.

— Şi?

— Atunci de ce au închis aeroportul din Moscova?

Randi se uită la ecran peste umărul lui Saşa. Acesta pătrunsese în serverul principal al Serviciului Federal de Securitate şi citea ultimele dispoziţii referitoare la închiderea aeroportului Şeremetievo.

— Cecenii se pregătesc să atace aeroportul? întrebă el sceptic. Eu nu cred. Se întâmplă ceva serios, Randi. Iar Securitatea nu vrea să afle nimeni de chestia asta.

Randi rămase o clipă pe gânduri.

— Închide calea de acces, spuse ea calmă.

— De ce? Folosesc cinci canale, chiar dacă îşi dau seama de intruziune, au să creadă că e cineva din Bombay.

— Saşa…

Tonul lui Randi îl făcu pe Saşa să închidă laptopul.

— Randi, pari îngrijorată. N-ai de ce să fii. Căile de acces sunt…

— Nu-i vorba despre asta, Saşa. Mă întreb: de ce au închis aeroportul?

Închiderea unui aeroport mare este un adevărat coşmar. Când Smith şi Kirov ajunseră, sute de călători uimiţi se agitau de colo-colo, asediau ghişeele şi cereau angajaţilor de la liniile aeriene explicaţii pe care nimeni nu putea să le dea. Miliţieni înarmaţi erau postaţi la fiecare intrare şi ieşire, transformându-i pe pasageri în prizonieri virtuali. Patrule formate din câte trei poliţişti cercetau magazinele, toaletele, camerele de bagaje, zonele de marfa, încăperile personalului şi vestiarele. Circulau fel de fel de zvonuri şi nervozitatea creştea tot mai mult.

— Cineva din camera de monitorizare afirmă că l-a văzut pe Beria pe una din înregistrări, îi spuse Kirov lui Smith în timp ce străbăteau coridorul plin de oameni.

— Sper să fie aşa, răspunse Smith. Cei doi se îndreptară spre postul de comandă a securităţii aeroportului şi dădură buzna în încăperea care semăna cu un studio mare de televiziune. În faţa unei console de şapte metri şedeau şase tehnicieni care monitorizau cele nouăzeci de camere de luat vederi plasate

strategic în întregul complex. Camerele aveau dispozitive de cronometrare şi erau operate prin telecomandă. Atingând câteva clape de pe claviatură, tehnicienii puteau să le orienteze în aşa fel încât să acopere o anumită zonă.

Deasupra consolei se aflau ecrane fixate în perete care ofereau directorului de securitate o imagine de ansamblu, în timp real, privită de sus. Ascunsă undeva într-o zonă cu temperatură constantă se găsea aparatura video care înregistra cu conştiinciozitate tot ceea ce prindeau camerele.

— Ce aveţi aici? întrebă Kirov.

Directorul de securitate arătă spre unul din monitoare. Imaginea în alb-negru înfăţişă doi bărbaţi care şedeau la o masă într-un băruleţ.

— Imaginea e cam proastă, admise el. Dar se pare că este vorba de omul dumneavoastră.

Kirov se apropie ca să vadă mai bine.

— Da, el este. Apoi se întoarse către Smith: Ce părere ai? L-ai văzut mai de aproape.

Smith studie şi el imaginea.

— El este. Crezi că stă de vorbă cu omul de lângă el?

Kirov se întoarse spre director:

— Poţi să măreşti imaginea?

Directorul dădu negativ din cap.

— Am făcut tot ce s-a putut cu echipamentul pe care îl avem.

— Există şi alte imagini cu cei doi împreună? întrebă Smith.

— Aceasta este singura. Camerele sunt programate. Au prins numai această imagine, înainte să se mute spre alt sector.

Smith îl luă pe Kirov deoparte.

— Generale, principala noastră ţintă este Beria, dar trebuie să aflăm cine este celălalt individ. Ce-ar fi ca serviciul vostru să scaneze banda?

Kirov arătă către feţele şterse de pe ecran.

— Uite cum cade lumina. Şi mai e şi stâlpul ăsta aici – nu putem face nimic ca să îmbunătăţim fotografia. Nu avem softul necesar.

Smith încercă altă pistă:

— Îl cunoşti pe Beria mai bine ca oricine. Obişnuieşte să lucreze cu parteneri?

— Niciodată. Beria operează de unul singur. Tocmai acesta este unul dintre motivele pentru care n-a putut fi prins niciodată: nu lasă pe nimeni în urmă care să ne conducă la el. Cred că îl

foloseşte pe celălalt ca acoperire.

Totuşi ceva din imaginea aceea nu-i dădea pace lui Smith.

— Generale, eu cred că aş putea să îmbunătăţesc banda, spuse el.

— La ambasada voastră? întrebă Kirov.

Smith ridică din umeri.

— Ce părere ai?

— Foarte bine, spuse Kirov.

— Teleghina avea vreun laptop sau un telefon celular?

— Şi una şi alta.

— Pot să le verific şi pe acestea.

Kirov încuviinţă cu un semn din cap.

— Am să pun un ofiţer să te escorteze la mine acasă. Amândouă se află în bucătărie.

— Şi acum o ultimă întrebare, spuse Smith. Dacă Beria nu este în terminal?

Kirov făcu ochii mari când îşi dădu seama de implicaţiile unei asemenea variante.

— Am nevoie de denumirea zborurilor şi destinaţiile ultimelor trei avioane care au decolat înainte de închiderea aeroportului, îi spuse el directorului.

Smith se uită la ora imprimată pe banda video, apoi la ecranul pe care directorul de securitate afişa programul decolărilor.

— Swissair 101, Air France 612 şi American 1710. Beria poate fi în oricare din aceste avioane.

— Dă-mi înregistrările de la camerele care acoperă porţile de ieşire spre aceste curse, se răsti Kirov. Şi listele de pasageri.

În timp ce directorul se repezea să îndeplinească ordinele, Kirov se întoarse către Smith.

— *S-ar putea* ca Beria să se fi urcat în vreunul din avioane, Jon, dar e puţin probabil. Cred că a părăsit aeroportul, dar se află încă în oraş.

Smith înţelese ce voia să spună Kirov. Erau trei avioane mari, cu peste o mie de pasageri în total, care se îndreptau spre Europa Occidentală. Era dispus Smith să creeze o serie de incidente internaţionale pe baza presupunerii că Beria s-ar afla la bordul unuia dintre avioane?

— Dar dacă lucrurile ar sta invers? întrebă Smith. Dacă destinaţia lui nu ar fi Zurich, Paris sau Londra, ci Moscova, n-ai vrea să ştii? Sau te-ai mulţumi cu presupunerile?

Kirov îl privi o clipă, dădu din cap şi puse mâna pe telefon.

Kirov era mai aproape de adevăr decât îşi închipuia. Beria ieşise din aeroport şi se afla încă în oraş. Dar nu pentru mult timp. Părăsise aeroportul aşa cum şi venise: cu autobuzul aeroportului, numai că de astă dată coborî la autogara centrală din Moscova.

Beria intră în clădirea rece şi neprimitoare, se duse direct la ghişeu şi cumpără un bilet până la St. Petersburg. Mai avea de aşteptat douăzeci de minute. Se duse la toaleta care mirosea a urină şi a clor, îşi dădu cu puţină apă pe faţă şi ieşi din nou în autogară. Cumpără câteva pateuri unsuroase de la o femeie care stătea în spatele unei tarabe şi le înghiţi cu lăcomie, împreună cu un ceai fierbinte. Înviorat, se aşeză la rând, împreună cu pasagerii care aşteptau plecarea autobuzului.

Beria studie chipurile pasagerilor din jurul lui. Majoritatea erau oameni în vârstă. Unii, după cum bănuia el, călătoreau cu toate bunurile agonisite pe lumea asta înghesuite în valize de carton sau boccele legate cu sfoară. Doborâţi de noile condiţii, invizibili pentru noua clasă de oameni cu bani, erau mai mult decât nişte anonimi. Nici un miliţian n-o să-şi bată capul să le cerceteze documentele; nici un fel de camere de luat vederi n-or să înregistreze momentul plecării lor. Şi, ceea ce era chiar şi mai bine, fiecare o să-şi vadă de treaba lui, nedorind să împărtăşească vecinului propriile necazuri.

Beria se strecură spre spatele autobuzului, acolo unde se afla bancheta lungă care ocupa toată lăţimea vehiculului. Se ghemui într-un colţ şi ascultă scrâşnetul transmisiei când şoferul dădu înapoi. Puţin mai târziu huruitul motorului scăzu în intensitate, circulaţia de dincolo de geamuri se rări, iar Beria adormi.

Smith şi Kirov avură nevoie de treizeci de minute ca să studieze benzile cu înregistrarea pasagerilor care se urcaseră la bordul celor trei avioane.

— Sunt patru indivizi posibili, spuse Smith. Cam asta am constatat eu.

Kirov încuviinţă.

— Nu seamănă bine cu Beria, sunt de fapt nişte chipuri greu de definit.

Smith se uită la ceasul de la postul de comandă al securităţii.

— Primul avion, Swissair, va ajunge la Zurich peste două ore.

— Hai să începem să dăm telefoane, spuse Kirov abătut.

Încă din perioada de aur a terorismului, la începutul anilor ’80, avioanele fuseseră nevoite să se lupte nu numai cu piraţii aerului care duceau fel de fel de explozive, ci şi cu cei înarmaţi cu arme chimice sau biologice. Kirov ceru imediat legătura cu omologii lui de la Securitatea Internă Elveţiană, cu Direcţia a Doua din Franţa şi cu MI 5 din Anglia. Când reprezentanţii celor trei agenţii fură gata, îi făcu semn lui Smith, care vorbea cu Nathaniel Klein pe o altă linie. Îl conectă pe Klein la convorbire, fără ca ceilalţi să ştie că americanul îi ascultă.

— Domnilor, începu el, avem o problemă în curs de desfăşurare.

Kirov nu insistă foarte mult asupra fondului chestiunii; le spuse celor care îl ascultau numai ceea ce trebuia să ştie pentru moment. Fiecare minut care trecea însemna mai puţin timp pentru pregătiri.

— Spuneţi că este posibil, dar nicidecum sigur, ca acest Beria să se afle la bordul avionului nostru, zise francezul. Există vreo modalitate de a ne confirma acest lucru?

— Aş dori din toată inima s-o putem face, răspunse Kirov. Dacă nu-l găsim pe Beria în următoarele două ore, trebuie să presupunem că s-a îmbarcat în unul din aceste avioane.

— Dar dosarul lui? întrebă directorul de la MI 5. Mi s-a spus că în ceea ce ne priveşte avem foarte puţine date despre acest individ periculos.

— Tot ce avem vă va fi trimis pe un canal securizat de e-mail, spuse Kirov.

— Beria ştie că l-aţi urmărit la aeroport? întrebă elveţianul. Bănuieşte că ar putea fi arestat? Întreb, pentru că este absolut necesar să ştim la ce să ne aşteptăm: are Beria vreun motiv să dea drumul armei biologice la mijlocul drumului?

— Beria este curier, nu terorist, spuse Kirov. Are tot interesul să livreze ceea ce a fost furat de la Bioaparat. Nu este nici ideolog, nici martir.

Cei trei europeni de pe fir începură să discute între ei cum să acţioneze pentru a face faţă crizei iminente. Aveau puţine alternative şi acestea previzibile.

— Întrucât primul avion aterizează pe teritoriul nostru, va trebui să începem de aici, spuse elveţianul. Vom trata cazul ca pe un posibil atac terorist şi vom lua măsurile de rigoare. Dacă Beria este în avion, va fi anihilat prin toate mijloacele disponibile. Vom pregăti personalul şi echipamentul necesar pentru a asigura

fiolele de variolă.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Sau să facem faţă cât mai bine dacă se produce contaminarea. Pe de altă parte, dacă vom descoperi că Beria *nu este* la bord, vă vom informa imediat pe toţi.

— Cât mai curând, *mon vieux,* spuse francezul. Air France soseşte la Paris la şaptezeci şi cinci de minute după ce aterizează avionul la Zurich.

— Vă recomand să stabilim o linie deschisă pentru monitorizarea evenimentelor pe măsură ce se desfăşoară, spuse englezul. În felul acesta putem urmări procesul de eliminare – dacă va exista aşa ceva.

— Aş dori să vă amintesc ceva, Londra, spuse Kirov. Zborul se îndreaptă spre capitala dumneavoastră, dar este un avion american cu echipaj american. Am obligaţia să-l informez pe ambasador.

— Numai să nu avem necazuri cu jurisdicţia, spuse omul de la Londra.

— Sunt sigur că nu se va întâmpla nimic, spuse Kirov. Acum, dacă nu mai există alte comentarii sau sugestii, vă sugerez să încheiem convorbirea pentru ca să vă puteţi desfăşura forţele.

Nu erau obiecţii. Cei trei interlocutori închiseră telefoanele unul după altul. Klein rămase singur pe linie.

— Jon, vii acasă? întrebă el.

— Îmi permiteţi o sugestie, domnule?

— Dă-i drumul.

— Cred că ar fi mai bine pentru mine să rămân în arenă, domnule. Dacă generalul Kirov poate să-mi asigure un mijloc de transport, aş putea ajunge în spaţiul aerian european – înainte ca zborul Swissair să atingă solul. Aş putea monitoriza situaţia chiar pe parcursul zborului şi să-l îndrum pe pilot spre orice oraş pe care şi-l alege omul nostru ca destinaţie.

— Ce părere aveţi, domnule general? întrebă Klein.

— Îmi place ideea să-l avem pe propriul nostru expert în arme chimice la faţa locului, răspunse rusul. Am să aranjez imediat chestiunea transportului.

— Asta v-aş sugera şi eu. Noroc, Jon. Şi să ne ţii la curent.

Douăzeci de minute mai târziu, Jon Smith intră escortat în apartamentul lui Kirov. Sub privirile vigilente ale gardianului, se duse în bucătărie, unde găsi laptopul şi mobilul care aparţinuseră

Teleghinei.

Escorta îl duse apoi pe Smith până la ambasadă şi îl urmări cu privirea până când acesta dispăru pe poarta gheretei de pază. Apoi omul plecă şi nu mai apucă să vadă că Smith ieşise imediat din ambasadă şi pornise cu paşi repezi spre pasajul acoperit care se afla la mai puţin de un kilometru de ambasadă. Se simţi nespus de uşurat când o văzu pe Randi.

— Oare de ce eram sigură că am să te văd astăzi? întrebă ea calmă.

— Trebuie să stăm de vorbă, Randi.

Sosirea lui Smith aduse zâmbete complice pe chipurile personalului, mai ales al unui tinerel cu părul de culoarea morcovului. Randi roşi.

— Îşi închipuie că eşti iubitul meu, îi spuse ea lui Smith după ce intrară în biroul ei.

— Oh…

Randi izbucni în râs, dându-şi seama că îl luase prin surprindere.

— Dar nu e chiar cel mai rău lucru pe care îl pot crede oamenii despre tine, Jon.

— De fapt, trebuie să recunosc că mă simt măgulit.

— Acum că am trecut peste capitolul ăsta, spune-mi cu ce pot să-ţi fiu de folos.

Smith scoase celularul, banda video şi laptopul.

— Aşa cum probabil că ai auzit, există o problemă la aeroport.

— Ce problemă poate determina închiderea unui aeroport?

— Randi, tot ce pot să-ţi spun este că vrem să găsim pe cineva. Te rog să mă crezi, este extrem de important să-l prindem.

Îi explică apoi de ce are nevoie.

— Trebuie îmbunătăţită imaginea. Ruşii nu au softul şi experienţa necesară ca să poată face treaba asta destul de repede.

Randi arătă spre laptop şi celular.

— Şi cu astea ce este?

— Masacrul de la gară şi situaţia de la aeroportul Şeremetievo reprezintă rezultatul direct al comunicaţiilor dintre doi conspiratori, răspunse Smith. Nu mă aştept să obţinem prea mult de la celular, dar laptopul… poate au făcut vreun schimb de e-mail-uri. Nu ştiu.

— Dacă aceşti conspiratori erau profesionişti – şi presupun că

da atunci cu siguranţă că au folosit un sistem de criptare şi protecţie. Ar putea să dureze ceva timp până reuşim să le spargem.

— Aş aprecia foarte mult dacă ai vrea să te uiţi puţin la ele.

— Asta ridică altă problemă. Sper că nu-ţi imaginezi că mă pot duce cu chestia asta la ambasadă. Sunt aici în calitate neoficială, sub acoperire. Nu am nici un contact cu rezidentul CIA de aici. Dacă am vreo problemă, trebuie să iau legătura cu sediul de la Langley şi să dau alarma. În momentul în care o fac, sediul va dori să ştie de ce am apăsat pe butonul de panică.

Făcu o pauză.

— Asta înseamnă că va trebui să-mi spui mult mai mult decât vrei sau… Poţi să-mi spui.

Smith dădu din cap nefericit.

— OK, înţeleg. Mă gândeam că poate…

— N-am spus că nu există nici o alternativă. Randi îl puse rapid la curent cu problema lui Saşa Rubliov.

— Nu ştiu ce să zic… făcu Smith.

— Jon, ştiu la ce te gândeşti. Dar imaginează-ţi şi altceva: FBI-ul angajează hackeri adolescenţi ca să dea de urma teroriştilor cibernetici. Oricum eu o să privesc peste umărul lui Saşa.

— Ai chiar atât de multă încredere în copilul ăsta?

— Saşa face parte din Rusia cea nouă, Jon, o Rusie care priveşte spre lume, nu una care încearcă s-o ţină în frâu. Cât despre politică, pentru Saşa lucrul acesta este cel mai plicticos subiect din lume. Şi apoi, nu cred că ai subtilizat acest laptop. Presupun că ruşii au fost de acord să ţi-l încredinţeze.

Smith încuviinţă din cap.

— Aşa este. De acord. Eu trebuie să plec din Moscova cam într-o oră. Ai numărul meu. Sună-mă imediat ce geniul tău adolescent reuşeşte să obţină ceva. Smith îi zâmbi. Şi îţi mulţumesc, Randi. Foarte mult.

— Sunt bucuroasă să te pot ajuta, Jon. Dar dacă e ceva ce ar trebui să ştiu…

— Ai să auzi de la mine, nu de la CNN. Îţi promit.

13

Elveţienii au una dintre cele mai bine organizate echipe de reacţie antiteroriste din lume. Admirabil pregătiţi, perfect echipaţi, bărbaţii cunoscuţi sub numele de Grupul pentru Operaţiuni Speciale se îndreptau spre aeroportul internaţional din Zurich la numai câteva minute după ce primiseră semnalul de plecare de la ministrul Apărării.

Mai erau douăzeci de minute până la sosirea avionului şi grupul de comando se afla deja pe poziţie. Jumătate din componenţii lui purtau uniforma ofiţerilor elveţieni de frontieră, pentru a trece neobservaţi de pasagerii obişnuiţi cu trupe de securitate în uniforme distincte. Ceilalţi erau îmbrăcaţi ca mecanici, mânuitori de bagaje şi indivizi de la serviciul de catering – genul de oameni pe care te aştepţi să-i vezi în jurul aeroportului. Cei îmbrăcaţi în haine civile, înarmaţi până în dinţi cu pistoale mitralieră MP-5, grenade şi aruncătoare de fum, urmau să fie primul val al trupelor de asalt, dacă situaţia degenera într-o criză cu luare de ostatici. Patrulele în uniformă se aflau în cel de-al doilea perimetru, gata să intre în acţiune dacă Beria ar fi reuşit să se strecoare prin cordonul invizibil instalat în jurul avionului.

Exista şi un al treilea grup, format din trăgători de elită ai armatei elveţiene, care ocupaseră poziţii pe acoperişurile terminalului internaţional şi pe hangarele din jur, de unde aveau o vedere perfectă spre avionul care se îndrepta spre ultima poartă. Acolo se va încerca cuplarea avionului la burduful de sosire. Încercarea urma să eşueze, iar comandantul navei să anunţe pasagerii că se va ataşa o scară pentru coborâre.

În momentul în care pasagerii vor începe să coboare pe scară, trăgătorii de elită vor încerca să-l descopere pe Beria. Dacă manevra reuşea, cel puţin trei arme vor fi îndreptate în permanenţă către ţintă. În conformitate cu planul, comandourile în haine civile urmau să-l imobilizeze pe Beria şi să-l neutralizeze. Dacă se ivea vreo problemă din cine ştie ce motiv, trăgătorii de elită aveau permisiunea să execute foc asupra ţintei.

Îmbrăcat într-o uniformă albă ca toţi cei care asigurau

aducerea hranei pentru pasageri la bordul avionului, comandantul echipei menţinea legătura prin radio cu turnul de control. El primi ultima informaţie: zborul 101 se apropia. Ordinele fură transmise rapid şi oamenii luară poziţia de tragere.

Autobuzul intră în gara St. Petersburg exact în momentul în care avionul Swissair 101 atinse solul la Zurich. Mergând în urma mulţimii, Ivan Beria se apropie de terminal şi se îndreptă spre zona cu casete pentru bagajele de mână. Scoase din buzunar o cheie şi deschise una din casete scoţând apoi din ea o valiză ieftină.

Toaleta arăta îngrozitor, dar cu ajutorul unui bacşiş oferit femeii de serviciu Beria obţinu o cabină mai curată, îşi dădu jos paltonul, sacoul şi pantalonii şi scoase din valiză o canadiană bleumarin, pantaloni gri şi o pereche de pantofi sport. În aceeaşi valiză mai era şi un palton, mai multe pungi de plastic pline cu suveniruri de la Muzeul Ermitaj şi un portofel conţinând un bilet de avion, un paşaport, cărţi de credit şi valută americană. Beria deschise paşaportul şi se uită la fotografia în care purta exact hainele pe care şi le pusese acum pe el. Îşi spuse că arăta aidoma lui John Strelnikov, cetăţean american naturalizat, care lucra ca inginer constructor la o companie de construcţii din Baltimore.

Beria înghesui în valiză hainele pe care le dezbrăcase şi ieşi din toaletă. Ajuns în gară, se opri la un chioşc cu gustări, puse valiza jos, îşi cumpără o coca-cola şi plecă. Dată fiind fauna care mişuna pe acolo, era de aşteptat ca valiza să dispară înainte ca el să iasă pe uşă.

Ajuns afară se urcă într-un taxi şi îi oferi şoferului zece dolari peste preţul negociat dacă îl ducea la aeroport în treizeci de minute. Şoferul reuşi să ajungă chiar cu două minute mai devreme.

Beria era sigur că fotografia şi semnalmentele lui fuseseră transmise tuturor punctelor principale de ieşire din ţară. Acest lucru nu-l nelinişti. Nu avea intenţia să intre în legătură cu autorităţile.

Traversând terminalul de curând renovat, ajunse în zona rezervată turiştilor şi se strecură într-un grup de vreo şaizeci de persoane care aşteptau în faţa ghişeului de la Finnair.

— Unde vă este ecusonul? Trebuie să aveţi ecuson.

Beria îi zâmbi şăgalnic tinerei pe al cărei ecuson scria:

OMNITOURS: TEZAURUL ŢARILOR.

Îi întinse paşaportul şi biletul şi murmură:

— L-am pierdut.

Femeia oftă, îi luă actele şi îl duse spre un ghişeu de unde luă un ecuson de hârtie.

— John Strei…

— Strelnikov.

— Foarte bine. O să scriem numai „John”, bine?

Femeia luă un marker şi scrise numele pe ecuson, scoase folia de pe spatele acestuia şi îl lipi pe reverul lui Beria.

— Să nu-l mai pierdeţi! îl dojeni ea. Altfel o să aveţi probleme la vamă. Vreţi să cumpăraţi ceva de la magazinul duty-free?

Beria spuse că ar fi o idee bună.

— O să primiţi paşaportul şi biletul după ce treceţi de serviciul de imigrare, spuse femeia şi plecă să rezolve altă problemă care se ivise între timp în grup.

Pe asta se bazase şi Beria. Este mult mai bine să laşi un ghid american frânt de oboseală să se ocupe de vizele de ieşire şi de biletele de avion. După ce cumpără o sticlă de colonie pe care o puse în aceeaşi pungă cu suvenirurile de la Ermitaj, Beria se aşeză la coada formată în faţa biroului de verificare a paşapoartelor. Se uita la ofiţerii plictisiţi din cele două gherete de sticlă care ştampilau de zor paşapoartele primite de la ghid. Auzindu-şi numele, făcu un pas înainte, îşi recuperă paşaportul şi se duse spre punctul vamal din holul de plecare. Ajuns acolo se aşeză alături de un cuplu de vârstă mijlocie despre care descoperi că era din San Francisco. Întrucât el spuse că nu vorbeşte foarte bine englezeşte, cei doi se simţiră datori să susţină conversaţia. Beria află astfel că zborul companiei Finnair până la aeroportul Dulles din Washington va dura zece ore şi că masa va fi acceptabilă.

Avionul Il C-22 intră în spaţiul aerian german când lui Smith, aflat la bord, i se transmise că Beria nu se afla în cursa Swissair 101.

— Sigur?

— Absolut, răspunse Klein la telefonul conectat prin satelit. Au studiat fiecare pasager în parte.

— Cursa de Paris aterizează peste nouăzeci de minute. Oamenii sunt gata?

— Cei cu care vorbesc eu aşa susţin. Mi-au spus că guvernul este înnebunit. Dacă se întâmplă ceva şi apoi se află că au

permis avionului să aterizeze... cred că-ţi imaginezi ce se poate întâmplă...

— Crezi că ar putea să se afle ceva de la guvern?

— Tot ce se poate. Francezii au alegeri peste două săptămâni. Opoziţia încearcă să folosească orice fel de muniţie pe care poate pune mâna.

Smith se întoarse la o idee care îi venise încă la Moscova, dar pe care nu şi-o exprimase.

— Domnule, ce-ar fi să le dăm o mână de ajutor francezilor?

— Cum?

— Airbus-urile lor nu sunt echipate cu sistemul SecFax. American 1710 poate primi transmisiuni sigure prin facsimilul satelitului. Aţi putea vorbi direct cu comandantul, să-l puneţi la curent şi să-i trimiteţi apoi prin fax fotografia lui Beria.

Smith aşteptă. La capătul celălalt se lăsase tăcere. Ceea ce propunea el era cel puţin periculos. Dacă propunerea lui era pusă în aplicare şi se întâmplă ceva rău cu avionul american, consecinţele ar fi fost de-a dreptul dezastruoase.

— Lasă-mă să verific ceva, spuse Klein în cele din urină. Te mai sun eu.

Câteva minute mai târziu, Klein reveni.

— Am vorbit cu directorul american al securităţii de la Dallas – Fort Worth. Spune că 1710 are un poliţist la bord.

— Şi mai bine. Pilotul trebuie să dispună de o modalitate de a comunica cu el.

— Cu ea, Jon.

— Scuză-mă. Aşadar, pilotul poate să comunice cu ea. După aceea ea se poate ocupa de cei din avion.

— Trebuie să admitem şi posibilitatea ca Beria să călătorească incognito.

— Kirov n-a pomenit nici o clipă că Beria ar fi un maestru în arta deghizării. Poate şi pentru că n-a operat niciodată în afara unui perimetru foarte familiar. Orice agent cu ochiul format poate să vadă prin stratul de machiaj.

— Propui să-l informăm pe Kirov... Sau pe altcineva?

— Este avionul nostru, domnule. Dacă agentul îl descoperă, putem să le dăm liber francezilor şi să-i avertizăm pe englezi că vine spre ei. Un avertisment dat din timp poate fi extrem de preţios.

Urmă un alt moment de tăcere.

— Foarte bine, Jon. Mă voi ocupa de treburile astea. O să te

sun din nou.

Simţind în nări o boare de parfum exotic, Adam Treloar se mişcă în fotoliul lui spaţios de la clasa întâi. Auzi foşnetul făcut de mătasea care se freacă de piele, apoi văzu nişte fese frumos modelate care treceau prin orizontul lui vizual. Ca şi când şi-ar fi dat seama că este privită, femeia, o tânără zveltă, cu părul roşu, se întoarse. Treloar roşi în momentul în care aceasta îl fixă cu privirea. Se simţi şi mai jenat când femeia zâmbi şi ridică din sprâncene ca şi când ar fi vrut să spună *băiat rău ce eşti*! Apoi femeia dispăru în spatele peretelui despărţitor, în zona în care se pregăteau băuturile şi mâncarea.

Treloar oftă, dar nu pentru că ar fi râvnit la fată. Femeile, indiferent de vârstă, nu-l interesau din punct de vedere sexual. Aprecia însă frumuseţea sub toate formele. Un anunţ al pilotului îl smulse din reverie.

— Doamnelor şi domnilor, dorim să vă informăm că vremea la Londra este închisă, burniţează şi sunt cincisprezece grade. Orarul de zbor a fost respectat, vom ajunge la Londra într-o oră şi cinci minute.

Ce plictiseală, îşi spuse Treloar.

Se gândea la inutilitatea acestor anunţuri, când femeia reapăru. Acum mergea mai încet, păşind cu grijă. Din nou Treloar se simţi scrutat de privirea ei rece; şi din nou roşi.

Femeia se numea Ellen Diforio, avea douăzeci şi opt de ani, era expertă în arte marţiale şi trăgător de elită. Lucra de cinci ani în serviciul de protecţie al navelor aeriene în zbor, fiind a doua persoană din divizia ei de poliţişti specializaţi în protecţia avioanelor.

Asta e, ultimul meu zbor şi tocmai acum trebuia să se întâmple.

Cu cincisprezece minute mai devreme, Ellen Diforio se gândea la întâlnirea pe care o avusese seara trecută cu prietenul ei de la Washington. Visurile ei fuseseră întrerupte de anunţul aparent inofensiv că la magazinul duty-free de la bordul avionului exista o ofertă specială de parfum. Lean Patou 1000. Cuvintele parolei secrete o aduseră brusc pe Ellen în realitate. Numărase zece secunde în gând. Îşi luase poşeta şi se ridicase de pe locul ei de la clasa turist, îndreptându-se spre toalete. Mersese apoi mai departe la clasa întâi, ocolise blocul de serviciu şi intrase pe

neobservate în cabină.

Ellen Diforio citi mesajul directorului de securitate şi midie cu atenţie fotografia transmisă prin fax. Ordinul era clar: să stabilească dacă acel individ se află sau nu la bord. Dacă îl descoperea, nu trebuia să ia în nici un fel legătura cu el şi nici să-l deranjeze. Sarcina ei era să se întoarcă imediat la cabină şi să raporteze.

Şi dacă are o armă? îl întrebă Ellen pe pilot. Nu se spune nimic despre vreo armă sau despre vreo bombă. Şi nu e vorba nici de armă biologică. Cine e individul?

Pilotul ridică din umeri.

— Tot ce ştiu este că englezii i-au pus pe foc pe cei de la SAS. E ceva foarte grav. Dacă se află la bord, o să-l prindă când ajungem la sol.

Pilotul se uită fix la poşeta ei şi spuse:

— Te rog să-mi faci o favoare – nici un fel de eroisme la bord.

În timp ce străbătea compartimentul de clasa întâi, Ellen observă stânjeneala omului cu ochii în formă de ou.

Clovnul ăsta nu poate fi.

Era conştientă de efectul pe care îl exercita asupra bărbaţilor şi era decisă să-l folosească în favoarea ei. Indiferent că aveau şaptesprezece sau şaptezeci de ani, toţi o remarcau: care mai de care mai subtil. Dacă dorea, îi putea face să se uite direct la ea. Un mic zâmbet, un clipit din ochi erau suficiente.

Compartimentul de clasa întâi era aproape gol. Nici nu se aşteptase să dea peste omul ei aici. Indivizi de tipul lui Beria se ascundeau de regulă în mulţime. Ellen trase perdeaua şi păşi în cabina mare de la clasa turist. Aceasta avea trei rânduri de scaune grupate câte trei şi separate prin două căi de acces. Prefăcându-se că se uită la suportul cu reviste, Ellen scrută primele şase rânduri din partea stângă: pensionari, elevi şi studenţi în vacanţă, familii tinere. Porni spre coada avionului.

Câteva minute mai târziu, Ellen Diforio se afla la toaletele de la capătul părţii centrale. Se uitase foarte bine la toţi pasagerii, inclusiv la cei doi care ieşiseră de la toaletă. Toate locurile erau ocupate, dar nici unul dintre ocupanţi nu semăna cu omul ei.

Acum urma partea mai complicată.

Ellen se întoarse pe acelaşi drum pe care venise, intră în compartimentul de clasa întâi, ocoli peretele despărţitor din mijloc şi se întoarse la clasa turist. Se întinse prefăcându-se că vrea să scape de o crampă musculară. Câteva capete se

întoarseră spre ea cu simpatie – şi apreciere în priviri – în momentul în care sânii se evidenţiară prin corsajul tunicii. Femeia încurajă privirile admirative cu un zâmbet şi porni de-a lungul coridorului din dreapta, mutându-şi ochii de la un individ la altul, fără a zăbovi prea mult asupra nici unuia dintre ei. Toate locurile erau ocupate. Bărbaţii citeau, dormeau sau lucrau la dosarele lor. Era bucuroasă că filmul se terminase şi obloanele hublourilor erau ridicate lăsând lumina soarelui să intre.

Ellen Diforio ajunse din nou în partea din spate a avionului. Trecu pe lângă toalete, apoi străbătu coridorul din stânga dintre şirurile de scaune, verificând încă o dată ca să fie sigură că nu scăpase din vedere nici un scaun. Apoi se întoarse în cabina de zbor.

— Omul nu este în avion, îi raportă ea pilotului.

— Eşti sigură?

— La clasa întâi şi business e curat. Nici un individ nu seamănă cu cel din fotografie. La clasa turist sunt două sute treizeci şi opt de oameni. O sută şaptesprezece sunt femei şi te rog să mă crezi, chiar *sunt* femei. Douăzeci şi doi sunt copii sub vârsta de cincisprezece ani; douăzeci şi trei sunt tineri de vreo douăzeci de ani. Din cei şaizeci şi trei de bărbaţi posibili, douăzeci şi opt sunt peste şaizeci şi cinci de ani şi chiar aşa şi arată. Alţi şaisprezece sunt peste cincizeci. Ceea ce înseamnă că ne rămân doar nouăsprezece candidaţi, dar nici unul nu se potriveşte cu fotografia.

Pilotul dădu din cap către copilot.

— Danny o să facă legătura cu Dallas. Spune-le ce ai găsit. Sau, mai bine zis, ce n-ai găsit. Asta înseamnă că pot să respir uşurat.

Dispozitivul de comunicaţii de pe C-22 îi permitea lui Smith să tragă cu urechea la canalul pe care discutau operatorii francezi de la securitate. Ascultă cum agenţii de la Deuxieme Bureau raportează începutul debarcării zborului Air France 612. Trei sferturi din pasageri ieşiseră deja din avion şi Beria tot nu se vedea. Smith îşi îndreptă atenţia spre avionul american, care mai avea doar douăzeci de minute până să ajungă la sol, când telefonul prin satelit începu să piuie.

— Aici Klein. Jon, am primit un raport de la Dallas. Poliţista de pe 1710 raportează că la bordul avionului nu este nici un individ cu semnalmentele lui Beria.

— Imposibil! Francezii tocmai au terminat debarcarea. Nu e nimeni nici aici. Trebuie să fie în avionul american.

— Poliţista susţine că nu. Este aproape convinsă că Beria nu se află acolo.

— *Aproape* nu este suficient.

— Ştiu. Am transmis constatările ei britanicilor. Ne-au mulţumit, dar nu le foloseşte cine ştie ce. SAS sunt pe poziţie şi vor rămâne acolo.

— Domnule, va trebui să ne gândim la posibilitatea ca Beria să fi luat alt avion sau că foloseşte altă cale pentru a ajunge în State.

— Crezi că este atât de nebun încât să încerce aşa ceva? Ştie cu certitudine că am luat toate măsurile ca să punem mâna pe el.

— Beria a început o treabă, domnule. A ucis mai mulţi oameni pe parcursul executării ei. Da, sunt convins că vrea să ajungă la noi. Făcu o pauză, apoi continuă: Moscova este principala poartă aeriană a zborurilor spre Occident, dar nu este singura.

— Sankt Petersburg?

— Are o mulţime de zboruri spre Scandinavia şi Europa de nord. Aeroflot, Scandinavian Airlines, Finnair, Royal Dutch – toate aceste companii au curse regulate.

— Kirov o să facă infarct când o să-i spunem că s-ar putea ca Beria să fi ajuns deja la Sankt Petersburg.

— S-ar putea să fie şi mai departe, domnule. Individul ăsta nu fuge, urmează un plan bine stabilit. De aceea este mereu cu un pas înaintea noastră.

Smith auzi ceva pe canalul francez. Se scuză grăbit, ascultă câteva clipe apoi reveni la Klein.

— Parisul confirmă că avionul lor e „curat”!

— Care e pasul următor, Jon?

Smith reflectă o clipă.

— Londra, domnule. Acolo cobor eu.

14

Scrâşnind din frânele supraîncinse şi învăluit în mirosul de cauciuc ars, American 1710 ateriză pe aeroportul Heathrow. Ca urmare a instrucţiunilor primite de la comandamentul Serviciului Special al Aviaţiei, pilotul îi informă pe pasageri că din cauza unei probleme mecanice ivite la burduf, turnul de control dispusese rerutarea avionului către acea parte a aeroportului unde se puteau instala scări mobile.

Asistentele de zbor trecură pe la clasa întâi şi clasa business dând asigurări pasagerilor că vor reuşi să prindă zborurile de legătură.

— Dar continuarea zborului spre Dulles? întrebă Treloar.

— Timpul cât vom rămâne la sol va fi cât se poate de scurt, răspunse stewardesa.

Treloar se rugă în gând să fie aşa. Încărcătura de azot din interiorul recipientului mai ajungea pentru douăsprezece ore. Escala la Heathrow dura, de regulă, nouăzeci de minute; timpul de zbor până la Dulles era şase ore şi cincisprezece minute. După ce trecea frontiera şi vama, mai avea trei ore pentru a depune fiolele cu mostre de variolă într-un refrigerator. Nu prea exista timp pentru întârzieri neprevăzute.

Ieşind pe scară, Treloar constată că avionul era parcat în apropierea unui hangar uriaş. În timp ce cobora treptele, văzu cum cărucioarele cu bagaje sunt încărcate în două autobuze ale aeroportului care aşteptau cu motoarele pornite lângă uşile hangarului. La baza scărilor, o tânără funcţionară a serviciilor vamale îl invită în hangarul care fusese amenajat temporar pentru procedurile de tranzit.

În timp ce Treloar şi tovarăşii lui de călătorie parcurgeau încet drumul spre hangar, nu aveau nici cea mai mică idee că ochi atenţi le scrutau chipurile prin nişte telescoape puternice. N-ar fi putut să ghicească nici că tinerii în uniforme ale serviciului de vamă şi de frontieră, ca şi mânuitorii de bagaje, şoferii de pe autobuze şi cei de la întreţinere erau agenţi ai Serviciilor Speciale înarmaţi până-n dinţi.

Exact înainte ca Treloar să dispară prin uşa care dădea spre hangar, se auzi un fluierat ascuţit. Treloar se întoarse şi văzu un

avion mic care ateriza graţios la o sută de metri de ei. Îşi imagină că acesta aparţinea vreunui industriaş putred de bogat sau unui şeic; nici prin gând nu i-ar li trecut că în interiorul acestui Il C-22 era un om care în acel moment primea descrierea exactă a semnalmentelor lui de la un trăgător de elită care întâmplător îl avea pe Treloar în obiectiv.

— Britanicii spun că 1710 este „curat”, domnule.

Vocea lui Klein veni şuierând prin canalul de legătură securizat.

— Am primit şi eu acelaşi raport. Ar fi trebuit să-l auzi pe Kirov când i-am dat vestea asta. La Moscova s-a dezlănţuit iadul pe pământ.

Şezând în continuare în avionul Iliuşin, Smith urmărea activitatea din jurul avionului American 767.

— Şi ce se aude cu Sankt Petersburg?

— Kirov întocmeşte o listă a tuturor zborurilor care au decolat până acum. Adună benzile de înregistrare de la punctele de îmbarcare şi îi pune pe oamenii de la sol să-i interogheze pe angajaţi.

Smith îşi muşcă buzele.

— Asta va dura mult, domnule. Cu fiecare oră care trece, Beria ajunge mai departe.

— Ştiu. Dar nu putem porni vânătoarea dacă nu avem o ţintă. Klein făcu o pauză. Care e mişcarea următoare?

— N-am ce să fac la Moscova. I-am rugat pe cei de la American să mă ia la bordul zborului 1710 şi au fost de acord. Urmează să plece în aproximativ şaptezeci şi cinci de minute. În felul acesta voi ajunge la Washington mai repede decât dacă aş aştepta un avion de transport militar.

— Îmi displace ideea de a nu avea o legătură telefonică securizată.

— Echipajul de la bordul avionului va şti că sunt la bord, domnule. Dacă primiţi vreo veste de la Moscova, o puteţi transmite prin radio către avion.

— Date fiind împrejurările, n-am încotro. Între timp încearcă să te odihneşti puţin. Treaba abia acum începe.

Anthony Price se afla în biroul lui luxos de la etajul al şaselea al sediului Agenţiei Naţionale de Securitate de la Fort Meade, Maryland. În calitate de director adjunct, Price răspundea de

operaţiunile zilnice ale agenţiei. În momentul acela îl preocupa menţinerea controlului asupra situaţiei de la Moscova. Deocamdată ruşii se agăţau de povestea cu rebelii ceceni, ceea ce îi convenea de minune lui Price deoarece îi oferea un motiv plauzibil pentru a se ocupa de incident. Cu cât ruşii vor alerga mai mult după fantoma terorismului, cu atât mai uşor le va fi lui Beria şi lui Treloar să se strecoare prin ochiurile reţelei. Auzind o bătaie în uşă, Price ridică privirile.

— Intră.

Analista principală a lui Price, o femeie tânără şi voinică cu un aer de bibliotecară conştiincioasă intră în încăpere.

— Ultimele ştiri în legătură cu incidentul de la Moscova, domnule, spuse ea. Se pare că generalul Kirov este foarte îngrijorat de anumite benzi video ale serviciului de supraveghere de la aeroportul Şeremetievo din Moscova.

Price simţi cum i se usucă gâtul, dar reuşi să-şi păstreze vocea nealterată.

— Serios? Şi cine este pe banda video?

— Nimeni nu ştie, dar din anumite motive ruşii au arborat steguleţul roşu. Se pare însă că imaginea video este foarte slabă.

Mintea lui Price lucra febril.

— Asta e tot?

— Deocamdată, domnule.

— Vreau să urmăreşti problema cu banda asta. Dacă mai ai veşti, te rog să mi le transmiţi imediat.

— Da, domnule.

După ce plecă analista, Price se întoarse la computer şi căută zborurile care veneau spre Dulles. Exista doar un singur motiv pentru care ruşii se interesau de benzile de supraveghere video: Beria fusese văzut cu cineva. Şi acest cineva nu putea fi altul decât Adam Treloar.

American 1710 urma să sosească peste mai puţin de şase ore. Instalaţiile ruseşti pentru analiza imaginilor şi mărire nu erau dintre cele mai perfecţionate. Maşinile lor vor avea nevoie de ore întregi ca să descifreze ceva. Între timp, American 1710 va fi la sol şi Adam Treloar va scăpa.

Price se rezemă de spătarul scaunului tapiţat cu piele, îşi scoase ochelarii şi începu să bată cu un pix în masă. Situaţia de la Moscova degenerase aproape într-un fi asco. Faptul că Beria scăpase din masacrul de la gară reprezenta un miracol. La fel de uimitor era faptul că ajunsese la timp la Şeremetievo ca să-i

înmâneze lui Adam Treloar mostrele de variolă. Din păcate camerele de supraveghere surprinseseră o legătură între cei doi oameni. Kirov ştia. Imediat ce va reconstitui chipul lui Treloar, îl va trimite în băncile de date de la frontieră şi de la vamă. Va afla exact când intrase Treloar în Rusia şi când plecase. Va alerta legăturile CIA şi FBI de la ambasadă.

Şi după aceea vom începe să-l fugărim pe Treloar, fie şi numai pentru motivul că fusese văzut cu Beria... Oare bănuieşte Kirov că Treloar este adevăratul curier?

Price nu credea. Deocamdată, totul demonstra că ţinta era Beria. Dar ruşii erau tot mai aproape. Buletinele care veneau de la Agenţia Naţională de Securitate din Sankt Petersburg arătau o activitate tot mai intensă a serviciilor de contraspionaj de acolo.

Price afişă pe ecran alt set de sosiri. Iată-l, zborul Finnair, aflat la cinci ore de Dulles. Oare ruşii vor fi în stare să pună cap la cap informaţiile şi să confirme faptul că Beria luase avionul de la Sankt Petersburg? Dacă dădeau alarma, cât mai dura până când FBI îşi va arunca plasa deasupra aeroportului Dulles?

Nu foarte mult.

— Ăsta e tot timpul de care dispui, prietene, spuse Price către ecran.

Puse mâna pe telefon şi formă numărul secret al lui Richardson. Planul indica prezenţa lui Beria în Statele Unite ca pe o condiţie obligatorie. Acum, când demascarea lui Treloar părea inevitabilă, erau necesare schimbări.

Generalul-maior Kirov nu dormise de douăzeci şi patru de ore. Trădarea incalificabilă a Larei Teleghina şi dorinţa nestrămutată de a-l găsi pe Ivan Beria îl ţineau însă în picioare.

Privind afară pe fereastra biroului său, Kirov recapitulă situaţia. În ciuda celor transmise lui Klein, căutarea lui Beria era concentrată tot la Moscova. Auzise ce îi spusese americanul şi se arătase foarte sceptic cu privire la teoria conform căreia ucigaşul ar fi fugit la Sankt Petersburg ca să iasă din Rusia. Kirov era convins că eşecul din gară dăduse peste cap planurile iniţiale ale lui Beria. Fără îndoială că existase în apropiere un om de legătură gata să preia mostrele. La fel de adevărat era şi faptul că împuşcăturile s-ar fi putut să-l sperie. Evident că trebuia să mai existe şi un alt punct de întâlnire pentru astfel de cazuri. Peste o mie de oameni scotoceau oraşul; pentru monstrul din Balcani era foarte periculos să se mişte în voie prin Moscova.

Cunoscându-l bine pe Beria, Kirov era convins că acesta se ascunsese undeva, în oraş. Dacă aşa stăteau lucrurile, era doar o chestiune de timp pentru a fi găsit.

În ciuda acestei convingeri, Kirov era prea versat ca să mizeze totul pe o singură carte. Ţinându-şi promisiunea faţă de Klein, telefonase la şeful securităţii de la Sankt Petersburg. Serviciile Federale de Securitate aveau deja descrierea lui Beria şi semnalmentele acestuia: telefonul de la Moscova îi făcu să acţioneze mai vioi. Kirov dăduse instrucţiuni comandantului de la Serviciile Federale să-şi concentreze resursele pe staţiile de autobuz şi gări – locuri prin care Beria putuse ajunge în oraş. În acelaşi îi mp, listele de pasageri de la securitatea aeroportului şi benzile video urinau să fie verificate cu mare grijă. Dacă exista fie şi cea mai mică posibilitate ca Beria să se afle încă la Sankt Petersburg, Kirov trebuia anunţat fără întârziere.

La două ore după ce American 1710 decolase de la Londra, Adam Treloar puse tava pentru mâncare pe braţul fotoliului. Apoi se ridică, se duse la toaletă, unde se spălă pe mâini şi pe dinţi folosind setul oferit de companie. În drum spre scaunul lui se decise să-şi mai întindă picioarele.

Trase perdeaua de la clasa întâi, intră şi merse de-a lungul scaunelor din partea stângă a compartimentului cufundat în întuneric. Unii pasageri se uitau la filme pe ecranele personale video, alţii citeau sau dormeau.

Treloar străbătu tot culoarul până la coada avionului, trecu prin clasa turist, ajunse până la toaletă şi se întoarse de astă dată pe partea dreaptă. Ajuns înapoi la clasa întâi, se opri brusc când un calculator îi căzu la picioare. Se aplecă să-l ridice şi să-l dea pasagerului de pe scaunul dinspre culoar; din întâmplare privi spre cel care şedea la fereastră şi părea că doarme.

— Vă simţiţi bine? îi şopti pasagerul cu calculatorul.

Treloar încuviinţă din cap şi făcu repede doi paşi înainte, strecurându-se în spatele perdelei de la clasa întâi.

Imposibil! Nu se poate să fie el!

Încercă desperat să se liniştească. Omul care dormea pe scaunul de la fereastră era Jon Smith.

— Doriţi ceva, domnule?

Treloar o privi pe stewardesa care venise la el.

— Nu… mulţumesc.

Se grăbi să ajungă înapoi la locul lui, se înfundă în fotoliu şi se

înveli cu pătura. Treloar îşi amintea că îl cunoscuse pe Smith la Houston. Făcuse greşeala să dezvăluie faptul că îl auzise pe Reed vorbind despre Veneţia şi Smith. Reed îi amintise că Smith nu era treaba lui. Îi dăduse asigurări lui Treloar că nu exista nici un motiv ca drumul doctorului să se mai încrucişeze vreodată cu cel al lui Treloar.

Atunci ce caută aici? Mă urmăreşte?

Întrebările îl chinuiau în timp ce privea servieta, înghesuită lângă fotoliu. Paralizat de spaimă, încerca să-şi stăpânească panica.

Gândeşte logic! Dacă Smith ar fi ştiut de variolă, nu le-ar fi lăsat să te urci în avion la Londra! Bineînţeles că nu! Acum aş fi fost deja în cătuşe. Aşadar, nu ştie. Se află aici absolut întâmplător. Aşa stau lucrurile.

Raţionamentul acesta îl calmă o vreme, dar imediat ce reuşi să răspundă la această serie de întrebări, apăru alta: poate că Smith ştia că el transportă virusul, dar n-a avut destul timp ca să-l aresteze în condiţii de securitate la Londra. Poate că britanicii refuzaseră să coopereze. Poate că Smith îl lăsa să se întoarcă acasă pentru că avea nevoie de timp ca să poată controla situaţia de la Aeroportul Dulles. Îl vor aresta imediat ce va coborî...

Treloar îşi trase pătura până sub bărbie. La lumina zilei şi în condiţiile de siguranţă de la Houston planul lui Reed păruse foarte simplu. Evident, exista şi un element de periculozitate, dar acesta era minim, în comparaţie cu o compensa care îl aştepta. Îşi aminti şi de plăcerile cu care se desfătase la Moscova.

Treloar scutură din cap. Memorase tot ceea ce trebuia să facă după ce sosea la Dulles. Acum prezenţa inexplicabilă a lui Smith îi dădea peste cap planurile elaborate cu grijă. Avea nevoie de îndrumări, de explicaţii, de cuvinte de îmbărbătare.

Scoase mâna de sub pătură şi apucă telefonul pentru pasageri. În acel moment al misiunii sale, comunicaţiile erau strict interzise. Dar Smith era doar la câţiva paşi de el, aşa că nici o regulă nu mai putea fi aplicată. Treloar scoase cartea de credit şi o introduse în fanta telefonului mobil. Câteva secunde mai târziu tranzacţia fu aprobată şi avu legătura.

Încăperea de lângă biroul lui Randi fusese aranjată ca un mic centru de conferinţe, dotat cu cele mai noi tipuri de aparatură audio şi video, cu monitoare cu ecranul plat şi un dispozitiv

profesionist pentru montaj video care putea rivaliza cu tot ceea ce se găsea în secţia de animaţie de la studiourile Disney. Aproape în fiecare după-amiază de vineri personalul se strângea aici, pentru a vedea cele mai recente filme, transmise prin amabilitatea companiei Amazon.

Aşezată alături de Saşa Rubliov, Randi îl urmărea mânuind cu rapiditate dispozitivul de mărire şi îmbunătăţire a imaginii pentru a scoate în evidenţă secvenţa înceţoşată de pe bandă. Saşa lucra la computer de câteva ore. Din când în când se oprea să mai ia câte o înghiţitură de coca-cola; apoi, fortificat, se reîntorcea la treabă.

În tot acest timp Randi nu fusese altceva decât un observator tăcut. Era fascinată de modul în care Saşa scotea *pixel* după *pixel* din ceea ce părea să fie doar o nebuloasă fără contur. Încet, încet imaginea unui bărbat începu să devină tot mai clară.

Saşa mai apăsă o ultimă clapă de pe claviatură, apoi îşi roti capul ca să-şi dezmorţească gâtul înţepenit.

— Asta e, Randi, spuse el. Nu pot mai mult.

Randi îl strânse de umăr.

— Te-ai descurcat admirabil.

Privea imaginea unei feţe cărnoase cu obraji buhăiţi şi buze groase. Ochii erau trăsătura cea mai şocantă: mari şi în formă de ou, parcă voiau să iasă din orbite.

— E un om urât.

Randi tresări la auzul vocii lui Saşa:

— Ce vrei să spui?

— Arată ca un monstru. Are ceva răutăcios în el. Făcu o pauză: Gata…?

— Nu ştiu, răspunse Randi îmbrăţişându-l pe Saşa. Îţi mulţumesc. M-ai ajutat enorm. Am nevoie de câteva minute ca să termin aici şi după aceea mergem să mâncăm ceva, de acord?

Saşa arătă spre laptop şi spre celularul de pe masă.

— Şi cu astea ce facem?

— Poate mai târziu, zâmbi Randi.

Imediat ce rămase singură, Randi stabili o legătură securizată pe e-mail cu unul din funcţionarii superiori ai Ambasadei americane care era de fapt rezidentul CIA. Când acesta o recunoscu, îi transmise rugămintea să-i dea urgent toate informaţiile pe care le deţinea despre bărbatul din fotografia pe care i-o va trimite. Randi imprimă imaginea şi o introduse în fax;

se uită la ceas şi îşi spuse că va primi răspunsul cam în treizeci de minute. În timp ce îşi lua poşeta gândul îi zbura la Jon Smith şi se întrebă de ce era atât de important pentru el acest om „urât”.

— Calm, Adam, fii calm.

Adam Treloar stătea înghesuit într-un colţ al fotoliului de lângă geam. Era bucuros că avea puţină intimitate în cabina de clasa întâi şi că motoarele zumzăiau monoton. Cu toate acestea vorbea în şoaptă.

— Ce să fac, Price? întrebă el. Smith este la bordul avionului. L-am văzut cu ochii mei!

Anthony Price se răsuci cu scaunul, ajungând cu faţa spre ferestrele cu geamuri antiglonţ. Alese la întâmplare un punct de pe cer şi îşi fixă privirea pe el. Apoi îşi goli mintea de orice altceva în afara problemei pe care o avea de rezolvat.

— Dar el nu te-a văzut, nu-i aşa? încercă să vorbească pe un ton cât mai liniştitor cu putinţă. Şi nici n-o să te vadă. Dacă ai grijă.

— Ce naiba face aici?

Price ar fi dat orice să ştie lucrul acesta.

— Nu sunt foarte sigur, spuse el precaut. Imediat ce închid telefonul am să încerc să verific. Dar ţine minte: *Pe noi nu ne priveşte Smith.* Şi nu ai absolut nici un motiv să te interesezi de soarta lui.

— Nu mai încerca să mă minţi, sâsâi Treloar. Crezi că nu ştiu ce rol a avut Smith în afacerea aia oribilă cu Hades?

— Smith nu mai lucrează la Institutul de Cercetări al Armatei, răspunse Price. Şi mai e ceva ce ar trebui să ştii: logodnica lui a fost ucisă în operaţiunea Hades. Sora ei lucrează la Moscova la o firmă mixtă.

— Vrei să spui că Smith a fost acolo din motive personale?

— S-ar putea.

— Nu ştiu… murmură Treloar. Nu-mi plac coincidenţele.

— Şi, totuşi, uneori există, spuse Price. Adam, ascultă-mă. O să am grijă de tine la Dulles. Ai să treci fluierând prin graniţă şi vamă. Un om de-al nostru o să te aştepte cu o maşină. Ai să ajungi acasă teafăr şi nevătămat, relaxează-te.

— Ai grijă să nu se întâmple ceva. Dacă află că…

— Adam! Vocea lui Price deveni dură. Nu trebuie să discutăm despre asta.

— Scuză-mă…

— Să-mi telefonezi imediat ce ajungi în maşină. Şi nu-ţi face griji.

Price întrerupse convorbirea. Treloar fusese întotdeauna veriga slabă a lanţului. Dar şi indispensabilă. Era singurul membru al grupului Compact care avea un motiv să se ducă în mod periodic în Rusia. În plus, ca om de ştiinţă ştia să mânuiască o mostră cu fiole de variolă. Asta nu-l împiedica însă pe Price, care îi detesta pe cei slabi, să-l dispreţuiască.

— Numai să ajungi acasă, Adam, şopti el. Numai să ajungi acasă şi o să-ţi primeşti recompensa bine meritată.

15

După ce ieşi din perimetrul oraşului Washington, Nathaniel Klein porni cu maşina pe drumul naţional 15. Când ajunse la Thurmont, Maryland, o luă pe drumul 77, trecu pe lângă Hagerstown şi ajunse în cele din urmă la o pancartă pe care scria OPRIREA, ÎNCETINIREA, ÎNTOARCEREA ŞI STAŢIONAREA INTERZISE. Pentru a întări acest avertisment, un soldat înarmat stătea în mijlocul şoselei.

Klein trase pe dreapta maşina fără nici un fel de însemne, lăsă geamul în jos şi prezentă actele de identitate. Ofiţerul care fusese anunţat de sosirea lui Klein examină documentele. Satisfăcut, îi dădu instrucţiuni lui Klein cum să procedeze. După ce demară, telefonul din maşină începu să sune.

— Klein la telefon.

— Aici Kirov, de la Moscova. Ce mai faceţi, domnule? *După cât se pare, mai bine ca dumneavoastră,* gândi Klein.

— Foarte bine, domnule general.

— Am informaţii proaspete.

Urmă o scurtă ezitare, ca şi când rusul ar fi încercat să găsească cuvântul potrivit. În cele din urmă spuse totul dintr-o răsuflare:

— Beria a ajuns la Sankt Petersburg, exact aşa cum aţi bănuit. Sincer să fiu, nu-mi pot explica cum a reuşit.

— Sunteţi sigur? întrebă Klein.

— Absolut sigur. Pe şoseaua Moscova-Petersburg un şofer de autobuz a fost oprit la un punct de control. I s-a arătat fotografia lui Beria şi l-a recunoscut.

— Cât de departe de Sankt Petersburg este punctul de control?

— Aici am avut puţin noroc: la o oră de mers. Am concentrat imediat toate efectivele spre oraş şi mai ales în aeroport. Nici un avion american nu a decolat până acum.

Klein respiră ceva mai uşurat. Indiferent unde se afla Beria, însemna că nu venea spre ei.

— Există însă un zbor Finnair care a decolat în urmă cu aproximativ zece ore, spuse Kirov. Are la bord un grup de turişti americani.

Klein închise ochii.

— Şi?

— Ofiţerul de la imigrări îşi aminteşte de un ghid care i-a dat un teanc de paşapoarte. Le-a parcurs pe îndelete. Unul i-a atras atenţia în mod deosebit pentru că era un nume rusesc pe un paşaport american. Ivan Beria se numeşte acum John Strelnikov. Dacă zborul Finnair îşi respectă orarul, va ajunge la Dulles în cincisprezece minute.

Klein privea prin parbriz clădirile care începeau să prindă contur în faţa lui.

— Domnule general, va trebui să revin cu un telefon.

— Înţeleg. Vă urez succes, domnule.

Klein trecu pe lângă clădirile rustice şi ajunse la una care avea în faţă un mic iaz. Coborî din maşină şi porni grăbit spre uşa de la intrare. Nathaniel Klein ajunsese la Apen, reşedinţa prezidenţială de la Câmp David.

Construită în 1938 ca o zonă de odihnă pentru Franklin Delano Roosvelt, zona cunoscută sub numele de Câmp David era utilizată acum de mai mulţi funcţionari federali şi de familiile acestora. Gardul de securitate înconjura o suprafaţă mare, umbrită de stejari, carpeni, plopi şi tufişuri. Locuinţele pentru oaspeţi – folosite de demnitari străini – se aflau într-un complex separat şi erau legate de Aspen prin mai multe poteci.

Printre trunchiurile copacilor, Klein zări silueta elicopterului prezidenţial, Marine One. Date fiind împrejurările, se bucură la gândul că zborul până la Washington dura doar treizeci de minute.

Agentul de la serviciile secrete îi deschise uşa şi Klein pătrunse într-un foaier mic, lambrisat cu lemn de brad. Un al doilea agent îl însoţi prin salonul mare şi confortabil care servea drept birou prezidenţial.

Samuel Adams Castilia, şeful executivului, şedea în spatele unui birou din lemn de brad şi examina nişte hârtii. Peste cămaşă purta o jachetă cu nasturi. Fostul guvernator de New Mexico se ridică şi îi întinse lui Klein o mână mare şi caldă. În spatele ochelarilor cu ramă metalică, ochii cenuşii şi reci îl examinau pe vizitatorul din faţa lui.

— De obicei mă bucur să te văd, Nate, spuse preşedintele, dar întrucât mi-ai spus că e vorba de o chestiune urgentă…

— Îmi cer scuze că vă deranjez acasă, domnule preşedinte, dar problema nu mai suferă amânare.

— Este legată de ceea ce am discutat la Houston?

— Mi-e teamă că da.

Preşedintele îi făcu semn către una din canapele.

— Pune-mă şi pe mine la curent, spuse el încordat.

Cinci minute mai târziu, Castilia ştia mai mult decât ar fi vrut să ştie vreodată.

— Ce propui, Nate?

— Să lansăm programul FIREWALL, spuse Klein. Nu trebuie să iasă nici un pasager din terminalul acela.

Elaborat în colaborare cu FAA, FBI şi Pentagon, FIREWALL reprezenta o reacţie de răspuns împotriva incursiunilor teroriste în Statele Unite. Dacă avertismentul sosea suficient de devreme, orice cale de intrare urma să fie inundată de forţele de securitate. Acestea aşteptau ţinta a cărei descriere şi semnalmente se aflau deja la dispoziţie. Klein ştia că era prea târziu ca să se facă aşa ceva la Dulles. Tot ceea ce putea face era să-i avertizeze pe agenţii aflaţi acolo, în uniformă sau sub acoperire şi să înceapă vânătoarea. În timp ce agenţii vor purifica zona, FAA va trimite lista pasagerilor la postul central de comandă.

Preşedintele îl privi, încuviinţă din cap şi întinse mâna după telefon. Câteva secunde mai târziu vorbea cu Jerry Matthews, şeful FBI şi îi explica ce trebuie să facă.

— Nu am timp să-ţi dau toate amănuntele, Jerry. Lansează programul FIREWALL. Am să-ţi trimit prin fax o descriere a suspectului.

Preşedintele luă pagina pe care i-o întindea Klein şi o introduse în fax.

— Numele lui adevărat este Ivan Beria. Este de naţionalitate sârbă. Acum îşi spune John Strelnikov şi călătoreşte cu un paşaport american fals. Nu este cetăţean american, repet, nu este cetăţean american. Jerry, încă ceva, este o situaţie de nivelul cinci.

Cinci era nivelul cel mai înalt de pericol. Ca atare, individul în chestiune trebuia considerat nu numai înarmat a periculos, ci şi un pericol imediat pentru securitatea naţională.

Preşedintele închise şi se întoarse către Klein.

— O să-mi telefoneze din nou imediat ce va pune maşinăria în mişcare. M-a întrebat – evident, cu tot respectul – care sunt sursele mele de informaţie.

— Apreciez poziţia dumneavoastră, răspunse Klein.

— Este omul meu.

După coşmarul cu Hades şi alegerile care urmaseră după aceea, Samuel Castilia jurase că Statele Unite nu vor mai fi prinse niciodată pe picior greşit. Deşi respecta activitatea agenţiilor tradiţionale, simţise nevoia de a avea un grup mic, de elită, condus de o singură persoană care să-i raporteze direct.

După ce reflectase îndelung, Castilia îl alesese pe Nathaniel Klein ca să conducă Grupul de Acţiuni sub Acoperire Unu. Beneficiind de fonduri extrase cu grijă de la diferite departamente guvernamentale, folosind numai oamenii cei mai talentaţi şi mai loiali, Acoperire Unu se transformase dintr-o simplă idee în pumnul de fier al preşedintelui. *De astă dată,* îşi spuse Castilia, *avem şansa să stopăm monstrul în loc să trăim oroarea pe care poate s-o răspândească.*

Soneria telefonului îl smulse din reverie.

— Da, Jerry.

Castilia ascultă, apoi puse mâna peste receptor şi se întoarse către Klein.

— Au dat de urma lui Strelnikov. Serviciul imigrări i-a permis accesul în ţară cu opt minute *înainte* ca FIREWALL să intre în acţiune. Făcu o pauză. Vrei să mai menţii alerta, Nate?

Brusc, Klein se simţi foarte bătrân. Beria îi păcălise din nou. Opt minute însemnau o veşnicie pentru unul ca el.

— Jocul s-a schimbat complet, domnule. Va trebui să recurgem la un plan de rezervă.

Îi prezentă rapid ceea ce avea de gând. Preşedintele reveni la telefon.

— Jerry, ascultă-mă cu atenţie…

Chiar în timp ce vorbea, directorul FBI alertă echipele antiteroriste de elită staţionate la Punctul Buzzard. O descriere a lui Beria sosi pe ecranele computerelor lor din maşini. În treizeci de minute, primele grupe urmau să înceapă intervievarea dispeceratelor de taxiuri, a şoferilor, hamalilor, a tuturor celor care ar fi putut să-l vadă sau să aibă vreo legătură cu suspectul.

— Anunţă-mă de îndată ce afli ceva, spuse Castilia şi încheie convorbirea. Apoi se întoarse către Klein.

— Ce cantitate de germeni de variolă a fost subtilizată?

— Suficientă pentru a declanşa o epidemie pe toată Coasta de Est.

— Dar ce este cu rezervele noastre de vaccin – în afară de cele stocate la Institutul de Cercetări al Armatei în scopuri militare?

— Ajung pentru o jumătate de milion de oameni. Anticipez următoarea dumneavoastră întrebare, domnule preşedinte: Cât ar dura să fabricăm altul? Mult prea mult. Câteva săptămâni.

— Cu toate acestea, va trebui să încercăm. Dar Anglia, Canada, Japonia – nu putem cumpăra de la ei?

— Au şi mai puţin decât noi, domnule. În plus, vor avea nevoie de el ca să-şi protejeze propria populaţie.

Timp de o clipă se lăsă tăcere.

— Există vreun motiv să credem că Beria a venit aici *cu intenţia expresă* de a da drumul virusului? întrebă preşedintele.

— Nu, domnule. Ironia constă în faptul că Beria este singura noastră speranţă. Beria nu a făcut niciodată altceva decât să ucidă la comandă, a fost doar un „facilitator". Politica lui se învârte în jurul preţului care i se plăteşte pentru serviciul furnizat.

— Facilitator? Vrei să spui că *furnizează* germenii de variolă cuiva de aici?

— Îmi dau seama că este greu de crezut, domnule preşedinte. La urma urmelor, dacă un terorist vrea să lanseze un atac biochimic împotriva noastră, ar fi mult mai sigur să asambleze arma *în afara* ţării, nu în interior.

— Dar variola este o armă gata asamblată, nu-i aşa, Nate?

— Da, domnule. Chiar şi în această formă primară este extrem de destructivă. Dacă o pune în sistemul de aprovizionare cu apă al New York-ului se creează o criză de proporţii inimaginabile. Dar, domnule preşedinte, dacă se ia aceeaşi cantitate şi se procesează astfel încât să poată fi utilizată într-un sistem de dispersie cu aerosoli, se poate acoperi o zonă mult mai întinsă.

Preşedintele gemu.

— Vrei să spui, de ce să se irosească potenţialul când poate fi utilizat la maximum.

— Exact.

— Presupunând pentru moment că Beria este doar curier, cât de departe poate să ajungă?

— Să sperăm că îl putem reţine în zona Washingtonului. Beria are foarte multe probleme: nu vorbeşte bine engleza, n-a fost niciodată în ţară şi cu atât mai puţin în această zonă. Într-un fel sau altul va atrage atenţia asupra sa.

— Teoretic, Nate. Dar nu se va înscrie la excursii pentru a vizita Casa Albă. O să-şi livreze pachetul şi o să plece naiba ştie unde.

— Beria trebuie să aibă o legătură aici, admise Klein. Dar repet, zona geografică este limitată. Trebuie să mai ţinem seama şi de faptul că cei care se folosesc de Beria nu au interesul că virusul să fie eliberat înainte de a sosi momentul. Aceasta înseamnă că au mijloacele necesare pentru a-l depozita în siguranţă, lucru ce presupune un laborator foarte bun. Nu trebuie să căutăm prin subsolurile caselor abandonate, domnule preşedinte. Pe undeva prin districtele din apropiere a fost creat fără îndoială un laborator echipat cu tehnică de ultimă oră exact în acest scop.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Vânătoarea după Beria a început. O să începem să căutăm şi laboratorul, dar deocamdată trebuie să ţinem totul secret. Mass-media nu trebuie să afle nimic. Corect?

— Da, domnule. Iar în legătură cu mass-media: Kirov a făcut eforturi lăudabile ca să ţină situaţia din Rusia sub control, însă dacă se produce vreo scurgere de informaţii, totul va sări în aer. V-aş sugera să-i telefonaţi preşedintelui Petrenko şi să-l rugaţi să ia măsurile necesare ca să se păstreze discreţie totală.

— Am reţinut. Acum ce este cu cel de-al doilea om pe care l-ai menţionat, cel cu care Beria se pare că s-a întâlnit la Moscova?

— El e punctul sensibil, domnule, spuse încet Klein. Dacă punem mâna pe el, îl putem folosi ca să ajungem la Beria.

Imediat ce avionul ajunsese la poarta de ieşire, Adam Treloar se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre uşa din lată. Restul pasagerilor de la clasa întâi rămaseră în urma lui, creând o zonă de protecţie între el şi omul de care nu voia să fie văzut.

Treloar bătea darabana cu degetele pe servietă, nerăbdător să vadă uşa deschizându-se. Instrucţiunile primite erau precise. Şi le repetase de mai multe ori, până când ajunsese să le ştie pe de rost, ca pe o litanie, întrebarea era dacă va fi în stare să le pună în aplicare Iară nici un fel de incident.

Uşa se dădu la o parte, stewardesa păşi în lături, iar Treloar ţâşni ca din puşcă pe lângă ea. Străbătu grăbit burduful şi ajunse în coridorul puternic luminat care se termina cu o scară rulantă. Coborî şi se duse la gheretele serviciului de imigrare. Dincolo de ele se aflau caruselul pentru bagaje şi punctele de control vamal.

Treloar se aşteptase ca aeroportul să fie mai aglomerat, însă Dulles nu era la fel de solicitat ca aeroportul Kennedy sau cel din Los Angeles; nici un zbor internaţional nu venise în acelaşi timp

sau cu puţin înaintea lui American 1710. Se duse la un ghişeu liber şi îşi prezentă documentele unui ofiţer care examină paşaportul şi îi puse câteva întrebări de rutină despre locul unde fusese. Treloar îi spuse că fusese în Rusia ca să viziteze mormântul mamei lui. Ofiţerul dădu din cap cu un aer grav, mâzgăli ceva pe declaraţia vamală şi îi făcu semn să treacă mai departe.

Treloar avea şi bagaje, dar nu intenţiona să-şi piardă timpul aşteptându-le. Trecând pe lângă transportoarele pentru bagaje, Treloar îndrăzni să se uite peste umăr. Jon Smith se afla la ghişeul de imigrări rezervat diplomaţilor şi echipajelor. Dar de ce...? Bineînţeles! Smith era de la Pentagon. Călătorea cu documente militare, nu cu un paşaport civil.

Treloar se apropie de un agent vamal.

— Nu prea aveţi bagaje, domnule, comentă acesta.

Amintindu-şi instrucţiunile, Treloar îi spuse că îşi trimisese bagajele înainte, cu un serviciu de curierat ca să nu se lupte singur cu valizele. Cunoscând acest aranjament, agentul îi făcu semn să treacă mai departe.

Cu vederea periferică îl zări pe Smith care se apropia de acelaşi agent. Coti spre dreapta, ca să iasă din câmpul vizual al lui Smith.

— Nu, domnule, spuse agentul. La dreapta, vă rog.

Treloar se întoarse brusc şi aproape fugi spre tunelul care făcea legătura cu terminalul.

— Doctor Smith?

Smith se întoarse spre agentul vamal care venea către el.

— Da?

— Sunteţi căutat la telefon. Puteţi vorbi de aici. Agentul deschise uşa unei camere pentru interviuri unde erau interogaţi pasagerii reţinuţi. Arătând spre telefonul de pe birou, omul spuse:

— Linia unu.

— Smith la telefon.

— Jon, sunt eu, Randi.

— Randi!

— Ascultă, nu avem foarte mult timp. Individul din imagine a fost identificat. Este Adam Treloar.

Smith strânse mai tare receptorul.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură. Am reuşit să curăţăm banda video suficient de bine ca să obţinem un printţ clar pe care l-am trimis la ambasadă. Nu-ţi face griji. Indiferent despre ce e vorba, pisica este tot în sac. Am spus că Treloar este un posibil investitor şi am cerut date obişnuite din dosarul lui.

— Şi ce ai aflat?

— Mama lui a fost rusoaică, Jon. A murit de curând. Treloar vine frecvent aici, presupun că se duce la mormântul ei. O şi a fost în acelaşi avion cu tine – American 1710.

Smith amuţi de uimire.

— Randi, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, dar trebuie să fug.

— Ce vrei să fac cu laptopul şi celularul pe care mi le-ai lăsat?

— Poţi să-l pui pe băiatul ăla genial să lucreze la ele? Aşa m-am gândit şi eu. Am să te sun imediat ce aflu ceva.

Smith ieşi repede din birou şi porni spre punctul de control vamal unde-l găsi pe ofiţerul care îl chemase la telefon.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, spuse el repede, arătându-i cartea de identitate. Mă interesează un pasager de la bordul avionului 1710. Puteţi afla dacă a trecut sau nu prin vamă? Se numeşte Adam Treloar.

— A trecut acum două minte. Vreţi să…?

Smith cercetă rapid chipurile celor din jur. Treloar nu putea să se strecoare afară. *Nu aşa de repede.* Apoi îl zări, doar o fracţiune de secundă, dar îl recunoscu. Stătea dincolo de uşa de sticlă care dădea spre trotuar şi spre parcarea plină de limuzine, maşini şi alte vehicule particulare. Smith se repezi înainte şi ieşi la timp pentru a vedea cum prada lui tocmai se pregătea să se urce într-un Lincoln.

— *Treloar!*

Alergând după el, Smith citi groaza din ochii lui Treloar şi remarcă servieta pe care acesta o strângea la piept.

Treloar sări în maşină şi trânti portiera. Smith ajunse la vehicul, dar nu mai apucă decât să pună mâna pe mânerul portierei. Automobilul ţâşni şi îl trânti la pământ. Când reuşi să se ridice în picioare, Lincolnul era deja departe.

Doi poliţişti veniră în fugă şi îl imobilizară, apucându-l de braţe. Treizeci de secunde preţioase se pierdură până când Smith reuşi să se identifice. Apoi îl sună pe Klein.

— Ai reţinut numărul de înmatriculare? întrebă Klein.

— Nu. Dar am reţinut ultimele trei cifre. Şi un semn portocaliu în colţul din stânga. Domnule, maşina este înregistrată la o

agenţie guvernamentală.

16

— Unde mergem?

Geamurile despărţitoare negre dintre şofer şi pasageri nu-i permiteau lui Adam Treloar să-l vadă pe conducătorul auto. Vocea acestuia care venea prin nişte difuzoare ascunse era aspră.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, domnule doctor Treloar. S-au luat toate măsurile necesare. Vă rog să staţi cât mai confortabil şi să vă bucuraţi de acest drum. Nu vom mai comunica până la destinaţie.

Ochii lui Treloar se pironiră pe încuietorile portierelor. Apăsă pe buton ca să le deblocheze, dar fără rezultat. *Ce se întâmplă aici?*

În ciuda încercărilor de a-şi recăpăta calmul, Treloar lui reuşea să-şi şteargă din minte imaginea lui Smith: în avion, apoi în zona punctelor de control vamal şi momentul când îl zărise. Treloar consideră un miracol faptul că autobuzul aeroportului pornise înainte ca Smith să apuce să urce. Dar asta nu-l oprise. Smith era ca un câine sălbatic, nu voia să dea drumul prăzii cu nici un chip. Treloar îl zărise pentru o fracţiune de secundă în terminal, înainte să iasă alergând pe uşa aeroportului. Smith fusese cât pe-aci să-l prindă din urmă. Treloar fu scuturat de un fior când încercă din nou să deschidă portiera.

Oricum, aici sunt în siguranţă, îşi spuse el, încercând să se liniştească. *Maşina mă aştepta aşa cum mi-au promis. Smith nu mă poate ajunge acolo unde mă duc eu acum.*

Raţionamentul îi oferi un oarecare confort, însă erau şi alte întrebări care nu-i dădeau pace. *De ce* îl urmărea Smith? *Bănuia* că Treloar adusese mostrele de variolă? Sau *ştia?*

Imposibil!

Treloar era versat în privinţa procedurilor de alertă împotriva armelor biochimice. Dacă Smith ar fi avut cea mai mică bănuială că el este curierul, ar fi fost arestat imediat.

Atunci de ce? Ce îl făcea pe Smith să se concentreze asupra lui?

Treloar se lăsă pe spate, pe canapeaua moale şi privi pe geam. Maşina alerga pe autostrada care ducea de la parcurile

industriale din apropierea aeroportului Dulles spre oraş. Şoferului nu părea să-i pese că ar putea fi oprit pentru exces de viteză.

Foarte bine, îşi spuse şi Treloar. Cu cât ajungeau mai repede la destinaţie, cu atât mai repede va primi răspunsurile la întrebările lui.

Ştirea că Treloar scăpase nu-i căzu prea bine lui Nathaniel Klein.

— Ştiu că ai făcut tot ce ai putut, Jon, spuse el, vorbind la o linie telefonică protejată. Acum trebuie să ne descurcăm atât cu Beria, cât şi cu Treloar.

Smith stătea ghemuit lângă un stâlp din faţa terminalului principal.

— Înţeleg, domnule, dar cu Treloar avem un fir. Tăbliţele de înregistrare ale maşinii care l-a luat aparţin guvernului.

— Le verific imediat, spuse Klein. Ceea ce nu înţeleg este de ce a fugit de tine.

— Pentru că este vinovat, spuse Smith rece. Nu există alt motiv. Era clar că şi-a amintit de mine de la Houston. Şi atunci ce motiv avea să fugă? De ce îi era aşa de frică? Smith făcu o pauză. Şi apoi, de ce atâta grabă? Nici măcar n-a aşteptat să-şi ia bagajele.

— Spuneai că avea o servietă.

— Pe care o strângea la piept de parcă toate bijuteriile coroanei ar fi fost acolo.

— Stai puţin, spuse Klein. Am primit ceva despre tăbliţele de înregistrare ale maşinii.

Smith auzi zgomotul unei imprimante, apoi Klein reveni la telefon.

— Maşina care îl aştepta pe Treloar este de la NASA.

— Foarte bine. Treloar are o funcţie suficient de înaltă pentru a fi aşteptat de un şofer. Dar mai rămâne întrebarea: De ce a fugit de mine?

— Dacă într-adevăr fuge de ceva, Jon, n-ar fi aranjat să fie aşteptat de un mijloc de transport atât de bătător la ochi.

— Ba da, pentru că nu se aştepta să dea peste mine şi nici să fie obiectul unei atenţii prea mari. Smith făcu o pauză, apoi continuă: Ce-ar fi să găsim maşina şi să întrebăm?

— Hai să facem ceva şi mai bun. Să lansăm alertă federală BOLO pe numele lui Treloar.

Implicaţiile acestei propuneri erau cu bătaie lungă. O alertă

BOLO însemna că toţi poliţiştii pe o rază de o sută de kilometri vor avea fotografia şi semnalmentele lui Treloar însoţite de ordinul de a-l aresta imediat.

— Acum, vreau să vii aici, la Câmp David. Preşedintele aşteaptă informaţii despre Beria. Vreau să le audă de la sursă.

Limuzina Lincoln urcă bulevardul Wisconsin şi o coti pe o stradă lăturalnică şi liniştită. Fiind absolvent al Facultăţii de Medicină a Universităţii Georgetown, Treloar recunoscu imediat zona Volta – un sector învecinat cu campusul.

Şoferul îi deschise portiera. Treloar şovăi, apoi îşi luă servieta şi coborî încet din maşină. Se uită pentru prima oară mai bine la şofer – un bărbat zdravăn cu o faţă pătrată, lipsită de orice expresie. Apoi privi clădirea frumoasă, recent renovată, cu cărămizi aparente albe şi cu uşile şi ferestrele tivite cu negru.

Şoferul deschise poarta din fier forjat a gardului din jurul pajiştii.

— Sunteţi aşteptat, domnule.

Treloar străbătu cărarea pavată cu gresie şi când vru să pună mâna pe capul de leu cu care se bătea în uşă, aceasta se deschise brusc. Păşi într-un foaier spaţios cu lambriuri de lemn şi covoare orientale.

— Adam, mă bucur să te văd.

Treloar mai că leşină când auzi vocea lui Dylan Reed.

— Nu fi şocat, spuse Reed, închizând şi încuind uşa. Nu ţi-am spus că am să fiu aici? Acum totul este în ordine.

— Tocmai că nu este! explodă Treloar. Nu ştii ce s-a întâmplat la aeroport. Smith…

— Ştiu exact ce s-a întâmplat la Aeroportul Dulles, i-o reteză Reed. Şi ştiu şi despre Smith. Privirile i se mutară spre servietă: Asta este?

— Da.

Treloar îi dădu servieta şi îl urmă pe Reed într-o bucătărie mică ale cărei geamuri dădeau spre o curte interioară.

— Excelentă treabă, Adam, spuse Reed.

Apucând un prosop, scoase recipientul din servietă şi îl puse în frigider.

— Încărcătura de azot… dădu să spună Treloar.

Reed se uită la ceas.

— Ştiu. Mai ţine încă două ore. Nu-ţi face griji. Până atunci o s-o punem la adăpost.

Făcu un gest spre o masă mică, rotundă, pentru micul dejun.

— Ce-ar fi să stai jos? Am să-ţi pregătesc ceva de băut şi ai să-mi povesteşti totul.

Treloar auzi zăngănitul cuburilor de gheaţă care cădeau în pahar. Apoi Reed se întoarse cu două pahare pline cu gheaţă şi o sticlă de whisky. După ce turnă cu generozitate, ridică paharul:

— Bravo, Adam.

Treloar bău pe nerăsuflate şi scuturâ violent din cap. Bunăvoinţa lui Reed îl nedumerea.

Sub efectul alcoolului, cuvintele ieşeau repede din gura lui. Nu ascunse nimic, nici chiar aventurile de la Krokodil; nu-i mai păsa, Reed îi spusese de mult că ştie totul despre el. Îi povesti minut cu minut toată deplasarea astfel încât Reed să-i poată urmări raţionamentul.

— Înţelegi? făcu el pe un ton plângăreţ. Faptul că Smith a venit cu acelaşi avion cu mine nu e o coincidenţă. Probabil că s-a întâmplat ceva la Moscova. Omul de contact, probabil că a fost urmărit. Ne-au văzut împreună, Dylan. Pot să facă legătura între mine şi el! Şi apoi, scena de la aeroport – Smith care încerca să mă prindă. *De ce?* Doar dacă ştia…

— Smith nu ştie nimic.

Reed îi umplu paharul.

— Dacă ai fi fost suspectat, jumătate din FBI te-ar fi aşteptat la sosire.

— Da, m-am gândit şi eu la asta! Nu sunt idiot! Dar coincidenţa…

— Exact, asta este: coincidenţă.

Reed se aplecă în faţă şi îi spuse pe un ton ferm:

— Cred că în mare măsură a fost greşeala mea. Când mi-ai telefonat din avion ţi-am dat instrucţiuni pe care tu le-ai urmat cuvânt cu cuvânt. Dar am greşit. Ar fi trebuit să-ţi spun să nu fugi dacă Smith se apropie de tine. Poate că a vrut doar să-ţi vorbească amintindu-şi de tine de la Houston. Atât şi nimic mai mult.

— Te rog să mă crezi, era mai mult decât atât, răspunse morocănos Treloar. Tu n-ai fost acolo.

E adevărat. Dar m-am gândit tot timpul la tine…

— Ascultă-mă, Adam, spuse Reed. Acum eşti în siguranţă. Ai făcut ce trebuia şi ai ajuns cu bine acasă. Gândeşte-te: ce acuzaţie ţi s-ar putea aduce? Ai fost la mormântul mamei tale. Toate lucrurile astea se pot dovedi. Te-ai plimbat puţin prin

Moscova. Nu e nimic rău în asta. Apoi ai venit acasă. Aeroportul? Te grăbeai. N-ai avut timp să-ţi iei bagajele. Şi Smith? Nu i-ai întâlnit privirea. De fapt, nu l-ai văzut, nu-i aşa?

— Dar de ce mă urmărea? întrebă Treloar.

Reed îşi dădu seama că trebuia să-i spună adevărul.

— Pentru că ai fost surprins pe o bandă video la Şeremetievo împreună cu persoana de contact.

Treloar gemu.

— Ascultă-mă, Adam! Au o bandă cu doi bărbaţi care stau unul lângă altul la un bar din aeroport. Asta e tot ce au! Nici o voce, nici altceva care să facă legătura între voi doi. Pentru că ştiu ce transporta curierul, se uită după toată lumea.

— Ştiu despre mostrele de variolă?

— Ştiu că *lipsesc* şi că sunt la curier. Dar *pe el* îl urmăresc, nu pe tine. Nimeni nu te bănuieşte pe tine de nimic. Pur şi simplu s-a nimerit să stai lângă el.

Treloar îşi trecu mâinile peste faţă.

— Nu ştiu dacă aş rezista… la un interogatoriu.

— O să fie foarte uşor pentru că n-ai făcut nimic, repetă Reed. Chiar dacă vei fi supus la detectorul de minciuni, ce ai putea să spui? Cunoşti identitatea bărbatului care stă lângă tine? *Nu.* Trebuia să te întâlneşti cu el? *Nu.*

Treloar mai luă o înghiţitură de whisky şi începu să se simtă ceva mai bine.

— Sunt frânt de oboseală. Trebuie să dorm undeva unde să nu mă deranjeze nimeni.

— Am aranjat. Şoferul te va conduce la Four Seasons. Ai acolo un apartament care te aşteaptă. Odihneşte-te cât doreşti. Telefonează-mi mai târziu.

Înconjurându-i umerii cu braţul, Reed îl conduse spre uşă.

— Maşina este afară. Adam, îţi mulţumesc. Îţi mulţumim cu toţii. Contribuţia ta a fost imensă.

Treloar era deja cu mâna pe mânerul uşii.

— Şi banii? întrebă el în şoaptă.

— La hotel ai să găseşti un plic. În interior sunt două numere. Unul este numărul contului, celălalt numărul particular al directorului băncii din Zurich.

Treloar ieşi. Vântul se înteţise şi fu scuturat de un fior. Mai privi o dată în urmă şi nu văzu decât uşa neagră, acum închisă. Maşina nu se afla în faţa casei. Treloar o văzu la jumătatea drumului ce ducea spre blocuri. Îşi spuse că neexistând locuri de

parcare, îl aştepta în drum.

În timp ce mergea spre maşină, cu stomacul încălzit de whisky, îşi repeta în minte cuvintele liniştitoare ale lui Reed. Avea dreptate: ceea ce se întâmplase în Rusia era acum de domeniul trecutului. Nimeni nu avea nici o dovadă împotriva lui. În plus, ştia atât de multe despre Reed, Bauer şi despre ceilalţi, încât aceştia vor trebui să-l protejeze mereu. Privi în faţă, căci se aşteptase să vadă maşina în stânga sa. Constată că era ceva mai departe, la câţiva metri de Wisconsin Avenue. Clătină din cap. Probabil că, obosit fiind, calculase greşit distanţa. Apoi auzi zgomotul uşor al unor paşi care se apropiau.

Treloar văzu mai întâi pantofii, apoi pantalonii cu dungile impecabil călcate. Când ridică privirile, silueta se afla la mai puţin de cinci metri de el.

— *Dumneata!*

Ochii lui Treloar se căscară larg când îl văzu pe Beria. Treloar îi simţea mirosul, auzea şuieratul subţire care ieşea din nările lui Beria.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Beria pe un ton blând.

Treloar scoase un strigăt slab în momentul când simţi o durere ascuţită în piept. Pentru o clipă îşi imagină că făcuse un infarct.

— Când erai mic îţi plăcea să spargi baloane cu acul? Asta e tot, de fapt. Ca un balon.

Treloar rămase cu ochii aţintiţi asupra acelei imagini, chiar şi atunci când vârful stiletului lui Beria intră în inima lui. Oftă şi simţi cum tot aerul îi iese din plămâni. Zăcea pe trotuar, vedea oamenii care mergeau pe bulevardul Wisconsin şi pe Beria care se îndepărta. Probabil că încercase să strige, pentru că Beria se întoarse şi se uită la el. Apoi ochii lui Treloar se închiseră, la fel ca şi portiera limuzinei negre.

Dr. Dylan Reed şi-l scoase pe Adam Treloar din minte imediat ce uşa se închise în urma acestuia. Făcuse chiar el toate aranjamentele necesare, astfel încât ştia ce îl aşteaptă pe nefericitul om de ştiinţă. Se întoarse în bucătărie, unde îl aşteptau dr. Karl Bauer şi generalul Richardson – acesta din urmă îmbrăcat în muftiu.

Richardson ridică spre el un telefon celular.

— Tocmai am primit veşti de la Beria. Treaba s-a rezolvat.

— Asta înseamnă că trebuie să ne mişcăm, răspunse Reed.

Aruncă o privire în direcţia lui Bauer, care scosese deja

recipientul din congelator şi îl deschidea pe masă. La picioarele lui se afla o ladă de titaniu uşor, de mărimea unei cutii frigorifice de picnic.

— Eşti sigur că vrei să faci chestia asta aici, Karl?

Bauer deschise recipientul înainte să răspundă.

— Deschide lada, Dylan, te rog.

Reed îngenunche şi trase de mânere. Se auzi un fâsâit uşor, în timp ce se dezlipea sistemul de etanşare.

Interiorul era surprinzător de mic, dar Reed ştia că lada nu era decât o versiune puţin mai mare a recipientului care fusese adus din Rusia. Pereţii groşi, căptuşiţi cu capsule de azot lichid menţineau o temperatură constantă de minus două sute de grade Celsius. Inventată de Bauer-Zermatt A.G., lada era soluţia standard pentru transportul culturilor toxice.

Folosind nişte mănuşi groase, cu căptuşeală specială, Bauer scoase recipientul interior în care se aflau fiolele. Se uită la ele şi îşi spuse că semănau cu nişte mici rachete, aliniate, gata de lansare. Diferenţa era că atunci când protocoalele vor fi schimbate, ele vor fi mult mai puternice decât orice armă nucleară din arsenalul american.

Deşi Bauer lucrase cu viruşi mai bine de patruzeci de ani, nu uita niciodată cu cine are de-a face. Îşi controlă cu atenţie poziţia mâinilor, verifică să nu fie umezeală pe masă sau în apropiere de picioarele lui şi coborî încet recipientul, spre o scobitură specială din ladă. Închise capacul şi formă combinaţia alfa-numerică a încuietorii de siguranţă şi a termostatului.

— Domnilor, cronometrul a pornit, zise el.

Şirul de case de la Volta Place aveau o trăsătură caracteristică comună: fiecare dispunea de un mic garaj în spatele curţii care dădea spre o alee. Reed şi Richardson duseră lada în garaj şi o aşezară în portbagajul unei maşini Volvo brek. Bauer rămase puţin urmă ca să se asigure că nu lăsase nici o urmă care să facă legătura între cei trei bărbaţi şi locul respectiv. Nu-şi bătea capul cu amprentele digitale sau alte urme de acest gen; în câteva minute o echipă specială de curăţenie de la Agenţia Naţională de Securitate urma să sosească şi să spele totul pe dinafară şi în interior. Agenţia avea mai multe astfel de case conspirative în apropiere de Washington. Pentru cei din echipa de curăţenie, aceasta nu era decât unul din numeroasele lor puncte de lucru.

În momentul în care intra în garaj, Bauer auzi sunetul prelung al sirenei poliţiei venind dinspre Wisconsin Avenue.

— Se pare că Adam Treloar tocmai şi-a jucat ultimul rol, murmură el în timp ce toţi trei se urcau în maşină.

— Păcat că nu este şi el aici ca să citească cronicile spectacolului, spuse Reed şi scoase maşina pe alee.

17

Peter Howell stătea pe treptele de sus ale scării care ducea spre Galleria Regionale de la Via Alloro, cea mai prestigioasă galerie din Sicilia. Aceasta se mândrea cu tablouri de Antonello da Messina precum şi cu o admirabilă frescă din secolul al XV-lea aparţinând lui Laurana, *Triumful morţii,* care îl atrăgea în mod deosebit pe Howell.

Ţinându-se cât mai departe de turiştii care urcau şi coborau treptele, atent la oricine ar fi putut manifesta un interes prea mare pentru persoana lui, Howell îşi scoase celularul securizat şi formă numărul pe care i-l dăduse Jon Smith.

— Jon? Aici Peter. Trebuie să stăm de vorbă.

Aflat la şase mii de kilometri depărtare, Smith trase pe dreapta drumului naţional 77.

— Dă-i drumul, Peter.

Continuând să ţină sub observaţie pietonii care circulau în jurul galeriei, Howell îi descrise întâlnirea cu contrabandistul Franco Grimaldi, apoi atentatul la viaţa lui şi întâlnirea cu sergentul-major Travis Nichols şi partenerul acestuia, Patrick Drake.

— Eşti sigur că făceau parte din armata SUA? întrebă Smith.

— Absolut sigur, răspunse Howell. Am stat la pândă la cutia poştală. A venit un ofiţer la cutie – exact aşa cum a spus Nichols dar n-am avut cum să pun mâna pe el şi nici nu pot să intru în baza voastră de lângă Palermo.

Howell făcu o pauză, apoi continuă:

— Ce au de gând băieţii voştri, Jon?

— Te rog să mă crezi că aş da orice să ştiu.

Apariţia neaşteptată a personalului militar american – soldaţi în calitate de asasini – dădea o nouă dimensiune unei ecuaţii şi aşa complicate, care se cerea rezolvată imediat.

— Dacă Nichols şi partenerul lui au fost ucigaşi de meserie, înseamnă că cineva trebuie să-i fi plătit, conchise Smith.

— Aşa cred şi eu, răspunse Howell.

— Ai vreo idee cum ai putea să-l dibui pe cel care i-a plătit?

— Ca să fiu sincer, da, răspunse Howell, apoi începu să-i explice.

Zece minute mai târziu, Smith gonea iar pe drumul naţional 77. Ajunse la Camp David, unde i se dădu o escortă militară până la Rosebud, camera de oaspeţi aflată cel mai aproape de Aspen. Îl găsi acolo pe Klein aşezat în faţa unui cămin, vorbind la telefon. Klein îi făcu semn să se aşeze, îşi încheie conversaţia şi se întoarse către Smith.

— Era Kirov. Oamenii lui îi interoghează pe cei din complexul Bioaparat, încercând să descopere care au fost persoanele de contact ale lui Iardeni. Până acum nu au avut noroc. Iardeni nu a vorbit cu nimeni, n-a aruncat bani în stânga şi în dreapta şi nici nu s-a lăudat cu viaţa minunată pe care avea s-o ducă în Occident. Nimeni nu-şi aminteşte să-l fi văzut în compania vreunui străin. Kirov îi verifică acum convorbirile telefonice şi corespondenţa, dar n-aş putea spune că am mari speranţe.

— Aşadar, cel care a luat legătura cu Iardeni a făcut-o cu foarte mare grijă, remarcă Smith. S-au asigurat că era omul potrivit pentru treaba asta – fără familie, corupt şi capabil să-şi ţină gura.

— Cam aşa ceva.

— Ce a mai aflat Kirov?

— Nimic. Şi e conştient de asta, se stropşi Klein. A încercat să nu pară uşurat că acum problema a devenit a noastră. Şi îl înţeleg.

— Cu toate acestea, la rădăcina tuturor relelor se află viruşii *ruşi* de variolă, domnule. Dacă se aude că…

— N-o să se audă. Klein se uită la ceas. Preşedintele aşteaptă un telefon de la mine peste cincisprezece minute. Ce putem să-i spunem?

Smith vorbi repede şi succint, descriind tot ce se întâmplase în Rusia şi confruntarea cu Treloar de la Aeroportul Dulles. Sprâncenele lui Klein se ridicară în semn de uimire când Smith îi povesti că fuseseră implicaţi şi soldaţi ai armatei americane. Apoi Smith îşi prezentă părerile referitoare la continuarea acţiunii.

Klein rămase o clipă pe gânduri.

— În general îmi place, spuse el în cele din urmă. Dar anumite puncte ale planului vor fi greu de realizat.

— Nu prea avem multe opţiuni, domnule.

Răspunsul lui Klein fu întrerupt de un apel telefonic pe care secretara i-l transmise. Smith observă că ochii lui Klein deveniră strălucitori în timp ce asculta. Acoperi microfonul cu mâna şi

şopti:

— Treloar e dat în urmărire generală!

Smith se aplecă în faţă încercând să audă. Klein se încruntă.

— Eşti sigur? întrebă el în receptor. Nici un fel de martori? Nimeni n-a văzut nimic?

Klein mai ascultă un timp, apoi spuse:

— Vreau să-mi transmiteţi imediat prin fax rapoartele detectivilor şi fotografiile de la locul crimei. Şi, evident, anulaţi urmărirea generală.

Receptorul zdrăngăni când îl aşeză în furcă.

— Treloar, spuse Klein, scrâşnind din dinţi. Poliţiştii l-au găsit la Volta Place, în apropiere de Wisconsin, înjunghiat.

Smith închise ochii, imaginându-şi-l pe bărbatul chel şi înspăimântat, cu ochii lui ca două ouă ieşite din orbite.

— Sunt siguri că e el?

— Au găsit asupra cadavrului paşaportul şi altele documente de identitate. El este. Cineva s-a apropiat foarte mult de el şi i-a înfipt în inimă un stilet, cel puţin aşa cred poliţiştii. Presupun că a fost o reglare de conturi.

— O reglare de conturi... Au găsit ceva în apropiere de cadavru, o servietă?

— Nimic.

— A fost jefuit?

— Banii şi cărţile de credit au dispărut.

— Dar nu şi portofelul şi documentele de identitate. Astea au fost lăsate ca să ajute la identificarea cadavrului. Smith rosti încet: Beria. Indiferent cine se folosea de Treloar ştia că el este veriga de legătură. Veriga cea slabă. L-au folosit pe Beria ca să se descotorosească de el.

— Cine... l-a folosit?

— Nu ştiu, domnule. Dar treaba fusese rezolvată. Au virusul. Treloar era de prisos.

— Beria...

— De asta s-a dus Beria la Sankt Petersburg şi s-a urcat în avionul Finnair. Nu fugea. Venea încoace ca să elimine veriga slabă.

— Oricine ar fi putut face lucru ăsta.

— Execuţia? Da. Dar era mai bine să folosească un om care este – sau era – necunoscut pentru noi. Avem descrierea lui, dar nu avem amprente, nu-i cunoaştem obiceiurile şi nici metodele. Beria este perfect pentru că este anonim, aşa cum trebuie să fie

un asasin.

— Aşadar, la Şeremetievo *s-a produs* totuşi schimbul.

Smith încuviinţă din cap.

— Treloar a avut tot timpul virusul la el. Făcu o pauză, apoi adăugă: Şi eu care am stat la zece metri de el.

Fără a-şi lua ochii de la Smith, Klein puse mâna pe telefon.

— Să nu-l lăsăm pe preşedinte să aştepte.

Smith fu surprins să-l vadă pe şeful executivului într-un costum de casă şi într-o ambianţă neoficială. După ce Klein făcu prezentările, Castilia spuse:

— Reputaţia dumitale ţi-a luat-o înainte, colonele Smith.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

— Aşadar, care sunt ultimele noutăţi?

Klein se lansă în explicaţiile referitoare la asasinarea lui Adam Treloar şi la modul în care aceasta se încadra în situaţia generală.

— Treloar, rosti preşedintele. Aveţi vreo modalitate ca, folosindu-vă de el, să daţi de urmele celorlalţi conspiratori?

— Vă rog să mă credeţi, domnule preşedinte, o să-i examinăm viaţa cu microscopul, răspunse Klein, însă nu am speranţe prea mari. Oamenii cu care avem de-a face sunt foarte grijulii când îşi aleg aliaţii. Cel din Rusia – Iardeni – nu ne-a dat nici un fel de indiciu cu privire la cei care l-au plătit. Lucrul poate fi valabil şi în cazul lui Treloar.

— Să ne întoarcem la „oamenii” ăia despre care vorbeşti. Crezi că ar putea fi nişte străini? Cineva ca Osama Bin Laden?

— Nu văd nimic din „stilul” lui Bin Laden în chestia asta. Klein îi aruncă o privire lui Smith. Faptul că aceşti conspiratori au o arie de acţiune atât de mare – din Rusia până la NASA – demonstrează că au un plan sofisticat. E vorba de cineva familiarizat cu modul în care operăm noi şi ruşii, cu locul unde „ne ţinem bijuteriile”, cu modul în care le păzim.

— Vrei să spui că cineva de la noi din ţară a orchestrat furtul din Rusia?

— Virusul se află la noi în ţară, domnule. Omul care l-a furat ca şi cel care l-a transportat sunt morţi, ucişi de un asasin care până nu de mult era relativ necunoscut în Occident. Aici nu este vorba de vreo filieră arabă. Să mai adăugăm la aceasta faptul că materia cu care operăm nu este numai letală, ci necesită şi condiţii sofisticate pentru a fi transformată într-o armă biologică.

Şi apoi este vorba şi de implicarea personalului militar al SUA, cel puţin la periferie.

— *Personal militar?* se miră preşedintele.

Klein se întoarse către Smith, iar acesta făcu un scurt rezumat al evenimentelor care avuseseră loc la Palermo.

— Am să încep să fac săpături ca să aflu cât mai mult despre trecutul acestor soldaţi, spuse Klein. Apoi făcu o pauză. Răspunsul la întrebarea dumneavoastră, a continuat el, este da – se pare că cineva de aici conduce „spectacolul”.

Preşedintele avu nevoie de câteva clipe ca să accepte ideea.

— Monstruos, şopti el. Incredibil de monstruos. Domnule Klein, dacă am şti *de ce* vor virusul, poate am putea descoperi *ce* intenţionează să facă şi *cine* sunt oamenii ăştia.

Klein vorbi din nou, vizibil frustrat:

— Aşa este, domnule preşedinte. Dar acest „de ce” este un alt puzzle.

— Dă-mi voie să rezum situaţia. Există o potenţială sursă de epidemie care se află pe undeva prin apropiere de Washington. Mai avem şi un ucigaş în libertate…

— Domnule preşedinte, îl întrerupse Smith, s-ar putea ca tocmai ucigaşul să fie şansa noastră.

— Vrei să fii ceva mai explicit, domnule Smith?

— Conspiratorii i-au eliminat pe cei doi oameni pe care am fi putut pune mâna. Au adus asasinul exact în acest scop. Cred că îl ţin în rezervă pentru eventualitatea în care ar mai fi de făcut vreo treabă murdară.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Beria este ultima noastră legătură cu conspiratorii. Dacă îl găsim şi reuşim să-l prindem viu, s-ar putea să ne dea suficiente informaţii ca să ajungem pe calea cea bună.

— Dacă îl dăm în urmărire generală nu riscăm să ne facem prea multă publicitate? S-ar putea să-l speriem şi să-l punem pe fugă.

— S-ar putea, domnule, interveni Klein, dar mai e ceva: Beria a asasinat cu sânge rece un om pe străzile Washingtonului. Beria nu este terorist, ci un ucigaş plătit. Dacă stabilim legătura între el şi acest asasinat, poliţiştii din cinci state vor fi pe urmele lui.

— Da, dar vă întreb din nou: oare asta nu-l va face să se dea la fund?

— Nu neapărat, domnule. Beria şi oamenii care îl comandă vor fi convinşi că ştiu care sunt forţele mobilizate împotriva lor şi

cum să le ocolească. Se vor simţi în siguranţă considerând că ştiu care va fi următoarea mişcare a poliţiei.

— În plus, dacă-l urmărim pe Beria pe ascuns, fără ca cei care-l plătesc să ştie ce facem noi, pericolul ca el să fie prins va fi considerat prea mare şi va sfârşi precum Iardeni şi Treloar.

— Punct ochit, domnule Smith, fu de acord preşedintele. Presupun că aveţi un plan în legătură cu Beria?

— Avem, domnule, răspunse Smith calm şi începu să-l expună.

Inspectorul Marco Dionetti de la Chestura din Veneţia coborî treptele clădirii poliţiei şi se îndreptă spre docul din faţa palatului său. Răspunse la salutul poliţistului şi se uită la barca ce dispărea printre celelalte şalupe de pe canal, iluminate feeric de la prora la pupa.

Ajuns în faţa uşii de la intrare, Dionetti dezactivă sistemul de securitate înainte de a intra. Bucătăreasa şi menajera, două femei în vârstă, erau de câteva zeci de ani în serviciul lui. Nici una nu s-ar fi putut lupta cu un hoţ, iar palatul avea suficiente lucruri de valoare pentru a umple un muzeu de mici dimensiuni. Aceasta impusese anumite măsuri de securitate.

Dionetti luă scrisorile care îl aşteptau în hol, se îndreptă spre salon, se aşeză pe fotoliu şi o deschise pe cea de la Banca Offenbach din Zurich. Sorbi din aperitiv şi începu să ronţăie dintr-o măslină în timp ce îşi studia contul. Americanii aveau multe defecte, dar niciodată nu întârziau cu plata.

Pe Marco Dionetti nu-l interesau problemele de ansamblu. Puţin îi păsa de ce fraţii Rocca trebuiseră să omoare sau de ce fuseseră ucişi. E adevărat că avusese ceva mustrări de conştiinţă când îl vânduse pe Peter Howell. Dar Howell plecase în Sicilia şi nimeni nu avea să mai audă vreodată de el. Şi între timp, averea lui, datorită generozităţii americanilor, va continua să crească.

După ce făcu un duş, Dionetti cină de unul singur la masa uriaşă unde ar fi putut încăpea uşor treizeci de persoane. După ce i se aduse cafeaua şi desertul, le dădu liber servitoarelor, care se retraseră în camerele lor aflate la etajul al patrulea. Dionetti lua câte o căpşună muiată în Cointreau şi visa cu ochii deschişi la vacanţa minunată care-l aştepta datorită generozităţii americanilor.

— Bună seara, Marco.

Dionetti se înecă cu fructul din gură, nevenindu-i să creadă că cel care intra ca şi când ar fi fost un oaspete aşteptat era Howell.

Acesta se aşează pe un scaun la celălalt capăt al mesei lungi.

Dionetti scoase un pistol Beretta din buzunarul interior al sacoului şi îl îndreptă spre Howell.

— Ce faci aici? întrebă el cu o voce răguşită.

— De ce mă întrebi, Marco? Ar fi trebuit să fiu mort? Aşa ţi s-a comunicat?

Gura lui Dionetti se deschidea şi se închidea ca cea a unui peşte aruncat pe uscat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— Atunci de ce îndrepţi pistolul spre mine?

Howell desfăcu pumnul încet şi puse pe masă o mică fiolă.

— Ţi-a plăcut cina, Marco? *Risotto*-ul cu fructe de mare mirosea excelent. Şi căpşunile – îţi plac?

Dionetti se uită la fiolă şi apoi la fructele rămase pe fundul bolului. Încercă să alunge gândurile negre care-l asaltau.

— Nu-ţi vine să crezi că aş fi putut să-ţi otrăvesc fructele, Marco? La urma urmelor am reuşit să trec de sistemul de securitate. Servitoarele tale habar n-au avut că este cineva în casă. Ce mare lucru ar fi fost să pun câteva picături de atropină în desert?

Ţeava armei începu să tremure când Dionetti înţelese ce-i spunea Howell. Atropină era o otravă organică, din familia *belladona.* Fără gust, fără miros, ucidea atacând sistemul nervos central. Dionetti se strădui să-şi amintească cât de repede acţiona otrava.

— În cazul unei persoane de înălţimea şi greutatea ta, cred că este vorba de patru-cinci minute, în funcţie de cantitatea pe care am folosit-o, îl informă Howell.

Atinse cu mâna fiola de pe masă.

— Aici am antidotul.

— Pietro, trebuie să înţelegi…

— Înţeleg că m-ai trădat, Marco. Asta este *tot* ce trebuie să înţeleg. Iar dacă n-ai avea ceva ce-mi trebuie mie, până acum ai fi murit.

— Dar pot să te ucid chiar acum, sâsâi Dionetti.

Howell dădu din cap dojenitor.

— Ai făcut un duş, mai ţii minte? Ţi-ai lăsat arma în haină. Am scos gloanţele, Marco. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să tragi.

Dionetti apăsă pe trăgaci. Se auzi un ţăcănit sec, care îi sugera sunetul cuielor bătute în sicriul lui.

— Pietro, îţi jur că…

Howell ridică mâna.

— Timpul este esenţial pentru tine, Marco. Ştiu că cei care i-au ucis pe fraţii Rocca au fost soldaţi americani. I-ai ajutat?

Dionetti îşi umezi buzele.

— Le-am spus cum intenţionau fraţii Rocca să fugă.

— De unde ai ştiut?

— Am primit instrucţiuni prin telefon. Vocea era distorsionată electronic. La început mi s-a spus să-i ajut pe fraţii Rocca; după aceea vor urma soldaţii.

— Şi eu.

Dionetti scutură furios din cap.

— Şi tu, şopti el.

Gura i se uscase. Vocea îi suna de parcă ar fi venit de undeva, de foarte departe. Simţea cum inima i se iubeşte de coaste.

— Pietro, te rog! Antidotul…

— Cine te plăteşte, Marco? îl întrebă Howell cu blândeţe.

Ar fi fost o pierdere de timp să-l întrebe pe Dionetti despre americani. Evident că aceştia nu-şi declinaseră identitatea în faţa lui. Cel mai bun lucru era să ia urma banilor pătaţi de sânge.

Bătu încet cu fiola în masă:

— Marco…

— *Herr* Weizsel… Banca Offenbach din Zurich. Pentru Dumnezeu, Pietro, dă-mi antidotul!

Howell îi aruncă telefonul mobil făcându-l să alunece de a lungul mesei.

— Sună-l. Sunt sigur că un client de talia ta are telefonul lui de acasă. Şi ai grijă să aud şi eu prefixul de zonă.

Dionetti începu să formeze febril numărul pe tastele telefonului. În timp ce aştepta să se stabilească lectura, mi şi lua ochii de la fiolă.

— Pietro, *te rog!*

— Toate la timpul lor, Marco. Toate la timpul lor.

18

Avionul ateriză pe Aeroportul Kona din Big Island imediat după apusul soarelui. Sub supravegherea lui Bauer, trei tehnicieni descărcară containerul cu viruşi şi îl aşezară într-o maşină care îi aştepta. Drumul până la complexul Bauer-Zermatt dură patruzeci şi cinci de minute.

Complexul, cândva o clădire în care se efectuaseră cercetări medicale, fusese construit conform unor exigenţe speciale. Pentru a împiedica pătrunderea intruşilor, ieşirea germenilor patogeni mortali şi răspândirea lor în rândul populaţiei insulei, zona dintre stâncile de pe ţărm şi câmpurile de lavă fusese excavată. Golul uriaş fusese căptuşit cu mii de metri cubi de beton, creând o structură cu mai multe etaje. Aceasta era împărţită în trei niveluri sau zone, cea de jos fiind rezervată laboratoarelor destinate viruşilor cei mai periculoşi. Când Bauer preluase construcţia, găsise la faţa locului tot ce îi trebuia. După un an şi cu o investiţie de o sută de milioane de dolari, facilităţile fuseseră aduse la zi şi operaţiunile începuseră să se desfăşoare în flux continuu.

După ce maşina intră în garajul masiv, containerul fu descărcat şi transportat la un lift din apropiere. Ajuns la nivelul de jos, Bauer fu întâmpinat de Klaus Jaunich, şeful echipei de cercetare pe care o alesese cu multă grijă, Jaunich şi echipa lui formată din şase persoane fuseseră aduşi de la sediul din Zurich al companiei pentru a lucra cu virusul variolei. Toţi lucraseră ani de zile cu Bauer şi beneficiaseră de colaborarea cu el mai mult decât şi-ar fi putut închipui.

Toţi ştiu că deţin anumite secrete care ar putea să-i distrugă într-o clipă, îşi spuse Bauer, zâmbindu-i lui Jaunich.

— Mă bucur să te văd, Klaus.

— Plăcerea e de partea mea, *Herr Direktor.*

Jaunich putea servi drept subiect pentru un studiu al contrastelor. Era masiv ca un urs, avea şaizeci de ani şi o voce neobişnuit de blândă. Faţa lui ca o lună plină, încadrată de o barbă mare, amintea de cea a unui tăietor de lemne, dar impresia aceasta dispărea imediat ce zâmbea, arătându-şi dinţii mici, ca de copil.

Jaunich le făcu semn celor doi colegi, îmbrăcaţi în salopete portocalii care îi făceau să semene cu nişte cosmonauţi. Aceştia ridicară containerul şi, ţinându-l între ei, intrară în prima din cele patru camere de decontaminare care precedau laboratorul propriu-zis.

— Domnul director doreşte să supervizeze procedura? întrebă Jaunich.

— Evident.

Jaunich îi conduse spre mezaninul cu un perete de sticlă din care se vedeau camerele de decontaminare şi laboratorul. Din acest punct, Bauer urmări modul în care echipa de transport trecea dintr-o cameră în alta. Deoarece procedura de decontaminare era necesară numai la ieşirea din laborator, intrarea nu dură decât câteva minute.

O dată ajunşi în interiorul laboratorului, oamenii deschiseră lada. Bauer vorbi în microfon:

— Aveţi grijă la transfer, îi avertiză el pe cei doi oameni.

— *Ja, Herr Direktor,* se auzi răspunsul în megafon.

Bauer simţi cum se încordează în momentul în care cei doi îşi afundară mâinile în norul de azot şi scoaseră încet containerul în formă de revolver în care se aflau fiolele. Se deschise uşa spre camera frigorifică a laboratorului, care nu diferea prea mult de cea de la Bioaparat.

— Nu avem foarte mult timp, murmură Bauer. Restul echipei e gata?

— Absolut, îl asigură Jaunich. Tot procesul se va încheia în mai puţin de opt ore.

— Veţi începe procedura fără mine, spuse Bauer. Eu am să mă retrag. Voi reveni în faza finală, când începe procesul de recombinare.

Jaunich dădu din cap. Era clar că Bauer dorea să fie prezent la începutul a ceea ce ar fi putut însemna o piatră de temelie în ingineria chimică. Împrejurările în care virusul variolei fusese adus aici – indiferent care fuseseră acelea – îşi puseseră clar amprenta asupra bătrânului om de ştiinţă, înainte de a intra în atmosfera încordată din laborator, avea nevoie de odihnă.

— Nu vă faceţi griji, fiecare etapă a procedurii va fi înregistrată pe bandă video, *Herr Direktor.*

— Aşa şi trebuie, zise Bauer. Ceea ce vom face noi astăzi este fără precedent. Ruşii n-au reuşit, iar americanii sunt prea fricoşi ca să încerce aşa ceva. Ia gândeşte-te, Klaus: primii paşi în

alterarea genetică a unuia dintre cei mai mari duşmani ai omenirii, începutul unei transformări care va face toate vaccinurile din trecut şi din prezent absolut neputincioase! Rezultatul? Arma perfectă într-un război.

— Pentru care nu există decât un singur tip de tratament – carantina cea mai strictă, încheie Jaunich.

Ochii lui Bauer străluciră de emoţie.

— Exact! Întrucât nu există nici un antidot cunoscut, orice ţară infectată trebuie să-şi închidă imediat graniţele. Să luăm de pildă Irakul. Bagdadul ignoră cererile noastre de a renunţa la un anumit curs de acţiune. Se ia decizia unei lovituri de avertizare. Mica noastră prinţesă este introdusă în apă sau în produsele alimentare. Oamenii contractează boala. Moartea face ravagii, numărul victimelor creşte exponenţial, populaţia, disperată, vrea să fugă, dar frontierele sunt închise. Zvonul s-a răspândit: orice irakian trebuie considerat infectat. Chiar şi cei care vor încerca să fugă prin munţi vor fi urmăriţi şi măcelăriţi.

Bauer desfăcu braţele ca un scamator care dă drumul porumbelului.

— Puf! Şi dintr-o dată duşmanul nu mai există. Nu mai poate lupta pentru că nu mai are armată. Nu mai poate rezista, pentru că infrastructura lui s-a prăbuşit. Nu mai poate rămâne la putere pentru că ceea ce a mai rămas din popor se va întoarce împotriva lui. Singura opţiune este capitularea necondiţionată.

— Sau să ne implore să-i dăm un vaccin, observă Jaunich.

— Rugăminte care va ajunge la nişte urechi surde, întrucât nu există nici un fel de vaccin, spuse Bauer savurând momentul. Sau cel puţin aşa li se va spune victimelor. Bauer zâmbi şi continuă. Dar toate la timpul lor: mostrele trebuie să fie pregătite pentru recombinare. Dacă totul merge bine, putem să ne ocupăm şi de antidot.

Îşi puse mâinile pe umerii lui Jaunich.

— Las această sarcină în mâinile dumitale care sunt mai mult decât capabile şi ne vedem peste câteva ore.

În acelaşi timp la Houston, Megan Olson îşi conducea maşina în parcarea de la NASA rezervată membrilor navetei spaţiale. Coborî şi porni repede spre clădirea administrativă. Mesajul lui Dylan Reed o luase de la cina cu un inginer aerospaţial destul de drăguţ, dar plicticos. Ultimul cuvânt care apăruse pe pagerul ei fusese URGENT.

Megan trecu prin punctele de control şi intră în liftul care o duse la etajul şase. Deşi zona era puternic luminată, pe coridoare domnea o tăcere stranie. Uşa de la biroul lui Reed era dată în lături. Megan bătu şi intră în încăpere.

Biroul era împărţit într-un spaţiu de lucru şi o zonă mult mai mare, destinată conferinţelor, dominată de o masă lungă, ovală. Megan clipi de câteva ori. La masă şedeau pilotul misiunii navetei, Frank Stone şi comandantul, Bill Karol. Alături de ei se afla directorul misiunii, Harry Landon şi directorul adjunct al NASA, Lorne Allenby. Ultimii doi păreau foarte obosiţi; de parcă tocmai s-ar fi întors după un zbor foarte lung. Megan se gândea că probabil aşa stăteau lucrurile. Având în vedere că până la data lansării rămăseseră mai puţin de patruzeci şi opt de ore, probabil că Landon şi Allenby fuseseră la Cape.

— Megan, spuse Dylan Reed. Îţi mulţumim că ai venit aşa de repede. Cred că îi cunoşti pe toţi cei de faţă.

Megan murmură un salut şi se aşeză apoi pe un scaun liber, alături de pilotul misiunii, Frank Stone.

Reed se frecă la ceafa, apoi se rezemă cu ambele braţe de masă, aţintindu-şi privirea asupra ei.

— Ai auzit?

Megan scutură negativ din cap.

— Ce să aud?

— Adam Treloar a fost ucis în după-amiaza aceasta la Washington. Reed făcu o pauză. O adevărată nenorocire.

— O, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Poliţia din Washington nu ne-a dat prea multe amănunte, răspunse Reed. Adam tocmai se întorsese din Rusia – mama lui este înmormântată acolo. Avea o rezervare la hotel, aşadar presupun că intenţiona să-şi petreacă noaptea acolo şi dimineaţa să ia avionul spre Cape. Mergea prin apropiere de Wisconsin Avenue – nu e o zonă rău famată din câte mi s-a spus când l-a acostat un ticălos. Reed îşi trecu mâinile prin păr. Ce s-a întâmplat după aceea nu putem decât să bănuim. Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic. În cele din urmă un trecător l-a găsit şi a chemat poliţia. Adam era deja mort. Dădu din cap nefericit. Ce pierdere incredibilă!

— Dylan, suntem cu toţii şocaţi de cele întâmplate, spuse Lorne Allenby, funcţionar superior în conducerea NASA, dar trebuie să mergem înainte.

Reed dădu din cap în semn că este de acord cu aceasta. Când

se întoarse către ea, Megan simţi cum inima începe să-i bată mai tare.

— Tu eşti rezerva lui Treloar. Datorită situaţiei create, vei prelua operaţiunile, ca specialistă în cadrul misiunii. Eşti pregătită, Megan?

Megan simţi că i se usucă gura, dar reuşi să-şi păstreze calmul.

— Desigur. Nu e acesta modul în care doream să fiu inclusă în misiune, dar răspunsul meu este: da, sunt pregătită.

— Nici nu-ţi închipui cât de fericiţi suntem cu toţii să auzim asta, spuse Reed. Se uită de jur-împrejurul mesei. Aveţi întrebări?

Frank Stone, pilotul misiunii, luă cuvântul:

— Nu am nici o întrebare, vreau să-mi exprim doar încrederea. Eu am pregătit-o pe Megan. Ştiu că este gata.

— Şi eu susţin acelaşi lucru, spuse Bill Karol, comandantul.

— Landon? întrebă Reed.

Directorul misiunii se foi pe scaun.

— Am citit rapoartele de instruire. Ştiu că Megan poate să facă experimentele pe care le-ai planificat cu Adam.

— Mă bucur să aud asta, spuse Allenby. Cei din Congres urmăresc misiunea cu ochi de vultur. Ţinând seama cât s-a investit în aceste experimente, rezultatele trebuie să fie pe măsură. Se întoarse către Megan. Să aduci ceva care să ne pună pe toţi într-o lumină cât mai bună.

Megan reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— Am să mă străduiesc. Privi la cei din jurul mesei. Şi vă mulţumesc pentru votul de încredere.

— Foarte bine, spuse Reed. Atunci am să convoc restul echipei mâine. Ştiu că unii dintre voi suferiţi din cauza diferenţei de fus orar, aşa că am să vă las toată noaptea la dispoziţie. Ne vedem mâine dimineaţă.

Toţi dădură din cap recunoscători şi se grăbiră să plece. În încăpere rămaseră numai Megan şi Reed.

— Tu eşti şeful programului de cercetări biomedicale, Dylan, spuse ea încet. Tu şi Treloar aţi fost prieteni foarte apropiaţi. Ce sentimente încerci acum, când eu am să-i iau locul?

— De fapt, nu pot spune că l-am cunoscut chiar aşa de bine pe Adam. Ştii cum era – destul de taciturn. Cu toate acestea, se încadrase în echipă. Adevărul e că îi simt lipsa. Făcu o pauză înainte de a continua: în ce te priveşte, nici nu mi-aş fi putut dori

o rezervă mai bună.

Megan încercă să-şi stăpânească sentimentele contradictorii. O parte din gânduri îi fugeau deja la toate amănuntele pe care trebuia să le aibă în vedere: pregătirea de la Cape, integrarea în echipă şi procedura de lansare. Ştia că, de regulă, echipa intra în carantină cu şapte zile înainte de lansare, dar în ultima vreme perioada se scurtase. Oricum, va trebui să se supună unui examen medical foarte amănunţit, ca să fie sigură că nu duce cu ea nici un fel de germeni periculoşi. Pe de altă parte, nu putea scăpa de imaginea stranie a lui Adam Treloar. Reed avea dreptate: Treloar fusese un singuratic. Faptul că nu-l cunoscuse personal o ajuta să se împace mai uşor cu ideea morţii lui. Totuşi, modul în care murise îi dădea fiori.

— Te simţi bine? o întrebă Reed.

— Foarte bine. Încerc doar să mă obişnuiesc cu ideea.

— Haide. Te conduc până la maşină. Încearcă să dormi bine. Mâine trebuie să pornim cu toată viteza înainte.

Megan avea o mică garsonieră într-un complex de apartamente destinate personalului detaşat pe un timp limitat la NASA. După o noapte cu un somn agitat, se trezi şi se duse la bazinul de înot. Când se întoarse la garsonieră, găsi un bilet lipit pe uşă. Trecând peste şocul iniţial, Megan se îmbrăcă repede, coborî la parter, ieşi grăbită pe uşă şi traversă drumul spre cafeneaua de vizavi. La acea oră matinală, localul era aproape pustiu. Îl zări imediat.

— Jon!

Acesta se ridică dintr-un separeu din colţul cel mai îndepărtat al localului.

— Bună, Megan.

— Dumnezeule, ce faci aici? întrebă ea, strecurându-se pe locul din faţa lui.

— Îţi spun imediat. Făcu o pauză. Am auzit că ai fost inclusă în misiune. Meriţi pe deplin acest lucru, indiferent de împrejurări.

— Mulţumesc. Aş fi preferat ca lucrurile să se fi petrecut altfel, dar…

Chelneriţa se apropie de masa lor şi cei doi comandară nucul dejun.

— Îmi pare rău că nu mi-ai telefonat mai devreme. Plec la Cape peste câteva ore.

— Ştiu.

Megan îl studie cu atenţie.

— N-ai făcut tot drumul ăsta numai ca să mă feliciţi – deşi mi-ar plăcea să cred asta.

— Sunt aici din cauza celor întâmplate cu Treloar, spuse Smith.

— De ce? După cum spun ziarele, poliţia din Washington se ocupă de caz.

— Aşa este. Dar Treloar era medic militar cu grad superior şi un membru important al echipei de la NASA. Am fost trimis aici ca să aflu ceva din trecutul şi din activităţile lui, ceva care ar putea să ne dea un indiciu cu privire la motivul pentru care a fost asasinat.

Megan clipi şi se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Megan, ascultă-mă. Îi iei locul în echipă. Ai lucrat cu el. Orice îmi poţi spune despre el îmi este util.

Tăcură amândoi în momentul în care chelneriţa se întoarse cu comanda. Brusc ideea de a mânca îi provocă lui Megan o senzaţie de greaţă. Se concentră şi încercă să-şi pună ordine în gânduri.

— În primul rând, aproape toată pregătirea mea a fost supravegheată de Dylan Reed. Într-un fel, titlul de medic-şef te induce în eroare. Nu este ca atunci când distribui aspirine sau truse de prim ajutor. Sarcinile de aici sunt de cercetare pură. În calitate de şef al grupului de cercetări biomedicale, Dylan Reed a conlucrat cel mai strâns cu medicul-şef, adică cu Treloar. De asemenea, a repetat toate experimentele cu mine, pentru eventualitatea că ar fi trebuit să iau locul lui Treloar. Aşa că eu nu am conlucrat niciodată foarte strâns cu Treloar.

— Dar ca persoană? Avea pe cineva mai apropiat? Ce se vorbea despre el?

— Era un singuratic, Jon. N-am auzit să aibă întâlniri cu femei şi în nici un caz vreo legătură stabilă. Pot să-ţi spun că nu era prea amuzant să lucrezi cu el. Avea o minte strălucită, dar îi lipseau personalitatea şi umorul. Era ca şi când o parte din el – geniul medical – ar fi prosperat, în timp ce restul nu evolua.

Megan făcu o pauză:

— Cercetările tale pot să aibă vreun impact asupra lansării?

Smith dădu din cap.

— Nu există nici un motiv.

— Ştii ceva, cel mai bine ar fi să-ţi dau numele oamenilor care

au lucrat direct cu el. Poate că vei obţine nişte informaţii de la ei.

Smith era sigur că are toate acele nume – poate chiar şi unele în plus. Îşi petrecuse toată noaptea studiind dosarele personale ale lui Treloar, trimise de FBI, Agenţia de Securitate Naţională şi NASA. Totuşi ascultă cu multă grijă numele pe care le înşira Megan.

— Zău că asta e tot ce ştiu, încheie ea.

— Mai mult decât suficient ca să am cu ce lucra. Mulţumesc.

Megan reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Dată fiind problema de care te ocupi, nu cred că am vreo şansă să te conving să vii la lansare. Aş putea să-ţi fac rost de un loc bun.

— Aş dori să pot veni. Poate am să te văd la Edwards, când te întorci.

Baza aeriană Edwards din California era primul punct de aterizare al navetei.

O clipă tăcură amândoi, apoi Megan spuse:

— Trebuie să plec.

Jon întinse mâna peste masă şi o apucă strâns pe a lui Megan.

— Să te întorci cu bine acasă.

Pierdută în gânduri, Megan se întoarse în garsoniera ei. Adam Treloar era mort – asasinat iar Jon Smith apăruse pe neaşteptate la Houston. Evitase cu mare grijă să-i spună cine îl trimisese. O interogase cu multă îndemânare, dar nu-i dăduse în schimb nimic. *De fapt,* ce făcea Smith acolo? Pe cine urmărea şi de ce?

Megan puse mâna pe telefonul digital codificat şi formă numărul pe care îl memorase cu multă vreme în urmă.

— Aici Klein.

— La telefon Megan Olson.

— Megan... Credeam că eşti deja pe drum.

— Plec peste câteva clipe, domnule. S-au întâmplat însă anumite lucruri şi am crezut de cuviinţă să le aflaţi şi dumneavoastră.

Îi prezentă pe scurt discuţia avută cu Smith.

— Dacă aş spune că a fost evaziv ar înseamnă să folosesc un eufemism. Se poate face ceva pentru el?

— Nimic. Smith se află acolo în calitatea lui de expert al Institutului de Cercetări Medicale al Armatei.

— Nu înţeleg, domnule. Ce rol are el aici?

Klein făcu o pauză.

— Ascultă-mă cu atenţie, Megan. La Bioaparat, în Rusia, s-a produs o spargere.

Klein făcu o pauză şi Megan îşi ţinu respiraţia.

— S-a furat o mostră, continuă el. Adam Treloar s-a aflat la Moscova în acel moment. Ruşii l-au înregistrat împreună cu curierul care transporta materialul. S-a efectuat un transfer. Suntem siguri că Treloar a introdus materialul respectiv în ţară. După ce şi-a jucat rolul, a fost lichidat.

— Şi ce s-a întâmplat cu obiectul pe care îl transporta?

— A dispărut.

Megan închise ochii.

— Şi ce a adus aici?

— Viruşi de variolă.

— Dumnezeule mare!

— Ascultă-mă, Megan. Am bănuit că Treloar a fost cumpărat. Acum suntem siguri. Problema care se ridică este următoarea: are sau nu complici în misiunea navetei?

— Nu ştiu, spuse Megan. Pare imposibil. Oamenii par devotaţi. Din câte îmi dau eu seama, nu pot fi bănuiţi. Făcu o pauză şi continuă: E drept că nici pe Treloar nu l-am suspectat!

— *Nimeni* nu l-a suspectat, răspunse Klein. Nu te învinui. Important este acum să găsim viruşii de variolă. Noi presupunem că se află pe undeva prin zona Washingtonului. Indiferent cine îi are, nu doreşte să-i transporte mai departe decât e nevoie, altfel, de la Londra, Treloar ar fi luat un avion direct spre orice altă destinaţie – Chicago, Miami, Los Angeles. Înseamnă că a avut un motiv pentru a veni la Washington. Bănuim că locul de depozitare se află acolo.

— Şi tot mai doriţi să-mi continuu misiunea şi să plec cu naveta?

— Neapărat. Dar atât timp cât pasărea n-a intrat încă în colivie, să nu atragi atenţia asupra ta. Dacă observi ceva dubios, dă-mi telefon imediat. Făcu o pauză. Şi, Megan, dacă nu mai avem ocazia să stăm de vorbă, drum bun şi să te întorci cu bine acasă.

Klein întrerupse legătura şi Megan rămase cu ochii pironiţi la aparatul pe care-l ţinea în mână. Se simţise tentată să-l întrebe pe Klein dacă nu cumva Smith lucra pentru Direcţia lui şi dacă acesta fusese motivul pentru care se purtase atât de evaziv. Ca şi ea, Jon Smith era un om fără rude sau relaţii apropiate, specialist în probleme de criză. Megan îşi aminti de ziua când în

timpul uneia dintre scurtele ei vizite acasă, Klein apăruse ca prin minune în viaţa ei, oferindu-se s-o introducă într-un serviciu cu totul special, unic, conferind o nouă dimensiune şi importanţă existenţei ei. Îşi mai amintea că o avertizase ca s-ar putea să nu cunoască niciodată vreun alt membru al Direcţiei Unu şi că prezenţa ei era extrem de utilă datorită reţelei din care făcea parte, a bărbaţilor şi femeilor cărora li se putea adresa în orice clipă pentru a le cere informaţii, favoruri sau protecţie.

Klein n-o să-mi spună niciodată... Şi nici Jon... dacă este implicat.

Îşi verifică din nou bagajele şi se gândi la ceea ce îi uraseră Jon şi Klein: să se întoarcă cu bine acasă. Dacă Klein nu găsea viruşii de variolă, mai merita oare să se întoarcă acasă?

Oficiul de securitate de la NASA ocupa colţul de nord-est al clădirii administrative de la etajul al doilea. Smith prezentă cartea de identitate de la Pentagon şi aşteptă până când ofiţerul de serviciu o scană cu ajutorul computerului.

— Unde este comandantul dumitale? întrebă Smith.

— Domnule, îmi pare rău. Tocmai efectuăm schimbul de ture. Domnul colonel Brewster a părăsit clădirea, iar domnul colonel Reeves vine puţin mai târziu din… din motive personale.

— Nu pot să-l aştept pe colonel. Dă-mi drumul să trec.

— Dar, domnule…

— Domnule locotenent, ce fel de permis de trecere am?

— COSMIC, domnule.

— Ceea ce înseamnă că pot să examinez tot ceea ce este în această clădire, inclusiv ultimul raport asupra stării sănătăţii dumitale. Corect?

— Da, domnule!

— Acum că ne-am lămurit, uite ce o să facem: vei respecta procedurile în vigoare pentru a-mi da drumul în interior. Nu vei menţiona nimănui faptul că am intrat, cu excepţia domnului colonel Reeves, cu care vei vorbi între patru ochi. Dacă domnul colonel doreşte să discute cu mine, îl informezi că mă găseşte în sala dosarelor.

— Da, domnule. Doriţi să vă aduc ceva anume din sală?

— Doresc să le spui celor de acolo să mă ignore. Şi acum să mergem, domnule locotenent.

În timp ce intra pe uşa blindată, Smith îşi spuse că atitudinea lui arogantă îşi făcuse efectul scontat: subordonatul fusese

copleşit. Omologul lui, colonelul Reeves, va fi furios, curios, dar şi precaut. Existau motive întemeiate pentru ca Reeves să nu dorească să întrebe de Smith.

Din punct de vedere tehnic, NASA era un program civil. La începutul anilor ’70, când agenţia se decisese în cele din urmă asupra tipului de navetă de care avea nevoie şi de modul în care dorea s-o lanseze, descoperise că nu e nevoită să apeleze la ajutorul aviaţiei. Şi astfel se încheiase un pact cu diavolul: în schimbul recunoaşterii de către Pentagon a navetei drept „un dispozitiv militar esenţial”, NASA putea să recurgă la lansatoarele de rachetă Atlas şi Titan şi să beneficieze în acelaşi timp de un flux continuu de venit. Cealaltă faţă a medaliei era că agenţia era la dispoziţia bunului plac al Pentagonului, Colonelul Reeves avea un rang superior în ierarhia NASA, dar cei care deţineau mult râvnita legitimaţie COSMIC a Pentagonului erau adevăraţii stăpâni.

Smith îl urmă pe locotenent printr-un labirint de coridoare până la o uşă blindată. După ce formă numărul codului, ofiţerul deschise uşa şi se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Smith să intre. În cameră era cu cel puţin câteva grade mai răcoare decât în restul încăperilor de pe acelaşi etaj. Nu se auzea decât zumzetul maşinilor, zece din cele mai rapide computere construite vreodată, legate la băncile de date şi la terminalele PE ale diferitelor birouri individuale.

Smith simţi ochii personalului din camera dosarelor pironiţi asupra lui, dar curiozitatea lor fu de scurtă durată, îl urmă pe ofiţer la un punct de lucru situat mai departe de celelalte.

— Acesta este calculatorul colonelului Reeves, spuse ofiţerul de serviciu. Sunt sigur că nu va avea obiecţii.

— Vă mulţumesc, domnule locotenent. Presupun că nu va dura prea mult – cu condiţia să nu fiu deranjat.

— Am înţeles, domnule. Ofiţerul îi dădu lui Smith un telefon celular. Formaţi trei-zero-nouă când terminaţi. Am să vin să vă iau.

Smith se aşeză în faţa monitorului, activă computerul şi introduse în el discheta pe care o adusese. În câteva secunde, toate sistemele de protecţie fură deblocate şi întreaga reţea NASA de la Houston se afla la dispoziţia sa.

Informaţiile pe care le primise Smith despre Adam Treloar de la celelalte agenţii federale nu reprezentau decât punctul de pornire. Smith venise la Houston ca să înceapă urmărirea lui

Treloar de acolo unde acesta trăise şi muncise. Avea nevoie de registrele cu telefoanele date şi primite, e-mail-urile date şi primite, orice putea să însemne o urmă lăsată de defunct, electronică sau de altă natură.

Aici va afla cum trăise Treloar, cu cine vorbise şi cu cine se întâlnise. Avea să despoaie viaţa trădătorului ca pe o ceapă, foaie cu foaie, căutând orice indiciu care ar putea însemna prima verigă de legătură din lanţul conspiraţiei.

Smith apăsă pe câteva taste şi începu cu ceea ce părea să fie o întrebare cât se poate de logică: cine ştiuse că Treloar fusese în Rusia? În această încâlceală de fibre optice şi cifre s-ar putea să găsească instrucţiuni şi nume legate de aceasta.

Când Dylan Reed ajunse la biroul său, habar n-avea că Smith îşi începuse deja cercetările. Era atât de preocupat de agenda lui aglomerată din acea dimineaţă, încât aproape că nici nu luă în seamă *bing*-ul computerului său, care îi semnaliza o alertă. Formă absent mai multe cifre, cu gândul tot la întâlnirile pe care urma să le aibă. Numele care apăru pe ecran îi atrase însă atenţia: Adam Treloar.

Cineva şi-a băgat nasul aici!

Mâna lui Reed se repezi spre telefon. Câteva secunde mai târziu îl asculta pe ofiţerul de serviciu care îi explica prezenţa lui Smith în sala dosarelor.

Reed se strădui să-şi păstreze calmul.

— Nu, e foarte bine, îi spuse el ofiţerului. Te rog să-i comunici domnului colonel Reeves să nu-l deranjeze pe vizitatorul nostru.

Vizitatorul nostru! Un intrus!

Lui Reed îi trebuiră câteva clipe ca să-şi adune gândurile. Ce naiba făcea Smith aici? De la Washington se auzise că poliţia ancheta moartea lui Treloar ca pe un caz banal de omucidere, fără nici un fel de implicaţii speciale. Până şi presa credea acelaşi lucru, fapt care-i bucurase pe Reed Bauer şi Richardson.

Naiba să-l ia pe Smith! Îşi aminti cât de înspăimântat, aproape îngrozit fusese Treloar când îi vorbise despre Smith. Acum, aceleaşi degete de gheaţă care dansaseră pe spinarea lui Treloar începuseră să-l chinuiască şi pe el.

Reed trase adânc aer în piept. Bauer avusese dreptate când îi sugerase să pună steguleţul roşu pe toate dosarele legate de Treloar, pentru eventualitatea că cineva ar dori să-şi bage nasul în ele.

Şi iată că acel cineva venise şi...

Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât era mai puţin surprins de faptul că Smith se afla acolo. Tenacitatea recunoscută îl făcea să fie un personaj periculos. Reed încercă să se calmeze înainte de a forma numărul de telefon al generalului Richardson de la Pentagon.

— La telefon Reed. Vă amintiţi de eventualitatea aceea despre care am vorbit? S-a transformat în realitate. Făcu o pauză, apoi continuă: Ascultaţi-mă până la sfârşit şi cred că veţi fi de acord cu mine: trebuie să punem în aplicare planul.

19

O maşină a serviciilor secrete îl aştepta pe Jon Smith la ieşirea de pe Aeroportul naţional Ronald Reagan. Când ajunsese cam la jumătatea drumului spre Camp David, primi telefonul pe care îl aştepta.

— Peter, unde eşti?

— Tot la Veneţia. Am veşti interesante pentru tine. Fără să mai intre în detalii în legătură cu interogatoriul pe care i-l luase lui Dionetti, Peter Howell îi relată lui Smith despre filiera elveţiană – *Herr* Weizsel de la Banca Offenbach din Zurich.

— Vrei să stau puţin de vorbă cu ticălosul de elveţian, Jon?

— Mai bine rămâi pe loc până primeşti din nou veşti de la mine. Ce e cu Dionetti? Nu vrem să dea alarma pe undeva.

— N-o s-o facă, îl asigură Howell. Suferă de o toxiinfecţie alimentară severă şi va mai rămâne în spital încă cel puţin o săptămână. În plus, ştie că deţin anumite dosare financiare cu care pot să-l ruinez printr-un singur telefon.

Howell nu consideră necesar să intre în detalii.

— Am să stau pe loc până primesc veşti de la tine, spuse el. Dacă e nevoie, pot să ajung la Zurich în două ore.

— Am să te ţin la curent.

Şoferul îl lăsă pe Smith la Rosebud, unde îl aştepta Klein.

— Mă bucur să te revăd, Jon.

— Mulţumesc, domnule. Aţi auzit ceva de variolă?

Klein dădu negativ din cap.

— Uită-te puţin la asta, spuse el şi îi întinse lui Smith o foaie de hârtie făcută sul.

Schiţa în cerneală prezenta câteva trăsături ale lui Beria, dar nu era suficient de clară pentru a-l identifica pe asasin, în general, înfăţişarea lui Beria nu se evidenţia prin nimic deosebit, un avantaj major pentru ucigaşul de profesie care era. Numai printr-un noroc cu totul deosebit poliţia ar fi putut da peste el; asta dorea Klein să-i facă să creadă pe stăpânii lui Beria. Cu câteva mici schimbări cosmetice, Beria era în siguranţă: cei care îl angajaseră vor aprecia că posibilitatea de a le fi folositor pe viitor este mai mare decât aceea de a fi prins.

Smith făcu hârtia sul şi îşi bătu cu ea palma mâinii stingi.

Considera că Klein risca enorm: împiedicând accesul poliţiei la adevăratul chip al lui Beria, limita şansele de capturare a acestuia. Pe de altă parte, exista şi un avantaj: când portretul-robot nerelevant va ajunge pe stradă şi stăpânii lui Beria îl vor vedea, nu se vor speria. Investigarea morţii lui Treloar era de aşteptat. Faptul că un martor ocular oferise poliţiei o descriere generală nu va stârni îngrijorare. Smith nu credea că stăpânii lui Beria vor deveni neatenţi, dar vor fi ceva mai relaxaţi nesesizând nici o ameninţare imediată pentru planul lor pe termen lung.

— Cum a mers treaba la Houston?

— Treloar a fost al naibii de grijuliu, spuse Smith. Indiferent ce contacte a avut şi-a acoperit cu grijă toate urmele.

— Dar ţi-ai îndeplinit misiunea de bază.

— Am tulburat apele. Indiferent cine este cel care l-a trimis pe Treloar, acum ştie că mi-am băgat nasul pe acolo. Făcu o pauză şi continuă: Preşedintele a acceptat recomandările dumneavoastră cu privire la vaccin, domnule?

— A discutat cu companiile de produse farmaceutice. Au fost de acord, răspunse Klein.

În împrejurările actuale era esenţial ca principalele companii de produse farmaceutice să realinieze capacităţile de producţie pentru a fabrica o cantitate cât mai mare de vaccin într-o perioadă de timp extrem de scurtă. Chiar dacă viruşii furaţi erau modificaţi genetic, vaccinul existent ar putea să aibă cel puţin un efect parţial. Dar fabricarea cantităţii necesare ar fi însemnat întreruperea altor fluxuri de producţie. Pierderile suferite în acest caz, ar fii uriaşe, ca şi costurile legate de producerea noului vaccin. Faptul că preşedintele fusese de acord să compenseze pierderile companiilor reprezenta doar jumătate din ceea ce trebuia făcut. Companiile vor dori să ştie de ce este nevoie de vaccin atât de urgent şi unde se produsese o epidemie atât de puternică. Întrucât o astfel de informaţie nu putea fi ascunsă – ea ajungând în mod inevitabil la presă – presupusul loc unde chipurile ar fi izbucnit epidemia trebuia să se afle undeva foarte departe, dar să aibă o populaţie destul de densă.

— Am hotărât se recurgem la arhipelagul indonezian, spuse Klein. Haosul intern din acea regiune a întrerupt aproape total circulaţia informaţiilor din şi înspre acea zonă. Nu mai sunt nici un fel de turişti, iar Jakarta a interzis activitatea presei străine în ţară. Vom spune că au izbucnit mici focare de variolă, care ar putea duce la înmulţirea virusului şi la răspândirea maladiei,

dacă scapă de sub control. De aici nevoia producerii unei cantităţi atât de mari într-un termen atât de scurt.

Smith se gândi o clipă.

— Îmi place ideea, spuse el în cele din urmă. Actualul regim din Indonezia este un paria în ochii majorităţii guvernelor. Totuşi, se va produce panică în momentul în care se va răspândi zvonul.

— N-avem ce face, spuse Klein. Cel care are virusul o să-l folosească foarte curând – e vorba de câteva săptămâni, dacă nu chiar zile. Imediat ce îi vom identifica pe conspiratori şi vom recupera virusul putem afirma că diagnosticul iniţial şi rapoartele au fost greşite. Că, de fapt, nu a fost vorba de variolă.

— Să dea Domnul să fie aşa.

Smith se întoarse brusc şi rămase uimit când generalul maior Kirov, îmbrăcat zdrenţăros, intră în încăpere.

Bărbatul de vârstă mijlocie se transformase într-un individ cu o înfăţişare respingătoare. Purta un costum uzat, cravata şi cămaşa îi erau pătate cu cafea şi diverse sosuri, iar pantofii cu talpă subţire erau la fel de ponosiţi ca şi servieta ieftină din mână. Părul – de fapt o perucă – era lung şi încâlcit. Un machiaj discret, aplicat de o mână de expert, adăugase o roşeaţă de alcoolic şi accentuase cearcănele de sub ochi. Kirov arăta ca un comis-voiajor ratat pe care oamenii eleganţi care locuiau şi munceau în Dupont Circle nu se osteneau să-l bage în seamă.

— Complimentele mele pentru deghizare, spuse Smith. A trebuit să mă uit mai bine ca să vă recunosc.

— Să sperăm că va ţine figura şi cu Beria, spuse Kirov, pe un ton sumbru.

După dezastrul de la Bioaparat şi de la Moscova, Kirov îl convinsese pe preşedintele Rusiei să-l trimită în Statele Unite ca să participe la prinderea lui Ivan Beria. Klein îşi spusese că Kirov, care stătuse un an la Washington şi cunoştea foarte bine cartierele în care trăiau diverse grupuri etnice, le va fi extrem de folositor. Îl convinsese şi pe preşedintele american, iar acesta la rândul lui insistase pe lângă Petrenko.

Privind în ochii lui Kirov, Smith desluşi adevăratul motiv pentru care generalul se afla aici: Kirov fusese trădat de femeia pe care o iubea şi în care avea încredere; aceasta fusese coruptă de forţe invizibile legate de un asasin care îi scăpase. Kirov simţea o nevoie imperioasă să îndrepte lucrurile, să-şi recâştige onoarea de soldat.

— Cum vrei să procedezi, Jon? întrebă Kirov.

— Trebuie să trec pe acasă, răspunse Smith. După ce te instalezi, putem merge în Dupont Circle.

Întrucât Ambasada rusă nu era informată de prezenţa lui Kirov în oraş, Smith propusese ca generalul să stea cu el şi să folosească locuinţa din Bethesda ca bază pentru vânătoarea împotriva lui Beria.

— Eşti sigur că nu ai nevoie de o acoperire mai solidă? întrebă Klein.

Oricât de multă încredere avea Klein în calităţile şi instinctele lui Kirov, îi era greu să-i trimită pe amândoi pe teren fără nici o acoperire. E adevărat că Smith se dusese la Houston ca să caute o urmă lăsată de Treloar, dar intenţia lui fusese să tulbure firele reţelei prin care Treloar mai era legat de conspiratori, de stăpânii lui. Dându-le de înţeles că era dispus să cerceteze chiar în locul în care locuise şi lucrase Treloar, Smith spera să provoace o reacţie care să-i oblige pe stăpânii lui Treloar să încerce să pună mâna pe el... Asta presupunea scoaterea lui Beria din vizuină.

— Nu putem risca. Beria ar putea să-şi dea seama de acoperire, spuse Smith.

— Domnule Klein, zise Kirov, înţeleg şi împărtăşesc îngrijorarea dumneavoastră, dar vă promit că nu i se va întâmpla nimic lui Jon. Am un avantaj net faţă de orice acoperire aţi putea să-i oferiţi. Eu *îl cunosc* pe Beria. Chiar dacă este deghizat, îl voi recunoaşte imediat. Există anumite comportamente şi gesturi pe care nu le poate ascunde de mine. Se întoarse către Smith. Ai cuvântul meu. Dacă Beria este acolo şi încearcă să te atace, al nostru este.

Nouăzeci de minute mai târziu, Smith şi Kirov intrau în casa lui Smith de la Bethesda. Kirov remarcă tablourile, carpetele de perete şi obiectele de artă adunate din întreaga lume. Americanul era un om umblat.

În timp ce Smith făcea duş şi se schimba, Kirov se instală confortabil în camera de oaspeţi. Apoi, la o cafea, examinară o hartă mare a Washingtonului, concentrându-se asupra cartierului multietnic Dupont Circle. Întrucât Kirov cunoştea bine zona, planul fu repede întocmit.

— Ştiu că n-am discutat despre asta cu Klein, spuse Smith când erau pe punctul de a pleca. Dar...

Îi întinse un pistol SIG-Sauer.

Kirov se uită la el şi dădu negativ din cap. Apoi se duse în

dormitor şi apăru cu un obiect care semăna cu o umbrelă neagră. Îşi plimbă degetul mare pe mâner şi brusc din vârful ei ţâşni o lamă de cincisprezece centimetri.

— Am adus-o de la Moscova, spuse Kirov pe un ton nepăsător. Lama este înmuiată într-un lichid tranchilizant pentru animale. Poate să pună jos un bivol în câteva secunde. În plus, dacă din cine ştie ce motiv poliţia voastră mă opreşte, pot să explic foarte uşor prezenţa unei umbrele. Cu pistolul ar fi ceva mai greu.

Smith încuviinţă dând din cap. E adevărat că el era momeala, dar treaba urma să fie făcută de Kirov. Se bucura că rusul n-o să dea ochii cu Beria neînarmat.

Smith îşi puse pistolul în tocul de sub sacou.

— Foarte bine. În acest caz, îţi dau patruzeci de minute avans; apoi te urmez.

Strecurându-se pe străzi ca o umbră, Kirov studia atent trecătorii. Ca şi alte zone aflate în apropiere de centrul Washingtonului, Dupont Circle cunoscuse o revigorare. Cu toate acestea, între cafenelele elegante şi buticurile designerilor se înghesuiau brutării macedonene, magazine cu covoare turceşti, prăvălii sârbeşti pline cu obiecte din alamă bătută şi din cupru, restaurante şi cafenele greceşti. Kirov ştia cât de mare va fi atracţia unei lumi familiare pentru un om care operează într-un mediu necunoscut, chiar dacă era un ucigaş înrăit. Acest amestec de etnii era exact mediul în care ar fi putut să se piardă Beria. Aici putea găsi mâncarea cu care era obişnuit, putea să asculte muzica cu care crescuse, să sesizeze accentele pe care le recunoştea. Kirov, cunoscător a mai multor limbi slave, e simţea şi el ca acasă în acel mediu.

Ajuns într-un pătrat mărginit de magazine şi tarabe, Kirov se aşează la o masă aflată sub o umbrelă mare. O chelneriţă croată care vorbea prost englezeşte îi luă comanda. Rusul îşi ascunse un zâmbet când o auzi pe femeie cum rostea fel de fel de invective la adresa proprietarului.

Sorbind din cafeaua tare şi dulce, Kirov supraveghea atent trecătorii. Remarcă bluzele şi fustele colorate ale buneilor şi pantalonii fără dungă şi jachetele de piele ale bărbaţilor. Dacă Beria o să vină aici, cu siguranţă că o să poarte hainele groase şi practice ale muncitorilor iugoslavi – poate şi o şapcă, care să-i umbrească faţa. Kirov nu se îndoia că-l va recunoaşte. Experienţa lui îi spunea că există ceva ce nici un asasin nu poate

ascunde: expresia ochilor.

Kirov era conştient că existau şanse ca Beria să-l recunoască, dar miza pe faptul că acesta nu avea nici un motiv să-şi închipuie că rusul ar putea fi în America. Grija lui principală era să se ferească de poliţie, indiferent cât de rare erau patrulele în zona aceasta. La rândul său, Kirov nu se aştepta ca Beria să apară din senin şi să se îndrepte spre o patiserie ca să-şi cumpere un pateu. Avea idee cam pe unde ar putea să hoinărească asasinul, dar nu ştia unde se afla în momentul acela.

Kirov supraveghea peisajul care se schimba în permanenţă în jurul lui. Scruta intrările şi ieşirile din patrulaterul cu mese, unde oamenii apăreau şi dispăreau. Observă afişele puse în vitrinele magazinelor care indicau orele de funcţionare şi îşi notă în minte să verifice aleile şi punctele de alimentare din spate.

Era locul ideal pentru ca Beria să-şi ducă la îndeplinire planul. Aici s-ar fi simţit avantajat, numai că un om prea sigur de sine devine uneori orb.

Cam la un kilometru de locul în care Kirov contempla posibila scenă a evenimentelor, Ivan Beria deschise uşa apartamentului de două camere aflat la ultimul etaj al unei clădiri cu locuinţe de închiriat pe termen scurt.

În faţa lui se afla şoferul Lincolnului, un tip masiv, tăcut, cu un nas care fusese spart cel puţin de câteva ori şi cu urechea stângă deformată, semănând cu o conopidă. Beria mai întâlnise asemenea oameni. Pe aceştia violenţa nu-i speria şi erau cât se poate de discreţi, mesageri perfecţi pentru stăpânii care îi angajau.

Făcând semn şoferului să intre, Beria încuie uşa şi luă plicul pe care acesta i-l întinse. Îl desfăcu şi citi conţinutul, scris în sârbă. Clienţii lui subestimau întotdeauna numărul de oameni care trebuia să fie eliminaţi. În cazul de faţă, Beria fusese deja plătit pentru paznicul rus şi pentru savantul american. Acum i se cerea să mai înlăture pe cineva.

Se întoarse spre şofer şi spuse:

— Fotografie?

Fără să scoată o vorbă, şoferul luă scrisoarea şi îi dădu o fotografie a lui Jon Smith, făcută de o cameră de luat vederi a serviciilor de securitate. Fotografia era cât se poate de clară. Beria zâmbi gânditor.

— Când?

Şoferul întinse mâna ca să ia fotografia.

— Cât de curând. Trebuie să fii gata şi să acţionezi imediat ce vei fi anunţat.

După ce plecă şoferul, Beria se duse în dormitor şi îşi scoase din sacoşă celularul securizat cu legătură prin satelit. O clipă mai târziu vorbea cu un anume *Herr* Weizsel de la Offenbach Bank din Zurich. Contul respectiv tocmai fusese alimentat cu două sute de mii de dolari.

Beria îi mulţumi bancherului şi închise. *Americanii se grăbesc.*

Dr. Karl Bauer ieşi în pielea goală din camera de decontaminare finală. Pe banca din vestiar se aflau chiloţi, soseşte şi o cămaşă. Un costum proaspăt călcat atârna de cârligul de pe uşă.

Câteva minute mai târziu, Bauer se îndrepta spre mezaninul cu pereţi de sticlă unde îl aştepta şeful personalului, Klaus Jaunich.

Jaunich se înclină uşor şi întinse mâna:

— Admirabilă lucrare, *Herr Direktor.* N-am văzut niciodată aşa ceva.

Bauer dădu din cap acceptând complimentul.

După ce se odihni, Bauer se întoarse la laborator. Deşi lucrase aproape toată noaptea, se simţea plin de energie. Ştia din experienţă că nu era vorba decât de adrenalina care îl stimula şi că oboseala îl va răpune în cele din urmă. Şi totuşi, Jaunich avea dreptate: era o lucrare admirabilă. Făcând uz de puterea de concentrare pusese la lucru toată experienţa lui şi cunoştinţele de o viaţă pentru a face primul pas către transformarea unui virus şi aşa ucigător într-o furtună microscopică imposibil de oprit. Acum se simţea oarecum nedreptăţit pentru că nu putea să facă şi ultimii paşi spre desăvârşire.

— Am ştiut chiar de la început, nu-i aşa, Klaus, spuse el, dând glas gândurilor. Am ştiut că n-o să putem vedea această realizare până la sfârşit. Fizica acestui pământ îmi refuză triumful final. Ca să-l desăvârşesc, trebuie să renunţ la el. Făcu o pauză. Acum depinde de Reed ca să ajungă acolo unde noi nu putem ajunge.

— Atât de multă încredere într-un singur om, murmură Jaunich.

— Va face ceea ce i se spune, răspunse scurt Bauer. Şi când se va întoarce, vom avea lucrul la care până acum nu am putut

decât să visăm.

Îl bătu pe umăr pe bărbatul masiv.

— O să fie foarte bine, Klaus. Ai să vezi. Ce e cu transportul?

— Mostra este gata pentru transport, *Herr Direktor.* La fel şi avionul.

Bauer bătu din palme.

— Perfect! Atunci trebuie să bem ceva ca să sărbătorim evenimentul.

20

În lumina strălucitoare a reflectoarelor naveta arăta ca o statuie care prevestea noul mileniu. Megan Olson privea cu admiraţie naveta spaţială, fixată pe scheletul exterior gigantic şi flancată de două lansatoare de rachete mai mici, dar foarte puternice.

Era ora două noaptea; o noapte fără vânt, scăldată în lumina lunii la Cape Canaveral. Megan aspira aerul sărat şi nervii îi erau întinşi la maximum din cauza nerăbdării. De regulă, echipajul începea pregătirea abia la ora trei. Megan reuşise să adoarmă după miezul nopţii. Gândul că în mai puţin de opt ore avea să pătrundă în spaţiu la bordul navetei îi tăia respiraţia.

Megan se întoarse şi porni de-a lungul aleii paralelă cu clădirea în care era cazat echipajul. La o sută de metri depărtare strălucea gardul de sârmă care înconjura complexul. Auzi în depărtare huruitul unui jeep al serviciului de securitate care îşi făcea rondul. Securitatea de la Cape Canaveral era pe cât de impresionantă, pe atât de discretă. Poliţia aeriană în uniformă era cea mai vizibilă, un adevărat magnet pentru camerele de luat vederi ale televiziunii. Dar în afară de ea existau detaşamentele de poliţişti în haine civile, care mişunau prin complex douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, asigurându-se că nimeni şi nimic nu va periclita lansarea navetei.

Megan tocmai se pregătea să se întoarcă în cameră, când auzi paşi în apropiere. Se întoarse şi văzu o siluetă care ieşi din umbra clădirii.

Dylan Reed?

Toată lumea glumea pe socoteala lui, spunând că acesta nu numai că nu aude ceasul deşteptător, dar ar fi putut să doarmă şi în picioare, dacă i s-ar fi dat voie. Atunci ce făcea aici aşa devreme, cu o oră înainte de apelul nominal?

Aştepta pe cineva. Pe cine? Şi de ce nu ţinea seama de carantină?

Carantina era o parte esenţială a procesului de lansare; de astă dată durata ei fusese redusă, din motive de forţă majoră. Era de neînchipuit ca un membru al echipajului să intre în contact cu cineva din afară într-un stadiu atât de avansat al

procesului de lansare.

Vizitatorul şi Reed înaintară spre un loc bine luminat şi Megan văzu ceva în jurul gâtului omului: un cârd de atestare a sănătăţii, care arăta că, indiferent cine era acesta, primise un permis de intrare din partea medicilor de la NASA.

Constatând că musafirul lui Reed avea permisiunea să se afle într-o zonă interzisă, Megan dădu să se întoarcă în casă, dar ceva o făcu să rămână pe loc. Se bizuise întotdeauna pe intuiţie şi instinct; faptul că le dăduse ascultare îi salvase viaţa nu o dată. Acum îi şopteau că nu era cazul să facă pe persoana bine crescută şi să se îndepărteze, respectând intimitatea lui Reed.

Megan se întoarse şi încercă să se apropie. Cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă astfel că ea nu auzea ce îşi spuneau. În schimb observă că musafirul îi dă ceva lui Reed: un cilindru metalic, strălucitor, cam de douăzeci de centimetri lungime.

Megan văzu obiectul doar o frântură de secundă, după care acesta dispăru în buzunarul salopetei lui Reed.

Musafirul îl apucă pe Reed de umăr, apoi se întoarse la maşina lui şi plecă. Reed rămase cu privirile aţintite asupra stopurilor roşii ale maşinii până când se pierdură în întuneric. Apoi se întoarse şi porni către apartamentul lui.

Are emoţii înaintea zborului ca fiecare dintre noi. Cineva a venit să-şi ia rămas-bun de la el.

Dar explicaţia nu prea stătea în picioare. Reed era veteran: participase la şase misiuni cu navete spaţiale şi lui părea emoţionat de lansare. Nu putea fi vorba nici de vreo rudă. Din momentul în care începea carantina, nici un membru al familiei nu se mai putea întâlni cu cei din echipaj. Erau cazaţi într-o zonă specială aflată la patru kilometri de locul lansării.

Aşadar, era cineva din cadrul programului. O persoană pe care eu n-o cunosc.

Înainte de a se îndrepta spre sala de mese unde echipajul lua ultima masă înainte de lansare, Megan se opri în camera ei şi analiză situaţia. Ar fi putut deschide ca din întâmplare discuţia cu Reed. La urma urmelor, fusese sprijinitorul ei tot timpul, chiar din momentul în care sosise În NASA şi începuse să-l considere prieten. Apoi îşi aminti de Adam Treloar, de virusul de variolă furat şi de căutarea disperată care se desfăşură în cel mai mare secret. Directivele lui Klein erau cât se poate de clare: trebuia să raporteze orice lucru suspect. Deşi Megan era sigură că exista o explicaţie a comportării lui Reed, întinse mâna spre telefon.

La ora şase şi treizeci de minute, echipajul intră în camera „curată” ca să se îmbrace. Pentru că Megan era singura femeie din misiune, avea o mică încăpere numai pentru ea. Închise uşa şi aruncă o privire critică la costumul ei de lansare-intrare. Cântărind aproape patruzeci şi cinci de kilograme, acesta se compunea din peste cincisprezece piese individuale, inclusiv un dispozitiv de flotare, pantaloni gravitaţionali şi un scutec absorbant. Megan se întrebase la ce folosea acesta din urmă, până când Reed îi explicase cât de mare este presiunea exercitată asupra corpului uman la intrarea pe orbită. Era practic imposibil ca vezica să nu se golească.

— Eşti foarte elegantă, Megan, spuse Frank Stone, pilotul misiunii, când fata intră în vestiarul bărbaţilor.

— Cel mai mult îmi place emblema, spuse Megan.

— Asta să i-o spui soţiei mele, zise Bill Karol, comandantul. Ea a proiectat-o.

Fiecare misiune avea o emblemă unică, desenată fie de unul din membrii echipajului, fie de rudele acestora. Cea de acum reprezenta naveta pătrunzând în spaţiul cosmic. În interiorul conturului rotund erau înscrise numele membrilor echipajului.

Echipajul se împărţi pe perechi. Fiecare verificând costumul celuilalt, ca să vadă dacă totul era în ordine. Apoi unul dintre specialiştii misiunii, David Carter, rosti o scurtă rugăciune în numele grupului. Momentul îi ajută să treacă peste apăsarea creată de moartea neaşteptată a lui Adam Treloar.

Rămăseseră mai puţin de trei ore până la lansare când ieşiră din sediul lor într-un perimetru scăldat în lumina reflectoarelor şi a camerelor de luat vederi. Erau ultimele momente când cei de afară puteau să-i vadă. Toţi cei aflaţi acolo fuseseră triaţi şi verificaţi cu grijă şi posedau permise speciale. În timp ce traversa puntea, Megan salută cu mâna reprezentanţii presei. Când zâmbi, un reporter strigă:

— Încă o dată! Te rog frumos!

Drumul până la hangar nu dură decât câteva minute. O dată ajunşi acolo, membrii echipajului se urcară într-un ascensor care urcă la o înălţime de şaizeci de metri unde se afla camera albă. Aici îşi puseră paraşutele, căştile pentru comunicare, cele de protecţie şi mănuşile.

— Cum te simţi?

Megan se întoarse şi îl văzu alături de ea pe Reed.

— Cred că foarte bine.

— Ai emoţii înaintea zborului?

— Aşa se numeşte ceea ce simt în stomac?

Reed se aplecă spre ea.

— Să nu spui nimănui şi eu simt la fel.

— Tu? Nu se poate!

— Ba mai ales eu!

Poate că felul în care îl privea Megan îl făcu să rostească următoarea întrebare:

— Ce s-a întâmplat? Vrei să mă întrebi ceva?

Megan făcu un semn vag cu mâna.

— Cred că momentul e de vină. Visezi, te pregăteşti, te antrenezi şi dintr-o dată te vezi aici.

Reed o bătu prieteneşte pe umăr.

— O să te descurci foarte bine. Aminteşte-ţi ce spunea Allenby: toţi ne bizuim pe experimentele pe care le-ai programat tu.

— Doamnelor şi domnilor, a sosit timpul, strigă unul dintre membrii echipei de pregătire.

Megan răsuflă uşurată când Reed se întoarse cu spatele spre ea. În timpul conversaţiei telefonice pe care o avusese cu Klein, şeful Secţiei Acoperire Unu îi spusese că va verifica de îndată cine este musafirul misterios al lui Reed şi îi va da de ştire. Întrucât nu mai primise de atunci nici o veste, Megan presupunea că şeful ei încă mai verifica sau ajunsese la un răspuns pe deplin satisfăcător, dar nu mai reuşise să ia legătura cu ea.

— Începe spectacolul, anunţă Reed. Îi făcu un semn lui Megan. După dumneavoastră, doamnă.

Megan trase adânc aer în piept, se aplecă şi trecu prin uşa care dădea spre platforma de lansare. În drum spre scară, ajunse la puntea mijlocie unde, pe lângă locurile de dormit, dulapurile cu alimente şi baie se aflau şi trei scaune speciale pentru ea, Randal Wallace şi David Carter, alţi doi specialişti din cadrul misiunii.

Aşezându-se bine în scaunul de decolare, Megan se trezi pe spate, cu genunchii îndreptaţi spre tavan.

— A treia misiune şi tot nu mă pot obişnui cu scaunele astea, mormăi Carter, în timp ce se strecura în scaunul de lângă ea.

— Asta pentru că te-ai îngrăşat, îl înţepă Wallace. Mâncarea gătită în casă!

— Cel puţin eu am o casă unde să gătesc, replică tăios Carter.

Scuturând un trabuc imaginar, Wallace îl imită pe Groucho Marx.

— Probabil că e dragoste.

Flecăreala încetă în momentul în care echipa de pregătire intră şi îi fixă cu curele de scaune.

— Microfoanele?

Megan le testă pe ale ei şi dădu din cap atât cât se putea dată fiind poziţia. În timp ce colegii ei erau legaţi la rândul lor, asculta echipa de orbită care parcurgea lista de verificare a punctelor de control ale misiunii.

Când îşi terminară treaba, membrii echipei de pregătire se îndepărtară.

— Doamnelor şi domnilor, Dumnezeu să vă ajute. Să vă întoarceţi acasă sănătoşi.

— Amin, murmură Carter.

— Ar fi trebuit să-mi iau ceva de citit, mormăi Wallace. Megan, cum te simţi?

— Cam moleşită, spuse Megan. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, daţi-mi voie să-mi verific şi eu lista mea.

La câteva sute de mile spre nord-est, Jon Smith îşi termina cea de-a doua ceaşcă de cafea. Îşi privi ceasul. Până acum Kirov trebuia să-şi fi ocupat poziţia de la Dupont Circle. Înainte să iasă din casă, Smith mai aruncă o privire la monitoarele conectate la camerele de luat vederi ale sistemului de securitate din exterior. Aşezată pe colţ, casa lui era înconjurată de copaci înalţi care o ascundeau de privirile vecinilor. Curtea din spate – o pajişte netedă, fără nici un fel de tufişuri sau arbuşti – nu oferea nici o posibilitate ca cineva să se ascundă. Senzorii de mişcare fixaţi în pereţii de piatră ai casei supravegheau fără încetare zona.

Cel care ar fi reuşit să treacă de senzori, ar fi dat peste un sistem de alarmă foarte sofisticat, fixat între cele două geamuri ale ferestrelor duble şi la încuietoarea uşilor. Dacă acestea erau atinse în vreun fel, declanşau în acelaşi timp o alarmă sonoră şi un gaz paralizant printr-un sistem de aspersiune. Testat în închisorile federale, gazul dobora ţintele în mai puţin de zece secunde.

Deşi Smith era convins că Beria nu va încerca să-l ucidă cu ajutorul unei arme cu bătaie lungă, consideră prudent să verifice încă o dată perimetrul. Mulţumit că totul e în ordine, se duse în

bucătăria care avea legătură directă cu garajul. Tocmai voia să închidă micul televizor de pe masa din bucătărie când văzu o imagine care îl făcu să se oprească. Ezită o clipă, apoi zâmbi şi puse mâna pe telefon.

Cu douăzeci şi unu de minute înainte de lansare, vocea directorului de zbor, Harry Landon, răsună în căşti:

— Oameni buni, spuse el cu accentul lui tipic din Oklahoma, se pare că avem un eveniment neaşteptat.

Deşi erau conştienţi de faptul că trei sute de oameni de la controlul misiunii ascultau fiecare sunet pe care îl făceau, membrii echipajului nu-şi putură reţine un murmur de nemulţumire.

— Să nu-mi spui că trebuie să luăm totul de la capăt, mârâi Carter.

— Care e problema? întrebă crispat pilotul.

— Am spus eu că avem o problemă? Nu. Am spus că este un eveniment.

Urmă o scurtă pauză.

— Olson, ai terminat verificarea pentru zbor?

— Da, domnule, răspunse Megan, în timp ce inima începuse să-i bată nebuneşte.

Să nu-mi spui că am dat-o în bară, numai asta nu, Iisuse Hristoase!

— În acest caz, vrei să accepţi o convorbire telefonică? Megan încercă să se ridice, uitând că este fixată în scaun. Oare cine o suna? Dumnezeule!

— Harry, spuse ea cuprinsă de panică. Nu ştiu dacă e o idee foarte bună.

— Nu te mai fandosi atâta. Am să-ţi fac legătura numai ţie. Ultimul lucru pe care îl mai auzi Megan înainte de paraziţii din căşti fu exclamaţia lui Carter: „Şobolanii!”

— Megan?

Pulsul i se acceleră.

— Jon? Tu eşti?

— Nu puteam să te las să pleci fără să-ţi urez noroc.

— Jon, cum de ai…? Adică, cum ai putut…

— N-avem timp de explicaţii. Te simţi bine? Eşti gata?

— Gata, da. Dacă mă simt bine? Tocmai încercam să mă obişnuiesc cu ideea că stau pe o tonă de combustibil lichid.

— Voiam să-ţi urez drum bun… Ai grijă să te întorci teafără şi

nevătămată.

Megan zâmbi.

— Aşa am să fac.

— Îmi pare rău, copii, interveni Landon. E timpul.

— Mulţumesc, Harry, spuse Megan.

— O să te reconectez la reţea. Eşti gata?

— Dă-i drumul.

Megan se încordă pregătindu-se să răspundă unor glume, dar acestea nu fură rostite. În ultimele cincisprezece minute ale numărătorii inverse, membrii echipajului fură ocupaţi cu schimbul de instrucţiuni şi detalii. Închizând ochii, Megan şopti câteva cuvinte din Psalmul douăzeci şi patru. Abia terminase când naveta se mişcă puţin. O clipă mai târziu se declanşă procedura de aprindere a combustibilului şi se auzi un zgomot puternic. Peste murmurul vocilor de la punctul de control, Megan auzi: Houston, *Discovery* s-a desprins!

Rezervorul extern alimenta motoarele principale ale navetei, iar Megan avu impresia că este legată de o roată de tortură. Două minute şi şase secunde după desprindere, rezervoarele se dislocară de navetă şi căzură în ocean, de muie aveau să fie recuperate. Împinsă de rezervorul extern care alimenta motoarele principale, *Discovery* se lupta să învingă atracţia gravitaţiei. Cu cât se ridica mai sus şi mai repede, cu atât echipajul resimţea mai tare presiunea. Megan fusese avertizată că se va simţi ca şi când ar fi avut o gorilă aşezată pe piept.

Fals. Mai degrabă un elefant.

Şase minute mai târziu, la o altitudine de două sute cinzeci de kilometri, motoarele principale se opriră. Megan era uimită de tăcerea care se lăsase brusc şi de cât de lin devenise zborul. Întoarse capul şi înţelese de ce: dincolo de fereastra argintie se vedeau stelele. *Discovery* era pe orbită.

21

În seara precedentă, Ivan Beria îşi dăduse întâlnire cu şoferul Lincolnului lângă staţia de metrou de la intersecţia străzii Q cu Connecticut Avenue. Şoferul îi aduse alte informaţii şi instrucţiuni. Beria le studie în timp ce maşina îşi croia drum spre cartierul rezidenţial Bethesda.

Şoferul era necesar pentru că Beria nu-şi putea permite să fie văzut pe stradă şi, în plus, era un conducător foarte prost. El, care putea doborî un om în câteva clipe, era pierdut şi dezorientat în circulaţia intensă a oraşului. Şi maşina mai oferea un avantaj: era perfectă pentru supraveghere şi filaj deoarece în Washington existau multe maşini luxoase. Lincolnul nu ar fi părut deloc deplasat într-un loc precum Bethesda.

Apropiindu-se de casa lui Smith, şoferul încetini ca şi când ar fi căutat un număr anume. Beria privi atent casa în stil de conac, retrasă mult de la stradă. Remarcă şirul de arbori ce se înălţau de o parte şi de alta a proprietăţii şi care, după cum presupunea Beria, continua şi în spatele casei. Ferestrele erau luminate, dar nu văzu nici o mişcare în interior.

— Mai fa un tur, îi spuse Beria şoferului.

Beria examină celelalte case din apropiere. Majoritatea aveau jucării şi biciclete pe pajiştea din faţă, un coş de baschet deasupra uşii de la garaj şi o mică barcă cu motor agăţată de o remorcă pe alee. Spre deosebire de ele, casa lui Smith părea pustie. Beria îşi spuse că este casa unui om care trăieşte singur pentru că aşa îi place, pentru că munca lui cere solitudine şi discreţie. O astfel de casă fără îndoială că are un sistem de avertizare şi securitate mult mai sofisticat – poate chiar mortal – decât cele anunţate de companiile de securitate.

— Am văzut destul, îi spuse el şoferului. O să mai venim din nou mâine dimineaţă.

Acum, puţin după ora nouă dimineaţa, Beria se afla din nou pe bancheta din spate a Lincolnului care stătea cu motorul pornit la colţul cel mai îndepărtat de casa lui Smith. Omul de la volan coborâse şi fuma. Pentru oamenii care alergau pe lângă el sau îşi plimbau câinii, părea un şofer care îşi aşteaptă clientul.

În liniştea ce domnea în interior, Beria revedea toate

informaţiile despre Smith. Şeful lui dorea ca doctorul american să fie scos din circulaţie cât mai rapid cu putinţă. Existau, însă, câteva obstacole. Smith nu se ducea la un anume birou, iar casa avea un sistem de securitate foarte hun. În consecinţă, execuţia trebuia să aibă loc undeva în aer liber, atunci când se va ivi ocazia. O altă problemă era imposibilitatea de a prevedea programul lui Smith şi deplasările lui după ce ieşea din casă. Aceasta însemna că Beria trebuie să-l urmărească pe Smith cât mai de aproape cu putinţă şi să găsească un moment prielnic. În avantajul lui era faptul că americanul nu avea escortă şi, aşa cum îi spusese cel care îl angajase, nu era înarmat. Însă cel mai important era că Smith nu avea nici cea mai mică idee că este în pericol. Beria se uită la ceas; trecuseră patruzeci şi cinci de minute de când sosise.

Lincolnul se înclină când şoferul se aşeză din nou la volan.

— Smith iese din casă.

Beria se uită prin parbriz în josul străzii, unde o maşină de culoare bleumarin ieşea cu spatele dintr-un garaj. După cum i se comunicase, aceasta era maşina lui Smith.

— Aşadar, am pornit, spuse Beria încet.

Smith se îndrepta spre oraş, uitându-se mereu în oglinzile retrovizoare. După câţiva kilometri reperă Lincolnul negru care trecea de pe o bandă pe alta de fiecare dată când făcea şi el acest lucru. Îl sună pe Kirov pe celular.

— Este Lincolnul de la aeroport. Mi-a luat urma. Cred că Beria muşcă momeala.

— Sunt gata, îl asigură Kirov.

Smith se uită din nou în oglindă. Lincolnul era la trei maşini în urma lui.

O dată ajuns în oraş, Smith conduse cât de repede îi permitea circulaţia, schimbând benzile şi apăsând pe claxon. Spera că Beria îşi va imagina că a întârziat la vreo întâlnire importantă şi că îi va lăsa impresia unui om preocupat de altceva, cu garda în jos, deci o pradă uşoară. Dorea ca asasinul să se concentreze exclusiv asupra lui, pentru a nu-l observa pe Kirov.

Se grăbeşte, îşi zise Beria. *Oare de ce?*

— Se îndreaptă spre Dupont Circle, spuse şoferul.

Beria se încruntă. Apartamentul lui se afla în acea zonă. Oare să-l fi descoperit Smith? Care era de fapt destinaţia lui?

Maşina lui Smith luă viteză pe Connecticut Avenue, coti la

stânga pe Strada R, apoi la dreapta pe Strada douăzeci şi unu.

Unde se duce?

Maşina încetini în timp ce Smith se apropia de capătul Străzii S. Beria îl urmări cum parchează maşina şi traversează Strada douăzeci şi unu. Această zonă cu restaurantele şi magazinele ei est-europene îi era foarte cunoscută. De când sosise la Washington, era singurul loc în care îndrăznise să meargă şi unde se simţea la largul lui.

A venit aici ca să încerce să prindă o urmă. Sau cineva mi-a văzut portretul.

Beria îşi văzuse portretul-robot în ziare şi considera că e departe de realitate. Şi, totuşi, poate că îl văzuse cineva, prin zonă, chiar dacă nu ieşise din casă decât după lăsarea întunericului.

— Stai undeva unde să te pot găsi, îi spuse Beria şoferului.

Şoferul arătă spre un restaurant din apropiere.

— Am să stau în parcare.

Beria coborî din maşină şi traversă strada la timp ca să-l poată vedea pe Smith cum trece pe sub o arcadă flancată de un bar şi un magazin cu postere. Acum ştia exact încotro se îndreaptă prada lui: spre micul pătrat dintre Strada douăzeci şi unu şi Florida Avenue. Îşi spuse că Smith era isteţ: îl căuta într-un loc în care existau şanse să-l găsească. Dar Beria cunoştea locul acela şi îl controla cât se poate de bine.

Beria dispăru pe sub arcadă, apoi intră într-o cafenea macedoneană. La una din mese, un grup de bătrâni jucau domino; melodia tărăgănată a unui cântec popular răzbătea prin megafoanele din interiorul şi din exteriorul cafenelei. Îl văzu pe Smith, care se îndrepta spre fântâna din centrul pătratului. Acum nu se mai grăbea, părea că se uita după cineva. Beria avu impresia că simte neliniştea lui Smith, care nu se simţea la largul lui într-un loc ca ăsta. Mâna i se afundă mai adânc în buzunar şi degetele se strânseră în jurul minerului de plută al stiletului lui cu arc.

Smith simţi vibraţiile pagerului în dreptul rinichilor. Kirov îi semnala că Beria se află în zonă la cincizeci de metri de el. Încetinind pasul şi mai mult, Smith se îndreptă spre un stand cu covoare. Se opri şi se uită la ceas, apoi privi în jur, ca şi când ar fi căutat pe cineva. La ora aceea erau mulţi oameni prin preajmă; cei mai mulţi, în drum spre lucru sau spre magazinele lor se opreau să bea o cafea şi să ia un pateu. Smith spera ca Beria să

creadă că urma să se întâlnească cu un informator.

Pagerul vibră din nou – de două ori. Beria era acum la douăzeci şi cinci de paşi de el şi se apropia. Smith simţi fiori de gheaţă pe şira spinării, în timp ce se plimba pe lângă covoarele expuse. Privi înjur, dar nu-i văzu nici pe Beria, nici pe Kirov. Apoi auzi nişte paşi uşori în spatele lui.

Din punctul unde se afla – în faţa intrării unui magazin alimentar – Kirov îl reperase pe Beria încă din clipa când trecuse pe sub arcadă. Acum se apropia de el în diagonală, iar adidaşii lui nu făceau nici cel mai mic zgomot.

Nu te uita în jur, Jon. Nu sări. Ai încredere în mine.

Kirov avea în mână umbrela care se clătina uşor în mâna lui în timp ce se apropia de Beria. Exact în momentul în care acesta făcu un pas şi piciorul din spate se ridică puţin, Kirov lăsă umbrela în jos. Lama ascuţită ca briciul străpunse ţesătura pantalonilor lui Beria şi pătrunse în carne. Beria se răsuci, cu stiletul în mână, dar Kirov era deja la doi metri în urma lui. Beria îl văzu şi ochii i se căscară de uimire. Chipul ăsta de la Moscova! Generalul rus din gară! Făcu un pas către Kirov. Piciorul drept i se îndoi şi alunecă. Stiletul îi căzu din mână, iar el se aplecă înainte. Drogul cu care era tratată lama umbrelei îi înceţoşa vederea, îi transforma muşchii în gelatină.

Cu ochii sticloşi, Beria era vag conştient de faptul că două braţe puternice îl sprijineau. Kirov îl ţinea şi îi zâmbea vorbindu-i în sârbă: îi spunea ce băiat rău este şi de când îl caută. Beria deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi decât să horcăie. Kirov îl trăgea tot mai aproape, şoptindu-i ceva. Simţi buzele lui Kirov care îi atingeau obrazul, apoi auzi un strigăt în sârbă din partea cuiva care îi insulta bărbăţia.

— Haide, iubitule, să mergem, spuse Kirov blând. Hai să plecăm de aici până nu dăm de necaz.

Beria se răsuci şi văzu nişte bătrâni care făceau gesturi hidoase spre el. Smith se afla şi el alături şi îl sprijinea de un umăr. Beria încercă să-şi mişte picioarele, dar descoperi că nu poate. Capul îi căzu pe spate şi văzu partea inferioară a arcadei. Ieşiră din patrulater. Zgomotul circulaţiei intense semăna cu cel al unei cascade. Kirov deschise portiera unei dubiţe albastre şi scoase un scaun cu rotile pliabil. Îl apăsă cu mâinile pe umeri obligându-l să stea jos. Apoi îi legă mâinile şi picioarele cu curele de piele. Aici bâzâitul unui motor electric şi înţelese că scaunul cu rotile fusese împins pe o rampă şi ridicat. Apoi Kirov împinse

scaunul în dubă şi blocă roţile. Brusc totul dispăru, cu excepţia ochilor albaştri şi reci ai rusului.

— Nici nu ştii ce noroc ai, ucigaş nenorocit ce eşti!

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi.

Veranda din spate a vilei lui Peter Howell de la Chesapeake dădea spre un heleşteu în care se vărsa un pârâiaş cu nenumărate meandre.

Era seară şi trecuseră opt ore de când fusese prins Beria. Soarele care cobora spre apus încălzea faţa lui Smith care, instalat comod, se uita la doi ulii cum se certau pentru o pradă. În spatele lui se auziră paşii lui Kirov.

Smith nu ştia cui aparţinea această cabană care, după cum îi spusese Peter Howell la Veneţia, era o locuinţă particulară foarte bine dotată. Curată şi confortabilă, cabana avea o cămară plină cu alimente. Sub pardoseala din camera principală, într-o mică ascunzătoare, se aflau mai multe arme, medicamente şi alte lucruri necesare care indicau fără putinţă de îndoială specificul muncii lui Howell. În spate, într-o clădire care semăna cu un fel de magazie pentru scule, se afla altceva.

— A venit momentul, generale.

— Ar trebui să-l mai lăsăm puţin, Jon. Nu vreau să mai facem chestia asta încă o dată.

— Citesc şi eu aceleaşi articole de specialitate ca şi tine. Cei mai mulţi cedează după şase ore.

— Beria nu face parte dintre aceştia.

Smith traversă veranda şi se rezemă de balustradă. Din momentul în care concepuseră planul, ştiuseră că, dacă va fi prins, Beria nu va vorbi. Nu fără anumite „stimulente”. Nu era vorba de şocuri electrice sau bastoane de cauciuc, ci de substanţe sofisticate care, în anumite combinaţii, puteau da rezultate excelente. Prezentau, însă, dezavantaje. Nu puteai fi sigur că pacientul nu va face un şoc sau nu va avea o reacţie neaşteptată. Un astfel de risc era inacceptabil în cazul lui Beria. Acesta trebuia determinat să mărturisească, în condiţii de deplină siguranţă.

Smith nu-şi făcea iluzii. Indiferent că era vorba de electricitate, de substanţe chimice sau de orice altceva, tot tortură se chema. Ideea de a accepta această metodă îi făcea rău, atât ca om, cât şi ca medic. Încerca să se convingă că, în cazul de faţă, era justificată. Conspiraţia din care făcea parte Beria putea să

provoace moartea a milioane de oameni. Era vital să afle ce informaţii deţinea Beria.

— Hai să-i dăm drumul, spuse Smith.

În jurul lui Beria totul era alb. Când îşi recăpătă cunoştinţa, descoperi că se afla într-un tub cilindric, un fel de siloz, cu pereţii netezi, îmbrăcaţi într-un plastic lucios. Sus de tot, unde nu putea ajunge el, se aflau două lămpi fluorescente.

La început, lui Beria i se păru că se află într-o celulă de închisoare. Gândul acesta îl liniştise. Avea o oarecare experienţă în domeniu. Apoi descoperi că încăperea era atât de strimtă încât nu se putea mişca.

După o clipă i se păru că aude un fâşâit slab, ca un semnal radio venind de departe. Pe măsură ce orele treceau, semnalul i se părea tot mai puternic şi pereţii tot mai albi. Apoi începură să se strângă în jurul lui. Pentru prima oară Beria închise ochii o clipă. Când îi deschise, albul devenise şi mai puternic, dacă aşa ceva era cu putinţă. Acum nu mai îndrăznea să deschidă ochii. Zumzetul. Crescuse devenind muget şi, dincolo de el, Beria auzea şi altceva, ceva care semăna cu o voce omenească. Habar lui avea că cel care urla era chiar el.

Fără nici un fel de avertisment, simţi că se clatină şi căzu printr-o uşă ascunsă pe care o deschisese Kirov. Apucându-l pe Beria de braţ, acesta îl trase afară şi îi aruncă imediat o glugă neagră pe cap.

— Totul o să fie bine, îi şopti Kirov pe sârbeşte. Am a te scap de toată durerea, de toată durerea. O să-ţi dau apă, apoi vei putea vorbi cu mine.

Brusc Beria îşi aruncă braţele în jurul lui Kirov, strângându-l aşa cum strânge un om care se îneacă o bucăţică de scândură. Kirov continuă să vorbească cu el şi să-l liniştească, până când Beria făcu primii paşi şovăielnici.

Smith fu şocat de înfăţişarea lui Beria – nu pentru că ar fi fost speriat sau rănit, dimpotrivă. Arăta aşa cum îl văzuse Smith ultima dată. Cu toate acestea, existau şi nişte deosebiri. Ochii lui Beria erau sticloşi şi spălăciţi, ca cei ai unui peşte mort. Vocea îi era monotonă, fără nici un fel de inflexiuni sau intonaţii, de parcă se afla sub hipnoză.

Se aşezară toţi trei în jurul unei mese mici cu un magnetofon mic între ei. Beria bău apă dintr-un pahar de plastic. Alături de el, Kirov îi urmărea toate mişcările. În poală ţinea un pistol acoperit

cu o cârpă, aţintit spre umărul lui Beria.

— Cine te-a angajat să-l ucizi pe gardianul rus? întrebă blând Smith.

— Un bărbat de la Zurich.

— Ai fost la Zurich?

— Nu. Am vorbit la telefon. Numai la telefon.

— Ţi-a spus cum îl cheamă?

— Spunea că se numeşte Gerd.

— Cum te-a plătit Gerd?

— Banii au fost depuşi într-un cont la Banca Offenbach. Este ţinut de *Herr* Weizsel.

Weizsel! Numele pe care îl obţinuse şi Peter Howell de la Dionetti...

— *Herr* Weizsel... Te-ai întâlnit cu el? întrebă încet Smith.

— Da, de mai multe ori.

— Dar cu Gerd?

— Niciodată.

Smith îi aruncă o privire lui Kirov care dădu afirmativ din cap, în semn că îl crede pe Beria. Se aşteptase ca Beria să lucreze cu intermediari. Bancherii elveţieni erau cei mai buni în acest domeniu.

— Ştii ce ai luat de la paznicul rus?

— Microbi.

Smith închise ochii. *Microbi...*

— Ştii cum se numea omul căruia i-ai transmis microbii la aeroport?

— Cred că David. Dar nu era numele lui adevărat.

— Ştiai că urma să-l ucizi?

— Da.

— Gerd ţi-a spus asta?

— Da.

— A menţionat vreodată vreun american? Ai fost contactat vreodată direct de către un american?

— Numai de şoferul meu. Dar nu ştiu cum îl cheamă.

— Ai vorbit vreodată despre Gerd sau despre oricine altcineva?

— Nu.

Smith făcu o pauză, încercând să-şi ascundă frustrarea. Cel care conducea această operaţiune, indiferent cine era, construise un zid de protecţie impenetrabil între el şi asasin.

— Ivan, acum nu mai vreau să asculţi.

— Foarte bine. Beria îşi întoarse privirile şi le aţinti în gol.

— Jon, nu mai are nimic de spus, zise Kirov. Poate că am mai putea obţine câteva detalii, dar n-are relevanţă.

— Dar ce se aude cu Lincolnul?

— Este un vehicul din parcul auto al NASA. Sunt zeci de maşini ca asta. Klein mai cercetează. Făcu o pauză. Ar fi trebuit să-l înhăţăm şi pe şofer. Probabil că a raportat că Beria a dispărut. Şefii lui îşi vor da seama imediat despre ce e vorba şi vor deveni mult mai precauţi.

— Am mai discutat despre asta, îi aminti Kirov. Nu puteam pune mâna şi pe Beria şi pe şofer. Ne-ar fi trebuit ajutoare.

— Beria ne-a dat două nume: Banca Offenbach şi acest Weizsel, spuse Smith, după care îi povesti despre filiera veneţiană.

Rusul ridică privirile:

— Weizsel a avut de-a face în mod sigur cu Gerd. Precis că a stat de vorbă cu el, poate chiar s-au şi întâlnit...

Smith îi completă gândul:

— Poate că îi cunoaşte şi numele adevărat, nu-i aşa?

22

Văzând că Beria nu apare, şoferul Lincolnului se îndepărtă de maşină. În acel cartier erau şanse mari ca maşina să fie furată în următoarele câteva ore. Apoi avea să fie dezmembrată într-un atelier şi vândută ca piese de schimb. Şi chiar dacă autorităţile vor găsi maşina, nu vor putea să afle mare lucru. Şoferul purta întotdeauna mănuşi; echipa de legişti nu prea avea ce să descopere. Numele lui nu apărea pe nici un document de la NASA. Maşina fusese luată pe numele unui şofer care în momentul de faţă lucra la Pasadena, în California.

Ajuns în staţia de metrou de la intersecţia dintre Connecticut Avenue şi Strada Q, şoferul îl sună pe şeful său. Îi explică ce se întâmplase şi îşi exprimă părerea că asasinul fusese prins. De la celălalt capăt al firului primi instrucţiunea să se ducă de îndată la Aeroportul Dulles, unde într-o casetă pentru bagaje va găsi două genţi de voiaj; una cu bani şi acte de identitate, cealaltă cu haine de schimb. Tot acolo va găsi şi un bilet pentru Cancun, unde urma să rămână până va primi alte ordine.

După ce vorbi cu şoferul, Anthony Price îi telefonă doctorului Karl Bauer, care se întorsese din Hawaii după ce-i dăduse mostrele de variolă modificată lui Dylan Reed, la Cape Canaveral.

— Sunt probleme cu băiatul tău, spuse Price. Acum e chiar mai rău decât înainte. După ce îi dădu lui Bauer toate amănuntele, adăugă: Dacă Beria a fost prins, poţi să fii sigur că la mijloc se află Smith. În ultimă instanţă, Beria va vorbi – dacă nu cumva a şi făcut-o deja.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Bauer. Nu ne-a văzut pe nici unul dintre noi. Nu ştie cum ne cheamă. Treloar e mort. Urma se opreşte la el.

— Urma trebuie să se oprească la Beria! se răsti Price. Trebuie să-l lichidăm.

— Atât timp cât este păzit de Smith? Te rog să-mi spui şi mie cum crezi că putem s-o facem.

Price ezită. Smith nu-l va ţine pe Beria într-o închisoare federală. Probabil că o să-l ascundă undeva unde nimeni nu-l poate găsi.

— Propun să mergem mai departe conform programului, spuse el. Să creăm o diversiune.

— Dar asta l-ar putea pune în pericol pe Reed şi tot proiectul.

— Dacă nu acţionăm vom fi în pericol şi mai mare! Ascultă-mă, Karl, Reed urma să facă experienţa poimâine. Nu există nici un motiv să n-o facă acum.

— Toate experimentele sunt programate, răspunse Bauer. Ar putea să pară ciudat dacă Reed va schimba accesiunea.

— Date fiind împrejurările, o schimbare a succesiunii va fi ultimul lucru cu care îşi va bate capul cineva. Trebuie să realizăm mutaţia cât mai rapid şi să ne acoperim toate urmele.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Price îşi ţinea respiraţia, întrebându-se dacă bătrânul savant va ceda sau nu.

— Foarte bine, spuse Bauer în cele din urmă. Am să iau legătura cu Reed şi am să-i spun să urgenteze programul.

— Spune-i să lucreze cât mai repede.

— Atât de repede pe cât *se poate.*

Price era la capătul răbdării.

— Nu mai despica firul în patru cu mine, Karl. Spune-i să-i dea drumul şi gata.

Karl Bauer rămase pe gânduri după ce închise telefonul. Anthony Price era unul dintre birocraţii cărora puterea aparent nelimitată li se urcă la cap.

Bauer părăsi biroul şi luă ascensorul până la ultima încăpere de la subsol. Aici era inima centrului lui de comunicaţii, o încăpere de mărimea unui turn de control al traficului aerian unde tehnicienii, folosind sateliţii particulari, luau în permanenţă pulsul electronic al imperiului Bauer-Zermatt. Mai exista încă un satelit care, până acum, rămăsese neactivat. Traversând camera, Bauer intră într-o încăpere separată şi se încuie pe dinăuntru. Se aşeză în faţa consolei, activă ecranul cu rezoluţie extrafină şi începu să apese pe claviatură. Satelitul, construit de chinezi la Xianpau, lansat de francezi din Noua Guinee, prinse viaţă. În ceea ce priveşte hardul, era un echipament relativ puţin sofisticat, construit pentru un singur scop şi cu o durată de viaţă foarte scurtă. După ce îşi va termina treaba, o încărcătură de exploziv va distruge orice dovadă a faptului că existase vreodată.

Bauer intră pe frecvenţa NASA, îşi pregăti mesajul pentru transmitere, apoi deschise circuitele. Mesajul fu transmis satelitului, iar acesta la rândul lui îl transmise navetei. După ce

îşi încheie misiunea, satelitul se dezactivă. Chiar dacă transmisia ar fi fost observată, nu s-ar fi putut stabili de unde venea. O dată satelitul redus la tăcere, impresia ar fi fost că mesajul venise dintr-o gaură neagră din spaţiu.

Bauer se lăsă pe spătarul scaunului. Bineînţeles că nu va primi un răspuns direct de la navetă. Singura cale pentru a se asigura că mesajul lui fusese primit era să intre în sistemul de transmisie al navetei. Când o să audă vocea lui Reed o să-şi dea seama.

Călătorind cu o viteză de douăsprezece mii de kilometri pe oră, la o altitudine de o sută şaizeci de kilometri, *Discovery* se afla pe cea de-a patra sa orbită circumterestră. Megan îşi strânse scaunul, îşi scoase costumul de lunsare-reintrare şi îşi puse o salopetă comodă plină cu tot felul de buzunare. Observă că faţa şi partea de sus a corpului îi erau uşor umflate. Toate ridurile îi dispăruseră şi talia i se subţiase cu vreo doi centimetri buni. Faptul se explica prin aceea că nu exista gravitaţia care să tragă în jos fluidele din organisme. Peste vreo patru-şase ore, fluidele în exces aveau să fie eliminate prin rinichi.

Cu ajutorul colegilor ei de echipă, Carter şi Wallace, Megan activă curentul electric de pe navetă, aerul condiţionat, iluminatul şi sistemul de comunicaţii. În timp ce lucra, Megan asculta discuţia dintre comandantul, Bill Karol, pilotul, Frank Stone şi controlul misiunii. Erau tot felul de replici de rutină despre starea navetei, viteză şi poziţie – până când auzi vocea uimită a lui Karol.

— Dylan, auzi chestia asta?

— Ce este?

— A venit ceva pe circuit pentru tine, dar nu se spune de unde anume.

Megan îl auzi pe Reed chicotind.

— Probabil că vreunul din băieţii mei de la laborator căzut peste cască. Dar ce spune în mesaj?

— Se pare că s-a produs o modificare în ordinea experimentelor voastre. Megan a fost împinsă în spate, pe locul patru. Tu ocupi primul cabina de încercare.

— Hei, asta nu e corect, spuse Megan.

— Ai tras cu urechea, nu-i aşa? spuse Reed. Nu te necăji, Megan. O să ai timp suficient.

— Ştiu. Dar de ce s-a făcut schimbarea asta?

— O să verific programarea chiar acum.

— Vin şi eu.

Plutind, Megan reuşi să ajungă sus, pe scara ce ducea spre puntea de comandă. Reed stătea suspendat ca un scafandru în spatele pilotului şi al comandantului, verificând jurnalul de bord.

Aruncă o privire spre ea şi spuse:

— Arăţi cu zece ani mai tânără.

— Te rog, doar cu cinci. Şi mă simt umflată. Despre ce e vorba?

Reed îi dădu jurnalul de bord.

— Este o schimbare de ultim moment în programare pe care am uitat s-o menţionez. Am să fac mai întâi testele ca să scap de ele. După aceea o să ai locul la dispoziţie pentru tine şi microbii bolii legionarilor.

— Speram să încep eu, spuse Megan.

— Da, ştiu. E prima călătorie. Eşti emoţionată şi nerăbdătoare. În locul tău aş profita de timpul liber. Eu o să trudesc la vasul ăsta petri.

— Vrei să te ajut la teste?

— Apreciez intenţia, dar nu, mulţumesc. Reed luă jurnalul. Ei bine, cred că ar trebui să deschid Fabrica.

Fabrica era porecla pe care o dăduse echipajul laboratorului spaţial.

Megan urmărea pe monitor cum Reed se îndrepta spre puntea mijlocie şi plutea prin tunelul care făcea legătura cu laboratorul spaţial. Continua şi acum să fie uimită la gândul că numai pereţii curbi ai tunelului şi învelişul lor exterior îl despărţeau pe Reed de spaţiul îngheţat de afară. Se întoarse către Bill Karol.

— Cine a transmis mesajul?

Karol îşi verifică ecranul.

— Nu este un nume, ci un număr.

Megan tresări în sinea ei şi citi peste umărul lui. Numărul format din şase cifre îi era cunoscut, dar nu-şi putea aminti de unde.

— Se vede că a fost cineva tare grăbit, remarcă Stone, pilotul. Probabil că este vreo indicaţie de ultim moment a laboratorului de la sol.

— Dar ziceai că nu a venit prin controlul misiunii, spuse Megan. Am vrut să spun că nu se auzea vorbăria aia obişnuită. Dar la naiba, Megan, cine ar fi putut să-l trimită?

În timp ce cei doi bărbaţi se întoarseră la îndatoririle lor, Megan se dădu înapoi. Ceva nu era în regulă. Îşi amintise unde

văzuse numărul: era numărul de identificare îi lui Dylan Reed de la NASA. Totuşi, cum ar fi putut el să-şi trimită singur un mesaj?

Imediat ce intră în laboratorul spaţial, Reed deconectă circuitele care controlau camerele de înregistrare a activităţii din laborator. Desfăcu clapa unuia dintre buzunarele salopetei şi scoase cilindrul gros de titaniu pe care i-l dăduse Bauer cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă. Reed ştia că are de-a face cu un produs „fierbinte", care fusese lăsat la căldură mult prea mult timp. Deschise congelatorul, strecură tubul înăuntru şi reconectă camerele de luat vederi.

Uşurat că germenii de variolă se aflau în siguranţă, Reed începu să pregătească laboratorul pentru procedurile pe care urma să le execute. În acelaşi timp, se străduia să-şi imagineze ce se întâmplase acolo jos, pe pământ, ca să-l provoace pe Bauer să devanseze programul. După ultimele lui informaţii, Beria fusese trimis să-l lichideze pe Smith. Întrucât Bauer reuşise să-i transmită acest mesaj şi nu se semnalaseră de la sol nici un fel de evoluţii neobişnuite, concluzia logică era că Beria dăduse de un necaz suficient de serios pentru a-l determina pe Bauer să acţioneze.

Reed ştia că Bauer nu ar fi luat legătura cu el dacă n-ar fi fost absolut necesar. Pilotul şi comandantul de zbor nu se vor sesiza din cauza unui singur mesaj în care lipsea confirmarea din partea controlului misiunii. Un al doilea mesaj, însă, ar stârni suspiciuni şi ar fi imediat cercetat. Întrucât în acel moment Reed nu avea cum să ia legătura cu Bauer, trebuia să manifeste o încredere oarbă şi să desăvârşească lucrarea pe care o începuse bătrânul elveţian.

Reed şi-ar fi dorit să fie odihnit pentru lucrarea care urma, dar dată fiind situaţia, trebuia să ignore oboseala provocată de lansare şi să se înhame la muncă. Îşi aşeză picioarele în suportul fixat în faţa mesei de laborator şi încercă să calculeze de cât timp va avea nevoie ca să-şi termine treaba. Dacă socotelile lui erau corecte, restul echipajului va fi la masă exact atunci când el îşi va încheia activităţile. Vor fi cu toţii în acelaşi loc, exact aşa cum îşi dorea el.

În camera de zi de la Rosebud, Klein asculta, fără să facă vreun comentariu, relatarea lui Smith în legătură cu modul în care fusese prins Beria şi amănuntele interogatoriului care urmase.

— Un ucigaş notoriu are relaţii cu o bancă elveţiană şi cu unul dintre funcţionarii ei superiori, murmură el.

Smith arătă spre caseta de pe măsuţa de cafea.

— Beria ne-a oferit mult mai multe informaţii. Câţiva oameni importanţi din Rusia şi din Europa Răsăriteană l-au avut pe statul lor de plată. Evenimente care pentru noi par să nu aibă nici un sens se pot explica prin asasinate şi şantaje în care a fost implicat Beria.

Klein se încruntă.

— Foarte bine. Avem aici o mulţime de gunoaie şi s-ar putea ca într-o bună de zi să ne fie de folos. Dar acea „bună zi” nu va veni atât timp cât nu găsim viruşii de variolă! Unde se află acum Kirov şi Beria?

— Într-un loc sigur. Beria este sub influenţa unui sedativ puternic. Kirov îl păzeşte. Generalul a formulat o cerere: ar dori să-l ducă pe Beria înapoi la Moscova – pe tăcute – şi cât mai curând posibil.

— Asta se poate aranja, evident dacă eşti convins că nu ne mai poate spune nimic.

— Sunt sigur, domnule.

— În acest caz, am să aranjez să fie transportaţi la baza Andrews.

Klein se ridică şi începu să se plimbe prin faţa ferestrei mari.

— Din păcate, faptul că l-am prins pe Beria nu a rezolvat problema. Ştii foarte bine că elveţienii păstrează cel mai mare secret asupra operaţiunilor lor bancare. Preşedintele ar putea să-i facă să deschidă Banca Offenbach fără a le spune de ce avem nevoie de cooperarea lor, dar ar dura mult.

— Nu poate fi vorba de o operaţiune de la guvern la guvern, domnule, spuse calm Smith. Nu avem timp şi, la fel ca şi dumneavoastră, presupun că elveţienii or să ne întoarcă spatele. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar *Herr* Weizsel s-ar putea să fie mai binevoitor. Peter Howell se află încă la Veneţia.

Klein îl privi pe Smith şi înţelese despre ce vorbea. Timp de câteva clipe cântări riscurile.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Dar asigură-te că înţelege că nu trebuie să dezvăluie nimic şi că nu trebuie să existe repercusiuni.

Smith se duse în mica încăpere care devenise centrul de comandă al lui Klein de la Câmp David şi formă un număr de telefon.

— Peter, dă-i drumul spre Zurich.

— Aşa îmi ziceam şi eu, răspunse englezul. Mi-am rezervat loc la primul zbor de mâine dimineaţă.

— Peter, l-am prins pe Beria. Ne-a dat numele lui Weizsel, dar nimic mai mult. Trebuie să ştiu cine e cel care îl plăteşte.

— Dacă Weizsel ştie, ai să ştii şi tu. Te sun de la Zurich, Jon.

— Bine. Spune-mi, nu cumva ai la îndemână în recorder? Am ceva ce ar putea să-ţi folosească.

Smith se întoarse în camera de zi şi îi spuse lui Klein că Peter era gata de plecare.

— Aţi aflat ceva despre maşină?

Klein dădu negativ din cap.

— Imediat ce mi-ai dat telefon că l-aţi prins pe Beria, am luat legătura cu cineva de la poliţia din Washington. A dat maşina în urmărire generală, sub pretextul că a fost implicată într-o spargere. Deocamdată nici o veste. Nici despre şofer nu se ştie nimic. Făcu o pauză, apoi continuă: La început am crezut că există o explicaţie logică pentru numărul de NASA al maşinii. Acum…

— Treloar era de la NASA, spuse Smith. De ce să nu vină o maşină de la NASA să-l ia de la aeroport? Nu se aştepta să fie urmărit.

— Dar este acelaşi vehicul care te-a urmărit *pe tine,* nu-i aşa? Se uită cu atenţie la Smith şi continuă: Mai este ceva legat de NASA. Doctorul Dylan Reed a primit o vizită noaptea târziu; e vorba de o persoană pe care nu am reuşit încă s-o identificăm.

Smith îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Klein. Ştia că acesta trăia într-o lume în care secretele erau împărtăşite numai atunci când acest lucru era absolut necesar. Acum seful Secţiei Acţiune sub Acoperire Unu recunoştea că are o sursă chiar în inima agenţiei NASA.

— Megan Olson, rosti Smith. În acel moment, atât de aproape de lansare, nu putea fi vorba de nimeni altcineva. Ar ti trebuit să-mi spuneţi, domnule.

— Nu era nevoie să ştii, răspunse Klein. Şi, apropo, nici ea nu ştie nimic despre tine.

— Atunci de ce îmi spuneţi acum?

— Pentru că tot nu avem nici o pistă în privinţa germenilor de variolă. Îţi aminteşti? Eram convins că trebuie să fie pe undeva prin apropiere de Washington, pentru că acolo s-a dus Treloar.

— Exact. De la Londra s-ar fi putut duce oriunde.

— Acum mă gândesc că s-ar putea să existe o legătură între Treloar şi Reed.

— De asta se află Megan acolo? Ca să stea cu ochii pe Reed? întrebă Smith.

— Ce-ar fi să-mi spui ce ştii *tu* despre Reed, ceva care îi putea să ne dea vreun indiciu în legătură cu eventuala lui implicare.

Smith dădu din cap.

— Nu-l cunosc foarte bine pe Reed, dar reputaţia lui la Institutul de Cercetări al Armatei era ireproşabilă. Vreţi a încerc să văd ce pot să aflu?

— N-avem timp, spuse Klein. Am nevoie de tine pentru altceva. Dacă nu rezolvăm misterul ăsta, o să avem suficient timp să-l cercetăm pe Reed după ce se întoarce naveta.

Klein luă două dosare.

— Acestea sunt dosarele celor doi soldaţi pe care i-a întâlnit Howell la Palermo.

— Cam subţirele, domnule, observă Smith.

— Nu-i aşa? Au fost „igienizate”. Date, locuri, misiuni, ofiţeri superiori – toate astea lipsesc, iar numărul de telefon pe care l-a dat Nichols nu există.

— Cum aşa?

— Nu în mod oficial. Nu am făcut mai mult, pentru că nu ştiu cu ce avem de-a face, însă trebuie să aflăm unde duce urma asta din armată. Vreau să faci exact ceea ce ai făcut la Houston: scutură puţin pânza păianjenului şi vezi ce fel de muşte se prind în ea.

La trei ore după ce plecase din Veneţia, Peter Howell se înregistra la Grand Hotel Dolder din Zurich.

— Aveţi vreun mesaj pentru mine? îl întrebă el pe recepţioner.

Acesta îi înmână un plic gros. Îl deschise şi găsi înăuntru numai o foaie de hârtie parfumată cu o adresă pe ea. Deşi mesajul nu era semnat, Howell ştia cine este autorul lui – o doamnă octogenară care fusese implicată permanent în spionaj după cel de-al doilea război mondial.

Cum naiba îşi permite Weizsel să ia masa la Drumul Lebedei când are un salariu de funcţionar de bancă? se întrebă Howell şi îşi spuse că n-ar fi o idee rea să încerce să afle.

După ce se schimbă şi îşi puse un costum elegant, luă un taxi şi se duse în inima cartierului financiar. Se făcuse deja ora opt şi cu excepţia câtorva intrări puternic luminate, zona era pustie.

Deasupra uneia din ele atârna o lebădă aurită.

În interior era cam aşa cum îşi imaginase Howell: pereţi lambrisaţi şi mobilă de epocă. Chelnerii purtau frac, argintăria strălucea, iar şeful de sală părea uimit de acel turist străin care îşi închipuia că poate să mănânce aici fără să-şi fi rezervat o masă.

— Sunt oaspetele domnului Weizsel, îi spuse Howell.

— A, *Herr* Wiezsel… aţi venit mai devreme, domnule. Masa domnului Weizsel este pregătită pentru ora nouă. Vă rog să luaţi loc în salon sau la bar, dacă preferaţi. Am să-l îndrum spre dumneavoastră.

Howell se duse în salon unde, câteva minute mai târziu, era prins într-o conversaţie animată cu o tânără al cărei piept generos ameninţa să se reverse în orice clipă din decolteul adânc al rochiei de seară. La un moment dat îl văzu pe şeful de sală discutând cu un tânăr şi arătând spre el.

— Ne cunoaştem de undeva?

Howell privi peste umăr la bărbatul înalt şi zvelt, cu părul pieptănat peste cap şi ochii atât de întunecaţi, încât păreau negri. Weizsel părea să aibă în jur de patruzeci de ani. După cum arăta, cheltuia o avere pe haine şi stilist.

— Peter Howell, spuse el.

— Un englez… Aveţi treabă cu Banca Offenbach?

— Am treabă cu dumneata.

Weizsel clipi repede.

— Trebuie să fie o eroare. N-am auzit niciodată de dumneavoastră.

— Dar ai auzit de Ivan Beria, aşa e, bătrâne?

Howell îl apucase pe Weizsel de braţ, chiar deasupra cotului. Gura lui Weizsel se strâmbă de durere şi furie când Howell apăsă cu putere pe un anumit nerv.

— Avem o masă drăguţă într-un colţişor liniştit. Ce-ar fi să bem ceva împreună?

Howell îl conduse pe bancher spre o banchetă din colţ şi se lăsă să alunece lângă el, prinzându-l pe Weizsel într-o adevărată capcană.

— Nu poţi să faci asta! şopti Weizsel, frecându-şi cotul. Avem legi…

— N-am venit aici în numele legii, i-o reteză scurt Howell. Ne interesează unul din clienţii dumitale.

— Nu pot discuta chestiuni confidenţiale!

— Dar numele de Beria ţi-e cunoscut, nu-i aşa? Dumneata ai grijă de contul lui. Nu mă interesează banii. Vreau să ştiu doar cine îi alimentează contul.

Weizsel privi în jur, străduindu-se să prindă privirea şefului de sală.

— Nu te mai osteni, îi spuse Howell. I-am dat bani să nu ne deranjeze.

— Eşti un infractor! declară pompos Weizsel. Mă ţii aici împotriva voinţei mele. Chiar dacă îţi dau ce doreşti, tot n-o să pleci…

Howell puse pe masă un recorder mic, îl conectă la o cască şi i-o întinse lui Weizsel.

— Ascultă…

Bancherul se execută. După o clipă, făcu ochii cât cepele nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Smith procedase bine trimiţându-i înregistrarea acelei părţi din interogatoriul lui Beria în care acesta menţionase numele lui Weizsel.

— Aşadar, a rostit numele meu. Şi ce-i cu asta? Cine e omul ăsta?

— Ai recunoscut vocea, nu-i aşa?

Weizsel se foi neliniştit.

— Să zicem.

— Şi să zicem că îţi aminteşti că aparţine unui individ pe nume Ivan Beria.

— Şi ce contează?

Howell se aplecă şi mai mult spre el.

— Beria este un ucigaş plătit. Lucrează pentru ruşi. Ce bani ruseşti mânuieşti, *Herr* Weizsel?

Tăcerea bancherului era grăitoare.

— Aşa mi-am zis şi eu, continuă Howell. Şi acum dă-mi voie să-ţi spun ce se va întâmpla dacă *refuzi* să cooperezi. Voi avea grijă ca ruşii să afle că vorbeşti despre banii lor – de unde vin, cum şi când sunt transferaţi şi alte amănunte pe care ei le cred în siguranţă, deoarece, te-au plătit pentru a păstra discreţia.

Howell făcu o pauză, aşteptând ca vorbele lui să-şi facă efectul.

— După ce ruşii vor afla chestia asta, vor fi foarte supăraţi – şi e de înţeles. O să ceară explicaţii şi nu vor accepta nici un fel de scuze. Încrederea o dată spulberată, dragul meu *Herr* Weizsel, eşti un om terminat. Ai avut de-a face cu destul de mulţi ruşi ca să ştii că nu uită şi nu iartă niciodată. O să se răzbune, iar

preţioasele dumitale legi elveţiene şi minunata voastră poliţie n-o să le stea în cale. Am fost destul de clar?

Weizsel simţi cum i se strânge stomacul. Englezul avea dreptate: ruşii erau nişte barbari, se plimbau ţanţoşi prin Zurich şi îşi etalau bogăţia recent dobândită. Oricare bancher râvnea la o bucăţică din prada lor. Nu se puneau întrebări. O cerere formulată era o cerere satisfăcută. Ruşii mormăiau când era vorba de taxe, dar în cele din urmă plăteau. În acelaşi timp le dădeau foarte clar de înţeles unor brokeri precum Weizsel că nu puteau să fugă şi să se ascundă nicăieri dacă le înşelau încrederea. Englezul putea să facă în aşa fel încât să lase impresia că el, Weizsel, îşi trădase clienţii. Şi, indiferent ce-ar face şi ar spune, ruşii nu-l vor crede, o dată convinşi că au fost trădaţi.

— Cum zici că îl cheamă? întrebă Weizsel în şoaptă.

— Ivan Beria, răspunse Howell. Cine îi alimentează contul?

23

Trecuseră cinci ore de când Dylan Reed se încuiase în laboratorul spaţial. În tot acest timp, monitorizase mişcările echipajului şi discuţiile prin intermediul căştilor. Megan Olson întrebase de două ori dacă are nevoie de ajutor; apoi dorise să ştie cât timp va mai sta acolo. Era nerăbdătoare să-şi înceapă propriul experiment.

N-ar mai fi chiar aşa de nerăbdătoare, dacă ar şti ce se întâmplă aici, îşi spuse posomorât Reed.

Îi răspunse lui Megan politicos, dar ferm, că trebuia să aştepte până îşi termina el treaba. Fiind nevoit să monitorizeze echipajul, munca durase mult mai mult decât îşi imaginase. Atenţia îi era distrasă şi de conversaţia continuă dintre echipaj şi punctul de control de pe pământ. Reed lucra cât putea de repede, oprindu-se doar ca să-şi mai odihnească mâinile, băgate adânc în mănuşile de cauciuc ataşate la cutie.

Ceea ce făcea era de-a dreptul copleşitor. Privea prin microscop lumea în care mişunau germenii de variolă pe care nu-i mai văzuse până atunci, decât creatorul lor, Karl Bauer. În laboratorul lui din Hawaii, savantul elveţian reuşise să modifice virusul variolei astfel încât acesta îşi triplase dimensiunea. Acum avea posibilitatea să crească şi mai mult. Bauer fusese limitat de legile gravitaţiei; Reed nu mai era supus acestei restricţii.

Bauer îşi începuse activitatea pe vremea uneia dintre primele misiuni ale navetelor spaţiale. Astronauţii găsiseră o pungă cu sandvişuri vechi de două zile pe care uitaseră să le mănânce. Mâncarea era pusă într-o pungă de plastic sigilată, care plutea ca o geamandură. Când au deschis punga au constatat că aceasta n-ar fi plutit dacă bacteriile n-ar fi produs suficiente gaze ca s-o facă să se umfle.

Această observaţie întâmplătoare le oferise oamenilor de ştiinţă dovada de netăgăduit că bacteriile cresc mai repede într-un mediu cu gravitaţie redusă.

Când citise raportul NASA referitor la acest fenomen, Karl Bauer trăsese imediat concluzia că lucrul era valabil şi pentru viruşi. Primele cercetări fuseseră promiţătoare, însă îngreunate din cauza gravitaţiei şi Bauer nu reuşise să formuleze o concluzie

definitivă. Au mai trecut câţiva anii buni până l-a găsit pe Reed şi modalitatea de a-şi efectua ultimele experienţe în spaţiu.

Ceea ce vedea Reed acum erau germeni de variolă de zece ori mai mari şi mai puternici decât oricare alţii de pe pământ. Celulele de proteină, care pe pământ ar fi plesnit după ce ajungeau la o anumită dimensiune, îşi păstrau integritatea şi capacitatea letală. Ca armă de luptă, această tulpină nu avea egal. Reed se înfioră imaginându-şi cât de repede ar putea fi decimată populaţia de această tulpină mutantă, răspândită de o bombă cu explozie în aer. Din aparatul respirator, viruşii de variolă s-ar fi deplasat rapid în nodulii limfatici, apoi în splină şi în măduva spinării. În cele din urmă ar fi ajuns în vasele mici de sânge din piele. Cu o tulpină obişnuită de variolă, acest proces ar fi durat cinci până la zece zile. Reed estimă că perioada de incubaţie şi infecţie măsura acum câteva minute. Organismul nu avea nici o şansă să-şi organizeze apărarea.

Reed îşi scoase mâinile din mănuşi şi rămase un moment nemişcat, încercând să-şi revină. Apoi activă microfonul din dreptul laringelui.

— Hei, băieţi, tocmai am terminat. E ora mesei?

— Tocmai ne pregăteam să te chemăm, răspunse Stone. Toată lumea a comandat biftec cu ou.

Reed reuşi să râdă.

— Aşteaptă să vezi cum arată.

Făcu o pauză.

— Nu vă faceţi probleme, în ce mă priveşte. Vreau să-mi termin treaba.

— Foarte bine. O să-ţi mai păstrăm şi ţie biftec. Pe curând.

Reed închise ochii străduindu-se să rămână calm. Închise microfonul, dar nu şi dispozitivul de ascultare. Sunetele pe care le va scoate echipajul vor fi cumplite, dar trebuia să-şi dea seama cât de repede acţionează virusul, deci era obligat să asculte.

Se întoarse la aparat, îşi introduse din nou mâinile în mănuşile de cauciuc şi umplu cu grijă tubuleţul cu virusul alterat de variolă. Asigură bine fiola, o scoase din compartimentul mănuşilor printr-o mică deschizătură pentru aer şi o puse în congelator. Apoi se duse până în fundul laboratorului şi deschise un dulap. În interior se afla o unitate mobilă extravehiculară, un costum folosit pentru ieşirile în spaţiu. Îl îmbrăcă şi când se întinse să apuce casca, îşi văzu imaginea reflectată în vizor.

Şovăi o clipă, în timp ce feţele colegilor săi pluteau pe suprafaţa de plexiglas. Erau oamenii cu care muncise şi alături de care se antrenase luni la rând, ba chiar ani de zile, oameni care îi plăceau, însă nu suficient de mult ca să-i fie milă de ei.

În acea imagine, Reed văzu şi chipurile celor doi fraţi ai lui, ucişi în timpul unui atac terorist împotriva Ambasadei SUA din Nairobi şi acela al surorii lui, voluntară în Corpul Păcii, răpită, torturată şi în cele din urmă ucisă în Sudan. Ceea ce făcea Reed nu era în nici un caz pentru gloria ştiinţei şi nici pentru cea personală. Această tulpină nouă nu va vedea lumina zilei decât atunci când circumstanţele vor cere ca ea să fie eliberată. Generalul Richardson şi Anthony Price erau genul de oameni care nu tolerau pierderi ca cele suferite de Reed. Pentru ei, răzbunarea nu însemna numai să trimiţi câteva rachete de croazieră peste corturi sau buncăre, ci devastarea totală produsă de o armă imposibil de oprit. Ajutându-i să-şi făurească această armă, Reed era convins că punea un semn de recunoaştere pe mormintele fraţilor lui, că îşi ţinea astfel promisiunea făcută cu ani în urmă şi anume că sacrificiul lor nu va fi niciodată dat uitării.

Reed îşi prinse bine casca şi se întoarse la dispozitivul de testare. Conectă furtunul de alimentare cu aer la conducta independentă pe care o foloseau membrii echipajului în timpul ieşirilor în spaţiu. Apoi sparse sistemul de etanşare al compartimentului cu mănuşi. În câteva secunde, particulele uscate de germeni de variolă de pe placă începură să formeze spori asemănători unor particule line de praf. Aceştia găsiră drumul către spărtura din compartimentul mănuşilor şi ieşiră afară. Reed privea fascinat sporii care pluteau în jurul lui. Pentru o clipă fu cuprins de spaima iraţională la gândul că s-ar putea să-l atace şi pe el, însă curentul de aer îi duse ca pe o cometă minusculă în tubul care făcea legătura între laboratorul spaţial şi corpul principal al satelitului.

— Vii, Megan? întrebă Carter după ce îşi terminară i aportul către punctul de controlul al misiunii.

Strecurându-se printre locurile de dormit, Megan strigă peste umăr.

— Da, mor de foame.

În acel moment ambii membri ai echipajului auziră un fâşâit deasupra căştilor.

— *Discovery,* aici este controlul misiunii. Am înţeles că vă pregătiţi de masă?

— Afirmativ, răspunse Carter.

— *Discovery,* instrumentele noastre indică o posibilă lipsă de presiune în sasul de aer de la puntea inferioară. V-aş ruga ca unul dintre voi să verifice.

În căşti se auzi vocea lui Stone:

— Megan, Carter, voi sunteţi cel mai aproape.

Carter se uită la Megan cu ochii ieşiţi din orbite.

— Zău că mi-e foame!

Megan se apropie de unul din locurile de dormit şi scoase un pachet de cărţi de joc de sub o pernă. Rupse celofanul, le desfăcu uşurel ca să nu cadă nici una, apoi îi întinse pachetul lui Carter.

— Alege o carte. Cea mai mare câştigă.

Carter dădu ochii peste cap, întinse mâna şi scoase un zece. Megan scoase un şapte.

Carter râse şi se îndreptă spre locul unde luau masa.

— Îţi păstrez şi ţie ceva! strigă el.

— Da, sigur, mulţumesc.

— Poţi să faci asta, Megan? întrebă Stone.

Fata oftă.

— Da, bineînţeles. Dar ai grijă să nu mănânce Carter totul.

— În regulă. Pe curând.

Megan ştia că acest „pe curând” însemna cel puţin o oră. Pentru a verifica un sas de aer trebuia să-ţi pui costumul de ieşire în spaţiu. Apucă mânerele şi coborî scara care ducea spre puntea inferioară. Sasul de aer se, afla între compartimentul de bagaje şi echipamentele pe care le ducea naveta. Lumina roşie de deasupra uşii clipea, indicând o posibilă defecţiune.

— Nu poate fi vorba decât de vreun contact, îşi spuse Megan şi împinse uşa.

— Ia priviţi aici.

Carter deschise o cutie cu suc de portocale, o ridică şi lăsă să curgă puţin lichid. Acesta formă un fel de sferă şi începu să plutească în faţa lui Carter, care luă un pai şi începu să soarbă. În câteva secunde, bula lichidă dispăru.

— Foarte nostim, spuse Stone. Poţi să vii să faci scamatorii la ziua de naştere a băiatului meu, spuse el.

— Oh, ai dat drumul la sos, strigă Randall Wallace.

Stone se întoarse şi descoperi că, în timp ce stătuse de vorbă cu Carter, sosul pentru cocteilul de crevete pierduse contactul cu lingura. Luă o bucată de pâine şi încercă să recupereze picătura de sos.

— Mă întreb ce tot face Dylan acolo, spuse Carter cu gura plină de friptură de pui pe care o mânca dintr-un săculeţ de plastic.

— Dylan, ce faci acolo? întrebă Stone prin microfonul său.

Nu se auzi nici un răspuns.

— Poate că e la toaletă, spuse Carter. Îi place fasolea. Probabil că a ascuns acolo vreo cutie.

Fasolea, broccoli şi ciupercile nu făceau parte din meniurile astronauţilor. Excesul de gaze era mult mai dureros în spaţiu, iar medicii specialişti în zboruri nu ştiau cum se comportă gazele în condiţii de gravitaţie scăzută.

Carter tuşi.

— Mănânci prea repede, îl dojeni Stone.

Răspunsul lui Carter fu înecat într-un acces de tuse.

— Hei, poate că s-a înecat cu ceva, spuse Wallace.

În timp ce Stone se îndrepta spre el, Carter îl apucă pe pilot de umeri. O altă criză paroxistică îl zgudui şi îl făcu să vomite sânge în aerul din faţa lui.

— Ce naiba e asta! strigă Stone.

Cuvintele îi fură retezate brusc când simţi o gheară în piept şi se apucă cu mâna de costum. Simţea că parcă tot trupul îi luase foc. Când îşi şterse faţa, mâna i se mânji de sânge.

Karol şi Wallace priveau îngroziţi cum colegii lor se rostogoleau, dând din mâini şi din picioare neputincioşi.

— Du-te sus la puntea de zbor şi închide-te acolo! urlă Karol.

— Dar…

— Acum! în timp ce îl împingea pe Wallace spre scară, se auzi o voce venind de la controlul misiunii.

— *Discovery,* aveţi probleme?

— Şi încă ce probleme! strigă Karol. Ceva îi sfâşie pe Carter şi pe Stone în bucăţele…

Trupul lui Karol se chirci spasmodic.

— O, Dumnezeule! Se îndoi de mijloc, în timp ce un şuvoi de sânge îi ţâşni şi din nări. Auzi de undeva, de departe, vocea de la controlul misiunii:

— *Discovery,* mă auzi?

În mintea lui formulă un răspuns, dar înainte să poată rosti

cuvintele, o ceaţă îi învălui privirile.

În timp ce lucra în sasul de aer de la puntea inferioară, Megan auzi strigătele şi gemetele în căşti. Apăsă pe butonul de transmisie al costumului spaţial.

— Frank? Carter? Wallace?

Nu auzi decât paraziţi. Dispozitivul ei de comunicaţie nu funcţiona bine. Ignorând firele pe care le verifica, Megan apăsă pe levierul care deschidea sasul de aer. Spre groaza ei, acesta refuză să se clintească.

În laboratorul spaţial, Dylan Reed strângea un cronometru în mâna înmănuşată. Viruşii mutanţi de variolă acţionau cu o viteză înfricoşătoare. Ştia că trebuia să măsoare exact în cât timp infectează şi distrug echipajul. Bauer fusese de neclintit: numai testul pe subiecţi umani putea garanta adevărata putere letală a noului tip de virus. Dar ca să facă asta, Dylan ar fi trebuit să deschidă ochii, ceea ce nu îndrăznea, pentru că era sigur că le-ar fi văzut şi chipurile.

La mii de kilometri depărtare, într-o altă lume, Harry Landon, directorul misiunii stătea în biroul lui de la capătul holului unde se afla controlul misiunii. După douăzeci de ani la NASA, din care zece petrecuţi în cazanul sub presiune care era Cape, Landon se obişnuise să se odihnească ori de câte ori avea posibilitatea, ştiind că era capabil să se trezească imediat ce apărea o alertă.

Landon simţi apropierea mâinii înainte ca aceasta să-i atingă umărul. Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu chipul îngrijorat al unui tânăr tehnician.

— Ce este? întrebă el.

— A apărut o problemă pe *Discovery,* răspunse tehnicianul agitat.

Landon sări în picioare de pe patul de campanie, îşi luă ochelarii de pe un seif cu dosare şi o porni spre uşă.

— Ce fel de problemă? Mecanică? De zbor? Ce este?

— Umană.

Fără să-şi încetinească ritmul paşilor, se întoarse şi strigă peste umăr:

— Cum adică, umană?

— E vorba de echipaj, se bâlbâi tehnicianul. Ceva nu e în regulă.

Ceva nu era în regulă, ceva nu era deloc bine, ba era chiar teribil de rău. Landon înţelese asta dintr-o privire când intră în camera de control a misiunii. Toţi tehnicienii erau aplecaţi peste consolele lor şi apelau *Discovery.* Din frânturile de propoziţii pe care le auzi, Landon înţelese că la bordul navetei *Discovery* nu mai răspundea nimeni. Se duse spre postul lui de comandă şi strigă:

— Legătură vizuală!

— Nu avem legătură vizuală, domnule! îi răspunse cineva. Aparatul lor de transmisie video nu funcţionează.

— Atunci daţi-mi legătura radio!

Landon îşi puse căştile şi încercă să-şi stăpânească vocea.

— *Discovery,* aici directorul misiunii, răspunde, te rog.

Nu auzi în căşti decât paraziţi.

— *Discovery,* repet, aici este directorul misiunii…

— Aici *Discovery,* către controlul misiunii.

Vocea strangulată din căşti îi îngheţă lui Landon sângele în vine.

— Wallace, tu eşti?

— Da, domnule.

— Ce se întâmplă acolo, băiete?

Landon fu nevoit să mai asculte nişte paraziţi. Când se auzi din nou vocea lui Wallace, acesta începuse să tuşească, de parcă s-ar fi înecat cu ceva.

— Wallace, ce s-a întâmplat?

— Controlul… Controlul, mă auzi?

— Wallace, spune-ne…

— Suntem cu toţii pe moarte…

24

În perioada de pionierat a zborului navetelor, la începutul anilor ’80, fuseseră stabilite procedurile pentru cazurile de defecţiuni sau tragedii. Ele se aflau consemnate în aşa-numita Carte Neagră şi fuseseră puse în aplicare pentru prima dată în ianuarie 1986, după dezastrul lui *Challenger* 51-L.

În ziua aceea, Harry Landon fusese prezent la controlul misiunii. Îşi amintea şi acum expresia de groază de pe chipul directorului misiunii, atunci când naveta explodase la şaptezeci şi trei de secunde după lansare. Îl văzuse pe director cu lacrimile şiroind pe faţă, luând Cartea pentru a da telefoanele necesare.

Lui Landon îi tremurau degetele în timp ce căuta febril cheia ca să descuie sertarul pe care se rugase de atâtea ori în gând să nu fie niciodată nevoit să-l deschidă. Cartea era o broşură subţire; Landon o deschise la prima pagină, întinse mâna după telefon, dar se opri. Se ridică în picioare şi îşi conectă căştile la sistemul de interfon pe care îl auzeau toţi membrii personalului.

— Doamnelor şi domnilor, spuse el sumbru. Atenţie, vă rog… Vă mulţumesc. Aţi auzit cu toţii ultimele cuvinte de pe Disc*overy. Dac*ă această informaţie este exactă atunci ne aflăm în faţa unei adevărate catastrofe. Cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru oamenii noştri de acolo este să urmăm procedurile şi să fim gata să reacţionăm la orice cerere de ajutor. Continuaţi să monitorizaţi toate aspectele zborului şi starea navetei. Dacă apare o abatere sau orice lucru anormal – indiferent cât de nesemnificativ – vreau să ştiu. Echipa care răspunde de date să revadă toate înregistrările, toate conversaţiile, toate transmisiile. Indiferent ce s-a întâmplat acolo, s-a întâmplat rapid; dar trebuie să fi existat un element care a declanşat totul. Vreau să ştiu care a fost acela.

Landon făcu o pauză, apoi continuă:

— Îmi închipui ce e în mintea şi în sufletele voastre. Ştiu că ceea ce vă cer este foarte greu, dar nu avem voie să ne pierdem speranţa că ar mai putea exista supravieţuitori. Pentru aceştia lucrăm. Indiferent cine a rămas în viaţă, trebuie adus pe pământ în deplină siguranţă. Nimic altceva nu mai contează.

Privi în jur.

— Vă mulţumesc.

Liniştea care se aşternuse peste încăpere începu să se destrame. Landon se simţea uşurat de faptul că expresiile de tristeţe şi disperare fuseseră înlocuite de hotărâre şi înverşunare. Avusese întotdeauna încredere în oamenii cu care lucra, iar acum se dovedea că nu greşise.

Primul telefon pe care îl dădu Landon fu la Rich Warfield, consilierul pentru ştiinţă al preşedintelui. Fizician de formaţie, Warfield cunoştea bine programul navetei, aşa că îşi dădu seama imediat de amploarea tragediei.

— Ce să-i spun preşedintelui, Harry? întrebă el. O să vrea să ştie totul, până la cel mai mic amănunt.

— Foarte bine, răspunse Landon. Mai întâi, nu am mai putut comunica cu *Discovery* de la ultima transmisiune a lui Wallace. Atunci Wallace ne-a spus că echipajul era pe moarte. Am să pun pe cineva să-ţi trimită înregistrarea, în cazul în care preşedintele doreşte să audă cu urechile lui. Cât despre navetă, aceasta pare să fie stabilă. Nu s-au produs nici un fel de modificări în traiectoria de zbor, sau în viteză. Toate sistemele de la bord funcţionează bine.

— Spune-mi ce crezi că s-a întâmplat, îl rugă Warfield.

— Alimentarea cu aer este normală, răspunse Landon. Aceasta înseamnă că nu există contaminanţi toxici. Nici fum, nici foc, nici gaze.

— N-ar putea fi o intoxicaţie alimentară? îşi dădu cu părerea Warfield. Sau ceva la fel de banal?

— Echipajul lua prima masă. Chiar dacă mâncarea ar fi fost contaminată, mă îndoiesc că toxinele ar fi putut acţiona aşa de repede, aşa de virulent.

— Dar încărcătura?

— Nu era un zbor secret. Laboratorul spaţial are menajeria lui obişnuită: broaşte, insecte şi şoareci pentru experienţe...

— Dar ce este, Harry?

Landon verifică din nou programul experimentelor.

— Conform programării, Megan Olson ar fi trebuit să înceapă experimentele cu boala legionarilor. Acesta este singurul punct neobişnuit în program. Megan n-a mai apucat să-l înceapă.

— Nu cumva s-a produs o scurgere pe undeva?

— Există o şansă la zece mii să se întâmple aşa ceva. Avem tot felul de senzori care detectează orice scurgeri din dispozitivul de experimentare. Să spunem că a fost. Boala legionarilor nu

acţionează aşa de repede. Ceea ce a ucis echipajul a acţionat în câteva minute.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ştiu că nu e domeniul meu, spuse în cele din urmă Warfield, dar dacă excluzi celelalte posibilităţi, singura explicaţie este că a scăpat vreun germene.

— Între noi fie vorba, sunt înclinat să-ţi dau dreptate însă n-am de gând să-i sugerez preşedintelui ideea asta. În momentul de faţă nu ştim nimic precis.

— Dar preşedintele o să pună o mulţime de întrebări. Cred că ştii care va fi prima întrebare.

Landon închise ochii.

— Asta este procedura, Rich. În timpul lansării, ofiţerul de serviciu care răspunde de securitate urmăreşte traiectoria zborului. Degetul lui se află permanent aproape de butonul de distrugere. Dacă ceva nu merge bine… îţi aminteşti de Chal*enger? Dup*ă ce s-a spart rezervorul exterior şi naveta a explodat, rachetele au continuat să meargă şi apoi au ajuns înapoi la sol. Naveta are un sistem de distrugere care poate fi activat de noi în momentul în care începe să coboare. Fiind încă departe, dacă va fi nevoie, vom putea s-o distrugem fără să punem în primejdie populaţia de pe pământ.

Landon făcu o pauză.

— Rich, dacă îi spui chestia asta, aminteşte-i că el trebuie să dea ordinul.

— Foarte bine, Harry. Am să-i transmit ceea ce ştim până acum. Să nu te miri dacă o să te caute chiar el.

— Imediat ce mai aflu ceva, am să-ţi transmit, spuse Landon.

— Harry, o ultimă chestiune: putem să aducem naveta jos pe pilot automat?

— La naiba, sigur că putem. Întrebarea este dacă dorim aşa ceva?

Landon dădu următorul telefon ofiţerului de serviciu cu securitatea care aflase deja de accident. El îi explică tot ce ştia, apoi adăugă că zborul ar fi trebuit să dureze opt zile.

— Este clar că acum nu mai poate fi vorba de aşa ceva, spuse el. Nu se pune problema dacă o aducem jos, ci când.

Landon continuă să dea telefoane conform listei, care îi includea şi pe generalul Richardson şi pe Anthony Price. Pe lângă faptul că era şeful personalului forţelor aeriene, Richardson deţinea şi funcţia de codirector al Diviziei pentru Securitatea

Spaţială. Această direcţie răspundea de identificarea şi monitorizarea tuturor obiectelor care se apropiau de pământ sau circulau pe o orbită în jurul acestuia. În calitatea sa de şef al Agenţiei Naţionale de Securitate, Price se afla pe listă deoarece naveta avea uneori misiuni secrete sponsorizate de aceasta.

De fiecare dată când termina de dat un telefon, Landon se uita în jur, în speranţa că unul din oamenii lui îi va spune ceva nou. Îşi dădea seama că se purta ca un om disperat deoarece în împrejurările date, orice conversaţie ar fi fost întreruptă dacă s-ar fi restabilit legătura cu naveta.

În următoarele două ore, Landon continuă să dea telefoane. Era mulţumit că cel puţin deocamdată nu avea de-a face cu presa. Multe persoane de la NASA dezaprobau faptul că zborurile navetelor erau considerate ceva obişnuit şi nu se mai asigura popularizarea lor prin presă. În timpul nefericitei lansări a lui *Challenger,* CNN fusese singura reţea de televiziune care oferise imagini pe viu. Acum numai camerele de la NASA înregistraseră lansarea navetei *Discovery.*

— Landon, linia patru!

Landon nici nu se întoarse să vadă cine vorbeşte. Găsi canalul şi auzi vocea slabă care ajungea la el printre paraziţi.

— Controlul misiunii, aici *Discovery.* Mă auziţi?

În laboratorul spaţial, Dylan Reed în costumul de protecţie, cu ghetele fixate în suporturile pentru picioare stătea în faţa panoului auxiliar pentru comunicare. Cele câteva ore în care întrerupsese legătura i se păruseră o eternitate. Închisese radioul ca să nu fie nevoit să audă vocile desperate ale celor de la controlul misiunii. Acum, pentru a trece la următoarea fază a operaţiunii, trebuia să restabilească contactul.

— Aici *Discovery.* Mă auziţi?

— *Discovery,* aici directorul misiunii. Ce se întâmplă?

— Harry, tu eşti?

— Dylan?

— Eu sunt. Slavă Domnului, Harry! Nu credeam că o să mai aud vreodată o voce omenească.

— Dylan, ce s-a întâmplat acolo?

— Nu ştiu. Eu sunt în laborator. Unul din costumele spaţiale prezenta nişte defecţiuni. Am urcat aici ca să verific. Atunci am auzit… Iisuse, Harry, aveam impresia că îi strangulează cineva. Şi instalaţia de comunicare s-a întrerupt…

— Harry, stai pe recepţie, da? încearcă să rămâi calm. Mai este cineva în laborator?

— Nu.

— Poţi comunica cu restul echipajului?

— Nu. Harry, ascultă, ce…

— Nu ştim, Dylan. Am primit un mesaj confuz de la Wallace, dar n-a putut să ne spună ce s-a întâmplat. Trebuie să fi fost ceva ce a acţionat foarte rapid. Credem că a scăpat vreun virus. Aveţi aşa ceva la bord?

De fapt, ceea ce am eu aici este o navetă care reprezintă o uriaşă zonă fierbinte.

— Iisuse Hristoase, Harry! La ce te gândeşti? Uită-te la programul de zbor. Lucrul cel mai cumplit pe care îl avem este boala legionarilor, dar aceasta se află încă în congelatorul laboratorului.

— Dylan, uite ce trebuie să faci, spuse Landon pe un ton ferm. Întoarce-te în navetă ca să vezi… Şi să ne spui şi nouă.

— Harry!

— Dylan, trebuie să ştim.

— Dar dacă sunt morţi cu toţii, Harry? Ce pot să fac pentru ei?

— Nimic, băiete. Nu poţi face nimic. O să te aducem înapoi, acasă. Nimeni nu-şi părăseşte postul până nu te întorci la sol, teafăr şi nevătămat.

Landon ar fi vrut să adauge şi cuvintele „îţi promit”, dar acestea refuzară să i se desprindă de pe buze.

— Foarte bine, Harry. Am să mă duc să verific în corpul navetei. O să ţin linia de comunicare deschisă.

— Trebuie să verifici şi instalaţia video. Nu mai avem nici o imagine.

Asta pentru că am aranjat eu camerele.

— Perfect. Acum părăsesc laboratorul.

Costumul de astronaut îi îngreuna considerabil mişcările, dar Reed pluti încet şi cu grijă prin tunelul de legătură. Cea mai mică zgârietură i-ar fi fost fatală.

Priveliştea din încăperea de la puntea mijlocie îl făcu să se cutremure. Stone, Karol şi Carter fuseseră transformaţi în nişte cadavre umflate, pline de sânge şi acoperite de plăgi deschise şi pluteau sau erau agăţate de echipamentul din cabină. Încercând să nu se uite la ei, Reed se îndreptă spre scară. Ajuns sus, la puntea de zbor, îl găsi pe Wallace ghemuit în scaunul comandantului.

— Controlul misiunii, aici *Discovery.*

Landon răspunse imediat.

— Dă-i drumul, Dylan.

— I-am găsit pe toţi, în afară de Megan. Iisuse, nu pot să-ţi spun…

— Trebuie să ştim cum arată, Dylan.

— Trupurile sunt umflate, pline de sânge şi de plăgi… N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Sunt semne de contaminare?

— Nu. Dar n-am de gând să-mi scot costumul de protecţie.

— Bineînţeles că nu. Poţi să ne spui ce mâncau?

— Acum sunt pe puntea de zbor, cu Wallace. Am să cobor la ei.

Câteva minute mai târziu, Reed reluă legătura. În realitate, nu se clintise din loc.

— Se pare că ceea ce fusese la bord. Pui, unt de arahide, crevete…

— Foarte bine, o să cercetăm sursa alimentelor chiar acum. Dacă au fost contaminate, s-ar putea ca agentul patogen să fi suferit mutaţii din cauza gravitaţiei scăzute. Landon făcu o pauză, apoi adăugă: Trebuie s-o găseşti pe Megan.

— Ştiu. Am să verific la puntea mijlocie, la toaletă… Dacă nu este nici acolo, am s-o caut pe puntea inferioară.

— Ia legătura cu mine de îndată ce o găseşti. Terminat.

Slavă Domnului!

Deşi butonul ei de transmisie nu funcţiona, Megan auzise toată discuţia dintre Reed şi Landon. Se repezi înainte şi casca i se lovi de uşa etanşă a sasului. Sute de întrebări i se învălmăşeau în cap: Cum se poate ca restul echipajului să fie mort? Ce i-ar fi putut doborî? Să fi fost ceva din ceea ce aduseseră ei la bord? Nu trecuse nici măcar o oră de când îi văzuse pe Carter şi pe ceilalţi şi acum erau *morţi.*

Megan se strădui să rămână calmă. Privi firele din panoul deschis de deasupra uşii. Ceva nu era în regulă cu legăturile. Urmând instrucţiunile de pe uşa sasului, încercase să schimbe câteva legături, dar nu reuşise s-o păşească pe cea defectă.

Relaxează-te, îşi spuse ea. *Dylan o să vină jos în câteva clipe. Dacă n-o să mă găsească afară, o să-şi dea seama că sunt aici. O să deschidă uşa pe partea cealaltă.*

Megan încercă să se liniştească. Nu suferea de claustrofobie,

dar avea senzaţia că sasul – nu mai mare decât un compartiment pentru mături şi găleţi de sub scară – se strângea în jurul ei.

Dacă ar funcţiona nenorocitul ăsta de microfon! Ar fi fost grozav să se poată face auzită de altă fiinţă omenească.

Atunci repară microfonul, îşi spuse ea.

În momentul acela auzi din nou vocea lui Dylan în căşti:

— Către directorul misiunii, mă aflu la puntea inferioară, încă n-am găsit-o pe Megan. Am să verific compartimentul de depozitare.

Deşi ştia că în spaţiu sunetele erau estompate, Megan începu să bată în uşă cât putea de tare. Poate că Dylan o s-o audă.

— Către directorul misiunii, am verificat aproape întreg compartimentul. Fără rezultat.

Vocea lui Landon pluti către căştile lui Megan.

— Îţi sugerez să încerci în sasul pentru aer. S-ar putea să fie acolo.

Da, încearcă sasul de aer!

— Am înţeles. Întrerup comunicarea până ajung la sasul de aer.

Când se apropie de uşă, Reed văzu imediat chipul lui Megan în spatele hubloului. Bucuria şi uşurarea din ochii ei îl străpunseră ca o lance. Puse în funcţiune sistemul de comunicare.

— Megan, mă auzi?

Văzu cum Megan dă din cap că da.

— Eu nu te aud. Microfonul tău e stricat?

Megan încuviinţă din cap, apoi pluti şi arătă spre unitatea de comunicare încorporată în pieptul costumului ei spaţial. Făcu semnul universal cu degetul mare în jos, apoi se întoarse în dreptul hubloului. Reed se uită la ea.

— Foarte bine. Am înţeles. Dar asta nu înseamnă nimic.

Megan nu era sigură că îl auzise bine şi dădu din umeri în semn de nedumerire.

— Nu înţelegi, îi spuse Reed. Bineînţeles că n-ai cum să înţelegi. Cum ai putea… Megan! Reed şovăi o clipă. Megan, nu pot să-ţi dau drumul de acolo.

Ochii ei se măriră de groază. Nu-i venea să creadă.

— Stai să-ţi spun ce se petrece aici, Megan. Este un virus. Un tip de virus cum lumea n-a mai cunoscut niciodată, pentru că nu este din *această* lume. A fost născut pe pământ, dar a primit viaţă aici, în laboratorul spaţial. La asta am lucrat eu.

Megan dădea din cap şi buzele ei se mişcau cu repeziciune,

pronunţând cuvinte neauzite.

— Trebuie să încerci să rămâi calmă, continuă Reed. Ai auzit că am vorbit cu controlul misiunii. Cei de jos ştiu că toţi membrii echipajului sunt morţi. N-au nici cea mai mică idee de ceea ce s-a întâmplat aici. Şi nu vor avea niciodată.

Reed îşi umezi buzele.

— *Discovery* a devenit un fel de *Marie Celeste,* o navă fantomă blestemată. Evident, există diferenţe. Eu sunt *în viaţă* şi tu la fel – deocamdată. NASA poate să aducă naveta înapoi pe pământ. Atât timp cât eu sunt în viaţă, nu vor apăsa pe butonul de autodistrugere.

Reed făcu o pauză.

— N-o să fie nevoie.

Megan simţi lacrimile fierbinţi care începuseră să-i curgă de-a lungul obrajilor. Era vag conştientă de faptul că începuse să ţipe, dar aceasta nu avea nici un impact asupra lui Reed. Expresia lui rămase la fel de rece ca o banchiză polară.

— Aş fi dorit să fi fost altcineva, nu tu, Megan, spuse el. Treloar trebuia eliminat şi tu erai rezerva lui. Nu, nu mă aştept să înţelegi. Întrucât eu am fost cel care te-a adus în cadrul programului şi ţi-am oferit această şansă, simt nevoia să-ţi dau o explicaţie. Vezi tu, trebuie să ne păstrăm un arsenal de arme biologice puternice. Toate tratatele pe care le-am semnat crezi că au vreo valoare în ţări ca Irak, Libia sau Coreea de Nord? Te asigur că nu. Ăştia sunt mult prea preocupaţi de dezvoltarea propriilor arme. Ei bine, acum avem ceva care va depăşi de departe orice ar putea inventa ei. Şi vom fi *singurii* care au aşa ceva. O singură picătură este suficientă pentru a distruge orice ţară am alege. Sper să înţelegi ce vreau să spun. Dacă nu mă crezi, priveşte cât de repede a acţionat virusul de variolă, ce consecinţe are...

Megan nu se mai simţise niciodată atât de neputincioasă. I se părea că are un coşmar. Nu-i venea să creadă că aceste cuvinte veneau din partea unui bărbat pe care crezuse că-l cunoaşte, din partea unui coleg, a unui mentor, o persoană în care avusese încredere deplină.

E nebun. Trebuie să fac ceva să ies de aici!

Când Reed vorbi din nou, parcă îi citise gândurile.

— M-ai ajutat foarte mult, Megan, când te-ai încuiat mei. Focul va face restul. Nu ţi-am spus? Ei bine, în momentul în care vom ateriza, va fi o confuzie nemaipomenită. Singurul lucru la care se

va gândi controlul misiunii va fi cum să mă scoată pe mine în siguranţă. După aceea, dacă mai explodează ceva, ei bine… Ridică din umeri şi continuă: Ai făcut şi tu parte din această istorie. N-am să te uit niciodată, nici pe tine, nici pe ceilalţi.

Ochii lui nu se desprinseră nici o clipă de ai ei, în timp ce apăsa pe butonul de comunicare de la piept.

— Către controlul misiunii, aici Reed. Mă auziţi?

Megan auzi vocea lui Landon:

— Te auzim, Dylan.

— Am noutăţi. Am… am găsit-o pe Megan. Este moartă… la fel ca ceilalţi.

La celălalt capăt urmă o clipă de tăcere.

— Înţeleg, Dylan. Îmi pare rău. Ascultă, vrem să te aducem înapoi. Poţi să ajungi la puntea de zbor?

— Afirmativ.

— Nu avem nevoie de nici un fel de ajutor, dar dacă ceva nu merge cum trebuie…

— Am înţeles. Harry?

— Da?

— Ai deschis Cartea Neagră, nu-i aşa?

— Da, Dylan.

— Există un nume care nu e trecut acolo. Doctor Karl Bauer. El ştie mai mult despre viruşi decât oricine altcineva. Poate că ar trebui să te consulţi cu el în privinţa carantinei.

— Am înţeles. Bauer va fi la locul de aterizare. Am pornit deja programul de întoarcere de urgenţă. Imediat ce vom avea o traiectorie fermă, o să-ţi dăm de ştire.

Reed zâmbi abia perceptibil privind fix la Megan şi spuse:

— Am înţeles, control. Aici *Discovery,* terminat.

25

Elicopterul care îl aducea pe Jon Smith de la Câmp David ateriză în zona de transport mărfuri de la Baza aeriană Andrews. Smith sări afară şi păşi repede pe pistă spre camionul alb parcat în apropierea unui avion al direcţiei.

— Bună, Jon, spuse generalul-maior Kirov, urmărindu-i cu privirea pe oamenii care scoteau o targă din camion.

— A mers totul conform planului? întrebă Smith.

— Da, răspunse Kirov. Oamenii aceştia – arătă spre militari – au venit la tine acasă exact la ora fixată. Au fost toarte rapizi şi eficienţi.

Smith îl privi pe Ivan Beria, acoperit cu o pătură până la bărbie.

— Se simte bine?

— Tranchilizantele acţionează perfect.

Când targa dispăru în interiorul avionului, Kirov se întoarse către Smith.

— Îţi sunt recunoscător – şi domnului Klein – pentru că mi-aţi dat voie să vă ajut. Aş fi dorit să fi putut face mai mult.

Smith strânse mâna rusului.

— O să menţinem legătura, domnule general. Cred că am scos tot ce se putea de la Beria, dar dacă mai apare ceva interesant…

— O să fii primul care o să afle, îl asigură Kirov. La revedere, Jon Smith. Sper să ne reîntâlnim în împrejurări mai plăcute.

Smith aşteptă până când Kirov se urcă la bord şi uşa se închise. În timp ce avionul lua viteză pe pistă, Smith se urcă în maşină şi ieşi din perimetrul de securitate. În timp ce se îndrepta spre autostradă, începu să se gândească la ceea ce urma.

La Moscova, era miezul nopţii, dar luminile ardeau la Corporaţia Bay Digital.

În sala de şedinţe, Randi Russell se afla la a patra ceaşcă de cafea şi se uita la Saşa Rubliov, care se străduia să extragă secretele din laptopul primit de la Jon Smith. Băiatul se afla în faţa claviaturii de mai bine de şapte ore. Randi îi propusese de câteva ori să întrerupă lucrul şi să se ducă la culcare, dar de fiecare dată Saşa o refuzase cu un simplu gest al mâinii.

— Sunt foarte aproape, murmură el. Îmi mai trebuie doar câteva minute.

Randi îşi dădea seama că Saşa nu măsura timpul la fel ca ceilalţi muritori.

Termină cafeaua, se uită la zaţ, apoi spuse:

— Gata, asta este. Vorbesc foarte serios.

Saşa ridică o mână şi continuă să scrie cu cealaltă.

— Stai puţin…

Apăsă pe o tastă şi îşi împinse scaunul înapoi.

— Uite, spuse el mândru.

Lui Randi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Monitorul mare care fusese plin toată seara doar de serii interminabile şi ininteligibile de litere şi simboluri, se transformase pe neaşteptate într-o serie întreagă de e-mail-uri descifrate.

— Saşa, dar cum…? Randi ridică privirile. Nu contează. N-am să înţeleg niciodată.

Saşa o privi radios.

— Persoana căreia îi aparţine acest laptop a folosit CARNIVORE, cel mai recent program de încriptare a FBI-ului. Se uită la ea şmechereşte. Credeam că nu-l au decât cei din America.

— La fel am crezut şi eu, murmură Randi.

Folosind mouse-ul, Randi parcurse e-mail-urile, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Ce naiba este acest Cassandra Compact?

Ajuns la Bethesda, Jon Smith îşi pregăti o gustare uşoară şi o luă cu el în birou. În casă persista un miros slab de droguri. Smith deschise fereastra şi se aşeză la masă cu dosarele pe care i le dăduse Nathaniel Klein.

Travis Nichols şi Patrick Drake… Amândoi sergenţi în armata SUA. Amândoi din acelaşi mic orăşel din mijlocul Texasului, unde tinerii optau fie pentru industria petrolieră, fie pentru armată. Veterani de război, participaseră la acţiuni în Somalia, în Golf şi, cel mai recent, în Nigeria.

Interesul lui Smith se trezi brusc în momentul în care citi raportul asupra stării lor fizice de la Şcoala de studii militare avansate din Georgia. Nichols şi Drake fuseseră primul şi, respectiv, al doilea în promoţia lor. Erau nişte bărbaţi duri, reci – trăsături cultivate de instructori în cele mai periculoase tipuri de luptă.

Apoi dispăruseră...

Smith înţelese acum ce voise să spună Klein când îi vorbise de „lacune”. În fiecare din cei cinci ani din dosar, erau luni care lipseau. Comandanţii lor nu făcuseră nici un fel de notări; nu se găseau nici un fel de ordine de transfer sau de drum.

Cu experienţa lui în domeniul armatei, Smith ghici uşor unde putuseră să dispară Nichols şi Drake. În armată existau numeroase unităţi speciale. Cea mai cunoscută era Rangers. Dar existau şi altele, care recrutau cei mai duri soldaţi, cu experienţă de luptă. În Vietnam, erau cunoscute sub numele de Patrule de recunoaştere de lungă distanţă; în alte părţi ale lumii erau numite altfel.

Smith ştia de trei asemenea unităţi, dar bănuia că sunt mai multe. Nu cunoştea nici o persoană din unităţile respective şi nici nu avea timp sau resurse să înceapă o investigaţie. Exista o singură pistă: numărul de telefon pe care Peter Howell îl smulsese de pe buzele lui Travis Nichols înainte ca acesta să-şi dea sufletul.

Ora următoare, Smith concepu câteva planuri de acţiune. Alese apoi câte un amănunt din fiecare, le puse la un loc şi închegă un ansamblu coerent. Îl revizui o dată şi încă o dată, căutând punctele slabe, eliminând elementele discutabile, încercând să-şi creeze o situaţie cât mai avantajoasă. Ştia că în momentul în care va telefona acelei persoane încă necunoscute aflată la capătul unui fir care nu exista, viaţa lui va depinde de fiecare cuvânt rostit şi de fiecare gest făcut.

Se întunecase când Smith se ridică şi se apropie de fereastră. În clipa aceea telefonul sună.

— Jon, Randi la telefon.

— Randi! Ce oră e la voi?

— Nu ştiu. Am pierdut şirul orelor. Ascultă, Saşa a spart sistemul de protecţie al laptopului. Toate e-mail-urile – şi tot ce mai este acolo – sunt decodificate.

Din tonul ei, Smith înţelese că Randi doreşte o explicaţie.

— Am nevoie de ceea ce ai descoperit, Randi, spuse el calm. Nu pune nici un fel de întrebări. Nu acum.

— Jon, mi-ai cerut să-ţi fac o favoare. Din puţinul pe care l-am citit, este vorba de un material de-a dreptul exploziv. Se fac referiri la Bioaparat şi la ceva numit Cassandra Compact.

— Dar eu nu le-am văzut. Tocmai de aceea am nevoie de ele. Ca să aflu ce se întâmplă.

— Trebuie să-mi spui un singur lucru. Această „situaţie”, oricare ar fi ea, este localizată în Rusia? Sau e ceva ce a ieşit de aici?

Smith se mai lovise şi altă dată de încăpăţânarea lui Randi. Ştia că femeia nu caută gloria. Era o agentă inteligentă care încerca să-şi facă meseria cât mai bine. Trebuia s-o convingă cumva că interesele lor coincid.

— A ieşit ceva, spuse el.

Femeia făcu o pauză.

— Nu ca Hades, Jon. Nu din nou!

— Nu este vorba de aşa ceva, o asigură el. Avem o problemă aici, acasă. Te rog să mă crezi, ordinele vin de la cel mai înalt nivel. Înţelegi? De la *cel mai înalt* nivel, Ceea ce ai făcut tu mă va ajuta enorm. Te rog să mă crezi: nu mai poţi face nimic de acolo de unde te afli. Cel puţin nu în momentul acesta.

— Presupun că nu doreşti să semnalez chestiunea la Langley.

— Este ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci. Te rog să ai încredere în mine, Randi, te rog.

După o clipă de ezitare, Randi răspunse:

— Nu se pune problema de încredere, Jon. Pur şi simplu nu vreau… N-aş putea suporta ideea că stau degeaba şi permit să apară o altă situaţie de genul Hades.

— Nimeni nu doreşte aşa ceva. Şi nu se va întâmplă.

— Cel puţin o să mă ţii la curent?

— În măsura în care voi putea, răspunse sincer Smith. Lucrurile se mişcă foarte repede aici.

— Foarte bine. Dar ţine minte ce mi-ai promis.

— Oricum n-ai să auzi de la CNN!

— Îţi trimit conţinutul acum. Ce vrei să fac cu laptopul?

Smith se gândi ce opţiuni avea. Ar fi trebuit să-i dea computerul lui Kirov. Dar dacă Lara Teleghina nu fusese singura trădătoare? În cazul acesta exista riscul ca anumite secrete importante să încapă pe mâinile cui nu trebuie.

— Sunt sigur că ai un seif solid, spuse el. De preferinţă unul cu sistem de siguranţă împotriva hackerilor.

— Am unul din depozitele cele mai bine securizate. Oricine încearcă să pătrundă acolo fără autorizaţie are o surpriză foarte neplăcută.

— Bine. Şi încă un lucru: telefonul celular.

— Avea o sumedenie de numere în memorie – toate de la armata rusă. Am să-ţi trimit copiile.

Auzind un *bing,* Smith se întoarse către monitorul pe care apărea un mesaj.

— Am început să primesc informaţiile tale, spuse el.

— Sper că este ceea ce îţi trebuie. Randi ezită apoi adăugă: Noroc, Jon. Am să mă gândesc la tine.

Smith îşi îndreptă atenţia spre e-mail-urile care veneau unul după altul. Expeditorul purta numele conspirativ de Sfinx, iar destinatarul de Mefisto.

În timp ce continua să citească, uriaşa conspiraţie care se numea Compactul Cassandra începea să prindă contur în faţa ochilor lui. Lara Teleghina – Sfinxul – fusese în legătură cu Mefisto mai bine de doi ani şi îi furnizase informaţii strict secrete despre Bioaparat, personalul acestuia şi sistemul de securitate. Ultimele erau despre Iuri Danko şi Ivan Beria, pe care îi menţiona cu numele adevărate.

Pe cine informai? Cine este Mefisto?

Smith continuă să studieze e-mail-urile. Văzu ceva şi rulă înapoi. Era o felicitare. Mefisto primise o medalie. Se făcea referire la o ceremonie de la o anumită dată.

Ziua veteranilor...

Folosind codul de acces al Institutului Medical al Armatei, Smith pătrunse pe site-ul Pentagonului şi introduse data respectivă. Imediat pe ecran apărură informaţiile referitoare la ceremonie, inclusiv nişte fotografii. O imagine îl reprezenta pe preşedintele Castilia ţinând în mână o decoraţie, iar în faţa lui se afla militarul care urma s-o primească.

— Eşti absolut sigur? întrebă Klein.

Smith avu impresia că Nathaniel Klein este obosit, dar poate că de vină era legătura.

— Da, domnule, răspunse el.

Smith avusese nevoie de două ore pentru a-şi revizui planul elaborat înainte de a primi telefonul lui Randi Russell. Îi dădu repede toate detaliile lui Klein.

— Mi se pare nespus de periculos, Jon, spuse Klein cu blândeţe. M-aş simţi mult mai bine dacă nu te-ai duce singur.

— Vă rog să mă credeţi, mi-ar plăcea să-l am alături de mine pe Peter Howell, dar nu avem timp să-l aducem aici. Şi apoi, am nevoie de el în Europa.

— Eşti sigur că vrei să începi imediat?

— Dacă puteţi să-mi faceţi rost de lucrurile pe care vi le-am

menţionat, sunt gata.

— E ca şi făcut. Jon, o să porţi asupra ta un emiţător, nu-i aşa?

Smith ridică o bucăţică mică de leucoplast din fibră optică, care semăna perfect cu cel folosit în mod curent.

— Dacă se întâmplă ceva, cel puţin veţi şti până unde am ajuns, domnule.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva.

După ce puse receptorul în furcă, Smith se reculese un moment. Se gândi la tot ceea ce se întâmplase până acum, la toate vieţile sacrificate pe altarul lui Cassandra Compact. Îl văzu pe Iuri Danko venind spre el prin Piaţa San Marco… şi pe Katrina, văduva lui.

Fără să mai ezite, puse mâna pe telefon, verifică dacă aparatul de înregistrare se află în funcţiune şi formă numărul pe care i-l dăduse Peter Howell. La capătul celălalt cineva ridică receptorul şi răspunse cu o voce alterată electronic:

— Da.

— Aici Nichols. Sunt acasă. Rănit. Trebuie să vin.

26

Generalul Frank Richardson scutură absent trabucul în scrumiera de sticlă.

— Repetă, spuse el la telefon.

Se auzi o voce slabă, ezitantă:

— ... aici Nichols... Rănit... mă întorc.

Richardson strânse receptorul.

— Du-te la punctul sigur Alpha. Repet: punctul sigur Alpha. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Legătura se întrerupse.

Richardson privea fix la telefon, ca şi când s-ar fi aşteptat ca acesta să sune din nou, dar liniştea din biroul lui era tulburată doar de ticăitul monoton al pendulului uriaş şi de comenzile îndepărtate ale patrulelor de la Fort Belvoir.

Nichols... rănit... imposibil!

Richardson trase din trabuc şi se concentră. Comandant cu experienţă, el îşi examină rapid opţiunile şi luă o decizie. Primul telefon sună la cazărmile de la bază. Îi răspunse o voce aspră. Interlocutorul lui intră în alertă. Al doilea apel îl puse în legătură cu Anthony Price, directorul adjunct al Agenţiei Naţionale de Securitate. Acesta nu dormea şi se afla destul de aproape, la casa lui de la ţară, din Alexandria.

În timp ce Richardson îi aştepta pe cei doi bărbaţi, ascultă din nou înregistrarea convorbirii. Deşi telefonul lui special era prevăzut cu cel mai modern echipament de înregistrare, calitatea redării vocii interlocutorului său lăsa de dorit. Richardson nu-şi putea da seama dacă fusese chemat de la un telefon local sau din altă localitate, probabil că „Nichols” nu se afla prea departe, dacă era gata să se deplaseze la punctul sigur Alpha.

Dar Nichols e mort!

Gândurile lui Richardson fură întrerupte de o bătaie în uşa biroului. Vizitatorul lui, un bărbat înalt, solid, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu părul de culoarea paiului, tuns foarte scurt şi cu ochi albaştri strălucitori, păşi în încăpere.

— Bună seara, domnule general, spuse sergentul Patrick

Drake, salutând regulamentar.

— Pe loc repaus, răspunse Richardson şi făcu un gest către barul din colţ. Ia-ţi ceva de băut. O să ai mare nevoie, domnule sergent.

Cincisprezece minute mai târziu, Anthony Price fu introdus în încăpere de aghiotantul generalului.

— Bună seara, Tony.

Price se uită la Drake şi ridică din sprâncene.

— Ce se întâmplă, Frank?

— Iată ce se întâmplă, spuse Richardson şi apăsă pe butonul de redare al recorderului.

Richardson urmări reacţia celor doi bărbaţi în timp ce ascultau scurtul schimb de cuvinte. Nu detectă nimic altceva decât uimirea cea mai autentică, iar în cazul lui Price şi îngrijorare.

— Cum naiba a putut Nichols să dea telefon? întrebă Price. Apoi se întoarse către Drake: Ai spus că e mort!

— Cu tot respectul, domnule, Nichols este mort. Drake se uită apoi la Richardson. Domnule general, am văzut cum Nichols a primit un cuţit în burtă. Ştiţi că nimeni nu poate supravieţui unei astfel de răni dacă nu primeşte îngrijiri medicale imediat – ceea ce n-a fost cazul.

— Ar fi trebuit să te asiguri că e mort, se răsti Price.

— Tony, ajunge! interveni brusc Richardson. Îmi amintesc raportul dumitale, sergent Drake. Poate că e cazul să-i mai explici o dată detaliile domnului Price, aici de faţă.

— Da, domnule. Drake se întoarse către Price: Omul nostru de contact, Franco Grimaldi, a fost neglijent. I-a permis lui Peter Howell să-şi dea seama de capcană.

Howell l-a doborât mai întâi pe el, apoi a venit după Nichols şi după mine. Howell a reuşit să ia pistolul lui Nichols şi l-a împuşcat pe Grimaldi. În clipa aceea n-am avut de ales şi m-am retras. Mi se ordonase să conduc această operaţiune în mod clandestin. Dacă intervenea ceva pe neaşteptate, trebuia să mă retrag şi să aştept o ocazie mai bună.

— Care n-a mai venit niciodată, spuse Price sarcastic.

— Aşa e la război, domnule, răspunse Drake sec.

— Ajunge cu cearta! se răsti Richardson. Drake a îndeplinit nişte ordine, Tony. Faptul că operaţiunea s-a dus pe apa sâmbetei n-a fost vina lui. Problema este, cine se dă acum drept Nichols?

— Fără îndoială că Peter Howell, răspunse Price. E clar că

Nichols a mai trăit suficient ca să-i dea numărul de telefon.

Richardson îi aruncă o privire lui Drake:

— — Sergent Drake?

Cred că Nichols i-a dat numărul, domnule. Şi punctul de întâlnire. Altfel cel care a telefonat v-ar fi rugat să-i spuneţi ce înseamnă punctul sigur Alpha. Dar nu cred că a fost Howell.

— De ce?

— Howell locuieşte în această ţară. Deşi este la pensie, bănuim că se mai ocupă de anumite operaţiuni; am descoperit că el şi Smith au lucrat împreună în cazul Proiectului Hades. Cred că Howell este dispus să devină activ dacă Smith îi cere acest lucru, dar n-ar face asta *decât din afara* ţării. Acesta este şi motivul pentru care el şi nu Smith, s-a dus la Palermo. Eu cred că cel care a telefonat este Smith.

Richardson încuviinţă din cap.

— Şi eu cred la fel.

— Smith… murmură Price. Toate firele duc la el. Mai întâi este la Moscova, apoi Beria dispare. Acum se află aci. Frank, trebuie să te ocupi de el o dată pentru totdeauna.

— Da, fu de acord Richardson. Tocmai de aceea i-am dat instrucţiuni să se ducă la punctul sigur Alpha. Îl privi pe Drake: Acolo o să-l aştepţi dumneata.

Smith îmbrăcă o pereche de pantaloni negri, un pulover pe gât şi o jachetă neagră de nailon şi părăsi casa. Se urcă în maşină, demară şi ieşi din Bethesda. În timp ce conducea, privea mereu în oglinda retrovizoare. Nici o maşină nu-l urmărea pe străzile suburbiei. Nici când ajunse pe linia de centură nu văzu nici o maşină în urma lui.

Smith traversă Potomacul şi intră în comitatul Fairfax, Virginia. La ora aceea, circulaţia nu era prea intensă astfel încât străbătu rapid ţinuturile din jurul Vienei, Fairfax şi Falls Church. La sud de Alexandria ajunse din nou pe malul râului şi merse de-a lungul lui aproape până la graniţa cu comitatul Prinţul William. Fluviul lat era mărginit de o pădure deasă. Pe măsură ce se apropia de graniţa comitatului, punctul sigur Alpha se contura tot mai clar.

Centrala electrică din Virginia fusese construită în anii ’30, când cărbunele era ieftin şi problemele de poluare necunoscute. Apariţia unor unităţi mai noi, mai curate, împreună cu protestele celor de la mediu, fuseseră suficiente pentru ca la începutul anilor ’90 uzina de apă să se închidă. Toate încercările de

modernizare a centralei eşuaseră din considerente bugetare. Clădirea se profila pe malul fluviului Potomac, întunecată şi masivă, semănând cu o fabrică părăsită.

Smith o luă pe şoseaua cu două benzi care ieşea de pe autostradă, stinse farurile şi se îndreptă spre calea de acces. Parcă sub nişte copaci cam la un sfert de kilometru distanţă, îşi puse rucsacul în spate şi parcurse ultima parte a drumului pe jos.

Primul lucru pe care îl observă când ajunse mai aproape fu gardul lucios acoperit cu sârmă ghimpată. Un lacăt mare fără urme de rugină atârna de lanţul masiv care lega porţile. Perimetrul era bine luminat, lămpile cu halogen dând o strălucire rece parcajului pustiu din faţa uzinei.

Smith mai văzuse asemenea clădiri. Armata prefera construcţiile părăsite, dărăpănate unde îşi putea adăposti echipele speciale care efectuau genul de pregătire imposibil de realizat pe un teren obişnuit de instrucţie. Uzina de apă şi electricitate din Virgina întrunea toate condiţiile.

Perfectă pentru punctul sigur Alpha, gândi Smith. El ocoli perimetrul înainte să găsească punctul de intrare corespunzător – acolo unde gardul se întâlnea cu malul râului. Se căţără pe stâncile alunecoase, ocoli gardul, apoi străbătu în fugă parcarea pustie până la cel mai apropiat zid. Ajuns acolo se opri ca să se orienteze şi examină cu grijă perimetrul. Nu văzu nimic, nu auzi nimic, dar intuiţia îl avertiza că nu este singur. Simţea cum tremura pânza de păianjen, dar nu vedea păianjenul… deocamdată.

Strecurându-se pe lângă clădire, ajunse în faţă şi căută un loc prin care să se poată strecura în interior.

La etajul al treilea, în umbra unei ferestre sparte, sergentul Patrick Drake îl urmărea pe Smith cu binoclul lui cu infraroşii. Judecând după ceea ce citise în dosarul lui Smith, acesta nu făcea nimic fără să gândească. Era o calitate admirabilă pentru un soldat, dar în acelaşi timp îl făcea previzibil. Iar în cazul de faţă vulnerabil. În mod fatal.

Pe Drake îl adusese la uzină un elicopter. O maşină urma să-l aştepte după ce îşi termina treaba. Avusese timp să se familiarizeze cu planul fabricii, să-şi aleagă locul unde va ataca şi să găsească un punct favorabil de unde să-l observe pe Smith chiar de la intrare.

Şi iată-l, se afla la uşa pe care Drake spera că o va găsi. Smith

o încercă şi… o deschise.

Drake se depărtă de fereastră şi traversă încăperea care adăpostise cândva pompele uzinei. Pantofii lui cu tălpi de crep nu făceau nici un zgomot pe podeaua de ciment. Ajunse la scară şi scoase pistolul Colt Woodsman cu amortizor. Era o armă de calibrul 22, armă de ucigaş, destinată atacului de aproape. Drake voia să-l privească în faţă pe Smith înainte de a-l ucide. Poate că groaza pe care o va citi în ochii lui îi va alina durerea provocată de pierderea partenerului său.

Sau poate că am să-l împuşc mai întâi în burtă, ca să simtă şi el ce a simţit Travis.

Două etaje mai jos, Drake se opri pe o platformă a scării şi deschise cu grijă o uşă care dădea spre altă cameră de pompare. Lumina lunii pătrundea prin ferestrele înalte şi scălda pardoseala de beton făcând-o să pară acoperită cu gheaţă. Mişcându-se repede de la un stâlp la altul, Drake se aşeză în aşa fel încât să aibă o vedere cât mai bună spre o altă uşă. Dat fiind locul pe unde pătrunsese Smith în clădire, acesta era singura intrare în încăpere. Ca orice bun soldat, Smith va verifica toate spaţiile pe care le întâlnea în drum, dar precauţiile lui nu-l vor salva, gândi Drake. Apoi auzi nişte paşi. Ridică piedica pistolului, ţinti uşa şi aşteptă.

Smith privi uşa de metal plină de pete de rugină. *Punctul sigur Alpha.* Aici trebuia Travis Nichols să dea raportul şi tot aici posesorul acelei voci oribile ar fi trebuit să-l aştepte.

Probabil că n-a venit singur. Şi-a adus şi întăriri. Câţi oameni or fi? se întrebă Smith scotocind în rucsac, din care scoase un obiect mic, rotund, de dimensiunile unei mingi de tenis. Apoi ridică pistolul şi deschise uşa cu vârful bocancului.

Lumina lunii îl făcu să clipească şi făcu un pas peste prag. Ceva îl izbi în piept. Rucsacul îi scăpă din mână şi el făcu câţiva paşi înapoi, clătinându-se. A doua lovitură îl lipi de perete.

Smith simţea că pieptul îi luase foc. Respiră gâfâind şi încercă să rămână în picioare, dar genunchii îi cedară. În timp ce aluneca de-a lungul peretelui, văzu o umbră care ieşea din spatele unui stâlp.

Degetul mare dădu la o parte siguranţa grenadei din mână. Cu o mişcare slabă, aruncă grenada în cameră şi îşi acoperi repede ochii şi urechile.

Drake înaintă spre Smith cu siguranţa vânătorului care ştie că a nimerit o dată în plin – de fapt, de două ori. Ambele gloanţe îl loviseră pe Smith în piept. Dacă nu era încă mort, colonelul avea să-şi dea duhul cât de curând. Se bucura la acest gând, când văzu sfera neagră care se îndrepta spre el. Instinctele şi reacţia lui erau admirabile, dar nu reuşi să-şi acopere ochii la timp. Grenada explodă, orbindu-l. Unda de şoc îl trânti la pământ.

Drake era tânăr şi într-o formă excelentă. În timpul antrenamentelor şi în misiuni avusese parte de mai multe explozii. Imediat ce ajunse la pământ îşi acoperi capul ca să se apere de şrapnele. Nu intră în panică în momentul în care deschise ochii şi nu văzu nimic altceva decât o lumină albă. În câteva secunde, aceasta avea să dispară. Avea pistolul în mână. Ştia că îl lovise pe Smith şi că acesta căzuse. Tot ce avea de făcut era să aştepte să-şi recapete vederea.

În clipa aceea Drake auzi sunetul sirenelor. Înjurând, se ridică clătinându-se în picioare şi se îndreptă spre fereastră. Văzu suficient de clar două puncte roşii care clipeau printre copacii de pe marginea drumului de acces.

— La naiba! urlă el când auzi sirenele. Smith îşi adusese întăriri! Cine erau aceştia? Şi câţi?

Vederea îi revenise aproape în totalitate la normal şi Drake se repezi spre locul unde îl văzuse pe Smith căzând.

Smith nu mai era acolo!

Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare. Înjurând, Drake apucă rucsacul şi se îndreptă spre scări. Ieşi la timp ca să vadă două maşini care opreau în faţa porţilor.

N-au decât să vină, îşi spuse el. *Nu vor găsi decât un cadavru!*

Cu ochii pierduţi la firele care atârnau din panou, Megan Olson se străduia să-şi învingă disperarea. Pierduse şirul tuturor combinaţiilor pe care le încercase, fără succes. Uşa sasului rămăsese închisă etanş.

Singura ei consolare era faptul că îşi reparase microfonul, însă deocamdată nu voia să-l încerce.

Calmează-te, îşi spuse ea. *Undeva trebuie să fie o ieşire. Tot ce ai de făcut este s-o găseşti.*

La mai puţin de treizeci de centimetri, de partea cealaltă a uşii, se afla levierul de urgenţă. Tot ce ar fi trebuit să facă Dylan Reed ar fi fost să apese pe el.

Dar în loc să facă asta o să te lase să mori. La fel ca pe toţi

ceilalţi...

În ciuda eforturilor, Megan nu reuşea să-şi scoată din minte ceea ce făcuse Reed. În ultimele câteva ore ascultase discuţiile lui cu Harry Landon de la controlul misiunii, într-una din ele, făcuse o descriere a cadavrelor.

Dar cum de obţinuse mostra de viruşi?

De la Treloar! Klein îi spusese ce se întâmplase la Bioaparat şi că Treloar ajutase la introducerea clandestină a mostrei ruseşti de virus de variolă în ţară. Dar cum adusese Treloar virusul la locul de lansare? El fusese ucis la puţin timp după ce sosise la Washington.

Brusc îşi aminti de dimineaţa de dinaintea lansării când îl văzuse pe Reed de la distanţă, pe terenul de lansare împreună cu vizitatorul acela anonim, care se apropiase de el şi îi dăduse ceva. Să fi fost un transfer de ultim moment?

Dacă ceea ce primise Reed era de fapt mostra de viruşi de variolă, îşi spuse Megan, atunci aceasta rămăsese stabilă până când naveta ajunsese pe orbită şi Reed reuşise s-o pună în congelator.

Laboratorul spaţial! Îşi aminti brusc de mesajul care fusese transmis la puntea de zbor. Câteva minute mai târziu, Reed schimbase programarea experimentelor. Explicase totul atât de firesc, încât nimeni, nici chiar ea, nu-i pusese nici o întrebare.

Nici măcar atunci când ai văzut numărul de înregistrare al mesajului de la NASA. Numărul lui Reed. Şi te-ai întrebat cum putuse să-şi trimită lui însuşi acest mesaj...

Megan clătină din cap. Întrebările îi veniseră în minte, dar ea le ignorase. Acceptase că acele evenimente reprezintă o coincidenţă, preferase să creadă în integritatea omului care o adusese printre stele.

Întrebarea de ce participa Reed la un asemenea act barbar o chinuia. Chiar şi după ce recapitulă tot ceea ce ştia despre el, nu reuşi să găsească un răspuns. Se întâmplase ceva cu el, ceva ce le scăpase tuturor.

Megan sperase o clipă că Reed se va răzgândi. O parte din ea nu putea să creadă că o va ucide cu sânge rece. Dar pe măsură ce orele treceau şi auzea ce discuta cu cei de la sol, fu nevoită să accepte că în ceea ce îl privea, ea era deja moartă.

Megan se concentră din nou asupra firelor de legătură ale panoului. Auzind ce discuta Reed cu controlul de la sol al misiunii, intui cum intenţiona Harry Landon să aducă naveta jos

şi, ceea ce era şi mai important, cât va dura operaţiunea. Mai avea timp să se gândească cum să scape de acolo. Dacă va reuşi se va duce direct la cea de-a doua unitate de comunicare aflată în partea inferioară a navetei. În caz contrar nu va avea de ales. Uşa se va deschide, dar nu era sigur că ea va supravieţui.

Smith se ridică clătinându-se în picioare, îşi scoase geaca şi sfâşie vesta antiglonţ pe care o purta. Fusese calculată pentru a reţine gloanţe de 9 mm. Cu toate că oprise cu uşurinţă gloanţele din pistolul de calibru 22 al lui Drake, Smith se simţea de parcă ar fi fost lovit în piept de copita unui cal.

Se urcă în maşină şi activă sistemul global de poziţionare inclus în tabloul de bord. Pe ecranul mic apăru o hartă a comitatului Fairfax pe care se mişca un mic punct albastru.

Smith puse mâna pe telefon.

— Aici Klein.

— Sunt eu, domnule, spuse Smith.

— Jon! Ai păţit ceva? Mi s-a raportat o explozie.

— A fost opera mea.

— Unde eşti?

— În faţa unei uzine. Ţinta se mişcă – după cât se pare, pe jos. Indiferent pe cine aţi trimis, domnule şi-a făcut treaba bine. Au ajuns la timp ca să-l sperie pe Drake.

— Şi Drake? A muşcat momeala?

Smith se uită la punctul albastru care licărea.

— Da, domnule. Este în mişcare.

Sergentul Patrick Drake avu nevoie de câteva minute ca să traverseze pădurea din jurul uzinei şi zona pustie de agrement unde îşi parcase maşina.

Porni maşina şi se îndreptă spre periferia Alexandriei unde opri într-o parcare din faţa ultimei unităţi din zonă. Drake intră în clădire, unde îl aşteptau generalul Richardson şi Anthony Price.

— Raportează, sergent! spuse Richardson.

— Ţinta a fost neutralizată, domnule, răspunse Drake mândru. Două lovituri în plin.

— Eşti sigur? întrebă Price.

— Ce mai vrei, Tony? se stropşi Richardson. Capul lui Smith pe tavă? Se întoarse către Drake: Pe loc repaus, sergent. Te-ai descurcat bine.

— Mulţumesc, domnule.

Price făcu un gest către rucsacul pe care îl adusese Drake cu el.

— Ce e asta?

— Ceva ce a lăsat Smith în urma lui.

Desfăcu sforile şi goli rucsacul: două rezerve de muniţie, o hartă, un telefon celular, un recorder miniatural şi un obiect mic, rotund, care atrase atenţia lui Price.

— Ce este asta?

— O grenadă luminoasă, domnule, spuse Drake. E în ordine, domnule, are siguranţa pusă.

— Lasă-ne o clipă singuri, sergent, spuse Price.

În timp ce Drake se duse la toaletă, Price îl apucă pe Richardson de braţ.

— Ajunge cu aiureala asta cu sergentul, Frank. Nici unul dintre noi doi n-ar fi trebuit să se afle aici. Drake ar fi putut foarte bine să ne comunice rezultatele la telefon.

Richardson îşi smulse braţul.

— Eu nu lucrez aşa, Tony. Am mai pierdut un băiat la Palermo. Avea un nume. Travis Nichols. Şi după cum probabil că ai remarcat, Smith ştia suficient de multe, dovadă că mi-a dat un telefon la Fort Belvoir, pe o linie pe care mi-ai garantat-o drept sigură!

— Numărul era sigur! ripostă Price imediat. Omul tău a cedat.

Richardson scuturâ din cap.

— Ţinând seama de ceea ce ai făcut până acum, sunt convins că nu intenţionezi să-ţi murdăreşti mâinile, nu-i aşa? Preferi să dai ordine şi să-i laşi pe alţii să moară în timp ce tu urmăreşti rezultatele la televizor, de parcă ai asista la un meci. Richardson se aplecă spre interlocutorul lui. Eu nu mă joc, Tony. Fac acest lucru pentru că sunt convins că este necesar. Acţionez pentru ţara mea. Tu în ce crezi?

— În acelaşi lucru, răspunse Price.

Richardson se stropşi la el:

— Dar ţi-ai pregătit culcuşul împreună cu Bauer-Zermatt, nu-i aşa? Imediat ce o să arătăm lumii o părticică din ceea ce e în stare să facă virusul, toată lumea o să cerşească antidotul. Şi printr-o pură coincidenţă, Bauer-Zermatt va anunţa că este pe cale să producă antidotul. Preţul lui va creşte în mod ameţitor. Sunt curios, Tony, câte acţiuni ţi-a dat Bauer?

— Un milion, răspunse Price calm. Şi nu mi le-a *dat,* Frank, le-am câştigat muncind. Nu uita că eu l-am găsit pe Beria, cel care

ţi-a păzit spatele, care a avut grijă ca nimeni să nu afle nimic despre ceea ce se petrece în Hawaii, aşa că nu mă mai plictisi cu aiurelile astea patriotice!

Aruncă o privire la lucrurile pe care le scosese Drake din rucsac.

— Acum să recapitulăm…

Vorbele i se opriră în gât.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Richardson.

Price apucă recorderul cu minicasete, examină învelişul exterior şi îl dădu la o parte.

— Spune-mi că nu e adevărat, murmură el.

— Ce este? întrebă Richardson. Smith l-a luat cu el ca să poată înregistra o mărturie.

— Poate…

Price scoase caseta şi trase afară unul din cele două ace care o fixau. Tot dispozitivul ieşi imediat.

— Dar poate că nu! Se înroşi de furie. *Am ştiut* eu! Uită-te puţin, Frank!

În locul gol rămas, Richardson văzu un emiţător dintre cele mai modeme.

— Tot ce poate fi mai nou în tehnica supravegherii! sâsâi Price. Asta e opera băiatului tău. Smith ştia că dacă ceva nu merge cum trebuie, ucigaşul lui o să ia rucsacul. Cineva a ascultat fiecare cuvânt pe care l-am rostit.

— Sergent, urlă Richardson.

Drake ţâşni afară din baie, cu pistolul în mână. Richardson se duse cu paşi mari spre el şi îi arătă aparatul.

— Mai spune-mi o dată, Smith e mort?

Drake recunoscu emiţătorul imediat.

— Domnule, n-am ştiut…

— *E mort?*

— Da, domnule!

— Asta înseamnă că nu ne mai poate spune unde este receptorul, zise Price.

— Eşti credincios, Frank? S-ar putea ca rugăciunile să fie ultimul lucru care ne-a mai rămas.

Uşa din faţă a unităţii se deschise. Richardson, Price şi Drake ieşiră şi se îndreptară fiecare către maşina lui.

La cincizeci de metri de ei, ascuns în umbră, Jon Smith îi urmărea prin parbrizul automobilului.

— Richardson, Price şi Drake, spuse el la telefon.

— Ştiu, răspunse Klein. Le-am recunoscut vocile. Mai puţin cea a lui Drake. Le-a recunoscut şi preşedintele.

Smith aruncă o privire către dispozitivul de transmisie, fixat pe scaunul din dreapta, care transmisese cuvintele conspiratorilor la Câmp David.

— Am de gând să intervin, domnule.

— Nu, Jon, uită-te în jur.

Smith văzu două maşini negre care luau poziţie ca să blocheze intrarea centrală. Alte două se îndreptau spre ieşirea din spate.

— Cine sunt ăştia, domnule?

— Nu contează. Se vor ocupa de Richardson şi de Price. Stai ascuns până se termină totul şi după aceea pleacă imediat. Te aştept la Casa Albă.

— Domnule…

Parbrizul explodă spart de un glonţ. Smith se aruncă peste scaunul din dreapta, în timp ce alte două gloanţe pătrunseră în maşină.

— Ai spus că e mort! urlă Price.

— O să fie, răspunse sumbru Richardson. Urcă în maşină, sergent. De data asta verifică.

Drake nu se mai uită înapoi. Zărise maşina ascunsă în momentul în care ieşise din clădire. Vehiculul lui Smith era parcat în umbră, dar Smith uitase de lumina lunii. Rece şi strălucitoare, aceasta scălda interiorul maşinii, luminându-l perfect. Drake trăsese primele focuri înainte ca Smith să-şi dea seama ce se întâmplă. Apoi Drake o porni spre maşină ca să se asigure că-l nimerise pe Smith.

Ajunsese la cinci metri de automobil când farurile se aprinseră şi îl orbiră. Drake auzi urletul motorului, îşi dădu seama ce se întâmplă, dar nu reuşi să reacţioneze destul de repede. Drake se răsuci atunci când cele două tone de metal îl izbiră.

În spatele volanului, Smith se îndreptă şi apăsă pe acceleraţie; prinse cu vederea periferică nişte forme întunecoase ieşind din maşinile care formau blocajul, dar nu se opri. Îi văzu pe Richardson şi pe Price cum sar într-o maşină, care demară. Răsuci volanul şi încercă să le taie drumul. Timp de o fracţiune de secundă, văzu chipul lui Richardson prin parbriz, apoi simţi o izbitură puternică. Cele două maşini se ciocniră. Smith încercă să scoată maşina lui Richardson de pe drum. Apoi văzu cele două

maşini care aşteptau la ieşire. Răsuci volanul şi apăsă pe frâne, intrând într-un derapaj controlat.

Richardson simţi cum maşina lui se clatină, în timp ce vehiculul lui Smith ţâşneşte din loc.

Apoi văzu şi el blocada.

— Frank! strigă Price.

Richardson apăsă pe frână, dar prea târziu. Maşina se izbi de autoturismele care formau blocajul. O bucată de metal îi pătrunse în gât şi Richardson fu aruncat prin parbriz.

Smith sări din maşină şi o luă la fugă. Se apropie suficient de mult ca să vadă trupul lui Richardson întins peste capotă, înainte ca două braţe puternice să-l prindă.

— E prea târziu! strigă o voce.

Smith se luptă să se elibereze, dar fu târât înapoi. O clipă mai târziu, o explozie puternică îl azvârli la pământ.

Gâfâind şi tuşind, Smith încercă să-şi recapete respiraţia, înălţă capul şi văzu cele trei vehicule cuprinse de flăcări. Se rostogoli încet într-o parte, ignorând umbrele care alergau în jurul lui. Cineva îl ridică; se trezi faţă în faţă cu un bărbat cu cagulă.

— Locul dumneavoastră nu este aici, domnule.

— Cine… sunteţi voi?

Omul îi strecură în mână nişte chei.

— După colţ este un Chevrolet verde. Luaţi-l şi plecaţi. Şi încă ceva! Domnul Klein mi-a spus să vă amintesc că aveţi o întâlnire la Casa Albă.

27

Amorţit şi epuizat, Smith reuşi totuşi să conducă maşina până la Bethesda. Intră în casă, îşi scoase hainele în drum spre baie, dădu drumul duşului şi intră sub apa fierbinte. Încercă să se relaxeze şi să-şi alunge din minte imaginea maşinii lui Richardson care se izbise de blocaj şi flăcările mistuitoare care izbucniseră după aceea.

Smith se duse clătinându-se în dormitor şi se prăbuşi gol peste pătură. Închise ochii şi îşi puse în funcţiune ceasul biologic de soldat, după care se cufundă în somn ca într-un tunel adânc şi întunecos. Simţea cum pluteşte spre capăt, ca un astronaut care îşi pierduse nava şi era condamnat să rătăcească fără odihnă prin cosmos. Când se trezi constată că strângea în mână pistolul luat de pe noptieră. Făcu un duş rece şi se îmbrăcă repede. În drum spre uşă îşi aminti că nu-şi verificase mesajele de pe robotul telefonic. Peter Howell îl anunţa să se uite în computer.

Smith deschise computerul şi porni programul de decodare. În timp ce citea, era din ce în ce mai uimit. După ce făcu o copie, salvă textul într-un fişier securizat şi îi transmise un e-mail lui Howell, pe care acesta urma să-l primească direct pe celular: *Bună treabă – chiar foarte bună. Vino acasă. Băutura o plătesc eu. J.S.*

Se lumina de ziuă, când Smith ieşi din casă şi porni pe străzile pustii spre poarta de vest de la Casa Albă. Gardianul îi verifică cartea de identitate pe lista computerizată şi îi permise să intre. Un caporal de la marina militară îl escortă apoi prin coridoarele tăcute din aripa de vest către un birou mic, unde îl aştepta Nathaniel Klein.

Pe Smith nu-l miră înfăţişarea lui Klein. Şeful serviciul Acoperire Unu era nebărbierit şi cu hainele boţite. Obosit, îi arătă lui Smith unde să se aşeze.

— Ai făcut o treabă nemaipomenită, Jon. Oamenii trebuie să-ţi fie foarte recunoscători. Presupun că ai scăpat teafăr.

— Învineţit şi julit, dar în rest intact, domnule.

Zâmbetul lui Klein dispăru.

— N-ai auzit nimic, nu-i aşa?

— Ce să aud, domnule?

Klein dădu din cap.

— Bine… Asta e bine. Înseamnă ca n-a scăpat nimic. Klein inspiră adânc şi continuă: Acum opt ore, Harry Landon, directorul de misiune de la Cape a fost anunţat că la bordul navetei Disc*overy a a*părut o problemă. Când a reuşit să restabilească legătura radio a aflat că… Că, cu excepţia unui singur membru, echipajul este mort.

Făcu o pauză şi când vorbi din nou vocea îi tremura.

— Megan nu mai e, Jon.

Smith încercă să vorbească, dar câteva clipe nu reuşi să articuleze nici un cuvânt. Apoi îşi auzi vocea, dar nu şi-o recunoscu.

— Ce s-a întâmplat, domnule? Un incendiu?

Klein dădu negativ din cap.

— Nu. Naveta funcţionează foarte bine, dar ceva a pătruns în interior şi a ucis echipajul.

— Cine este supravieţuitorul?

— Dylan Reed.

Smith ridică privirile.

— Singurul supravieţuitor? E sigur?

— Reed a examinat toată naveta. I-a găsit pe toţi. Îmi pare rău.

Smith mai pierduse şi alţi oameni apropiaţi loviţi de o soartă năprasnică. Reacţia lui fusese cea tipică unui supravieţuitor. Şi-o aminti pe Megan aşa cum o văzuse la cafe barul din complexul NASA de la Houston. Apoi realiză că pur şi simplu nu mai există.

— Landon şi ceilalţi de la NASA se dau de ceasul morţii, spuse Klein. Nu reuşesc să-şi explice ce s-a întâmplat.

— Dar cum de a supravieţuit Reed?

— Era îmbrăcat cu unul din costumele cu care se iese în spaţiu. Se pare că pregătea un experiment…

— Iar restul echipajului era în costume obişnuite de lucru, în salopete, spuse Smith. Nu aveau îmbrăcăminte de protecţie. Făcu o pauză. Aţi afirmat că n-a fost un incendiu, ci că ceva a pătruns înăuntru.

— Jon…

— Megan v-a spus că Reed s-a întâlnit cu cineva chiar înainte de lansare, îl întrerupse Smith. Bănuiaţi deja că există o legătură între Treloar şi Reed… Cum arătau cadavrele?

— Landon spune că Reed le-a descris ca fiind umflate, acoperite de plăgi deschise, sângerânde.

Smith se înfioră când legăturile i se stabiliră brusc în minte.

— Am primit un mesaj de la Peter Howell. A avut o discuţie foarte lungă cu *Herr* Weizsel. A fost foarte cooperant, l-a invitat pe Peter la el acasă, unde au accesat computerele de la Offenbach Bank prin laptopul lui. Se pare că Ivan Beria avea o relaţie veche şi rentabilă cu banca, mai ales atunci când era vorba de un anumit client care îl solicita în exclusivitate: Bauer-Zermatt A.G.

Klein era uluit:

— Gigantul de produse farmaceutice?

Smith încuviinţă.

— În ultimii trei ani, Bauer-Zermatt a făcut zece depozite în contul lui Beria, două dintre ele exact înainte ca paznicul rus şi Treloar să fie lichidaţi.

— Dar al treilea? întrebă Klein.

— Acesta era pentru contractul referitor la mine.

După o clipă de tăcere, Klein întrebă:

— Ai vreo dovadă?

Smith scoase o dischetă.

— Avem şi dovada.

Klein dădu din cap.

— Foarte bine, Bauer-Zermatt l-a plătit pe Beria pentru a-i ucide pe rus şi pe Treloar. Asta face legătura între Bauer-Zermatt şi mostrele de virus furate. Se ridică două întrebări: de ce doreşte Bauer-Zermatt mostrele de virus? Şi cine din cadrul companiei a autorizat crimele şi plăţile? Arătă spre dischetă. Există vreun nume acolo?

— Nu, răspunse Smith, dar nu este greu de ghicit. Un singur om putea să autorizeze angajarea cuiva de teapa lui Beria: Karl Bauer însuşi.

Klein inspiră profund.

— Foarte bine... Dar cum putem găsi amprentele lui Bauer pe ordinul de a se recurge la serviciile lui Beria sau pe banii plătiţi?

— Evident că acestea nu există. Bauer este mult prea grijuliu ca să lase astfel de urme. Făcu o pauză. Mă întreb de ce îi trebuie mostra de virus? Să facă un vaccin? Nu. Asta putem să facem şi noi. Să se joace cu ea? S-o modifice genetic? Poate. Dar de ce? Variola a fost studiată ani în şir Nu poate fi utilizată ca armă. Perioada de incubaţia este mult prea lungă, iar efectele nu sunt previzibile sută la sută Şi, totuşi, de ce vrea Bauer o mostră? Şi încă aşa mult încât e în stare să ucidă pentru ea?

Îl privi pe Klein.

— Ştii cum mor oamenii de variolă? Primele simptome sunt o usturime în cerul gurii, care se răspândeşte pe faţă şi pe antebraţe, apoi în restul corpului. Erup pustulele se formează coji, acestea încep să sângereze şi erup din nou. În cele din urmă apare şi sângerarea prin orificiile corpului.

Klein îl privi perplex:

— Exact aşa cum au murit membrii echipajului! şopti el. Vrei să spui că Bauer a introdus mostra de virus furată la bordul navetei *Discovery?*

Smith se ridică în picioare şi încercă să-şi alunge din minte imaginea lui Megan.

— Da. Asta este ceea ce vreau să spun.

— Dar…

— În spaţiu, în condiţii de gravitaţie redusa, poţi sa transformi celulele, bacteriile, practic orice în cu totul diferit decât pe pământ. Făcu o pauză. Am eradicat variola de pe planetă, dar menţinem două seturi de monstre – unul aici, altul în Rusia. Am făcut acest lucru pentru că ne-a fost greu să ne decidem să distrugem definitiv o specie de pe faţa pământului. Adevărul este însă altul şi mult mai urât: ne-am gândit că ne-ar mai putea fi de folos. Poate în ideea că vom *găsi* o modalitate de a le transforma într-o armă. Sau dacă face altcineva acest lucru să avem suficient material ca să producem un vaccin. Bauer n-a mai vrut să aştepte. A descoperit probabil o modalitate prin care *crede* el că ar putea să obţină rezultate. Singura cale de a se convinge că nu greşeşte era un experiment într-un mediu unic, în care bacteriile cresc cu viteza fulgerului. Trebuia ca mostra să ajungă la bordul navetei. Şi a reuşit.

— Dacă ai dreptate, Jon, spuse Klein cu vocea strangulată, asta înseamnă că Dylan Reed este mâna lui dreaptă.

— E singurul supravieţuitor, nu-i aşa? Directorul programului de cercetări biomedicale de la NASA. Omul cel mai potrivit.

— Vrei să spui că Reed şi-a ucis colegii? întrebă Klein.

— Exact asta vreau să spun.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Din două motive: ca să scape de posibilii martori şi… Vocea lui Smith se frânse. Şi ca să constate cât de repede poate ucide acest virus.

Klein se prăbuşi pe scaunul lui.

— E o nebunie.

— Pentru că cel care a gândit-o este nebun. Nu unul furios, pentru că nu face spume la gură, ci unul care acţionează în mod perfid, insidios.

Klein se uită fix la el.

— Bauer…

— Şi Richardson, Price, Treloar, Lara Teleghina…

— Ca să-l înhăţăm pe Bauer avem nevoie de dovezi solide, Jon. Am putea încerca să-i urmărim convorbirile…

Smith dezaprobă dând din cap.

— Nu mai avem timp. Iată cum văd eu lucrurile: bănuim că la bordul navetei se află o armă biologică şi că Reed deţine controlul asupra ei. Bauer şi complicii lui vor dori să distrugă toate probele care eventual au rămas acolo. Sunt sigur că nu vom găsi nici o dovadă a implicării lui Richardson sau Price. Bauer trebuie să aibă certitudinea că naveta se va întoarce cu bine pe pământ. Trebuie să-l scoată de acolo pe Reed cu mostrele lui. Când are NASA de gând să aducă naveta înapoi?

— Peste aproximativ opt ore. Trebuie să aştepte o fereastră în atmosferă ca să poată ateriza la Baza aeriană Edwards din California.

Smith se aplecă spre Klein:

— Puteţi să mă duceţi la preşedinte chiar acum?

Două ore mai târziu, după ce vorbiseră cu preşedintele, Smith şi Klein se aflau în sala mică de şedinţe de lângă Biroul Oval. Klein primi un telefon de la Cape.

— Domnul Klein? Aici Harry Landon de la controlul misiunii. Am informaţiile pe care mi le-aţi cerut.

Klein ascultă în tăcere, îi mulţumi lui Landon şi înainte de a închide telefonul, întrebă:

— În ce stadiu se află coborârea?

— O aducem jos cu grijă, răspunse Landon. Trebuie să vă spun că n-am făcut niciodată aşa ceva – exceptând simulările. Dar o să ne aducem oamenii jos. Aveţi cuvântul meu.

— Vă mulţumesc, domnule Landon. Păstrăm legătura.

Klein se întoarse către Smith.

— Landon le-a telefonat tuturor celor din Cartea Neagră şi încă cuiva, la solicitarea lui Reed.

— Lăsaţi-mă să ghicesc – Karl Bauer.

— Evident.

— E logic, spuse Smith. Vrea să fie la faţa locului atunci când

coboară Reed cu copilaşul său.

Klein încuviinţă din cap şi arătă spre monitorul cu circuit închis pe care apăru brusc o imagine.

— E timpul să înceapă spectacolul.

În ciuda îngrijorării care i se citea pe faţă – preşedintele, aşezat în spatele biroului său, părea la fel de autoritar şi controlat.

După ce apăru ultimul membru al echipei, îi examină pe rând pe cei care îl înconjurau.

Agenţia Centrală de Investigaţii era reprezentată de Bill Dodge, un om rece, auster, cu o expresie care nu trăda nimic, în timp ce răsfoia ultimele date de la NASA.

Martha Nesbitt, consilierul pentru securitate naţională, stătea lângă Dodge. Veterană în Departamentul de Stat, Marti, aşa cum i se spunea, era celebră pentru viteza cu care evalua situaţia, formula decizia şi o punea apoi în aplicare.

În faţa ei şedea secretarul de stat, Gerald Simon, care îşi scutura scamele inexistente de pe reverul sacoului, obicei ce dovedea că este frământat de incertitudini.

— Sper că aţi avut suficient timp ca să vă adunaţi gândurile, spuse preşedintele. Date fiind împrejurările, trebuie să luăm urgent decizia corectă. *Descovery* va atinge „fereastra” prin care urmează să reintre în atmosferă în aproximativ o oră. Din acel moment, mai rămân patru ore până la începerea procedurii de coborâre. Şaptezeci şi cinci de minute mai târziu, naveta va ateriza la Edwards. Problema care se pune este simplă: vom permite aparatului să aterizeze?

— Am o întrebare, domnule, interveni Martha Nesbitt. În ce moment pierdem capacitatea de a distruge naveta?

— Nu există un astfel de moment, răspunse preşedintele, deoarece naveta este prevăzută cu un explozibil foarte puternic pentru autodistrugere, lucru care nu a fost niciodată dat publicităţii din motive lesne de înţeles. Utilizând releele de pe sateliţi, putem activa mecanismul în orice moment.

— Domnule preşedinte, încărcătura de explozivi a fost proiectată pentru a distruge naveta în spaţiu, spuse Bill Dodge. Este important să nu introducem agenţi de contaminare în atmosferă.

— Asta e adevărat, spuse Castilia.

— Dar la fel de adevărat este că nu ştim ce s-a întâmplat cu adevărat la bordul navetei *Discovery,* interveni Gerald Simon.

Cinci oameni devotaţi sunt morţi, dar unul mai trăieşte. Pe câmpul de luptă, întotdeauna ne adunăm morţii. Iar dacă printre ei mai este şi un supravieţuitor, trebuie să-l scoatem de acolo.

— Sunt de acord, spuse Martha Nesbitt. După ultimele informaţii, naveta este în perfectă stare de funcţionare. NASA cercetează în continuare ca să afle ce anume a putut provoca moartea echipajului. Pe bună dreptate se axează în special pe mâncarea şi lichidele furnizate. Ştim că bacteriile cresc foarte repede în condiţii de gravitaţie redusă. Este posibil ca ceva absolut inofensiv pe pământ să se fi transformat astfel încât să ucidă victimele înainte ca acestea să poată riposta.

— Dar nu acesta este motivul pentru care nu putem aduce naveta jos? întrebă Gerald Simon. Sunt obligat să privesc această chestiune din perspectiva Departamentului de Stat. Ştim că pe acea navă avem ceva letal şi cu toate acestea intenţionăm să aducem nava jos? La ce primejdie în expunem? Pe noi şi restul lumii?

— Poate că nu e vorba de nici un fel de pericol, ripostă Hill Dodge. Nu-i vorba de un film ştiinţifico-fantastic, Gerry. Şi nici de dosare-X despre o boală cumplită adusă de extratereştri. Indiferent ce a ucis acest echipaj a venit de pe pământ. E clar că aici nu avea acea capacitate letală pe care a dobândit-o acolo. Dacă nu mai există câmpul gravitaţional, nenorocitul ăla de agent patogen moare.

— Sunteţi dispuşi să riscaţi siguranţa ţării pe baza acestei teorii? întrebă Simon.

— Cred că exagerezi, Gerry.

— Iar eu cred că ai o atitudine prea cavalerească!

— Doamnelor şi domnilor, interveni preşedintele, restabilind liniştea în încăpere. Dezbateri, discuţii, comentarii – foarte bine. Dar fără ceartă şi împunsături – nu avem timp de aşa ceva.

— NASA speră să poată stabili ce s-a întâmplat acolo? întrebă consilierul pentru securitate naţională.

— L-am întrebat pe Harry Landon, spuse preşedintele. Răspunsul este nu. Deşi supravieţuitorul, Dylan Reed, este medic, nu are nici timpul, nici facilităţile necesare pentru a ajuta la efectuarea unei cercetări. Avem o descriere generală a stării cadavrelor, dar acest lucru nu este suficient pentru a se stabili cauza morţii.

Privi de jur-împrejurul camerei.

— Un singur lucru este sigur: Harry Landon crede că nici

măcar n-ar trebui să ne gândim la *distrugerea* navetei. De aceea, nici el şi nici cei de la NASA n-au fost invitaţi la discuţia noastră. După această precizare, ţinând cont că aţi avut cu toţii posibilitatea să studiaţi faptele, vom proceda la un vot preliminar. Bill, am să încep cu tine: salvare sau distrugere?

— Salvare.

— Marti?

— Distrugere.

— Gerry?

— Distrugere.

Preşedintele îi privi îndelung. Bill Dodge vorbi din nou:

— Domnule, înţeleg de ce au votat colegii mei în felul acesta, dar nu putem ignora faptul că avem acolo un supravieţuitor.

— Nimeni nu pierde din vedere acest fapt, interveni Martha Nesbitt.

— Dă-mi voie să termin, Marti. Cred că am o soluţie. Dodge se întoarse spre grup. După cum bine ştiţi, eu port mai multe pălării, una dintre ele fiind aceea de codirector al Diviziei pentru Securitate Spaţială. Înainte de tragicul au accident, împărţeam această funcţie cu Frank Richardson. Am anticipat riscul de a se produce un incident biologic – dacă asta este ceea ce s-a întâmplat – la bordul unui zbor cu sau fără pilot. Aveam în vedere în mod special navetele şi am conceput nişte mijloace speciale pentru o astfel de situaţie de urgenţă.

— Şi unde se află acestea? întrebă Gerald Simon.

— La baza noastră aeriană de testare de la Groome Lake, la optzeci de kilometri nord-est de Las Vegas.

— Despre ce este vorba? vru să ştie preşedintele.

Dodge scoase din servietă o casetă video.

— Cel mai bine este să vedeţi singuri.

Introduse caseta într-un player de sub televizor şi apăsă pe buton. După câteva clipe, pe ecran apăru o imagine a deşertului.

— Nu văd mare lucru aici, spuse consilierul pentru securitate naţională.

— Aşa şi trebuie să fie, spuse Dodge. Am preluat această idee de la israelieni care au construit mai multe buncăre subterane, cu piste care nu seamănă a piste, ca să-şi ascundă avioanele.

Pe ecran ceea ce părea un deşert începu să se încline uşor în jos, într-un unghi tot mai mare. Dodge opri imaginea pe ecran.

— Aici pare să se termine pista, dar dedesubt există un sistem de cricuri hidraulice. Pista se întinde în realitate încă şase sute

de metri şi coboară într-un buncăr subteran.

Camera urmări pista în adâncime. De fiecare parte se aprinse un şir de lumini. Pe măsură ce camera cobora, în depărtare apăru un buncăr mare, din beton.

— Aceasta este camera de izolare, explică Dodge. Zidurile ei sunt din beton armat şi cu o grosime de doi metri. Circulaţia aerului este asigurată printr-un sistem special de ventilatoare. Din momentul în care naveta va intra aici, camera se va închide etanş. O echipă specială îl va aştepta pe Reed şi-l va duce într-o cameră de decontaminare. O altă echipă va preleva mostre din interiorul navei pentru a stabili ce s-a întâmplat.

— Şi dacă găsesc ceva? întrebă secretarul de stat. Ceva ce nu dorim să avem printre noi?

— Atunci, după ce echipa este scoasă afară, se va întâmpla ceea ce o să vedeţi.

Ecranul fu invadat de flăcări.

— Focul va mistui absolut totul – vorbesc foarte serios – *absolut totul.*

După ce îşi termină demonstraţia, Dodge scoase caseta.

— Întrebări, observaţii? interveni preşedintele.

— Procedura aceasta a fost testată? întrebă Martha Nesbitt.

— N-am distrus până acum nici o navetă, dacă asta este ceea ce vrei să ştii. În schimb, armata a ars tancuri din care n-a mai rămas nimic. Forţele aeriene au ars rachete tip Titan. Te asigur că nu mai supravieţuieşte nimic.

— Mie ideea asta îmi place, spuse Gerald Simon. Este important să-l scoatem pe doctorul Reed de acolo ca să aflăm ce s-a întâmplat. Dacă avem şansa să obţinem aceste informaţii şi să distrugem şi naveta, atunci sunt dispus să-mi schimb votul.

În cameră se auziră murmure şi cuvinte de încuviinţare.

— Am nevoie de câteva minute ca să mă gândesc la asta, spuse preşedintele şi se ridică în picioare. Am să vă rog pe toţi să rămâneţi aici. Nu întârzii mult.

În camera de alături, preşedintele li se adresă lui Smith şi Klein, arătând cu mâna spre circuitul monitorului:

— Aţi văzut şi auzit totul. Ce părere aveţi?

— Nu vi se pare o coincidenţă ciudată existenţa acestei facilităţi de la Groome Lake? Ea nu numai că a fost creată special pentru situaţia de faţă, ci, mai mult, nimeni n-a auzit până acum de ea! interveni Klein.

Preşedintele dădu din cap.

— Nu mi-am închipuit niciodată că există un astfel de loc. Se vede treaba că Dodge a făcut rost de nişte bani de la bugetul lui „secret”, unde n-a fost nevoie să-şi bată capul cu părerea Congresului sau a altcuiva.

— Acest loc a fost proiectat şi construit pentru un scop precis, domnule preşedinte: să adăpostească naveta, a scoată mostra şi apoi să distrugă naveta, spuse Smith.

— De acord, zise Klein. Operaţiunea lui Bauer a fost plănuită cu mulţi ani înainte, domnule preşedinte. Richardson a avut nevoie de câţiva ani ca să realizeze această construcţie. Bauer n-ar fi intrat în această afacere dacă nu şi-ar fi găsit un complice în care să poată avea deplină încredere. Poziţia generalului Richardson cu privire la tratatul asupra armelor chimice şi biologice, pe care l-aţi semnat, este cunoscută. A încercat în fel şi chip să vă împiedice să-l semnaţi.

— Şi în cele din urmă a depăşit linia de demarcaţie dintre patriotism şi trădare, spuse Castilia. Îi privi apoi pe cei doi bărbaţi. Mi-aţi prezentat planul dumneavoastră. Totuşi sunt obligat să vă mai întreb o dată: recomandaţi ca „lucrul” acela să ajungă la noi în ţară?

Preşedintele se întoarse în Biroul Oval, unde îl aşteptau trei persoane.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru răbdare, spuse preşedintele. După o analiză atentă am decis că naveta va ateriza la Groome Lake.

Toţi dădură din cap în semn de aprobare.

— Bill, vreau să văd detaliile complete ale acestei structuri şi planurile în vederea desfăşurării acţiunii.

— Le veţi primi într-o oră, domnule, spuse directorul CIA. Aş dori, de asemenea, să vă amintesc că doctorul Reed a insistat ca doctorul Karl Bauer să fie prezent la locul de aterizare. Apreciez că prezenţa lui se impune. Doctorul Bauer este o autoritate de necontestat în problemele biologice şi chimice. În trecut a conlucrat strâns cu Pentagonul, inclusiv la proiectul de la Groome Lake şi are autorizaţie de acces de cel mai înalt nivel. Ne va fi de mare ajutor ca observator şi consilier.

— Atunci întrerupem şedinţa, spuse preşedintele. Air Force One pleacă spre Nevada peste două ore.

28

După ce îi trimisese lui Dylan Reed ordinul să schimbe programarea experimentelor, dr. Karl Mâner se urcase imediat în avionul său şi pornise spre vest, spre complexul companiei lui care se întindea în apropiere de Laboratorul de Propulsie cu Reacţie din Pasadena, California.

Ştiind că naveta nu putea ateriza decât la Groome Lake, Bauer avusese grijă să facă în aşa fel încât prezenţa lui în California să pară o simplă coincidenţă. Planul de zbor din Hawaii fusese trimis cu trei zile în urmă. Personalul din Pasadena primise dispoziţii să-l aştepte.

Bauer se afla în biroul ale cărui ferestre dădeau spre Munţii San Gabriel, când primi primul telefon de la Harry Landon. Mimă stupefacţie şi profundă îngrijorare când directorul misiunii îi explică natura accidentului care avusese loc pe *Discovery.* Când Landon îi spuse că Reed ceruse în mod special ca el să fie prezent la Groome Lake, Bauer îi răspunse că, evident, o să-şi facă timp. Apoi îi sugeră lui Landon să ia legătura cu generalul Richardson pentru ca autorizaţia de a fi prezent la faţa locului să fie confirmată.

Directorul misiunii, cu vocea strangulată de emoţie, îi spuse lui Bauer că Richardson şi Price muriseră într-un accident de maşină. Stupefacţia lui Bauer fu de astă dată autentică. Îi mulţumi lui Landon şi deschise imediat calculatorul ca să afle detalii. Din toate relatările reieşea că moartea lui Richardson şi Price se datorase unui accident.

Ceea ce înseamnă doi martori mai puţin. Foarte bine.

În ce-l privea pe Bauer, cei doi oameni îşi făcuseră treaba. Îi fuseseră de mare ajutor mai ales pentru că îl ţinuseră departe pe băgăciosul ăla de Smith. Cu ceea ce mai rămânea de tăcut, Bauer putea să se descurce şi singur.

Deşi se afla departe de sediul lui principal din Hawaii, Bauer avea totuşi posibilitatea să asculte comunicaţiile dintre NASA şi *Discovery.* În biroul lui exista o consolă mică, dar foarte puternică de comunicaţii, conectată la un laptop. Pe ecran se vedea traiectoria navetei; prin căşti, Bauer asculta schimburile de informaţii dintre *Discovery* şi controlul misiunii. NASA urma

exact acele reguli ale jocului pe care le prevăzuse el. Se uită la ceas şi îşi spuse că, dacă nu apar alte complicaţii, naveta va reintra în atmosfera terestră cam peste patru ore.

Bauer îşi scoase căştile şi închise laptopul. Peste câteva ore se va afla în posesia unei forme de viaţă cu totul noi, o entitate pe care chiar el o crease şi care, dacă va fi eliberată vreodată, va provoca cel mai mare dezastru întâlnit pe pământ. Gândul acesta îl făcu să ameţească. Faptul că mult timp de acum înainte nimeni nu va face legătura între el şi virus nu-l mai interesa în mod deosebit. Bauer gândea acum ca un colecţionar de artă care a cumpărat o capodoperă ca s-o ascundă de restul lumii. Bucuria, emoţia, exaltarea erau cauzate nu de valoarea ei în bani, ci de faptul că aceasta era unică şi îi aparţinea *lui.* Ca şi colecţionarul, Bauer urma să fie singurul om din lume care va putea privi la noul virus de variolă, îl va putea testa, îi va putea căuta secretele ascunse. Avea deja un adăpost pentru el într-o secţie specială de izolare strictă din laboratorul de pe Big Island.

Aflat la o mie de kilometri vest de Mississippi, Air Force One îşi continua drumul spre vest.

Preşedintele şi grupul de lucru din Biroul Oval se aflau în sala de şedinţe de pe puntea superioară şi parcurgeau ultimele rapoarte sosite de la controlul misiunii. Cam într-o oră, *Discovery* avea să se apropie de fereastra prin care va reintra în atmosfera terestră. După cum susţinea Harry Landon, toate sistemele de la bordul navetei funcţionau normal. Deşi Dylan Reed se afla pe scaunul pilotului de la puntea de zbor, computerele de la controlul misiunii preluaseră comanda navetei.

Vocea lui Landon umplu încăperea:

— Domnule preşedinte!

— Suntem cu toţii aici, domnule Landon, răspunse Castilla.

— Suntem gata să aducem naveta în dreptul ferestrei de intrare, domnule. A sosit momentul să-l informez pe ofiţerul de serviciu pentru securitate dacă este sau nu cazul să deschidă canalul pentru autodistrugere.

Preşedintele se uită de jur-împrejur.

— Şi care sunt implicaţiile dacă deschideţi canalul?

— Asta ar putea duce la anumite... defecţiuni, domnule preşedinte. Dacă rămâne închis, nu există nici o posibilitate ca pachetul de autodistrugere să fie activat.

— Am să mă ocup de asta chiar acum, domnule Landon.

Castilia părăsi sala de şedinţe, trecu prin cabina serviciilor secrete şi intră în sala de comunicaţii a avionului Air Force One. Într-un spaţiu nu mai mare decât o cambuză, opt specialişti monitorizau consolele şi echipamentul de ultimă generaţie. Ecranate împotriva pulsurilor magnetice, aparatele puteau să trimită şi să primească mesaje codificate militare sau civile din oricare parte a lumii.

Unul dintre cei trei tehnicieni de serviciu ridică privirile către preşedinte.

— Domnule preşedinte!

— Trebuie să trimit un mesaj, spuse Castilia calm.

Baza aeriană Edwards se afla la o sută de kilometri nord de Los Angeles, în apropierea deşertului Mojave. Pe lângă faptul că adăpostea bombardierele de atac, avioanele de luptă şi servea ca zonă de aterizare obişnuită pentru navete, baza mai îndeplinea şi o altă funcţie, mult mai puţin cunoscută: era una dintre cele şase zone ale ţării destinate echipelor de reacţie rapidă care intrau în acţiune în cazul unor incidente biochimice.

Practic necunoscută publicului larg, RAID semăna cu unitatea NEST, organismul specializat în căutarea şi recuperarea armelor nucleare furate sau pierdute. Oamenii erau cazaţi într-o clădire scundă, ca un buncăr, din partea de vest a aeroportului. Într-un hangar din apropiere se aflau un C-130 şi trei elicoptere Comanche care transportau echipa la locul incidentului.

Camera de pregătire era o încăpere de dimensiunile unui teren de baschet. De-a lungul pereţilor existau douăsprezece cabine, separate prin perdele. În fiecare din ele se afla câte un costum special de protecţie cu aparat de respirat, arme şi muniţie. Cei unsprezece bărbaţi care făceau parte din această echipă de intervenţie rapidă îşi verificau armamentul. Ca şi echipele SWAT, aveau în dotare carabine de asalt, mitraliere şi diverse alte tipuri de arme auxiliare. Singura diferenţă dintre ei şi SWAT o reprezenta lipsa trăgătorilor de elită. Echipele RAID lucrau de aproape; responsabilitatea pentru asigurarea perimetrului cu ajutorul armelor cu bătaie lungă revenea echipei SWAT.

Cel de-al doisprezecelea bărbat, comandantul Jack Riley, se afla în biroul lui de la capătul încăperii. El privi peste umăr la ofiţerul care stătea în faţa unei unităţi de comunicaţie portabilă şi se întoarse spre Smith.

— Naveta este aproape de pământ, Jon, spuse el. Foarte aproape.

Smith îl privi pe bărbatul înalt şi zvelt, alături de care se antrenase la Institutul de Cercetări Militare al Armatei şi ulterior participase la operaţiunea Furtună în deşert.

— Ştiu, spuse el pe un ton coborât.

Smith se uita la ceas. Plecase împreună cu Klein de la Washington spre Groome Lake cu două ore înainte ca preşedintele şi suita lui să se îmbarce la bordului lui Air Force One. Klein se dusese direct la locul de testare. Smith urma să vină împreună cu echipa RAID. În drum pre Edwards, şeful executivului îl informase pe Riley despre incidentul de la bordul navetei, dar nu intrase în detalii. Îi mai spusese, de asemenea, că Jon Smith se afla pe drum şi că Riley şi echipa lui urmau să execute ordinele pe care le vor primi de la el.

— Ce se aude cu elicopterele? întrebă Smith.

— Piloţii sunt la locurile lor, răspunse Riley. Au nevoie doar de două minute ca să-şi ia zborul.

— Domnule, avem legătura cu Air Force One, spuse ofiţerul cu comunicaţiile.

Riley puse mâna pe telefon, îşi spuse numele şi ascultă încordat.

— Am înţeles, domnule. Da, este chiar aici. Îi dădu receptorul lui Smith.

— Da? spuse Smith.

— Jon, aici preşedintele. Suntem la aproximativ şaizeci de minute de Groome Lake. Care este situaţia la dumneata?

— Suntem gata de acţiune. Nu ne mai trebuie decât planurile camerei.

— Sosesc imediat. Telefonează-mi după ce te uiţi peste ele împreună cu Riley.

În momentul în care Smith închise telefonul, ofiţerul cu comunicaţiile îi puse faxurile pe o masă de lucru.

— Seamănă cu un incinerator industrial, murmură Riley.

Smith încuviinţă. Schiţele arătau o zonă dreptunghiulară cu lungimea de vreo două sute de metri, lăţimea de cincizeci şi înălţimea de nouăzeci. Toţi cei patru pereţi erau dintr-un beton armat de tip special. O parte din acoperiş era de fapt o rampă care se închidea ermetic după ce naveta se afla în interior. La prima vedere, părea un parcaj sau o zonă de depozitare. Privind mai atent, Smith îşi dădu seama la ce anume făcuse aluzie Riley

– pereţii erau plini de guri de conducte care, după cum susţineau schiţele, erau conectate la o reţea de gaze. Smith îşi imagină ce infern se putea dezlănţui atunci când li se dădea foc la toate.

— Luăm drept bun faptul că naveta este curată pe dinafară? întrebă Riley. Nu a putut ajunge nimic în exterior?

— Chiar dacă ar fi fost vreo scurgere, căldura degajată de reintrarea în atmosferă va face ca învelişul navetei să devină imediat steril. Nu, interiorul este zona fierbinte.

— Adică terenul nostru de joc, spuse Riley.

— Da, numai că de data aceasta s-ar putea să trebuiască să-l luăm de la altcineva, spuse Smith.

Riley îl trase deoparte.

— Jon, operaţia asta nu e la fel ca celelalte. Mai întâi îmi dă telefon preşedintele şi îmi ordonă să reunesc echipa. Nu-mi spune decât că o să mergem undeva, în Nevada. Apoi aflu că e un loc sinistru, la Groome Lake, acolo unde urmează să aterizeze de urgenţă naveta, pentru că a avut loc un accident biochimic. Acum am impresia că vrei să incinerezi naveta asta blestemată.

Smith îl duse pe Riley ceva mai departe, pentru a nu fi auziţi de ceilalţi membri ai echipei. O clipă mai târziu, unul dintre ei îi făcu semn cu cotul colegului său:

— Ia te uită la Riley. Parcă s-a înecat cu un os de peşte.

În clipa aceea, Jack Riley îşi dorea să nu-l fi întrebat niciodată pe Smith ce era la bordul navetei spaţiale.

Megan Olson fu nevoită să recunoască faptul că epuizase toate opţiunile. Nici una din combinaţiile pe care le încercase nu funcţionase. Sasul de aer rămânea blocat.

Rezemată de uşă, Megan asculta discuţia dintre Reed şi controlul misiunii. Mai rămăseseră câteva minute până la intrarea navetei în fereastra atmosferei terestre prin care urma să se întoarcă pe pământ, timp în care trebuia să ia o decizie.

Megan privi bolţurile cu exploziv aflate la fiecare colţ al uşii. În timpul antrenamentelor, instructorul i le arătase şi îi spusese că sunt inutile. Echipajul navetei nu avea nevoie de ele. Erau puse acolo numai pentru cazul în care echipa NASA de la sol ar fi trebuit să intre pentru o evacuare de urgenţă, după ce ateriza naveta.

După ce naveta aterizează, subliniase instructorul. Şi numai dacă intrarea prin uşa principală, din cine ştie ce motive, nu este posibilă. I se atrăsese atenţia că dispozitivele erau acţionate de

un mecanism cu cronometru care dădea echipei de la sol suficient timp să se pună la adăpost.

„Dispozitivele acestea creează o explozie controlată”, îşi amintea ea cuvintele instructorului. „Cu toate acestea, trebuie să fie la mai mult de douăzeci de metri atunci când explodează.”

Megan estimă că, în cel mai bun caz, se află la cinci metri de uşa etanşă.

Dacă ai de gând s-o faci, fă-o acum!

În timpul antrenamentelor speciale şi de la colegii ei, Megan aflase că pătrunderea şi coborârea prin atmosferă sunt şi mai dificile decât momentul lansării. Totul trebuia legat strâns, cu multă grijă. Dacă rămânea în sasul de aer va fi aruncată de colo-colo până îşi va pierde cunoştinţa sau poate şi mai rău. Costumul de protecţie va fi sfâşiat, astfel încât chiar dacă ar reuşi să supravieţuiască, germenii cărora le dăduse drumul Reed în cabină aveau s-o ucidă. Existau totuşi şi alternative. Trebuia să ajungă în laboratorul spaţial, să găsească monştrii creaţi de Reed şi să-i distrugă înainte ca naveta să se apropie de pământ.

Megan se simţi cuprinsă de un calm neobişnuit, deşi inima îi bătea ca un ciocan în piept. Îşi aţinti privirile asupra bolţurilor hexagonale vopsite în roşu şi cu un punct galben în mijloc. Împinse cu putere în perete şi pluti spre podea. Când ajunse la bolţul din dreapta jos, apăsă punctul galben. O plăcuţă mică de control ieşi din el. O comandă clipea: activat/dezactivat. Cu mare grijă, pentru că mănuşile costumului de protecţie o stânjeneau, apăsă pe activat.

La naiba!

Cronometrul se fixă imediat pe şaizeci de secunde, un timp mult mai scurt decât anticipase Megan. Se târî cât putu de repede spre următorul bolţ şi repetă operaţia.

Împinse puternic în podea şi se agăţă de tavan ca să poată acţiona celelalte două bolţuri. Când termină, mai rămăseseră douăzeci de secunde.

Se împinse cu putere în perete şi se îndepărtă cât putu mai mult de uşă. Deşi îşi trăsese vizorul, vedea cele patru puncte care pulsau în centrul bolţurilor. Ştia că ar trebui să se întoarcă cu spatele spre uşă sau să stea într-o parte, astfel încât explozia să n-o lovească în faţă. Cu toate acestea, continua să privească ca hipnotizată luminile clipitoare.

Două niveluri mai sus, pe puntea de zbor, Dylan Reed primea

ultimele semnale de la Harry Landon, aflat la controlul misiunii.

— Eşti exact pe traiectorie, spuse Landon. Reintrarea în atmosferă decurge normal.

— Nu văd ecranul, spuse Reed. Cât va dura întreruperea comunicaţiilor?

— Cincisprezece secunde.

Întreruperea comunicaţiilor era normală şi dura aproximativ trei minute. Ea reprezenta perioada cea mai grea şi mai tensionată din întreaga misiune.

— Te-ai legat bine, Dylan? întrebă Landon.

— Cât am putut de bine. Costumul ăsta este cam greoi.

— Ţine-te bine şi o să încercăm să-ţi facem aterizarea cât mai lină. Landon făcu o pauză şi continuă: Zece secunde... Noroc, Dylan. Reluăm legătura când ajungi de partea cealaltă. Şapte, şase, cinci...

Reed se lăsă pe spate şi închise ochii. Se gândi că imediat după reintrare şi restabilirea contactului cu Landon va trebui să se ducă înapoi în laboratorul spaţial şi..:

Naveta se zgudui, smulgându-l aproape pe Reed din curele.

— Ce naiba e asta! Harry!

— Dylan, ce s-a întâmplat?

— Harry, a fost...

Vocea lui Reed se întrerupse brusc. În căşti nu se mai auzeau acum decât paraziţi. Landon se răsuci către tehnicianul de lângă el.

— Pune înregistrarea din nou!

— *Ce naiba e asta! Harry!*

— *Dylan, ce s-a întâmplat?*

— *Harry, a fost...*

— O explozie! şopti Landon.

Când ofiţerul cu comunicaţiile intră grăbit în sala de şedinţe de la bordul avionului înmânându-i lui Castilia mesajul, acesta îl parcurse rapid şi se albi la faţă.

— Eşti sigur? întrebă el, privind fix la ofiţer.

— Landon este sigur, domnule.

— Fă-mi legătura cu el. Acum!

Se uită la cei din jurul mesei.

— A explodat ceva în navetă.

Bolţurile ţâşniră spre Megan, dar se opriră în perete. Deoarece naveta tocmai se înclinase la reintrarea în atmosferă, uşa, care altfel ar fi venit direct spre ea, fii aruncată spre stânga, se izbi de perete la numai câţiva centimetri de Megan, după care forţa reculului o aruncă în celălalt perete.

Fără a mai sta pe gânduri, Megan se împinse cu picioarele în perete şi pluti spre uşă, apucând-o şi ţinând-o strâns cu amândouă mâinile. După câteva clipe, îi dădu drumul, o lăsă să plutească, ieşi prin gaura creată spre puntea inferioară, urcă scara spre puntea din mijloc şi se îndreptă spre uşa care dădea în tunelul ce ducea la laboratorul spaţial.

A aruncat bolţurile în aer! Ticăloasa a aruncat uşa în aer!

Reed îşi dădu seama ce se întâmplă când simţi vibraţiile puternice ale navetei. Confirmarea îi veni imediat de la liceul care clipea pe consolă, indicând o defecţiune la uşa etanşă a sasului de aer.

Se eliberă anevoie din curelele de siguranţă, porni spre scară şi plonjă cu capul în jos, ca un scafandru. Nu dispunea decât de două minute pentru a o găsi pe Megan. Apoi zdruncinăturile rachetei nu-i vor mai permite să continue urmărirea. În plus, se va relua şi comunicarea. Reed nu se îndoia de faptul că instrumentele de la controlul misiunii înregistraseră explozia. Harry Landon o să-l asasineze cu întrebările, o să-i ceară fel de fel de explicaţii şi justificări.

În timp ce plutea în jos pe scară, Reed îşi dădu seama că o admira pe Megan. Îţi trebuie mare curaj ca să arunci în aer uşa. S-ar putea să fie deja moartă. Văzuse de mai multe ori efectele exploziilor în spaţii atât de restrânse cum era sasul de aer.

Reed ajunse la puntea mijlocie şi tocmai voia să treacă mai departe, când prinse o mişcare cu vederea periferică.

Dumnezeule mare, este în viaţă!

Reed se uită la Megan care, cu spatele la el, răsucea volanul ca de submarin de pe uşa tunelului.

Stând alături de pilotul elicopterului, Jon Smith privea chipurile sumbre ale agenţilor RAID. Toţi purtau salopete de zbor, pe care aveau să le schimbe imediat ce vor ajunge la Groome Lake, cu altele de protecţie de nivel patru.

Se întoarse către Jack Riley şi vorbi în microfonul ataşat de cască:

— Cât mai avem?

Riley ridică un deget şi comunică cu pilotul.

— Patruzeci de minute, îi răspunse el. Pot să pun pariu că Groome Lake ne-a prins deja pe radar. Încă vreo câţiva kilometri şi o să-şi trimită elicopterul în cercetare.

Ridică din sprâncene:

— Ce mai aşteaptă preşedintele? Air Force One este la sol de aproape o oră.

Ca şi când asta ar fi aşteptat, o voce necunoscută răsună în căştile lui Smith.

— Bluebird către RAID Unu.

Smith răspunse imediat:

— Aici RAID Unu. Dă-i drumul, Bluebird.

Bluebird era numele conspirativ al lui Klein.

— Jon?

— Eu, domnule. Tocmai ne întrebam când o să ne chemaţi.

— Avem o… o problemă. Preşedintele a dat ordin să vi se permită aterizarea. Tu şi echipa ta veţi fi ataşaţi la suita lui.

— Da, domnule. Dar vorbeaţi de o problemă.

Urmă o scurtă ezitare.

— Controlul misiunii raportează că a vorbit cu Reed exact înainte ca naveta să pătrundă în atmosferă. Ultimul lucru pe care l-a auzit Landon a fost o explozie, confirmată şi de computere.

— Naveta este intactă? întrebă Smith.

— Conform instrumentelor, *Discovery* se află pe traseul stabilit. Explozia a avut loc într-un sas de aer. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoaştem, bolţurile au sărit în aer.

— În sasul de aer… Şi unde era Reed în momentul acela?

— Pe puntea de zbor. Landon nu ştie cât de mari sunt avariile şi nici dacă Reed mai trăieşte. Nimeni nu mai răspunde.

29

Ultimul lucru pe care îl auzise Megan în căşti fusese schimbul de cuvinte dintre Reed şi Harry Landon, cu câteva clipe înainte ca boburile să sară în aer. După ce ajunse la puntea mijlocie îşi dădu seama că Reed o să vină jos să vadă ce s-a întâmplat. Trebuia să verifice dacă e moartă sau rănită. N-o s-o găsească în sasul de aer de la puntea inferioară şi atunci o să înceapă s-o caute peste tot.

Megan ştia că nu avea unde să se ascundă. Naveta era mult prea mică. Exista o singură cale de scăpare. Se îndreptă spre puntea mijlocie, apoi pluti spre podeaua care se deschidea spre tunelul ce ducea la laboratorul spaţial. Apucă mânerele roţii fixate pe uşă şi începu să învârtă, conştientă de faptul că se afla cu spatele spre scara care făcea legătura între cele trei niveluri. Oglinda mica pe care o pusese la baza tunelului avea să-i salveze viaţa.

Îl văzu pe Reed cum coboară scara, cum şovăie o clipa. Şi se îndreaptă plutind spre ea nu înainte de a scoate din cutia cu scule un ferăstrău special.

Megan învârtise roata de pe uşă până la refuz, dar continua să ţină mâinile pe mânere, prefăcându-se că aceasta se înţepenise. Privind în jos îl văzu pe Reed apropiindu-se, cu mâna dreaptă întinsă spre ea. În mâna lui, ferăstrăul semăna cu botul ascuţit al unui rechin.

Megan lăsă mâna stângă în jos. Pe uşă era un buton care o deschidea după ce roata era învârtită la maximum. Cu ochii aţintiţi pe oglindă, aprecie distanţa dintre ea şi Reed. Sincronizarea trebuia să fie perfectă.

Reed o vedea pe Megan trăgând de roată. Ridică ferăstrăul şi se apropie. Deoarece Megan stătea în picioare, îşi alese un loc între gât şi umăr. Dinţii ferăstrăului aveau să sfâşie costumul de plastic. Rezultatul va fi o depresurizare instantanee. Aerul din interiorul costumului va ţâşni afară şi cel contaminat va pătrunde în locul lui. Două, trei inspiraţii şi bacilii îi vor invada plămânii.

În condiţii de microgravitaţie nu te poţi deplasa cu viteză. Când Reed începu să coboare şerpuind spre ea, parcă se mişca cu încetinitorul. Megan *se împinse* cu toate puterea şi se dădu la

o parte din dreptul uşii. În acelaşi timp, apăsă butonul de deschidere. Cu un fâşâit abia perceptibil, uşa se deschise şi Reed, în derivă, pătrunse în spaţiul pe care îl ocupase Megan cu o secundă în urmă. Uşa grea îi prinse casca, dându-i capul pe spate, apoi îl târî după ea deschizându-se complet. Degetele i se descleştară şi scăpă ferăstrăul care rămase în aer.

Uluit şi furios, Reed încercă să o apuce pe Megan în timp ce aceasta trecu pe lângă el plutind şi intră în tunel. Ajunsă în interiorul tunelului, găsi alt buton şi apăsă pe el, urmărind cum uşa începe să se închidă.

Haide, haide!

Uşa se închidea centimetru cu centimetru. Văzu strălucirea ferăstrăului care trecu la numai câţiva centimetri de mâneca ei. Când Reed se dădu înapoi ca să atace din nou, reuşi să închidă uşa şi să răsucească roata. Încuietorile căzură la locul lor şi Megan trase levierul de siguranţă ca să le ţină fixate.

Vocea lui aspră făcu să-i sară inima în piept.

— Ce fată deşteaptă eşti, Megan. Mă auzi? Ţi-ai reparat şi interfonul?

Megan apăsă un buton de pe dispozitivul ei de comunicaţii şi auzi un păcănit.

— Aud cum respiri, spuse Reed. Sau mai exact, cum gâfâi.

— Şi eu te aud, dar nu foarte bine, spuse ea. Trebuie să vorbeşti mai tare.

— Îmi pare bine că nu ţi-ai pierdut simţul umorului, spuse Reed. E foarte ingenios ce încerci să faci. Ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, nu-i aşa? M-ai aşteptat pe mine…

— Dylan…

Nu ştia cum să înceapă.

— Crezi că eşti în siguranţă, nu-i aşa? zise el. Ai închis încuietorile de siguranţă şi eu nu pot intra. Dar dacă te pândeşti puţin, Megan, dacă laşi la o parte panica şi încerci să gândeşti cum trebuie, ai să vezi că nu e adevărat.

Megan se strădui să înţeleagă ce voia să spună Reed, dar nu reuşi.

— Indiferent ce faci, n-ai să părăseşti nava asta în viaţă, continuă Reed.

Ridicând din umeri, Megan răspunse:

— Dar nici tu n-ai să câştigi, Dylan. Am de gând să distrug oroarea pe care ai creat-o tu acolo.

— Nu mai spune! Habar n-ai *ce anume* am făcut eu acolo.

Ba da, ştiu! Şi încă foarte bine!

— Am să găsesc eu ceva.

— Când? Au rămas mai puţin de şaizeci de minute până la aterizare! Nu cred. Tot ce mai poţi să faci este să rămâi în viaţă în timp ce parcurgem ultimele etape ale reintrării. Şi mai ştii ceva, Megan? Chiar dacă găseşti ceva, ce o să faci? O să arunci totul prin orificiile de evacuare? N-ar fi o idee rea – dacă am mai fi încă în spaţiu. Şi, din moment ce nu ştii la ce anume am lucrat, cum poţi fi sigură că germenii vor muri în momentul în care intră în atmosfera terestră? Dacă îi arunci, rişti să *infestezi* totul în jur!

Făcu o pauză.

— N-ai văzut cadavrele, nu-i aşa? Mai bine. Dar dacă le-ai fi văzut, nu ţi-ar fi trecut nici o clipă prin minte *să răspândeşti* asemenea virus.

Reed chicoti.

— Acum te întrebi unde l-am pus? Unde l-am ascuns? O mulţime de întrebări la care n-ai timp să găseşti răspunsurile. În locul tău aş căuta ceva de care să mă agăţ cât mai bine.

Megan auzi clicul din microfon când Reed întrerupse convorbirea, apoi simţi o uşoară smucitură, semn că naveta pătrunsese în alt strat al atmosferei. Fără să se mai uite în urmă, o porni prin tunelul care ducea spre laboratorul spaţial.

Reed urcă înapoi pe puntea de zbor şi reuşi să se lege în scaunul comandantului în timp ce valurile de turbulenţă loveau naveta. Când zdruncinăturile încetară, verifică panoul de bord şi observă că motorul de manevră intrase în funcţiune, încetinind căderea navetei, astfel încât gravitaţia să poată reveni treptat la normal. Dacă totul mergea bine, gravitaţia avea să scoată naveta de pe orbită şi s-o aducă plutind lin spre pământ.

Smuciturile se transformaseră într-o serie de vibraţii şi viteza navetei scăzu de la douăzeci şi cinci de ori viteza sunetului la numai de două ori viteza sunetului. Apoi smuciturile încetară cu totul şi *Discovery* începu să plutească lin. Perioada de întrerupere a comunicaţiilor se încheiase şi Reed auzi vocea îngrijorată a lui Landon.

— *Discovery*, mă auzi? Dylan, mă auzi? Tăcu şi adăugă după o pauză: Instrumentele noastre au înregistrat o explozie la bord. Poţi să ne confirmi? Ai păţit ceva?

N-am timp de asta acum, Harry.

Reed închise canalul de comunicare şi privi la panoul cu

instrumente până găsi ceea ce căuta. Îi spusese lui Megan că greşea atunci când îşi închipuia că el nu poate trece de încuietorile de la uşa tunelului. Se întreba dacă Megan îşi dăduse seama despre ce vorbeşte.

Probabil că nu. Deşi inteligentă şi capabilă, Megan nu era decât o novice. Nu avea de unde să ştie că există un întrerupător pe puntea de zbor care putea deschide închizătorile uşii de la tunel.

În laboratorul spaţial nu prea aveai de ce să te agăţi, aşa că Megan improviză. În centrul laboratorului era un obiect metalic care semăna cu un scaun de tortură. Era locul în care se făceau diferite experienţe cu membrii echipajului, se măsurau efectele asupra articulaţiilor şi a musculaturii, presiunea intraoculară şi efectul asupra în cehii interne. Membrii echipajului stăteau întinşi pe spate şi erau legaţi cu curele de mâini şi de picioare.

Megan se legase şi ea în scaunul acela şi reuşise să treacă cu bine prin perioada de turbulenţă. Acum îşi desfăcu legăturile şi reuşi să se ridice în picioare. Se simţea ameţită din cauza scăderii volumului masei sanguine. Megan ştia că va avea nevoie de cel puţin câteva minute pentru ca acesta să revină la normal, pe măsură ce naveta se apropia de pământ. Procesul ar fi fost mai rapid dacă ar fi avut la îndemână nişte apă şi pastile cu sare.

Dar nu ai. Şi timpul trece!

Se uită la zecile de stative care serveau la diferite experimente.

Gândeşte-te! Unde ar fi putut să le pună?

Privirea lui Megan parcurgea totul, de la sistemul de măsurare a accelerării, la punctele critice ale laboratorului. Nu. Dădu să plece spre modulul de investigaţie vestibulară a microgravitaţiei, apoi se opri.

Un virus... Reed a schimbat ordinea experimentelor. A vrut să fie primul, mi-a luat locul! Înseamnă că avea nevoie de dispozitivul special pentru experimente, de Biorack!

Megan se apropie de Biorack, îi puse sistemele în funcţie, dar fişierul computerului era gol.

Indiferent ce făcuse, ştersese toate urmele.

Se uită la compartimentul pentru mănuşi şi văzu că era gol.

Aşadar, aici ţi-ai făcut experienţele, ticălosule! Dar unde ai pus rezultatele?

Megan verifică amândouă unităţile incubatorului, panourile de

acces şi de control. Acesta se afla în funcţiune înainte ca ea să activeze sistemul de operare al Biorack-ului...

...pent*ru că răcitorul este în funcţiune!*

Megan deschise răcitorul şi verifică tot conţinutul. Toate lucrurile erau la locul lor. Nu lipsea nimic şi nici nu fusese adăugat nimic. Mai rămânea congelatorul.

Megan trase panoul în jos şi făcu repede inventarul conţinutului. La prima vedere, totul părea în regulă. Nemulţumită, trase un stativ cu eprubete pentru experienţe, le verifică marcajele, apoi puse stativul la loc. Repetă procedura cu alte două stative. În cel de-al treilea găsi un tub fără marcaj.

Imediat ce naveta se stabiliză, Reed îşi desfăcu legăturile de siguranţă care îl fixaseră în scaunul comandantului, introduse un program de supervizare în computer, setă cronometrul şi activă secvenţa. Dacă raţionamentul lui era corect, ar fi trebuit să ajungă la uşa tunelului în clipa în care programul va da drumul încuietorilor de siguranţă.

Reed urcă scara, trecu pe puntea de mijloc şi se îndreptă spre uşă. După câteva secunde încuietorile se deschiseră. Răsuci roata, deschise uşa şi începu să se târască prin tunel. Când ajunse la capătul acestuia, împinse uşa care dădea spre laboratorul spaţial şi o văzu pe Megan, care stătea lângă Biorack şi se uita în răcitor.

Reed o cuprinse cu un braţ pe după piept şi îi seceră picioarele cu o lovitură. Gravitaţia făcu restul. Megan căzu, aterizând pe un umăr şi rostogolindu-se.

— Nu te mai obosi să te ridici, spuse Reed în microfon. Mă auzi?

Văzu cum Megan dă din cap că da, apoi deschise congelatorul şi scoase un stativ cu mai multe tuburi. Ştia exact unde îl pusese pe cel care conţinea viruşii de variolă şi îl găsi imediat. Puse tubul în buzunar unde avea o pungă securizată din plastic şi făcu un pas înapoi. Megan se rostogoli ca să-l poată privi.

— Mai ai timp să opreşti totul, Dylan.

Acesta dădu din cap.

— Nu mai poţi să bagi duhul rău înapoi în sticlă. Dar cel puţin ai să mori ştiind că este al nostru.

Reed nu-şi luă nici o clipă ochii de la ea în timp ce se îndrepta spre uşă. Păşi în tunel, închise uşa în urma lui şi o încuie.

Ceasul de deasupra uşii arăta că mai sunt douăzeci de minute

până la aterizare.

30

Trecuse ceva mai mult de o oră de când Air Force One aterizase la Groome Lake, Nevada. Escortat de două avioane de interceptare F-15 Eagle, aterizase pe pista care fusese construită cu un deceniu în urmă pentru zborurile de încercare ale bombardierului B-2. Imediat ce şeful executivului coborî, câţiva soldaţi din forţele de securitate îl însoţiră spre o navetă care îi transportă la construcţia aflată cam la o jumătate de kilometru de acolo.

Deşi era foarte cald, preşedintele insistă să meargă pe jos, împreună cu grupul, ca să examineze rampa care ducea în interiorul construcţiei. Privi pereţii buncărului din beton neted, întrerupt din loc în loc de gurile arzătoarelor de gaz. Totul îi amintea de un crematoriu gigantic.

Ceea ce şi era în realitate...

Preşedintele arătă spre o conductă mare care venea de la unul din pereţi până în mijlocul buncărului asemeni unui uriaş cordon ombilical.

— Ce e asta? îl întrebă el pe un locotenent de aviaţie.

Castilia se întoarse auzind bâzâitul discret al unui cărucior electric. Dr. Bauer se apropia împreună cu un ofiţer din forţele de securitate. Căruciorul electric se opri în dreptul grupului, Bauer se dădu jos şi, salutându-i pe cei din jur, se apropie de preşedinte.

— Domnule preşedinte, spuse el pe un ton grav, mă bucur să vă revăd. Aş fi dorit să ne întâlnim în alte condiţii.

Preşedintele ştia că ochii erau punctul lui slab. Întotdeauna îi trădau emoţiile şi stările sufleteşti. Încercând să nu se gândească la ceea ce îi spuseseră Klein şi Smith, se strădui să zâmbească şi să-i strângă mâna omului pe care îl respectase cândva şi care se dovedise acum un monstru.

— Plăcerea este de partea mea, domnule doctor Bauer. Vă rog să mă credeţi, vă sunt recunoscător că vă aflaţi aici. Făcu un gest spre tubulatura uriaşă. Poate puteţi să ne explicaţi ce este asta.

— Desigur.

Bauer îi conduse spre conducta uriaşă, care semăna cu un

cocon. Uitându-se în interior, preşedintele văzu că ultimii trei metri ai camerei erau separaţi de rest, formând un fel de boltă, un sas de aer.

— Acest cocon portabil a fost proiectat şi construit chiar de mine, spuse Bauer. Poate fi dus oriunde în lume, instalat în câteva ore, apoi cuplat la o telecomandă. Cu ajutorul lui putem scoate un individ dintr-o zonă periculoasă în care este dificil sau chiar imposibil de pătruns, ca în cazul de faţă.

— Dar de ce nu intrăm direct în navetă, domnule doctor? Cu siguranţă că lucrul acesta este posibil cu costumele de protecţie specială.

— Posibil, domnule preşedinte. Nu însă şi recomandabil. Nu ştim ce anume se află la bordul navei. În momentul de faţă avem un singur supravieţuitor necontaminat – doctorul Reed. Este mai bine să-l scoatem pe el din navă şi să-l supunem unui proces de decontaminare, decât să trimitem pe cineva după el. În felul acesta nu riscăm un accident şi putem afla mai repede ce s-a întâmplat.

— Dar doctorul Reed nu ştie ce s-a întâmplat, obiectă preşedintele. Şi nici ce facem noi aici.

— Nu putem fi siguri, răspunse Bauer. În asemenea împrejurări oamenii observă sau memorează mai mult decât îşi dau seama. În orice caz, vom trimite înăuntru un robot ca să ia probe. Acolo există toate ustensilele cu care este echipat un laborator. Într-o oră am să vă pot spune cu ce avem de-a face.

— Şi între timp naveta, un adevărat focar de epidemie, va sta aici, aşa cum aţi spus.

— Puteţi da ordin să fie distrusă imediat, spuse Bauer, dar mai sunt şi trupurile celorlalţi membri ai echipajului în ea. Dacă avem posibilitatea să-i scoatem şi să le facem o înmormântare decentă, ar trebui să mai păstrăm naveta.

Preşedintele se străduia să-şi stăpânească furia. „Grija” manifestată de asasin faţă de victimele lui era mai mult decât putea suporta.

— De acord. Vă rog să continuaţi, se mulţumi el să spună.

— După ce coconul va fi fixat la navetă, voi intra prin partea cealaltă, din spatele zidului, explică Bauer. După ce voi pătrunde în camera mică de decontaminare, o voi verifica şi o voi închide etanş. Abia atunci îi vom da instrucţiuni doctorului Reed să deschidă uşa navetei şi să păşească direct în zona de decontaminare.

Bauer arătă spre conductele de PVC care străbăteau plafonul pe toată lungimea coconului.

— Acestea sunt pentru electricitate şi detergent de decontaminare. Camera este echipată cu lumină ultravioletă, care distruge orice bacterie. Detergentul reprezintă o precauţie suplimentară. Doctorul Reed se va dezbrăca. Atât el, cât şi costumul lui, cu excepţia mostrei de care avem nevoie, vor fi curăţaţi în acelaşi timp.

— De ce să curăţăm costumul?

— Pentru că nu avem posibilitatea să-l distrugem în interiorul camerei, domnule preşedinte.

Preşedintele îşi aminti de întrebarea pe care la rugămintea lui Klein urma să i-o adreseze. Aceasta trebuia formulată astfel încât să nu trezească nici un fel de suspiciuni.

— Dacă costumul trebuie sterilizat, cum o să scoatem mostra?

— Camera are un dispozitiv de trecere, explică Bauer. Doctorul Reed va depune mostra într-o tavă de transport, în partea cealaltă, eu am să rostogolesc tava spre compartimentul cu mănuşi. În felul acesta mostra va rămâne în permanenţă într-un mediu sigur. Cu ajutorul compartimentului cu mănuşi am să depozitez mostra într-un container securizat şi am s-o scot afară.

— Şi vreţi să faceţi toate astea chiar dumneavoastră?

— După cum vedeţi, domnule preşedinte, spaţiul din interiorul coconului este cam strimt. Da, am să lucrez singur.

Şi aşa, nimeni nu va şti ce faci cu adevărat.

Preşedintele se îndepărtă de cocon.

— Totul este absolut impresionant, domnule Bauer. Să sperăm că va funcţiona.

— Va funcţiona, domnule preşedinte. Vom putea să salvăm măcar unul din flăcăii aceia viteji.

Preşedintele se întoarse către grup.

— Presupun că suntem gata.

— Vă recomand să mergem în buncărul de observare, spuse directorul CIA, Bill Dodge. Naveta va ateriza în cincisprezece minute. Putem urmări totul pe monitoare.

— Aţi mai luat legătura cu Reed?

— Nu, domnule. Legăturile nu funcţionează.

— Şi ce e cu explozia?

— Aştept detalii, domnule preşedinte, răspunse Martha Nesbitt. Dar indiferent ce a fost, nu a afectat traiectoria navei.

În timp ce se îndreptau spre intrarea în buncăr, Castilia

întoarse capul şi privi înapoi.

— Nu vii cu noi, domnule doctor Bauer?

Expresia lui Bauer era sumbră, aşa cum se cuvenea să fie în momentul respectiv.

— O, nu, domnule preşedinte. Locul meu este aici.

Megan reuşi cu greu să se ridice în picioare. Pieptul îi zvâcnea acolo unde o lovise Reed şi simţea o durere ascuţită în şold.

Timpul trece! Mişcă-te!

Megan o porni clătinându-se spre scaunul pentru experienţe. Nu se îndoia de faptul că Reed va folosi sistemul de autodistrugere al navei pentru a scăpa de toate dovezile. Numai în felul acesta putea să-şi asigure spatele. Acesta era şi motivul pentru care n-o ucisese înainte să părăsească laboratorul spaţial. Megan se uită la scaunul pentru experienţe şi înţelese că acesta era singura ei speranţă.

În laboratorul spaţial nu existau dispozitive de comunicare, dar în timpul testărilor medicale, membrii echipajului erau legaţi nu numai la instrumentele de înregistrare aflate la bordul navei, ci şi la o unitate care îi transmitea rezultatele direct medicilor aflaţi la controlul misiunii. Megan se instală în scaun şi îşi legă cu curele gleznele şi o mână. Cu cea rămasă liberă, fixă un microfon în dispozitivul de comunicare al costumului ei. Din câte ştia ea, dispozitivul transmitea numai semnale digitale, nu şi vocale la controlul misiunii. Totuşi nimeni nu-i spusese că o comunicare orală era imposibilă.

Numai de m-ar auzi cineva de la capătul celălalt, se rugă ea şi activă panoul de instrumente al scaunului de testare.

— RAID Unu către Vitrină, recepţie.

Vocea pilotului care conducea elicopterul răsună în căştile lui Smith. O secundă mai târziu, auzi răspunsul turnului de control de la Groome Lake.

— RAID Unu, aici Vitrina. Eşti în zona interzisă. Prezintă imediat parola.

— Pălărie de alamă.

Pălărie de alamă era numele conspirativ al Serviciilor Secrete pentru preşedinte.

— RAID, aici Vitrina, veni răspunsul. Identificare pozitivă. Ai permisiunea să aterizezi pe pista R douăzeci şi şapte, L stânga.

— R douăzeci şi şapte, L stânga, am înţeles, spuse pilotul.

Aterizare în două minute.

— Unde se află naveta? întrebă Smith.

Pilotul intră pe frecvenţa NASA.

— La treizeci de minute de sol.

La controlul misiunii, Harry Landon urmărea parcursul navetei prin atmosferă pe un ecran gigantic. Aeronava era reprezentată de un punct roşu care cobora încet. În câteva minute, sateliţii de joasă altitudine vor putea să transmită fotografii. Când *Discovery* va ajunge mai aproape, avioanele de recunoaştere ale flotei aeriene vor începe să filmeze.

— Landon?

Landon îl privi pe tehnicianul cu comunicaţiile.

— Ce e asta?

— Nu ştiu exact, domnule, răspunse acesta vădit derutat. Îi întinse lui Landon o foaie scoasă de imprimată. A sosit chiar acum.

Landon se uită la foaia de hârtie.

— Este înregistrarea datelor medicale de la scaunul de testare. Scutură din cap. Trebuie să fie o defecţiune. Reed se află pe puntea de zbor. Pentru ca datele să fie reale cineva ar trebui să se afle pe acel scaun.

— Da, domnule, fu de acord tehnicianul. Iar acel cineva să fie *viu.* Dar priviţi! Instrumentele scaunului sunt în funcţiune. Monitorul inimii dă semne de activitate.

Landon lăsă ochelarii să-i alunece de-a lungul nasului. Tehnicianul avea dreptate: monitorul cardiac înregistra semnalele emise de un corp viu.

— Ce naiba mai e şi asta?

— Ascultaţi, domnule, spuse tehnicianul. Sunt ultimele minute de înregistrare audio. Am lăsat-o să meargă deşi…

Landon puse mina pe căşti.

— Dă-i drumul!

De când se declanşase catastrofa, Landon ascultase atâtea transmisii încât putea face imediat abstracţie de paraziţii de tot felul. Dincolo de aceşti paraziţi auzi ceva care semăna cu o voce umană… o voce care venea din eter.

— Aici *Discovery*… laboratorul spaţial… sunt în viaţă… repet, în viaţă… ajutor…

Jack Riley şi echipa lui începură să sară afară din elicopter

înainte ca rotoarele acestuia să se oprească. Smith privi la hangarele enorme aliniate ca nişte ţestoase preistorice, cu acoperişurile vopsite în maro închis ca să se piardă în peisajul dezolant al deşertului. Spre sud şi vest erau lanţuri de munţi, iar spre nord-est doar deşertul, în ciuda gălăgiei făcută de oameni şi de maşini, baza părea cufundată într-o linişte stranie.

Membrii echipei îşi aranjară lucrurile într-o camionetă care trăsese lângă elicopter, apoi se aşezară peste ele. Smith şi Riley porniră în urma camionetei.

Interiorul hangarului era compartimentat pentru a oferi echipei intimitatea de care avea nevoie. Aşa cum spusese Riley, acolo se afla şi o unitate de comunicaţii, manevrată de o tânără femeie ofiţer.

— Domnule colonel, spuse ea, aveţi legătura cu Bluebird.

Smith îşi puse căştile pe urechi şi auzi imediat vocea lui Klein.

— Jon, cum staţi?

— Tocmai intenţionam să ne punem costumele de protecţie de nivel patru. Ce se aude cu naveta?

— O să fie deja în cameră când ajungeţi acolo.

— Şi Bauer?

— Nu bănuieşte nimic. Şi-a pus deja costumul şi e gata să facă legătura între cocon şi navetă.

Smith văzuse schiţele şi fotografiile invenţiei lui Bauer, dar nu fusese niciodată în interiorul ei.

— Jon, mai e ceva ce trebuie să ştii, spuse Klein. În urmă cu câteva minute, Landon a primit un mesaj din interiorul laboratorului spaţial, o cerere de ajutor. Facem cercetări. Nu vreau să-ţi dau speranţe deşarte, dar după voce părea să fie Megan.

Jon fu cuprins de bucurie, dar în acelaşi timp se gândi la posibilitatea unor evoluţii cu consecinţe fatale.

— Landon i-a spus ceva lui Reed?

— Din câte ştiu eu, nu. Legăturile radio sunt tot întrerupte. Ar trebui să-i spun lui Landon să tacă din gură dacă se restabilesc. Stai puţin.

Smith încercă să-şi stăpânească emoţia. Gândul că Megan trăieşte îl făcea să spere. Apoi îşi zise că dacă Reed află, va încerca s-o ucidă înainte să părăsească naveta.

— Jon? E în ordine. Landon spune că linia este tot întreruptă. L-am zăpăcit de tot când i-am cerut să nu-i spună nimic lui Reed dacă se restabileşte legătura.

— Se poate deduce ceva din testele de voce? întrebă Smith.
— Deocamdată sunt neconcludente.
— Poţi să-mi transmiţi şi mie înregistrarea?
— E destul de slabă.
Smith închise ochii şi ascultă. După o clipă, spuse:
— Ea este, domnule. Megan trăieşte.

31

— Vitrină, aici Globul. Mă auzi?

— Globule, vă auzim perfect. Ce vedeţi?

— *Discovery* a trecut de perdeaua de nori. Unghiul este bun. Coborârea corectă. Viteza bună. Se pare că va realiza o aterizare la punct fix.

— Am înţeles.

Schimbul de mesaje între Glob, avionul de vânătoare din fruntea escortei care însoţea naveta şi turnul de control de la Groome Lake era ascultat cu atenţie de toţi cei prezenţi.

În buncărul de observare, preşedintele aruncă o privire scurtă de jur-împrejurul camerei. Toţi ochii erau aţintiţi pe monitoarele care o arătau pe *Discovery* alunecând prin aer. Pe un alt ecran îl văzu pe dr. Bauer gata să plece din zona de decontaminare. Preşedinte trase adânc aer în piept… Curând… foarte curând.

Îmbrăcat într-un costum de protecţie de nivel patru, Bauer intră în coridorul scurt dintre camera de decontaminare şi uşa masivă care îi permitea accesul direct în cocon. Ajuns acolo, privi spre camera de luat vederi montată în zid şi dădu din cap afirmativ. Uşa începu să se deschidă încet, lăsând să se vadă o cavitate tăiată în zidul de beton. Un capăt al coconului era ataşat la peretele cavităţii. Bauer păşi în cocon şi uşa începu imediat să se închidă.

În faţă se deschidea un tunel lung, luminat în albastru. După ce uşa se închise etanş şi încuietorile se fixară, porni de-a lungul căii de acces acoperită cu un covor de cauciuc. Pereţii coconului erau dintr-un material plastic dur şi semitransparent. Prin ei, Bauer vedea contururile vagi ale zonei din jur, luminată de reflectoarele gigantice, în timp ce înainta către camera de decontaminare a coconului auzi un zgomot înfundat. Buncărul se lumină şi mai puternic în momentul în care rampa pistei fu lăsată în jos.

— Aici Bauer, spuse el în microfonul ataşat la căşti. Mă auziţi?

— Da, vă auzim, domnule, răspunse un tehnician din buncărul de observare.

— A aterizat naveta?

— Este foarte aproape de sol, domnule.

— Bine, răspunse Bauer, continuând să meargă spre camera de decontaminare a coconului.

De cealaltă parte a bazei, Smith, care asculta schimbul de replici, se întoarse spre Jack Riley:

— Să mergem, spuse el.

Echipa se urcă în două camionete cu prelată. Smith ar fi preferat să folosească nişte vehicule mai rapide, dar din cauza costumelor voluminoase de protecţie ale echipei fusese nevoit să renunţe.

Uşile hangarului se deschiseră şi micul convoi o porni la drum. Aruncat încolo şi încoace pe bancheta din spate, Smith încerca să ţină cât mai drept un calculator Palm Top. Naveta se afla acum la o mie de metri deasupra deşertului. În ciuda eforturilor sale, gândurile îi fugeau mereu la Megan. Trebuia să ajungă la Reed şi să-l neutralizeze. Abia după aceea se putea duce s-o caute.

Smith îşi aminti de obiecţiile lui Klein când îi explicase ce are de gând să facă. Acesta împărtăşea îngrijorarea lui pentru Megan, dar era conştient şi de primejdia la care se expunea Smith.

— Nu ai certitudinea că o vei găsi în viaţă, Jon, spusese el. Trebuie să ştim mai întâi cu ce avem de-a face şi după aceea să te trimitem acolo.

— O să ştim, răspunsese el încruntat.

Vocea lui Riley răsună în căşti.

— Jon, uită-te spre sud-est.

Smith privi peste prelata camionului şi văzu nişte luminiţe strălucitoare care coborau rapid. De o parte şi de alta se aflau luminile de avertizare ale avioanelor de escortă. Îl asculta pe Riley care anunţa distanţa până la contactul cu solul:

— Cinci sute de metri… două sute… aterizat.

Convoiul porni pe pistă paralel cu naveta. Smith văzu trecând pe lângă el botul navetei, apoi paraşutele ce se deschiseseră, pentru reducerea vitezei de rulare.

— Acum vine şi cavaleria, spuse Riley.

Trei maşini de pompieri şi un alt camion goneau în urma navetei, la o distanţă de o sută de metri.

Smith le privi şi spuse:

— Foarte bine, hai să-i dăm drumul.

Cele două camionete porniră în urma vehiculului în care se afla Smith, mai întâi pe pista de rulare, apoi pe pista principală.

— Bagă viteză, Jack! spuse Smith în timp ce naveta ajungea la rampa care cobora în buncăr.

Riley se execută, mări viteza şi opri lângă rampă exact în momentul în care naveta dispărea.

— Jon! strigă el, dar Smith sărise şi alerga spre buncăr. Parcursese deja două treimi din drum, când simţi cum rampa se zguduie şi începe să se ridice uşor. Alergă cât îl ţineau picioarele, dar constată că se afla la aproape trei metri deasupra podelei buncărului. Trase adânc aer în piept şi sări, rostogolindu-se la aterizare pentru a atenua şocul. Rămase întins pe spate şi urmări ridicarea lentă a rampei. Apoi se ridică în picioare, se întoarse şi văzu coconul, un vierme uriaş, monstruos, profilat în lumina limpede a reflectoarelor. În interiorul lui, o umbră se opri şi se întoarse încet către el.

Dr. Karl Bauer urmări manevrele de parcare ale navetei, după care privi spre rampă. Pentru o clipă avu impresia că văzuse ceva căzând de pe rampă, dar alungă gândul când simţi cum aceasta se închide cu o zguduitură.

— Controlul misiunii, aici Bauer.

— Aici controlul, doctore, răspunse un tehnician. E totul în ordine?

— Da. Procedez la conectarea coconului cu naveta. După ce îl vom scoate cu bine pe doctor Reed, am să etanşez din nou uşa. S-a înţeles?

— Da, domnule doctor. Noroc.

Prin peretele de plastic, Smith urmărea silueta lui Bauer care devenea tot mai neclară, pe măsură ce savantul se deplasa spre interiorul coconului. În timp ce se apropia pe furiş de navetă, Smith observă o spărtură rotundă în ciment. Apoi văzu şi celelalte locuri în care cimentul fusese străpuns de conductele de gaz.

Pe puntea de zbor, Dylan Reed rămăsese legat în scaunul pilotului până când o lumină de pe consolă îi arată că sistemele navetei se opriseră. Coborârea îl suprasolicitase nervos. La Cape, Reed văzuse mai multe simulări pe computer ale modului în care, în caz de avarie, computerele de la NASA puteau aduce pe pământ o navă. Îşi amintea cum zâmbise încântat şi cât de minunat i se păruse totul.

Reed îşi desfăcu curelele, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre scara de la mijlocul punţii. Aruncă o privire spre uşa tunelului care ducea la laboratorul spaţial, întrebându-se dacă Megan Olson supravieţuise. Oricum, nu mai conta.

Cât durase reintrarea în atmosferă, Reed întrerupsese canalele de comunicaţii. Nu mai suporta întrebările iscoditoare ale lui Harry Landon şi tonul lui îngrijorat. Dorea să se concentreze la ceea ce trebuia să facă. Se aşeză în faţa uşii de ieşire din navetă şi formă codul alfanumeric care elibera bolţurile, dar uşa trebuia deschisă din afară.

Reed aruncă o privire la buzunarul în care pusese fiola cu viruşi de variolă şi brusc simţi că vrea să scape cât mai repede de ea.

Haide odată! îşi spuse el nerăbdător.

Simţi cum naveta se înclină uşor şi i se păru că aude fâşâitul aerului în momentul în care coconul se conectă la ea. Se uită neliniştit la panoul de deasupra capului şi văzu o lumină verde, care confirma că legătura fusese stabilită.

Reed se pregătea să schimbe frecvenţele de la radioul de pe costumul său când, fără nici un fel de avertizare prealabilă uşa se deschise şi se trezi faţă în faţa cu doctorul Karl Bauer îmbrăcat cu costumul de protecţie şi purtând masca pe faţă.

— Dumneata!

Conform planului iniţial, Bauer ar fi trebuit să-l aştepte pe Reed în partea aflată în carantină a camerei de contaminare. Întrucât Richardson şi Price dispăruseră, Bauer hotărâse să-şi îmbunătăţească schema. Apăsând pe levierele fixate pe panoul de control de pe piedestal, înălţă coconul în aşa fel încât capătul deschis să se potrivească perfect cu naveta. După ce etanşă totul, se concentră o clipă pentru a intra în noul rol, după care deschise uşa. Aproape că-i veni să zâmbească văzând figura uimită a lui Reed.

— Ce faci aici? întrebă Reed. Ce s-a întâmplat?

Bauer îi făcu semn să se dea înapoi, ca să poată intra el.

— Richardson a murit, spuse el fără nici o introducere. Şi Price la fel.

— Au murit? Dar cum…

Bauer începu să amestece minciunile.

— Preşedintele ştie despre virus.

Chiar şi prin plexiglasul care îi proteja faţa, Bauer văzu că

Reed pălise.

— Imposibil.

— Ăsta-i adevărul. Acum ascultă-mă. Mai avem o cale. Mă asculţi?

Reed confirmă înclinând capul.

— Bine. Acum dă-mi mostra.

— Dar cum o să…

— Cum o s-o scoatem de aici? O scot eu. Ascultă-mă. Nu ştiu ce anume au aflat Castilia şi oamenii lui despre Richardson şi Price. Poate că au făcut deja legătura cu ei. Nu ne putem permite să riscăm. Dacă vei fi percheziţionat, totul se va termina. De mine nu vor îndrăzni să se atingă.

— Şi cu mine ce o să se întâmple? întrebă Reed, cuprins de panică.

— Nimic. Ai cuvântul meu. Când se va termina totul, tu o să fii eroul, singurul supravieţuitor al unei misiuni care s-a sfârşit tragic. Acum dă-mi mostra.

Reed scoase fiola din buzunar şi i-o întinse. Când Bauer o deschise şi vărsă conţinutul pe o masă de inox, Reed sări înapoi.

— Ai înnebunit? strigă el. Asta e tot ce avem!

— N-am spus că n-o să luăm o mostră.

Bauer scoase un beţişor de curăţat urechile şi o capsulă mică de porţelan de dimensiunile unei pastile. Aplecându-se peste balta pe care tocmai o făcuse, muie beţişorul în lichid, apoi rupse vârful şi îl închise în capsulă. Reed privea uluit, nereuşind să înţeleagă.

— Ai de gând s-o scoţi afară aşa? întrebă el. Cum rămâne cu procesul de decontaminare?

— Ceramica va proteja mostra, răspunse Bauer. La urma urmei, partea inferioară a acestei navete este construită din acelaşi material, ca să apere nava de căldura generată de reintrarea în atmosferă. Nu te teme, Dylan. Totul este bine gândit.

În mintea lui Reed se strecură îndoiala.

— Şi eu ce-o să fac…

Cu colţul ochiului mai apucă să vadă strălucirea scalpelului care îi sfâşie costumul şi carnea.

— Nu! urlă el dându-se înapoi disperat.

— Martorii nu fac parte din planul meu, spuse Bauer. Dacă te las să ieşi, anchetatorii te vor sfâşia în bucăţele. Şi pentru că eşti un om slab, ai să vorbeşti. Suprimându-te, eu voi fi acela care va

scrie capitolul final al poveştii navetei *Discovery,* oricât de trist ar fi el.

Bauer făcu un pas lateral în momentul în care Reed încercă să-l apuce. Apoi Reed se prăbuşi şi începu să tremure violent. Trupul îi fu cuprins de convulsii şi coloana vertebrală i se încovoie ca un arc. Ţinându-se departe, Bauer privea fascinat cum acţiona monstrul pe care îl crease. Nu-şi luă ochii de la Reed nici în timp ce începuse să armeze secvenţa de autodistrugere.

32

Nu e vorba de jeturi de gaz. E altceva... Ce anume?

Întrebarea persista în mintea lui Smith în timp ce se grăbea să ajungă sub aripa stângă la dispozitivul de aterizare. Bauer fie că nu ştia, fie scăpase din vedere faptul că mai există încă o intrare în navetă. Smith se urcă pe roţi, apoi pătrunse în dispozitivul de aterizare. Deschise o uşiţă mică, pătrunse înăuntru şi trase o manivelă în jos. Potrivind unul din capete într-o fantă, începu să răsucească. Puţin câte puţin, o uşă se desprinse de navetă.

Smith o împinse la o parte şi urcă în interiorul compartimentului pentru instrumente situat în spatele laboratorului spaţial. Trecu printre lăzile şi canistrele pentru experimente şi prin compartimentul de aprovizionare. În faţa lui se afla o uşă ovală, ca de submarin – intrarea din spate în laboratorul spaţial.

În interiorul laboratorului spaţial, Megan Olson privea cu groază cum roata uşii din spate se învârtea din ce în ce mai repede. Stătea rezemată de scaunul pentru testări şi încerca să-şi învingă ameţeala şi greaţa. Deşi se legase cât putuse mai bine, şocul reintrării în spaţiu fusese extrem de violent.

Încă nu este prea târziu. Încă mai pot să ies de aici.

Agăţându-se de acest gând, coborî de pe scaunul pentru testări şi se îndreptă clătinându-se spre uşa care despărţea laboratorul de tunel. Câteva minute încercă în zadar s-o deschidă. Îşi zise că ori era lipsită de puteri, ori uşa fusese încuiată din partea cealaltă.

Căuta disperată o soluţie, când auzi sunetele care veneau dinspre compartimentul depozit.

Oare de ce se întorcea Reed? Şi de ce pe acolo?

Megan se uită înnebunită în jur încercând să găsească ceva care să-i poată servi ca armă, dar nu descoperi nimic. Apoi auzi fâşâitul unei uşi etanşe care se deschidea. Megan se trase într-o parte, cu mâinile ridicate deasupra capului. Elementul-surpriză era singura ei armă.

Întâi apăru un picior, apoi o cască; Megan se pregăti să atace, dar în ultimul moment îşi dădu seama că omul nu purta un

costum spaţial, ci unul aparţinând echipei pentru intervenţii în cazuri de accidente biochimice.

— Megan!

Megan încercă să se agaţe de Smith, dar mănuşile îi alunecară pe costumul acestuia. În clipa următoare, Smith o ţinea de umeri. Cele două vizoare transparente erau lipite unul de altul. Megan se sprijini pe umărul lui şi începu să plângă. După ce se mai potoli, se îndepărtă puţin ca să-l poată privi.

— De unde ai ştiut?

— Cei de la controlul misiunii te-au auzit. N-au înţeles foarte bine ce spuneai, dar cel puţin şi-au dat seama că trăieşti.

— Şi atunci ai venit după mine…

Se uitară o clipă unul la altul, apoi Smith spuse:

— Haide. Trebuie să ieşim de aici.

— Dar Reed…

— Ştiu, îi spuse Smith. Lucra pentru Karl Bauer.

— *Bauer?*

— El era omul pe care l-ai văzut împreună cu Reed în noapte de dinaintea lansării. Bauer se află la bordul navetei în momentul de faţă. A venit să ia virusul mutant de variolă pe care l-a creat Reed în condiţii de gravitaţie redusă. Dar n-o să scape chiar aşa uşor de aici, Megan. Trebuie să distrugă toate probele legate de ceea ce s-a întâmplat în timpul zborului.

Smith îi spuse unde era parcată naveta şi îi vorbi despre camera uriaşă care era de fapt un crematoriu gigantic. Megan scutură din cap.

— Nu, Jon, spuse ea. O să procedeze altfel.

— Ce vrei să spui?

Megan arătă spre un afişaj de deasupra capului pe care îl observase cu câteva clipe mai înainte.

— A pus în funcţiune secvenţa de autodistrugere. O dată pornită, ea nu mai poate fi oprită. Avem mai puţin de patru minute ca să ieşim de aici, înainte ca naveta să explodeze.

Un minut mai târziu, Smith şi Megan ieşeau din navetă.

Megan se cutremură privind uriaşa cameră a morţii. Se întoarse către Smith, care închidea uşa prin care trecuseră ei.

— Ce faci?

— Mă asigur că nu va veni nimeni după noi.

Sări pe una din roţi, apoi pe pardoseală.

— Hai să mergem.

Mişcându-se cât puteau de repede în costumele lor greoaie, ocoliră aripa. Megan rămase înmărmurită când văzu coconul lipit de uşa de jos a navetei şi de cavitatea din zid.

— Pe aici trebuie să ieşim?

— Este unica posibilitate.

Când se apropiară de cocon, Smith observă că uşa navetei era închisă. În tunelul de plastic care ducea spre zona de decontaminare nu era nimeni. Smith scoase din costumul de protecţie un cuţit şi, cu câteva lovituri rapide, făcu o gaură în tunel.

— Intră, îi spuse el lui Megan şi o urmă în interiorul coconului.

Megan se întoarse în momentul în care nu mai simţi mâna lui Smith pe umăr. Acesta stătea cu privirile aţintite asupra uşii.

— Jon, nu mai avem timp!

Megan citi în ochii lui mânia şi furia care-l cuprinseseră şi înţelese ce intenţiona să facă.

— Fugi prin tunel, spuse Smith. Nu te opri. Nu te uita în urmă. Dincolo de uşa blindată este camera de decontaminare.

— Jon…

— Du-te, Megan.

Smith nu se gândea cât timp îi mai rămăsese ca să poată ieşi viu din încăpere. Ştia că cei ca Bauer, bogaţi şi puternici, rareori plăteau pentru crimele lor. Şi mai ştia că Bauer avea să încerce din nou. Undeva, cândva, va apărea un al doilea Cassandra Compact.

Smith parcurse rapid zona de decontaminare, de dimensiunile unei cabine de duş şi ajunse la uşă. Prin hubloul dreptunghiular văzu cadavrul mutilat al lui Dylan Reed şi pe Bauer, care ţinea capsula de ceramică în palmă.

Nu intenţionează să scoată toată mostra. Nu e necesar. O picătură este suficientă. O picătură pe care o poate ascunde în costumul lui pentru a crea din nou acel monstru.

Smith se ghemui, deschise un panou de la baza uşii şi puse în funcţiune închiderea manuală. Se ridică exact în momentul în care Bauer se întoarse cu o expresie de stupoare.

Nu se poate…!

Smith văzu buzele lui Bauer mişcându-se, dar nu-l auzi până nu schimbă frecvenţa căştii.

— … ce faci aici?

Privi în tăcere cum Bauer apăsă pe clanţă şi urmări privirea lui nedumerită, apoi îngrozită când constată că uşa era blocată.

— Ce faci aici? urlă Bauer. Deschide uşa!

— Nu, doctore, răspunse Smith. Cred că am să te las acolo împreună cu creaţia dumitale.

Chipul lui Bauer exprima groaza.

— Ascultă-mă!

Smith schimbă frecvenţa şi se îndepărtă de el.

— Către controlul misiunii, aici Smith. Unde e Megan Olson?

Auzi mai mulţi paraziţi în căşti, apoi o voce cunoscută:

— Jon, aici Klein. Megan e bine. Este în zona de decontaminare. Mi-a spus că a fost armată secvenţa de autodistrugere.

— Bauer a activat-o.

— Şi el unde este?

— Tot înăuntru.

După o clipă de ezitare, Klein răspunse:

— Am înţeles. Deschidem uşa de detonare. Ai la dispoziţie doar câteva secunde. Grăbeşte-te!

Smith văzu o uşă mare care începea să se deschidă. Cu sudoarea curgându-i şiroaie, Smith se strădui să se mişte cât mai repede. Se afla acum chiar în dreptul spărturii tăiate în perete la capătul coconului.

Uşa se opri şi începu să se închidă. Mai avea de parcurs cincisprezece paşi.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Uşa se închide automat, strigă Klein. Se închide etanş cu cinci secunde înainte de explozie. Jon, *ieşi* de acolo!

Smith îşi adună toate forţele. Un pas, o secundă, încă un pas, altă secundă…

Uşa se mişca, reducând dimensiunile deschiderii. Cu un ultim efort disperat, Smith se aruncă afară, lovindu-se de marginea uşii şi strecurându-se pe lângă ea anevoie, în timp ce aceasta se închidea în urma lui.

Câteva secunde mai târziu pământul păru că se sfărâmă în bucăţele.

Deschise ochii şi constată mirat că în jurul lui totul era alb: plafonul, pereţii, cearşafurile. Rămase câteva clipe nemişcat, apoi îşi mişcă încet, cu mare grijă, mai întâi gâtul, apoi braţele şi picioarele. Îşi simţea trupul zdrobit.

Uşa se deschise şi Klein intră în cameră.

— Unde sunt? întrebă Smith cu o voce slabă.

— Pe tărâmul celor vii, zise Klein. Doctorii spun că o să te faci bine.

— Cum…

— După ce a explodat naveta, Jack Riley şi oamenii lui au intrat în camera de decontaminare, te-au trecut prin toate procedurile, după care te-au scos de acolo.

— Şi Megan?

— E bine. Amândoi sunteţi bine.

Smith îşi simţea membrele ca de gelatină.

— S-a terminat, şopti el.

Îl auzi apoi de undeva de departe pe Klein, spunând:

— Da. Cassandra Compact a fost distrus.

Epilog

Conform relatărilor presei, generalul Frank Richardson şi directorul adjunct al Agenţiei Naţionale de Securitate, Anthony Price, muriseră într-un tragic accident de maşină, din cauza unei defecţiuni la frâne. Lui Richardson i se făcură funeraliile militare, la cimitirul naţional Arlington, iar Price fu înmormântat în locul de veci al familiei, în New Hampshire. Preşedintele, având anumite obligaţii în străinătate, fusese absent la ambele ceremonii.

Alte reportaje relatau prăbuşirea unui avion particular deasupra Oceanului Pacific. Avionul, care aparţinea companiei farmaceutice Bauer-Zermatt, se prăbuşise la o mie de kilometri vest de Los Angeles. La bord se aflase un singur pasager – Karl Bauer.

Preşedintele Castilia declară doliu naţional pentru cea mai mare tragedie de la dezastrul navei *Challenger.* Cercetările la bordul navetei *Discovery* au stabilit că explozia fusese provocată de defecţiuni la pompele de alimentare în timpul coborârii spre Baza aeriană de la Edwards.

— Şi ce se va întâmpla cu Megan? întrebă Randi Russell care stătea alături de Smith într-un mic cimitir numit Ţarskoie, situat pe malul râului Moscova.

— Nu se mai numeşte Megan, răspunse Smith. Are un alt nume, o altă faţă, o altă identitate. Făcu o pauză. A supravieţuit, dar a fost trecută printre cei morţi. Nu exista altă soluţie. A trebuit să renunţe la viaţa ei de până atunci pentru a se păstra secretul asupra celor petrecute la bordul navetei.

Randi dădu din cap. Auzise anumite zvonuri, conform cărora unul sau doi astronauţi ar fi supravieţuit, dar cu timpul toţi uitaseră de incident. Când Smith venise la Moscova, Randi îl contactase ca să afle adevărul. Megan Olson fusese multă vreme prietenă cu Sophia… şi cu ea. Randi considera că are dreptul să ştie dacă Megan trăieşte.

— Mulţumesc că mi-ai spus adevărul despre ea.

Smith privi şirurile de pietre funerare.

— Fără ajutorul tău, sfârşitul ar fi fost altul, rosti el încet.

Smith făcu un pas înainte şi puse un buchet de flori pe mormântul lui Iuri Danko.

— Fără cei curajoşi, unde am fi ajuns?

Sfârşit

De aceiaşi autori, au apărut:

ROBERT LUDLUM

- CERCUL MATARESE
- NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE
- COMPROMISUL
- DRUMUL SPRE OMAHA
- ŢINUTUL MAGIC
- OPERAŢIUNEA OMEGA
- MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR
- GEMENII RIVALI
- COMPLOTUL GENERALILOR
- DRUMUL SPRE GANDOLFO
- PROIECTUL HADES
- DECEPŢIA LUI PROMETEU

PHILIP SHELBY

- PRINTRE ŞACALI
- OAZA VISELOR
- JOCURI MURDARE

În pregătire:

- OPERAŢIUNEA PARIS
- DIRECTIVA JASON
- PROTOCOLUL SIGMA

Cuprins

1 4
2 9
3 18
4 30
5 40
6 49
7 60
8 65
9 79
10 86
11 98
12 118
13 129
14 137
15 146
16 154
17 161
18 169
19 181
20 189
21 196
22 204
23 215
24 222
25 231
26 237
27 249
28 259
29 268
30 273
31 280
32 286
Epilog 291
Cuprins 293

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

Lei 139000